LICIA TROISI
RĂZBOAIELE
LUMII PĂMÂNTENE
CELE DOUĂ RĂZBOINICE

Dubhe este hoaţa cea mai tânără de pe Pământul Soarelui, iar Breasla Asasinilor a hotărât s-o transforme într-o roabă gata să ucidă la ordin. Dar, în ciuda blestemului pe care îl poartă, ea nu va deveni o asasină, ci o războinică. Pentru că sunt vremuri de război pe Lumea Pământeană, la 40 de ani de la înfrângera lui Aster Tiranul. De-o parte se află necruţătorul Dohor, Cavaler al Dragonului şi rege al Pământului Soarelui, care conduce lupta de cucerire a întregii Lumi Pământene. De cealaltă, este Breasla Asasinilor, hotărâtă să-l readucă la viaţă pe Aster şi cultul său sângeros.
În timp ce se profilează o alianţă sinistră între cele două părţi, Pământul Apelor este slăbit şi neputincios. Numai Dubhe e capabilă să-şi ia în mână destinul ei şi pe cel al întregii Lumi Pământene şi să lupte până la capăt pentru pacea unui regat nou.

Licia Troisi

RĂZBOAIELE
Lumii Pământene

CELE DOUĂ RĂZBOINICE

Traducere: GEANINA TIVDĂ
Titlu original: Le Guerre del Mondo Emerso Le due guerriere

Editura RAO, 2014

Cuprins

PROLOG
PARTEA ÎNTÂI
1 LA MARGINEA LUMII PĂMÂNTENE
2 DIN NOU ÎN ACŢIUNE
3 PLANURILE BRESLEI
4 PĂMÂNTURI NECUNOSCUTE
5 SALAZAR
6 PLOAIE
7 LA UMBRA UNOR FRUNZE DE ARGINT
8 CIOCNIRE SUB CLAR DE LUNĂ
PARTEA A DOUA
9 SFÂRŞITUL MISIUNII
10 DARUL REKLEI
11 CAPTIVITATE
12 UN GNOM ŞI UN COPIL
13 O CĂLĂTORIE SOLITARĂ
14 ÎNTÂLNIRI
15 MĂRUNTAIELE PĂMÂNTULUI FOCULUI
16 STĂPÂNII PĂMÂNTURILOR NECUNOSCUTE
17 DEMONUL URII
18 AMINTIRI ÎNGROPATE
19 FIARA
PARTEA A TREIA
20 SALVAREA
21 O VECHE DATORIE
22 SATUL
23 ULTIMA CĂLĂTORIE
24 PRINŢUL CARE NU VA FI NICIODATĂ REGE
25 SFÂRŞITUL TUTUROR ILUZIILOR
26 MORMÂNTUL DIN PĂDURE
27 TRĂDAREA
28 NIHAL
29 REGĂSIREA
EPILOG

Rebecăi

Wash me away
Clean your body of me
Erase all the memories
They will only bring us pain.

Muse, *Citizen Erased*

ANUARUL CONSILIULUI APELOR
Volum VIII, anul Patruzeci şi unu de la Bătălia de Iarnă,
A treisprezecea dare de seamă.
Alcătuită de: LONERIN DIN ŢINUTUL NOPŢII,
ucenicul Consilierului Folwar.

În urma hotărârii luate în şedinţa precedentă a Consiliului, la începutul anului am plecat în misiune spre sediul sectei cunoscute cu numele de Breasla Ucigaşilor; al cărui templu principal se găseşte în Pământul Nopţii. Ultimele însemnări lăsate de iscoada care m-a precedat, Aramon, ne determină într-adevăr să credem că Breasla Ucigaşilor a încheiat o formă de înţelegere cu Dohor, care în prezent stăpâneşte peste Pământul Soarelui, al cărui rege este, şi peste Pământurile Nopţii, Focului, Stâncilor şi Vântului, pe care le-a cucerit prin război şi prin intrigi şi asupra cărora îşi exercită puterea prin soldaţii lui. Natura înţelegerii încheiate între Breaslă şi Dohor nu este însă clară.

Pentru a cerceta asupra planurilor duşmanului nostru, m-am infiltrat în sânul Breslei dându-mă drept unul dintre disperaţii care merg periodic la templu ca să-l implore pe zeul lor – Thenaar, sau Zeul Negru – să le îndeplinească dorinţele. Adepţii sectei îi numesc Postulanţi. Fără să zăbovesc prea mult asupra chinurilor prin care am trecut ca să fiu admis drept Postulant voi spune doar că am pătruns în lăcaşul Breslei o construcţie subterană enormă, pe care adepţii o numesc Casa.

Din păcate, cunoştinţele mele despre structura Casei nu sunt complete, deoarece un Postulant nu are libertate de mişcare, iar incursiunile mele nocturne în căutare de informaţii au fost, prin natura lucrurilor, destul de limitate. Supravegherea din partea Ucigaşilor este foarte strictă: de altfel, Postulanţii sunt trataţi ca nişte sclavi în timpul cât aşteaptă să fie sacrificaţi lui Thenaar.

Trebuie să mărturisesc că timp îndelungat investigaţiile mele nu au dus la niciun rezultat. În afară de constatarea

evidentă că Dohor are în plan să se folosească de calităţile de asasini ale adepţilor sectei, care-şi celebrează zeul tocmai prin crimă, nu reuşisem să trag alte concluzii. Asta până când destinul, sau întâmplarea, mi-a scos în cale un ajutor neaşteptat.

Mă învârteam prin sala principală a Casei, o cavernă largă, dominată de o statuie înfricoşătoare a lui Thenaar şi de două bazine pline de sânge, care oferă un spectacol cutremurător, când am fost descoperit de o adeptă, o fată mărunţică, de vreo şaptesprezece ani, care dădea târcoale pe furiş prin aceleaşi locuri prin care făceam şi eu cercetări.

M-a capturat pe loc şi m-a dus în camera ei, unde m-a întrebat motivul hoinărelilor mele.

Am simţit imediat că avea ceva ciudat, că nu era ostilă, ci mai degrabă îngrijorată că fusese descoperită făcând ceva interzis. Recunosc că poate am reacţionat nechibzuit, dar când Dubhe, acesta este numele ei, m-a întrebat cine eram şi ce făceam, i-am răspuns sincer.

Înainte de a continua, şi având în vedere sentimentul de neîncredere pe care Consiliul îl nutreşte în privinţa fetei, este corect să explic mai bine cine este şi cum am ajuns la înţelegerea pe care am încheiat-o în acea noapte.

Există două moduri prin care o persoană poate ajunge să facă parte din Breaslă: fie s-a născut din Ucigaşi care deja îi aparţineau, fie a comis o crimă la vârstă fragedă. Cei din ultima categorie sunt numiţi Copiii Morţii. Dubhe este una dintre ei.

Nu ştiu exact unde s-a născut, este foarte rezervată – şi este destul de uşor de înţeles, de altfel – cu privire la trecutul ei, dar sigur este vorba despre un sat. În copilărie, în timpul unei certe, a omorât fără să vrea un tovarăş de joacă. Comunitatea a pedepsit-o pentru acea vină prin exil. În timpul hoinărelii ei, ale cărei detalii nu le cunosc, a întâlnit persoana care a antrenat-o pentru crimă, cineva despre care ea vorbeşte pe un ton destul de respectuos, numindu-l simplu Maestrul.

Antrenamentul a început la opt ani. Avem aşadar de-a

face cu o persoană forţată să ucidă, care a fost învăţată doar să omoare, purtând, pe deasupra, povara acelei crime din trecut. Spun asta pentru a sublinia încă o dată cât de neîntemeiate sunt rezervele Consiliului. Dar deviez de la subiect.

Pentru Breaslă, Dubhe este o Copilă a Morţii, şi din acest motiv, pun ochii pe ea repede. Înainte de a se revolta şi a se retrage, Maestrul a făcut parte din sectă şi cred că prin intermediul lui, Breasla ajunge la fată. Între timp, Dubhe a încetat să practice crima, trăind numai din furturi, încă o dată, îi invit pe cei care vor citi să nu judece prea aspru comportamentul persoanei căreia îi datorăm în întregime descoperirea planurilor Breslei. Vorbim despre o fetiţă singură, fără alte mijloace de a se întreţine decât cele dobândite prin antrenamentul ei special.

Breasla reuşeşte să pună mâna pe Dubhe prin înşelătorie. În timpul unui furt, se declanşează blestemul care i-a fost transmis cu ceva vreme în urmă, printr-un ac otrăvit. Acest blestem are o natură deosebit de vicleană, reflectând spiritul pervers al Breslei. El scoate la iveală un fel de entitate malefică – Dubhe o numeşte Fiara – care sălăşluieşte în sufletul ei. Uneori, această entitate preia controlul, determinând-o pe fată să săvârşească gesturi de o cruzime ieşită din comun. Căci Fiara se hrăneşte cu sânge şi moarte.

Au convins-o pe Dubhe că numai Breasla deţine antidotul care o va putea salva şi, în acest mod, nu cu multe luni în urmă, au forţat-o să intre în rândurile Asasinilor. Periodic, i se administra o poţiune pentru a ţine sub control simptomele blestemului, prezentându-i-o ca fiind un leac propriu-zis.

Aşadar, nu avem de-a face cu o persoană născută în Breaslă şi coruptă de aceasta, ci cu o victimă a ei, aservită împotriva voinţei proprii.

Am analizat blestemul a cărui victimă este Dubhe. Are un semn fizic vizibil: două pentagrame, una roşie şi una neagră, care au în mijloc un cerc format din doi şerpi

încolăciţi, şi ei coloraţi în roşu şi negru. După cum se ştie, niciun blestem nu lasă semne fizice, în afară de peceţi.

Când Dubhe mi-a arătat simbolul, datorită cunoştinţelor mele de magie, am ajuns repede la concluzia că era vorba despre o pecete, şi cu mare durere i-am spus adevărul: i-am explicat că este o vrajă pe care doar magul care a invocat-o o poate rupe, şi că nu există poţiuni de niciun fel care să o vindece, ci doar filtre care ţin sub control simptomele. I-am spus că Breasla o înşela.

Înţelegerea noastră s-a născut din disperarea ei. Cu toţii ştim că peceţile puse de magi mai puţin pricepuţi sunt adesea slabe şi pot fi rupte de vrăji mai puternice. Cred că aceea a lui Dubhe este de acest fel şi i-am promis că o voi duce în Consiliu, la un mag capabil de o asemenea realizare. Ea, în schimb, a făcut investigaţii pentru mine.

Închid acum această lungă paranteză pentru a descrie fără alte abateri ce a descoperit Dubhe.

Breasla îl adoră pe Aster – Tiranul care aproape a distrus Lumea Pământeană atât de dragă nouă – ca pe un Mesia şi lucrează pentru a pregăti venirea lui. I-a evocat deja spiritul, care în acest moment bântuie suspendat între lumea noastră şi cea de dincolo, într-o încăpere secretă din Casă. Lucrul de care este nevoie acum pentru a duce la împlinire ritualul este un trup care să găzduiască spiritul. Alegerea Breslei a căzut asupra fiului lui Nihal şi Sennar, cei doi eroi care în urmă cu patruzeci de ani au reuşit să pună capăt stăpânirii Tiranului. Motivul acestei alegeri este uşor de intuit. Aster este un metis, fiul unui om şi a unui Jumătate-Elf şi la fel este şi fiul lui Nihal, ultima Jumătate-Elf din Lumea Pământeană, şi a lui Sennar, un simplu muritor din Pământul cel Mare.

Până aici au ajuns descoperirile lui Dubhe.

În şedinţa de astăzi, Consiliul le-a dezbătut şi în sfârşit a decis ce comportament să adopte. Misiunea este dublă. Pe de o parte, este nevoie ca fiul lui Nihal şi al lui Sennar să fie dus la loc sigur. Conducătorul rezistenţei noastre împotriva lui Dohor, gnomul Ido, a pus la curent Consiliul despre

faptul că această persoană se găseşte în Lumea Pământeană, spre deosebire de părinţii ei, care, cu ani în urmă, au traversat fluviul Saar în direcţia Pământurilor Necunoscute. Ido însuşi şi-a asumat misiunea de a-l găsi pe tânăr şi de a-l duce la loc sigur.

Partea a doua a misiunii ne este încredinţată mie şi lui Dubhe. Sennar, fiind un mare mag, sigur cunoaşte secretul magiei care-l va readuce la viaţă pe Aster. Din acest motiv, eu şi Dubhe vom traversa Saarul în căutarea lui. Dubhe a hotărât să ni se alăture, în speranţa că Sennar poate găsi un mod de a rupe pecetea ei. Ştiu sigur că-mi va fi de mare ajutor, având în vedere că fuga noastră din Breaslă nu a trecut neobservată şi sigur Ucigaşii sunt deja pe urmele noastre. Cine ar putea să ne apere de atacurile Breslei mai bine decât ea?

Asta este tot. Plecarea este stabilită pentru mâine.

Aştern aceste ultime rânduri cu îngrijorare. Nimeni nu s-a mai întors după ce a traversat Saarul, iar despre Pământurile Necunoscute se vorbeşte întotdeauna cu groază. Nu ştiu ce ne aşteaptă şi nu ştiu nici măcar dacă vom reuşi să trecem de curenţii fluviului. În mine se amestecă interesul incitant al exploratorului şi teama de necunoscut. Dar mai puternică decât teama de moarte este neliniştea că nu voi reuşi să duc la bun sfârşit misiunea.

Căci misiunea este mai importantă decât orice altceva, iar distrugerea Breslei este totul pentru mine.

PROLOG

Ultimul invitat plecă seara târziu. Era beat şi fu nevoie să fie condus afară de un slujitor. Sulana îi văzu pe amândoi clătinându-se în întunericul grădinii. Bărbatul îngăima ceva ce nu reuşea să înţeleagă, probabil vreun cântec deocheat.

Era la capătul puterilor. Efortul de a se arăta serioasă, politicoasă, de a zâmbi la cerere o distrusese. Nu la fel era Dohor, devenit soţul ei chiar din acea dimineaţă. Părea născut pentru aşa ceva. Îi luase mâna în mod graţios în faţa preotului şi-i fusese călăuză de-a lungul întregii zile. Niciun cuvânt nelalocul lui, niciun semn de cedare. Sulana fusese uimită. Cum de ştia mereu ce să-i spună fiecăruia? Aceasta era o artă pe care ea nu o învăţase niciodată. Dacă n-ar fi fost astfel, probabil nu s-ar fi căsătorit.

Consilierii fuseseră cei care o convinseseră.

— Aveţi vârsta potrivită.

— Oamenii vorbesc pe seama voastră.

— Avem nevoie de un rege.

Rezistase timp de şapte ani. Reuşise să-şi conducă ţara, Pământul Soarelui, pe timp de război şi de pace, reuşise să-şi impună voinţa şi să aibă câştig de cauză în faţa oamenilor de la curte şi a miniştrilor. Dar în cele din urmă înţelesese că nu mai rezista. Deşi avea doar puţin peste douăzeci de ani, se simţea bătrână şi ca o persoană căreia i se furase copilăria. Nu mai putea continua astfel. Curajul şi forţa i se sfârşiseră, aşa că îşi dăduse consimţământul. Avea să se căsătorească.

Nu prea o interesa cine avea să fie viitorul ei soţ. Voia doar odihnă, iar dacă pentru a o obţine trebuia să accepte îmbrăţişarea unui bărbat pe care nu-l cunoştea, atunci aşa să fie.

O câştigă băiatul acela cu doar puţin mai tânăr decât ea, cu părul de un blond aproape alb şi cu ochii foarte limpezi.

— Da, şoptise Sulana când el îi ceruse mâna.

Pentru o clipă încercase un sentiment de dezgust faţă de

propria-i slăbiciune.

„Nu putem fi puternici la nesfârşit”, îşi spusese, muşcându-şi buzele. Umbra unui zâmbet victorios apăruse pe chipul mirelui.

Apoi fu prinsă într-un iureş de evenimente. Pregătirea petrecerii, a ceremoniei, nenumăratele probe pentru rochia de mireasă, alegeri nesfârşite pe care trebuia să le facă. Sulana se observa trăind. Nici măcar nu i se părea a fi glasul ei cel care, obosit, dădea indicaţii şi ordine. „Da, stânjeneii în centrul mesei mari. Desigur, îi voi mulţumi cât mai curând ministrului pentru cadoul său drăguţ.”

Iar Dohor, absent, departe. De când o ceruse de soţie, aproape că nu-şi mai adresară unul altuia vreun cuvânt.

„Cum se va purta cu mine? Va fi amabil? Voi putea să-l iubesc?”

Era o căsătorie de convenienţă, nimic mai mult. El avea să fie rege, ea avea să aibă pacea pe care şi-o dorea. Dar de mică visase să poată trăi cu cineva pe care-l iubea. De aceea privea plină de speranţă la viitorul ei soţ, care asista la pregătiri. Îl spiona în grădina imensă a palatului, ascunsă lângă fântână. I se părea sigur pe el şi hotărât, şi chiar frumos, cu corpul lui subţire. Dar avea în el ceva neliniştitor. Poate zâmbetul lui sau felul de a acţiona. Iar acel ceva o speria, dar în acelaşi timp o atrăgea. Era misterul care emana din el. Era faptul că erau străini unul de celălalt.

Începu să creadă că-l iubeşte. Iar dacă ea îl iubeşte, cine ştie… poate că Dohor ar putea chiar să-i răspundă în acelaşi fel.

Fu o ceremonie lungă. Oameni de la curte, feţe regale, prinţi, războinici, miniştri, simpli paraziţi. Unul după altul îngenuncheau în faţa perechii regale. Sulana zâmbea, cu mâna sprijinită uşor pe cea a soţului ei. Dar nimeni nu părea că o priveşte cu adevărat. Privirile treceau prin ea, iar ea se simţea invizibilă, chiar şi pentru Dohor, absorbit în rolul de rege.

Doar Ido păru să o vadă cu adevărat. Ajunse în dreptul ei ţinând-o de braţ pe Soana, femeia pe care o iubea şi cu care trăia. Expertă în magie, Soana era vechea Consilieră a Pământului Vântului, revenită la postul ei după plecarea lui Sennar. Ido îi oferi miresei o floare şi un zâmbet plin de înţelegere. Sulana îi răspunse sincer, şi o făcea pentru prima dată de când începuse acea zi interminabilă.

O cu totul altă tonalitate avea privirea pe care gnomul o adresă soţului ei. Nu ostilă pe faţă, dar cu siguranţă rece. La început, Dohor păru să nu-şi dea seama.

— Iubitul nostru General Suprem! spuse cu un glas şuierător. Ridicaţi-vă, ridicaţi-vă.

— Mulţumesc, Maiestatea Voastră, mormăi Ido ursuz.

— Este de-a dreptul ciudat că acum voi trebuie să vă aplecaţi înaintea mea. Până ieri era invers.

Sulana găsi deplasate acele cuvinte, dar le puse pe seama vinului şi a emoţiilor evenimentului.

— Într-adevăr, aşa se învârte roata destinului, nu?

Soana se încordă, Sulana observă imediat.

— Cele mai bune urări vouă şi soţiei voastre, pentru o domnie lungă şi paşnică, spuse Soana cu un zâmbet.

— Mulţumesc, mulţumesc, i-o reteză Dohor, uşor înţepat. Apoi i se adresă din nou lui Ido: În orice caz, eu nu uit că sunt, înainte de orice, un Cavaler al Dragonului, şi nu-mi voi subestima îndatoririle militare. Este un mare noroc pentru un regat să aibă un rege priceput în ale războiului, nu credeţi?

— Dacă am fi în vremuri de război, ar fi un mare noroc, fără îndoială.

— Într-adevăr, dar nimeni nu poate prevedea când vine războiul…

— Vă mulţumesc încă o dată pentru că ne-aţi onorat cu invitaţia, viaţă îndelungată suveranilor, se grăbi din nou să spună Soana cu o plecăciune.

Ido, încurcat, făcu la fel.

Plecară, iar Sulana simţi un uşor tremur în mâna soţului. Se întoarse să-l privească, dar el nu făcu la fel. Rece şi

neclintit, avea deja pregătit un nou zâmbet pentru următorul oaspete.

Sulana se schimbă în grabă şi aproape că o scoase din minţi pe slujitoarea care o ajuta.

— O să distrugeţi rochia!

Nu o interesa. Oricum nu avea să o mai îmbrace niciodată. Prima noapte a nunţii o aştepta şi nu ştia dacă să se teamă sau să fie fericită.

Palidă, intră în cameră. Doar o singură lumânare o lumina şi lumina îmbelşugată a unei luni splendide de vară. Era goală.

Sulana rămase în uşă. Se întoarse spre coridor, dar nu era nimeni. O strigă din nou pe slujnică.

— Unde este regele?

— Nu ştiu, regina mea, nu l-am văzut ieşind.

Unde era Dohor? Ce putea fi mai important decât mireasa lui?

Încordată, Sulana se aşeză pe marginea patului. Fu cuprinsă de teama prostească de a nu şifona cearşafurile. Rămase să aştepte.

Se făcuse noapte târziu. Nici urmă de Dohor. Ce se întâmplase? Sulana nu mai avusese răbdare să aştepte. Acum mergea prin grădina întunecată, desculţă. Îi plăcea atingerea ierbii sub tălpi.

Cu un oftat, se gândi la visurile ei, la cum se alesese praful de toate iluziile ei din tinereţe.

Auzi nişte şoapte. Se întoarse. Le urmă.

Încercă să nu facă zgomot. La acea oră, în grădină n-ar fi trebuit să mai fie cineva. Pentru o clipă, speră să fi fost Dohor. Poate o aştepta acolo, poate era vreo surpriză. Un gând foarte prostesc, dar şi foarte plăcut.

Când văzu o umbră prin gardul viu de merişor, sub salcie, mai că-i sări inima din piept. Un murmur. Glasul lui? Nu, două glasuri. Şi două siluete.

Se ascunse după copac.

— Şi de ce nu aţi venit în timpul ceremoniei?

— Cei ca mine intră în palate numai cu anumite ocazii, şi nu cu unele fericite precum nunţile. Pe unde trecem noi, intră moartea.

Era un glas rece şi cumpănit, cu o notă de amuzament abia perceptibilă. Cealaltă era însă inconfundabilă. Dohor. Sulana îi recunoscu râsul.

— Înţeleg. Ei bine, mai este ceva ce trebuie să-mi spuneţi?

— Nimic, deocamdată. Doar să vă felicit: am găsit în dumneavoastră un tânăr cu spirit ager şi foarte pătrunzător.

— Nu m-aş afla aici dacă nu aş fi astfel.

— Dar este numai începutul, nu-i aşa?

— Cu siguranţă.

Din nou acel râs delicat, care până cu o zi înainte îi încălzea inima, şi care acum i-o îngheţa.

— Cu siguranţă, în viitor voi dori să mă folosesc de serviciile şi de secta voastră.

— În întregime la dispoziţia voastră. Desigur, vă amintiţi preţul nostru…

— Nu va fi o problemă să facem anumite cercetări în Pământul cel Mare.

Celălalt bărbat se înclină cu eleganţă.

— Îmi pare rău că nu am nişte vin ca să ciocnim în cinstea pactului nostru.

— O vom face mai încolo, când colaborarea noastră va da primele roade.

Sulana îl văzu pe Dohor pornind spre palat. Avea picioarele paralizate, dar trebuia să se mişte, să alerge în camera lor. O făcu. De altfel, cunoştea palatul mai bine decât mirele ei.

Ajunse cu puţin înaintea lui, se strecură în cameră şi se aşeză în pat, cu mâinile în poală. Şi acum?

Dohor deschise uşa cu precauţie. Când o văzu trează, rămase în prag, uimit.

— Nu dormi?

Ea nu ştiu ce să zică.

— Te aşteptam…

El închise uşa.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te anunţ că aveam ceva treabă. Chiar nu aveai de ce să mă aştepţi.

Politicos. Dar rece. Se băgă după paravan ca să se schimbe. Sulana îl auzi spălându-se cu apa din carafă, auzi zgomotul sabiei atingând podeaua. Niciun cuvânt. Ea avea însă multe întrebări care-i stăteau pe vârful limbii.

Dohor ieşi de după paravan cu o cămaşă şi o pereche de pantaloni milităreşti. Luă lumânarea de lângă pat şi dădu să o stingă.

— Unde ai fost?

Întrebarea explodă aproape fără voia ei.

Dohor se blocă. Nu se întoarse.

— Ţi-am spus, am avut treabă.

— Nu vrei să-mi spui ce anume?

— Nu te priveşte.

Degetele lui se apropiară de fitilul lumânării. Sulana se simţi brusc iritată.

— Te-am văzut vorbind cu un bărbat în grădină.

Dohor se întoarse brusc spre ea.

— M-ai spionat?

Ochii lui deschişi la culoare se umplură pe neaşteptate de un amestec de mânie şi de teamă.

— Mă aflam acolo din întâmplare…

O prinse de încheieturile mâinilor.

— Şi ai început să ne spionezi? Cum ai îndrăznit?

Sulana fu cuprinsă brusc de spaimă. Era singură în cameră cu un necunoscut, un necunoscut care o agresa din senin. Simţi cum o năpădesc lacrimile.

— Am venit aici şi nu erai… nu ştiam dacă să-mi fac griji sau… şi te-am aşteptat… dar era târziu… eram dezamăgită… şi atunci… este noaptea nunţii noastre… încheie privindu-l şi căutând înţelegere.

Nu găsi nici măcar o fărâmă.

— Ce fac eu nu te priveşte. Acum sunt regele, treburile

statului au trecut în mâinile mele.

În inima ei, Sulana înţelesese deja, totuşi nu se putea abţine să nu încerce din nou.

— Dar acum suntem soţ şi soţie... şi bărbatul acela... bărbatul acela mi-a inspirat teamă...

Dohor schiţă un zâmbet strâmb.

— Soţ şi soţie? Rege şi regină, mai curând. Tu erai obosită, iar eu voiam tronul, asta-i tot. Bărbatul acela mă va duce sus, foarte sus, şi acesta va fi un lucru bun şi pentru tine.

Îi dădu drumul cu violenţă, stinse lumânarea şi se întinse cu spatele la ea.

Sulana rămase în întuneric, cu ochii larg deschişi. Îl auzi întorcându-se din nou.

— Şi să nu îndrăzneşti să-mi pui beţe în roate, clar? Avem un acord, iar tu nu-l vei încălca.

O spuse cu un calm glacial; apoi trase pătura peste el.

Sulana rămase nemişcată timp îndelungat, lacrimile curgându-i încet pe obraji, fără să scoată nici măcar un hohot.

Făcuse o greşeală. Doar cu timpul avea să-şi dea seama cât de mare.

PARTEA ÎNTÂI

Saar, sau Marele Fluviu, se întinde la vest de Lumea Pământeană şi formează o graniţă de netrecut a acesteia. Nimeni nu-i cunoaşte exact lăţimea, dar legendele spun că în punctele cele mai îndepărtate, cele două maluri sunt la o distanţă unul de celălalt chiar de şapte sau de opt leghe. Nimeni nu ştie nici măcar ce fel de fiinţe trăiesc în apele lui. Tot ce se ştie despre Saar este de domeniul legendelor şi neclar, întrucât, dintre cei mulţi care au încercat să-l treacă, nimeni nu s-a mai întors vreodată.

ANONIM,
DIN BIBLIOTECA PIERDUTĂ
A CETĂTII ENAWAR

1
LA MARGINEA LUMII PĂMÂNTENE

Grupul cel ciudat ajunse cu puţin înainte de lăsarea serii.

Soarele cobora peste satul Marva, format din câteva locuinţe lacustre sărăcăcioase în inima regiunii mlaştinilor, odinioară Pământul Apei, acum Ţinutul Mlaştinilor. Fata şi magul plecaseră de două zile. Străinii erau trei şi aveau chipurile acoperite de glugile unor mantale maro, largi.

Oriunde mergeau, erau urmăriţi de priviri îngrijorate. Marva nu se afla pe niciun drum comercial, iar zona urât mirositoare şi statică a mlaştinilor îl transforma într-un loc mai puţin atractiv pentru călători ocazionali. Nu exista nici măcar un birt sau un han. Ani la rând, prin acele părţi nu mai trecuse nimeni, iar acum, în numai trei zile, iată că soseau nu mai puţin de cinci străini. Fără îndoială, ceva nu era în regulă.

Nou-veniţii o luară pe drumul spre atelierul călăfătuitorului, practic singura activitate comercială din acel loc uitat de zei.

Când sosiră, Bhyf dădea cu smoală o cocă nouă, dar sesiză imediat intrarea lor. Îi văzu înaintând prin cadrul uşii: cel care trebuia să fi fost şeful, în faţă, apoi alţi doi, mai înalţi, în spatele lui. Atitudinea lor plină de siguranţă îi dădu fiori, dintr-un motiv necunoscut. Tocmai şeful se descoperi primul, iar Bhyf scoase un oftat de uşurare când văzu că din glugă iese la iveală o fată blondă, cu un cap plin de cârlionţi şi un chip frumos, cu pistrui în jurul nasului.

— Bună seara, zâmbi ea amabilă.

Bhyf îşi scoase mănuşile de lucru şi o măsură din priviri. Hotărî că pentru moment era mai bine să păstreze o atitudine precaută.

— Ce doriţi?

— Doar nişte informaţii.

Bhyf se încordă. Hainele fetei erau complet acoperite de

mantaua roasă, dar în jurul gâtului se zărea ceva negru.

— Dacă e ceva ce ştiu…

— Au trecut pe-aici un tânăr mag şi o fată măruntă, îmbrăcată ca un bărbat?

Bhyf făcu din cap semn că da, verificându-i cu atenţie pe bărbaţii care o însoţeau. Singurul obstacol care-l separa de străini era barca în care muncea.

— Mai sunt încă în sat?

— Nu, răspunse, retrăgându-se puţin.

— Înţeleg. Şi când au plecat?

— Ieri, au luat o barcă.

— Şi destinaţia? O ştiţi?

— De ce-mi puneţi toate întrebările astea? Eu dau cu gudron bărcile şi-mi văd de treburile mele…

— Ştiţi sau nu?

Fata nu părea mânioasă, dar vocea ei era fermă.

— Nu ştiu nimic. Au fost găzduiţi la Torio, întrebaţi-l pe el.

Ea făcu un semn din cap, apoi îşi puse din nou gluga.

— Mii de mulţumiri, ne-aţi fost de mare ajutor.

Ieşiră fără să mai adauge altceva, iar Bhyf observă cu nelinişte că paşii lor, până şi mantalele, nu făceau niciun zgomot.

Torio stătea pe pragul casei, cu picioarele atârnându-i de pe platformă. Era un bătrân mai degrabă viguros, cu aerul acela puţin mărginit al cuiva care a trăit mereu în acelaşi loc, fără măcar să-şi imagineze că afară există o lume mai mare. Îşi cârpea năvoadele de peşte când auzi tot mai aproape zgomotul unor tocuri. Ridică privirea şi văzu trei perechi de cizme negre oprindu-se în faţa lui.

— Dumneata eşti Torio?

Bătrânul înalţă capul şi văzu o femeie drăguţă, care-i zâmbea. În spatele ei erau doi bărbaţi cu glugă, şi, pentru o clipă, avu o senzaţie ciudată.

— Da, spuse el prudent.

— Ştim că aţi găzduit aici un mag şi o fată îmbrăcată ca un bărbat. Unde s-au dus?

Torio se sperie. Fata fusese foarte clară cu el înainte de a pleca. „Dacă cineva vine să întrebe de noi, nu spune nimic. Neagă că am trecut pe-aici sau spune că nu ştii încotro ne-am dus. Pentru niciun motiv din lume nu trebuie să spui în ce direcţie am luat-o.”

Încruntă sprâncenele.

— V-au informat greşit. Nu v-aţi uitat în jur? Asta nu este un loc pentru turişti.

Şi se aplecă din nou la năvoadele lui, dând de înţeles că pentru el discuţia se încheiase.

Femeia coborî la nivelul lui şi-l privi intens.

— Nu e în interesul tău să ne minţi…

Torio observă că avea nişte ochi albaştri strălucitori, limpezi şi magnetici. Dar era ceva în privirea aceea şi în tonul subtil al vocii ei care-i îngheţă sângele în vene. Mâinile-i tremurară.

— La mine nu a fost nimeni, vă repet, şi…

Nu avu timp să termine. Fata ridică doar o mână, iar cei doi din spatele ei îl înşfăcară pe Torio cât ai clipi, împingându-l în casă. Închiseră uşa şi-l aruncară la pământ, ţinându-l strâns de braţe.

— Ce dracu’…?

Fata-i apăsă cu violenţă cizma pe gură. Era puternică, neaşteptat de puternică pentru statura ei.

— Spune-ne unde s-au dus cei doi.

Torio tăcu, încăpăţânat. Se temea, dar nu atât de tare încât să uite rugămintea plină de durere şi forţă a celei pe care o găzduise.

Fata zâmbi nemilos.

— Poate nu ai înţeles bine în ce situaţie te afli!

Îşi descheie mantaua şi Torio văzu cu groază o cămaşă largă, acoperită de un pieptar din piele neagră cu nasturi roşii. Pantalonii de antilopă erau de culoare închisă, ca restul costumaţiei, iar cei doi bărbaţi care o însoţeau erau îmbrăcaţi la fel. Bătrânul simţi cum îi bubuie inima în piept. Era o uniformă pe care o cunoştea bine, toţi cei din Lumea Pământeană se temeau de ea: Breasla, secta Ucigaşilor.

— Văd că ne recunoşti, spuse ea cu un rânjet tulburător.

Orice urmă de bunăvoinţă dispăru de pe chipul ei, iar acum avea înfăţişarea unui spiriduş malefic.

Scoase de la centură un pumnal negru cu garda în formă de şarpe. Se aplecă spre chipul bătrânului şi-i străpunse unul din obraji cu vârful tăişului.

Torio începu să respire cu greutate. Nu era legat în niciun fel de acei doi tineri, rămăseseră la el numai câteva zile, prea puţin ca să-şi facă o părere despre ei. Ştia însă de ce plecaseră.

„Suntem în misiune, trimişi de Consiliu”, spuseseră. O misiune importantă, fără îndoială. Înţelesese asta din discuţiile lor, din gesturile grave ale tânărului, din hotărârea lui încrâncenată. Atât de importantă încât să le insufle forţa şi curajul de a traversa Saarul. Nu-i putea trăda, simţea că nu o putea face.

— Nu ştiu nimic despre ei.

Fata deveni deodată serioasă.

— Îmi păruse mai inteligent.

Lovitura fu atât de rapidă, încât Torio aproape nu simţi durere. Apoi văzu roşu şi strigă.

— Ştim că tu le-ai dat barca. Încotro se duceau?

Torio simţea cum adevărul vrea să-i sară de pe buze, la fel de iute ca sângele care ţâşnea din rana lui, dar reuşi să tacă. Era o chestiune de onoare, de respect faţă de cineva care îi ceruse ajutorul.

— Nu mi-au spus.

Fata lovi din nou, o altă tăietură, pe celălalt obraz. Torio simţi că leşină.

— Eşti de-a dreptul prost.

— Spre nord… spre cascade…

Răspunsul se auzi ca o şoaptă.

Fata dădu dezaprobator din cap.

— Nu ne înţelegem… nu ne înţelegem deloc. Crezi că nu ştiu să recunosc o minciună?

În zori, un trup alunecă încet în apa mlaştinilor. Rekla

îngenunchease pe mal, iar lângă ea se afla o sticluţă plină de sânge amestecat cu un lichid verde. Îşi spunea rugăciunile, cele învăţate noapte după noapte în templul lui Thenaar, şi-şi împreuna mâinile atât de strâns încât avea degetele albe din cauza efortului.

„Iertare, Domnul meu, iertare! Acceptă acest sânge în aşteptarea celui al trădătoarei, pe care eu însămi îl voi vărsa în bazinele tale.”

Thenaar nu răspunse, iar tăcerea lui o sfâşia pe Rekla.

— Ce facem? o întrebă dintr-odată unul dintre ceilalţi doi Ucigaşi.

Ea se întoarse brusc, fulgerându-l cu privirea.

— Mă rog!

— Iertaţi-mă, stăpână, iertaţi-mă.

Rekla îşi termină de murmurat rugăciunea, apoi se ridică în picioare.

— Îi urmărim, mi se pare evident.

— Dar s-au dus dincolo de Saar, stăpână, şi nu va fi deloc uşor… Să lăsăm totul pe seama fluviului. Cunosc Saarul şi curenţii lui, vor sfârşi hrană pentru peşti.

Rekla îl apucă cu violenţă de beregată.

— Doi duşmani ai lui Thenaar se învârt liberi prin Lumea Pământeană, şi tu ce propui? Să-i lăsăm în pace? Îţi dai seama că pot distruge ceea ce am construit în toţi aceşti ani? Spori şi mai mult strânsoarea în jurul gâtului lui. Dacă credinţa ta nu este suficient de puternică pentru această misiune, dacă eşti atât de fricos încât nu eşti pregătit să-ţi dai viaţa pentru zeul nostru, atunci poţi să te întorci acasă. Eu nu mă voi opri, nici din cauza fluviului Saar, nici din alt motiv. Niciodată.

Se întoarse spre celălalt Ucigaş cu privirea fermă.

— Trebuie să-i raportăm Excelenţei Sale. Cred că a venit momentul ca Dohor să ne demonstreze fidelitatea sa, dându-ne un dragon.

Înotau cu disperare, erau ultimele măsuri de braţe. Fâşia de pământ din faţa lor se ridica şi cobora în ritmul în care

capetele lor ieşeau şi intrau în apă. Dar mai era puţin, nu puteau renunţa chiar acum.

Un strigăt confuz o obligă pe Dubhe să se întoarcă. Nu departe de ea, un braţ se ridica din apă cerând ajutor.

Făcu stânga-mprejur cu avânt, se scufundă şi văzu capul lui Lonerin sub suprafaţa apei, dând frenetic din picioare. Îi puse un braţ în jurul gâtului şi-l aduse pe linia de plutire. Amândoi respirară adânc, apoi înotară din nou fără oprire. În spatele lor, un vuiet înfundat creştea în intensitate.

— Iese din nou la suprafaţă! urlă Lonerin, iar Dubhe auzi că începea să recite cuvintele pentru vrajă. Dar nu fu necesar.

Picioarele ei atinseră fundul mocirlos al fluviului şi, după câţiva paşi, şi Lonerin reuşi să stea drept. Apa se micşoră, simţiră cum membrele le deveneau mai uşoare şi se treziră afară. Se aruncară imediat pe iarbă, fără ca măcar să se uite cum arătau Pământurile Necunoscute, pe care le atinseră în sfârşit.

Vuietul din urma lor îi făcu să se întoarcă brusc. La o distanţă de câteva braţe de mal, un corp verde de şarpe şi un cap ciudat, cu o formă amestecată, de reptilă şi cal, se înălţau deasupra apei Saarului, strigându-şi către cer furia pentru prăzile pierdute.

Luaseră barca din Marva de la un pescar recomandat de Consiliul Apelor, Torio. Lui Dubhe nu i se păruse un tip prea inteligent, iar Lonerin trebuia să fi gândit acelaşi lucru, dacă era să se ia după privirea lui perplexă. Torio îi ajutase să pregătească tot ceea ce le era de folos în călătorie. Le dădu peşte şi carne uscată, nişte fructe pentru zilele în care aveau să traverseze fluviul şi un sac în care să ţină totul. Lonerin îl umplu şi cu sticluţele cu poţiunea necesară lui Dubhe pentru a ţine sub control blestemul.

— Este vorba despre o nouă formulă pe care am inventat-o eu, spuse în timp ce le aşeza cu grijă. Cea a Reklei dădea dependenţă, dar asta ar trebui să o reducă.

Dubhe îi citi în ochi o milă nemărginită faţă de ea, şi

pentru o clipă îl detestă. Dar se mulţumi să-şi plece privirea, concentrându-se asupra echipamentului care trebuia încărcat în barcă.

Luă cuţitele de aruncat, arcul, săgeţile şi pumnalul de care nu se despărţea niciodată, cel care fusese al Maestrului.

Lonerin, în schimb, încheie pregătirile pentru barcă.

Dubhe nu rămase să-l privească în timp ce invoca vrăjile necesare pentru a spori rezistenţa ambarcaţiunii în faţa curenţilor Saarului. După toţi acei ani de singurătate, încă nu se obişnuise să aibă un tovarăş de călătorie, de aceea, când putea, prefera să stea singură.

Se îndepărtă, contemplând mlaştina plată şi nemişcată. Se gândea la viaţa ei, la Maestru. Salvarea ei i se părea ceva impus, ceva necesar, nu o dorinţă care se năştea din profunzimi. Pur şi simplu era calea trasată pentru ea şi nu existase niciodată o alta. Un plan unic, de neînţeles, ducea de la prima ei crimă – când îl ucisese pe Gornar, prietenul ei din copilărie – până în satul din mijlocul mlaştinilor.

— Nimeni nu a mai traversat Saarul în barcă, spusese cu glasul tremurat Torio în ziua plecării.

— O vom face noi, îi reteză vorba Lonerin. Şi-ţi spun mai mult, chiar ne vom şi întoarce.

Nu era timp pentru a se răzgândi, iar Dubhe îl invidie pentru toată acea siguranţă. Orizontul ei era mult mai tulbure însă.

Apoi se urcară în barcă şi străbătură un râu mic care-i conduse la un afluent al Saarului, apoi de acolo continuară până când întâlniră o vastă întindere de apă: fluviul.

Când îl văzu, li se făcu teamă. Semăna cu marea, cu oceanul în faţa căruia îşi avea casa Maestrul. Desigur, nu existau valuri, dar acel spectacol al naturii era la fel de copleşitor. Şi era alb. Soarele de primăvară târzie era deja destul de puternic ca să-i înflăcăreze suprafaţa în acea culoare absolută.

Pătrunseră în mijlocul curenţilor lui cu respect, ca şi cum

ar fi încălcat un teritoriu sacru. De altfel, nu era aproape un zeu acel fluviu care marca graniţa între Lumea Pământeană şi necunoscut?

Vâsliseră împreună, unul în faţa celuilalt, Lonerin impunând ritmul. Urmau lumina vrăjii făcute de mag la prora bărcii: o lamă subţire şi luminoasă care arăta întotdeauna vestul, direcţia către celălalt mal.

Curenţii erau puternici, iar după puţină vreme începură să-şi simtă braţele grele ca nişte pietre de moară. Lonerin obosi primul. Un mag nu este obligat să aibă niciun fel de pregătire fizică. Dar nu se dădea bătut, iar Dubhe îl admira pentru asta. Determinarea lui era lăudabilă. Călătoria continuă încet, fără prea multe zguduituri, şi amândoi gândiră la început că singurul obstacol veritabil ridicat de Saar era mărimea lui. Apele păreau să nu ascundă capcane, iar pe cerul de deasupra lor nu era ţipenie de pasăre, aşa că, în cea mai mare parte a zilei, se mişcară într-o tăcere absolută.

Apoi găsiră insula. Rotundă şi perfectă în mijlocul fluviului. Când Lonerin o văzu, se lăsă cuprins de entuziasm, şi până şi Dubhe era foarte nerăbdătoare. De două zile tot mergeau, iar pe malul celălalt nici măcar umbra nu se zărea.

Debarcară fără să-şi pună prea multe întrebări, bucuroşi să poată, în sfârşit, pune picioarele pe ceva solid. Şi totuşi, era un loc ciudat. Forma era prea precisă, iar consistenţa pământului neobişnuită. Sub alte aspecte însă, era o insulă ca atâtea altele. Iarbă verde şi câţiva arbuşti pitici, iar de unul dintre ei legară barca.

Adormiră, epuizaţi. Numai datorită somnului uşor al lui Dubhe, o moştenire a antrenamentului ei de ucigaşă, îşi dădură seama ce se întâmpla.

Se trezi ca din puşcă, simţind clar că ceva nu era în regulă. Se ridică şi observă că pământul de sub palma ei era străbătut de o vibraţie ciudată.

Atinse imediat umărul lui Lonerin.

— Ce este? întrebă el somnoros.

Dubhe încă nu ştia, dar îi fu de-ajuns să ridice privirea ca să vadă că insula înainta împotriva curentului.

— Se mişcă! strigă ea, ţâşnind în picioare.

Lonerin o urmă la câţiva paşi în urmă, şi amândoi se gândiră la barcă. O văzură târându-se în spatele lor, încă legată.

Alergară imediat în acea direcţie, şi numai atunci îşi dădură seama că insula se scufunda în mare viteză.

Dubhe se opri, nevenindu-i să creadă, dar glasul lui Lonerin o trezi:

— Un monstru, la naiba!

Totul fu zadarnic. Apa le ajunse la glezne, apoi simţiră că le fuge pământul de sub picioare şi se treziră în mijlocul fluviului.

Dubhe ajunse prima la frânghia cu care legaseră barca. Deja începea să se scufunde cu prora în sus, iar o parte din provizii sfârşiseră deja în apă, pierdute pentru totdeauna în adâncul fluviului.

Prinse cu o mână frânghia care lega barca şi cu cealaltă scoase rapid pumnalul. Fu de-ajuns o lovitură bine aplicată, funia plesni, iar barca sări în spate. Cu un efort imens, Dubhe reuşi să sară la bord şi, cum ajunse acolo, se întinse ca să-şi recupereze tovarăşul.

O făcu destul de repede.

— Ai idee ce este?

Lonerin se mulţumi să dea din cap că nu.

— Nu, dar se întoarce.

Dubhe se întoarse în direcţia în care se uita el şi îl văzu. Monstrul ieşise din nou la suprafaţă, iar ceea ce fusese insula apărea pur şi simplu ca un cerc grotesc de iarbă, desenat pe un trup enorm. Părea al unui şarpe uriaş şi era acoperit de solzi verzi care pe pântece deveneau albi, acolo unde, la intervale regulate, erau prinse aripi de un galben aprins.

Dubhe tremură, năucită.

— Vâslele… şopti Lonerin, nu mai puţin zguduit decât ea.

Vâslele!

Dubhe dădu să le apuce, dar în faţa lor, pe neaşteptate, îşi făcu apariţia un cap enorm, o combinaţie între cal şi şarpe, cu gura deschisă, lăsând să se vadă un şir înspăimântător de dinţi.

Văzură cum fălcile i se închid prinzându-i la mijloc, iar Dubhe gândi că acela era cu adevărat sfârşitul. Nu reuşi să se abţină să nu închidă ochii, dar, în locul durerii sfâşietoare produse de acei dinţi în carne, simţi o zguduitură cumplită.

Deschise din nou ochii. În jurul bărcii era o sferă argintie şi transparentă, produsă de mâinile lui Lonerin, aflat în picioare înaintea ei. Dinţii monstrului se opriseră, cumva, în ea.

— Pregăteşte-te! ţipă Lonerin. Când trag în jos bariera, tu încearcă să-l loveşti.

Dar ea era deja pregătită.

Bariera dispăru, Dubhe îşi duse mâinile la piept, acolo unde-şi ţinea cuţitele de aruncat, şi luă unul. Trase rapid şi precis, iar cuţitul se înfipse în unul din ochii monstrului. Acesta se retrase imediat, urlând de durere şi zvârcolindu-se furios. Barca începu să se balanseze puternic şi Lonerin căzu în faţă. Totuşi, reuşi să recite în grabă vraja, iar barca se ridică, plutind iute de-acolo, ca şi cum ar fi fost purtată de un vânt magic.

Şi în timp ce se îndepărtau, Dubhe văzu creatura gigantică agitându-se haotic, închizându-şi fălcile în gol, căutându-i.

Când Lonerin nu mai rezistă, trecură la vâsle. Cât timp el făcu barca să zboare, Dubhe rămase într-o tăcere sfântă, contemplând admirativ efortul pe care-l făcea ca să-i salveze pe amândoi. Reuşi să menţină vraja nu mai mult de jumătate de oră, dar ea fu oricum cuprinsă de admiraţie.

Acum vâslea singură cât de tare putea şi-l privea pe Lonerin epuizat, întins pe spate şi cu ochii închişi. Nu şi-ar fi putut imagina vreodată că putea fi atât de puternic şi cu nervii atât de tari. În faţa acelui monstru, până şi ea, care

primise antrenamentul Ucigaşilor, ar fi şovăit.

— Ai fost… grozav, spuse în cele din urmă, ezitând.

Era prima dată când îi făcea un compliment.

Lonerin zâmbi fără să deschidă ochii.

— Este meritul lui Sennar. Ai citit aventurile lui pe mare?

Dubhe încuviinţă cu convingere. Avusese de mică o pasiune pentru Sennar, când încă trăia în satul Selva, în Pământul Soarelui, iar Gornar încă nu murise. Îi citea şi recitea aventurile, născocind pe seama lui.

— A fost primul care a aplicat această vrajă unei bărci, dar a făcut-o cu corabia piraţilor lui Aires, şi a rezistat mai mult de jumătate de oră.

Dubhe îşi amintea perfect acel episod.

— Crezi că monstrul se va întoarce? întrebă Lonerin.

Dubhe îl orbise la un ochi, asta era sigur. Ţinta ei nu dădea niciodată greş. Dar rănile pe care i le provocase nu erau mortale.

— Nu ştiu, recunoscu ea. E mai bine să ne grăbim.

Continuară să vâslească toată noaptea şi toată ziua următoare, până când apăru la orizont o fâşie verde; niciunuia din ei nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Pământ… şopti Lonerin când fâşia deveni mai groasă, scoţând la iveală conturul vag al unei păduri.

Braţele îşi regăsiră o forţă proaspătă.

Şi apoi valul, enorm, nefiresc, şi un muget care-ţi îngheaţă sângele se auzi în aer.

Deşi inima-i bătea nebuneşte, Dubhe nu se lăsă cuprinsă de panică de data asta.

— Ai tu grijă de barcă, îi spuse lui Lonerin, dând drumul vâslelor.

Apoi înşfacă arcul pe care-l avea în bandulieră, scoase iute două săgeţi din tolbă şi se puse în poziţia de tragere.

Monstrul era pe punctul de a ieşi la suprafaţă, uriaş şi ameninţător, iar Dubhe văzu hăul negru de sânge care odinioară fusese ochiul lui, cu pumnalul încă înfipt în el. Celălalt ochi strălucea de furie şi de durere.

În faţa acelei privelişti, simţi un tremur uşor în mână, dar îl controlă. Trase fără să ezite, iar săgeata se înfipse cu precizie în fruntea fiarei, care scoase un sunet ascuţit şi foarte puternic, ridicându-şi în aer trupul gigant, şi noi valuri începură să zguduie barca.

— Fă-o să zboare! strigă Dubhe, fără să-şi scape ţinta din priviri, încordând a doua săgeată.

— Sunt prea obosit! îi răspunse Lonerin cu glasul frânt.

Ea trase încă o dată, şi de data asta săgeata pătrunse în gâtul monstrului. Sângele-i ţâşni iute, iar creatura uriaşă începu să se zbată.

— Am reuşit, îşi spuse Dubhe în sinea ei.

Dar monstrul mai lovi o dată cu coada. Aripa cozii lui, galbenă şi plată, căzu din nou la mică distanţă de ei, cu o bufnitură înspăimântătoare. Barca nu rezistă. Se sfărâmă sub picioarele lor.

Dubhe abia avu timp să-şi strângă arcul şi tolba înainte de a se trezi că se zbate sub apă. Apoi simţi că este prinsă de păr şi trasă la suprafaţă. Văzu imediat ochii verzi ai lui Lonerin, cu părul negru lipit de faţa palidă.

— Înoată, îi porunci tulburat, şi ea o făcu, o făcură amândoi.

Înotară cu disperare, în timp ce valurile formate de zvârcolirile monstrului ascundeau în permanenţă ţărmul, salvarea mult dorită.

Şi reuşiră, în sfârşit, trezindu-se buimăciţi şi cu răsuflarea tăiată pe ţărmul necunoscutului.

2
DIN NOU ÎN ACŢIUNE

Dragă Ido,

ştiu că a trecut mult timp de la ultima scrisoare pe care ţi-am scris-o, şi mi-e ruşine. Scuză-mă, te rog. Nu meriţi un asemenea comportament din partea mea. S-au întâmplat multe lucruri, lucruri neplăcute, şi din acest motiv nu am mai dat semne de viaţă. Tarik a plecat.

Ştii bine că relaţiile dintre mine şi fiul meu nu erau bune de mult timp, dar crezusem că din cauza faptului că încă era un copil, şi toţi copiii îşi urăsc tatăl... Şi apoi sperasem că avea să mă iubească oricum, căci durerea noastră comună şi legătura noastră de sânge puteau trece peste divergenţele noastre stupide. Mă înşelam. Aici nu este vorba despre simple certuri între tată şi fiu. Mă urăşte, simt asta, nu m-a iertat niciodată pentru ce s-a întâmplat, şi-l înţeleg: cum ar putea, dacă nici eu nu sunt împăcat cu mine? Adevărul este că, după moartea lui Nihal, eu şi cu el nu am făcut altceva decât să supravieţuim în mod jalnic, mulţumindu-ne să respirăm şi să mâncăm. E ca şi cum aş fi murit şi eu odată cu ea, şi astfel nu am reuşit să fiu un îndrumător pentru fiul meu, nu am reuşit să îngrijesc rana dureroasă pe care o are în inimă. L-am crescut ca pe o plantă ţinută în întuneric, iar el m-a părăsit. Nu crezi că este tragic faptul că ne dăm seama de adevăr numai când este prea târziu? Mă aflu în faţa eşecului meu, îl privesc aşezat la această masă, cu scrisoarea înaintea mea, iar afară se află pădurea prinsă în capcana nopţii.

Mă simt atât de singur, Ido. Dacă Nihal ar mai fi trăit, toate astea nu s-ar fi întâmplat. Mă tot gândesc la anii pe care i-am petrecut împreună aici, noi şi Tarik, la cât de fericiţi eram. Şi totuşi, ar fi trebuit să ştiu că aceia asemenea nouă nu au dreptul nici la odihnă, nici la pace. Nihal spunea mereu asta, în anii petrecuţi în Lumea

Pământeană.

Mă abat de la subiect. Mă simt asemenea unei bărci aflate în voia unor curenţi potrivnici, mi se pare că înnebunesc în seara asta. Mai bine îţi povestesc totul de la început.

A început ca întotdeauna. Nici măcar nu-mi amintesc bine motivul care a declanşat cearta. Poate că el voia să se ducă spre coastă, iar eu i-am spus nu. Uneori îmi cerea acest lucru, fără să ştiu din ce motiv blestemat, poate ca să-mi facă în ciudă, dat fiind că în acele părţi locuiau Elfii. În orice caz, am început să ne certăm, am aruncat cu multe vorbe veninoase... Ne-am aruncat din nou toate reproşurile, am scuipat pe toţi aceşti cincisprezece ani petrecuţi împreună. Apoi el s-a închis în camera lui şi eu în a mea, răsfoind cărţi peste cărţi.

Timp de o săptămână nu ne-am vorbit. Pe toţi zeii, ce tată nedemn sunt... Dar cum mi-aş fi putut imagina... În sfârşit, el a ieşit din camera lui şi a venit la mine. Era serios, iar eu m-am gândit că a crescut, că sub ochii mei devenise un bărbat şi că poate, în sfârşit, aveam să ne înţelegem. În schimb, mi-a spus că se săturase până peste cap de mine, că dacă mai rămânea în Pământurile Necunoscute murea puţin câte puţin şi că, la vârsta lui, maică-sa avea deja clar în minte ce voia să facă cu viaţa ei. Mi-a spus că avea să plece, încă nu ştia unde, dar cu siguranţă departe de mine.

În acel moment nu am reuşit să găsesc nici măcar un cuvânt de iubire. În mândria mea prostească, am ştiut doar să-mi impun voinţa de tată şi am ţipat, l-am ameninţat. Fără el nu sunt nimic, Ido, şi de aceea am reacţionat aşa.

A plecat trântindu-mi uşa în faţă. De atunci nu l-am mai văzut. L-am căutat peste tot. Aceste luni în care nu ai avut veşti de la mine le-am petrecut căutându-l prin toate ţinuturile astea blestemate. Am ajuns până la Saar. L-a traversat, Ido, ştiu asta. S-a întors în pământul mamei sale, pământul nostru, şi dacă este aşa, de-acum este într-o altă lume. Nu mai are nevoie de mine.

M-am întors şi am încercat să accept ce se întâmplase.

Nu a fost uşor. Ştiu că tu eşti singurul care mă poate înţelege. Am luptat împreună împotriva Tiranului, Ido, dar la ce-a folosit? La ce a servit suferinţa noastră? Eu eram sigur că la capătul suferinţei mele, al suferinţei lui Nihal, mai ales, va exista ceva: fericirea, pacea, cel puţin. În schimb, uită-te în ce hal am ajuns.

De când a murit Nihal, totul a devenit întunecat. Scrisorile tale îmi vorbesc mereu despre război şi uneltiri. Şi apoi a venit acest Dohor care seamănă atât de mult cu Tiranul, cu Aster.

Nimic din ce-am făcut nu a dus la ceva bun. Eu mi-am pierdut capacitatea de a-mi mai folosi un picior în timpul războiului împotriva lui Aster, ţie ţi-au scos un ochi. Şi pentru ce? Sânge curs în zadar. Dar poate că tu nu gândeşti aşa. Tu nu încetezi să lupţi şi vei muri cu sabia în mâini. Eu însă mă simt atât de obosit şi de bătrân...

De-acum am înţeles alegerea lui Tarik şi nu vreau să-i impun din nou prezenţa mea, de aceea nu-l căuta. La un moment dat, un bărbat trebuie să accepte că a eşuat, iar eu am făcut-o. Dar, dacă îl vei vedea cumva, spune-i că am înţeles şi să mă ierte pentru nefericirea pe care i-am produs-o. Doar atât.

Nu am altceva de spus. Cred că voi mai rămâne un timp să reflectez, aşa că nu te îngrijora dacă nu-ţi voi răspunde la scrisori. Această nouă formă de singurătate este o povară pentru mine, dar consider că poate fi totodată singura mea salvare.

Salutări Soanei din partea mea. La sfârşitul scrisorii am indicat o poţiune care i-ar putea fi de folos pentru boală. Dă-i-o ei să citească, va şti ce să facă.

Îţi mulţumesc pentru tot, unicul meu prieten.

Sennar

Ido se afla în faţa palatului din Laodamea. Aerul era proaspăt, dimineaţa senină. Un excelent început de vară. Ţinea scrisoarea strâns între degete, cu hârtia îngălbenită de timp şi cerneala decolorată.

Cu trecerea anilor, scrisorile de la Sennar deveniseră tot mai triste şi meditative, mai ales după moartea lui Nihal şi de la începutul problemelor cu Tarik, ca apoi să se rărească tot mai mult. În curând, se mărginiră doar la saluturi scurte şi grăbite. Cea pe care o ţinea era ultima scrisoare adevărată pe care o primise de la mag.

Odată cu tăcerea lui Sennar, dispărea ultima imagine a lumii pe care o iubise. Se trezea că este singura ruină pe care războiul şi viaţa o lăsaseră în urma lor.

În acea scrisoare existau lucruri pe care acum le înţelegea mai bine. Privea în jur şi vedea numai chipuri noi, care-i spuneau puţine sau nimic: tovarăşii lui de luptă, care se schimbau aproape mereu în cursul unui an sau doi, membrii Consiliului Apelor şi ucenicii lor. Nu era legat cu adevărat de niciunul dintre ei. De-acum era un războinic singuratic, moartea nu-l considerase demn în niciuna dintre numeroasele bătălii la care luase parte, aşa că până la urmă îi revenise rolul de supravieţuitor. Acum şi el se simţea singur şi bătrân.

Briza dimineţii îl trezi din gânduri. Puse deoparte scrisoarea cu un zâmbet amar. De mai multe ori, în trecut, se surprinsese gândind că ajunsese la final. De fiecare dată se întâmplase ceva nou. Povestea de iubire cu Soana, spre exemplu, aproape cu patruzeci de ani în urmă. Poate că şi acum se va întâmpla ceva care să schimbe totul.

Puse scrisoarea sub cămaşă. De data asta, renunţase la hainele lui de războinic. Nu ar fi fost potrivite pentru călătorie. Era căutat şi trebuia să se deghizeze. De aceea se îmbrăcase ca un negustor. Mulţi gnomi din Pământul Stâncilor erau vânzători. Pentru orice eventualitate, avea şi o manta largă care-i acoperea formele solide şi robuste, cu o ditamai gluga care, în caz de nevoie, îi putea ascunde trăsăturile pronunţate ale feţei.

Îşi aruncă sacul pe spate, urcă pe cal şi plecă în căutarea a ceea ce mai rămăsese din Nihal în Lumea Pământeană: fiul ei, Tarik.

*Este ciudat cum a luat câte puţin de la amândoi**...** Tare aş vrea să ţi-l arăt, ţi-ar plăcea. Are părul roşu ca tatăl lui, doar puţin mai închis, dar ochii îi sunt violet, ochii mei. Lucrul cel mai frumos însă sunt urechile: nu sunt chiar de fiinţă umană, dar nici ascuţite ca ale Jumătate-Elfilor.*

O cale de mijloc, mai curând. Le-aş acoperi cu săruturi de dimineaţă până seara. Este o minune, Ido, o minune. Nu-ţi poţi imagina ce lucru splendid. Este o experienţă pe care ar trebui să o încerci şi tu.

Astfel îi dăduse Nihal de veste că fiul ei se născuse, că era băiat şi că era sănătos. Apoi, în următorii cinci ani, primise veşti din belşug despre cât de vioi, vesel şi isteţ era. Ido spera din inimă să-l vadă, mai devreme sau mai târziu, şi, în adâncul sufletului, era convins că în cele din urmă Nihal şi Sennar se vor întoarce, deoarece Lumea Pământeană se afla în inima lor. Şi poate că aşa s-ar fi întâmplat. Dar ea murise, iar Sennar nu se întorsese.

Când băiatul fugise de-acasă, Ido se gândise chiar să se ducă să-l aducă înapoi. L-ar fi găsit, i-ar fi dat câteva palme după ceafa şi i-ar fi explicat că nu aşa trebuia să se comporte, că trebuia să se întoarcă şi să-şi ajute tatăl. În acea perioadă însă, situaţia din Lumea Pământeană era dramatică. Ido, cu ajutorul reginei din Pământul Focului, Aires, îl denunţase pe Dohor înaintea Consiliului. Regele golea Pământul Zilelor de Fammini, fiinţele create prin magie de Tiran, care se duseseră să trăiască acolo la sfârşitul războiului. Acuzaţia lui fusese însă întoarsă împotrivă-i, şi se întâmplase că Dohor, datorită alianţelor şi sprijinului de la diverse personaje, îi acuzase pe el şi pe regină de trădare. Atunci Ido îşi pierduse funcţia de General Suprem al Academiei Cavalerilor Dragonului şi fusese dat afară în mod dezonorant din Ordin. Apoi hotărâse să-i conducă pe disidenţii faţă de regimul lui Dohor şi crease o mişcare de rezistenţă în ţinutul său natal, Pământul Focului. Nu, în acea perioadă chiar nu avea timp să se ducă să-l găsească pe Tarik.

Pe când calul devora câmpia spre est, spre Pământul Zilelor, Ido calculă că acum Tarik trebuia să aibă spre treizeci şi cinci de ani. Înjură în sinea lui. În timp ce el lupta împotriva lui Dohor, Tarik probabil îşi întemeiase o familie, îşi găsise de muncă şi devenise un bărbat în toată firea. Se gândi la asta câteva clipe. Merita una sau două palme după ceafa pentru felul în care se comportase, era unul dintre puţinele avantaje ale faptului de a fi bătrân şi nesuferit.

Hotărâse să-şi înceapă căutarea chiar din Pământul Zilelor, căci acolo trăiau Jumătate-Elfii înainte de a fi exterminaţi de Tiran, iar Nihal era o Jumătate-Elf. Dacă ar fi fost în pielea lui Tarik, certat cu taică-său şi pornit pe urmele trecutului, cu siguranţă s-ar fi dus acolo. Printre altele, în Pământul Zilelor, Ido avea un vechi prieten care l-ar fi putut ajuta să afle veşti despre băiat. Reţeaua de contacte pe care o urzise în timpul anilor petrecuţi în Pământul Focului se destrămase când rezistenţa fusese învinsă. Atunci hotărâse să se alăture Consiliului Apelor, care se formase de scurt timp şi avea o armată proprie care lupta în mod făţiş împotriva lui Dohor. Aşa se făcea că încetase aproape complet să lupte. Devenise mai mult un strateg. Nu că-i plăcea prea mult: de când se născuse, nu făcuse altceva decât să lupte. Însă deja se apropia de o sută de ani, o vârstă venerabilă chiar şi pentru un gnom, iar ochiul rămas după ce îl sacrificase pe stângul în bătălie mai dădea greş din când în când. Fusese aproape o alegere obligatorie. Apoi Consiliul se afla în acea fază delicată în care avea nevoie de un om puternic care să inspire curaj tuturor şi să-i conducă.

Oricum, anii de război purtat în prima linie încă îi lăsaseră prieteni pe ici, pe colo.

Făcu un popas în Munţii Soarelui, într-unul dintre vechile sedii ale Academiei Cavalerilor Dragonului. De-acum, aproape toţi cavalerii se puseseră în slujba cauzei lui Dohor care, de altfel, îşi asumase rolul de General Suprem când Ido fusese eliminat. Acolo se aflau acum doar Cavaleri ai

Dragonului Albastru, un ordin inferior care folosea drept animale de călărit dragoni albaştri, mai mici decât cei obişnuiţi, zvelţi şi cu trupurile alungite.

Locul fusese transformat într-un fel de cartier general din care plecau trupele. În acea perioadă era război deschis între Dohor şi Consiliul Apelor, şi parţial, ciocnirile aveau loc la graniţa dintre Pământul Mării şi Pământul Soarelui, nu departe de acel loc.

Ido se opri acolo pentru că trebuia să schimbe calul. Până atunci, călărise în etape forţate, oprindu-se doar câteva ore în timpul nopţii, iar bietul animal era epuizat.

Îl primiră cu onorurile obişnuite, dar el se grăbea şi nu avea timp de aşa ceva.

— Am nevoie numai de un alt cal şi de provizii.

— Desigur, aprobă din cap generalul care-l primise. Poate că v-am putea ajuta cu ceva mai mult.

Ieşi la iveală faptul că unul dintre cavaleri avea să plece în recunoaştere către Pământul cel Mare şi că nu era nicio problemă să-l ducă şi pe el în spatele dragonului.

Ido se bucură. Aşa avea să câştige cel puţin două sau trei zile.

De când Vesa al lui murise în luptă, Ido nu mai încălecase un dragon. Mai mult chiar, jurase să nu mai urce vreodată în şaua vreunuia. Vesa era de neînlocuit, iar acel pact era un mod de a-i onora memoria. Pierderea lui provocase un gol imposibil de umplut.

Vesa era roşu şi era un dragon obişnuit, impozant. Cel care avea să-l ducă în Pământul cel Mare era un dragon albastru, şi totuşi, nu mică-i fu emoţia de îndată ce Ido zări animalul în arenă, gata de drum.

Se văzu oglindit în ochii lui şi se gândi la ochii lui Vesa, deja stinşi de multă vreme. Va fi obligat să încalce pactul.

„Iartă-mă, Vesa, dar sunt sigur că înţelegi.”

Oftă, apoi ajunse imediat în spinarea lui dintr-o săritură. Dragonul nu dădu semne de nemulţumire.

Ido apucă hăţurile cu o grijă aproape sfântă. Nu putea

spune că nu era fericit pentru că era din nou călare. Trecuse atât de mult timp, iar acum simţea din nou solzii tari împungându-l prin pantaloni, răsuflarea dragonului sub el, bătaia lentă şi puternică a aripilor lui. Totul ar fi fost perfect dacă acel trup tânăr şi albastru s-ar fi putut transforma pe neaşteptate în trupul roşu şi bătrân al lui Vesa. Simţi cum i se pune un nod în gât.

Cavalerul era un băieţaş, iar dacă Ido ar mai fi fost General Suprem, se îndoia că i-ar fi permis vreodată să călărească un dragon.

— Nu înseamnă că nu am încredere în capacităţile tale, dar eu merg repede, îi spuse el, strângând hăţurile în mâini.

— Generale, problema este că dragonul meu nu ascultă decât de mine...

Ido zâmbi.

— Înainte de sfârşitul furtunos, pe care-l cunoşti, al carierei mele de General Suprem, cu siguranţă, am călărit dragoni timp de mai bine de cincizeci de ani. Ai încredere, se va lăsa condus de mine fără probleme.

Ajunseră după o zi de călătorie. Era vorba despre un avanpost de-a lungul graniţei cu Pământul cel Mare. Era o zonă mai degrabă liniştită, iar Ido se gândi că era ideală ca să treacă frontiera. Spera ca nimeni să nu-l bage în seamă, mai ales pentru că acea regiune din Pământul cel Mare era deşertică şi era uşor să treacă în Pământul Zilelor fără obstacole.

Se opri în tabără atât cât fu necesar pentru formalităţile obişnuite, apoi luă armăsarul de care-i făcuseră rost şi îşi reluă călătoria. Dragonul, din cauza războiului în curs, nu-l putea însoţi mai departe.

Cea mai mare parte a călătoriei prin Pământul cel Mare nu ridică probleme, iar la graniţa cu Pământul Zilelor îi puseseră puţine întrebări, distrate şi neglijente, şi nu găsiră nimic de comentat. Nu-i cerură nici măcar să-şi dea jos gluga sub care-şi ascundea faţa.

El le mulţumi în sinea lui.

Pământul Zilelor se schimbase mult din vremurile lui Nihal. În primul rând, pe-acolo trecuse din nou războiul şi făcuse una cu pământul puţinele cocioabe din satele Famminilor.

După ce îi alungaseră pe aceştia, locul devenise paşnic. Doar că resursele lui erau stoarse până la ultima picătură de Dohor, care le folosea pentru a-şi întreţine războaiele şi pentru a-şi îmbogăţi curtea, pe seama căreia se povesteau tot felul de minunăţii. Pământurile fuseseră împărţite între locotenenţii care îşi oferiseră serviciile regelui, iar acum regiunea era divizată în ducate conduse de foşti generali despotici şi chiar de simpli soldaţi. Un iad pentru oamenii de rând.

Cea mai crudă soartă o avu însă Seferdi.

Oraşul fusese distrus de Tiran într-o singură noapte şi fusese primul act al exterminării sistematice a Jumătate-Elfilor, care avea să o lase în viaţă doar pe Nihal.

După Marea Bătălie de iarnă, care dusese la înfrângerea Tiranului, se gândiseră să lase ruinele neatinse, ca un avertisment pentru generaţiile viitoare. Dohor nu fusese de aceeaşi părere. Virka, regentul pe care-l pusese peste acel pământ, poruncise să se dragheze mlaştinile din jurul vechii capitale şi îşi instaurase acolo domeniul. Seferdi fusese distrusă şi reconstruită, orice urmă a exterminării puse în practică de Tiran fiind ştearsă. Sfârşitul amintirii.

Astăzi tinerii îi cunoşteau vag istoria dramatică, dar cei mai mulţi îşi aminteau acel oraş pur şi simplu cum era acum: o aglomerare de cărămizi cenuşii, îmbibată în continuare de duhoarea greţoasă a mlaştinilor care o înconjuraseră odinioară.

Gnomul intră în Seferdi seara. Călătorea deja de două săptămâni şi începea să se simtă neliniştit; lipsa de rezultate era un lucru care-l deranja întotdeauna.

Merse la sigur. Hanul era în centrul oraşului Seferdi, în piaţa cea mai jalnică: nimic altceva decât un dreptunghi pavat cu lespezi mari şi albe, având în mijloc o statuie a lui

Dohor, „Eliberatorul Pământului Zilelor”. Statuia fusese decapitată de mai multe ori de-a lungul anilor în care revolta din Pământul Focului era trăită cu ardoare şi în afara graniţelor lui. Aşa se face că fusese înconjurată de un gard din fier, cu vârfuri ascuţite. De atunci, monumentul nu mai fusese atins. Ido însă ştia că nu acea măsură îi oprise pe disidenţi, ci represiunea pe care Virka o declanşase în acele părţi.

Hanul era cel mai cunoscut din Seferdi: orice străin trăgea acolo. Dacă Tarik trecuse prin oraş, după cum Ido avea motiv să creadă, nu putea să nu fi locuit acolo. Din fericire, hangiul, Nehva, era un prieten de-al său de pe vremuri.

Se cunoscuseră în timpul anilor rezistenţei în Pământul Focului. Împreună trecuseră prin multe, până când Nehva fusese capturat în timpul unei acţiuni de gherilă. Întrucât în rândurile rebelilor juca un rol decisiv, nu fusese omorât imediat. Forra, cumnatul lui Dohor şi şeful operaţiunilor în Pământul Focului, avusese grijă să-l tortureze timp îndelungat şi personal, ca să-l oblige să scuipe informaţiile care-l interesau.

Nehva se comportase bine, strângând din dinţi şi înăbuşindu-şi ţipetele, şi mai ales fără să dezvăluie nimic. Când Ido şi ai săi îl eliberaseră, era de nerecunoscut. Printre lucrurile pe care prizonieratul i le furase, se afla şi braţul drept.

În acel moment Nehva abandonase lupta. În starea lui, nu mai putea lupta, şi în orice caz, în el ceva se rupsese. Din acel moment, îşi pierduse interesul pentru orice, cu excepţia noului han căruia i se dedicase cu trup şi suflet.

În acea seară, sala cea mare gemea de lume. Berea curgea în valuri şi aerul era îmbibat cu mirosuri de mâncăruri. Lui Ido îi lăsă gura apă.

Se aşează, comandă, mâncă după poftă, bău câtă bere putu. Rămase aşezat la locul lui, pradă amintirilor, până când plecară toţi clienţii. Se întâmplase într-un alt han, cu aproape patruzeci de ani în urmă.

„Localul era aglomerat. Beau. În jurul lor, flecăreală ca pe vreme de pace, râsete, sunetele vieţii.

Ea tace, urmărind marginea paharului cu un deget. El îşi mută privirea de la chipul ei la paharul de bere pe care-l are în faţă. Tăcerea dintre ei este densă.

Doar după mult timp, ea ridică ochii sclipitori din cauza alcoolului.

— Suntem doi veterani, nu?

Zâmbeşte.

El este un veteran dintotdeauna. Veteran din familia lui, veteran din armata Tiranului, acum veteran al Marii Bătălii de iarnă. A supravieţuit tuturor evenimentelor, nu există ceva ce să nu fi văzut, iar acum este obligat să cunoască pacea, o pace pe care aproape că nu a cunoscut-o niciodată.

— Nu credeam că va fi astfel. Am aşteptat pacea în toţi aceşti ani, iar acum când a sosit, mă simt ca şi cum n-aş fi în stare să mă bucur de ea, continuă Soana.

— Aşa se întâmplă când războiul se sfârşeşte. Este condamnarea veteranilor. Războiul provoacă dependenţă, şi apoi pare imposibil să reuşim să trăim fără mirosul câmpului de luptă, fără tensiunea luptei.

Soana mai ia încă o înghiţitură mare, ca pentru a-şi face curaj.

— Mă simt singură. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată să simt atât de puternic acest lucru. Sigur, am fost aşa şi cu alte ocazii, după moartea lui Fen, spre exemplu, dar niciodată ca acum, când Nihal şi Sennar au plecat. Nihal mi-a umplut viaţa timp de mulţi ani, iar acum îmi rămâne doar remuşcarea de a nu fi fost în stare să fiu o mamă pentru ea. Deşi eu m-am simţit întotdeauna mamă, înţelegi?

Ido dă din cap că da.

— Ea a plecat, iar eu mă întreb: şi acum?

Ido se sprijină obosit de perete. E ciudat cum gândurile lui sunt identice cu ale ei. Aceleaşi senzaţii, acelaşi sentiment al bătrâneţii ameninţătoare.

— Şi acum, cine ştie. Acum ar trebui să învăţăm să ne bucurăm de pace, ar trebui să învăţăm să trăim şi fără Nihal. Şi ne vom confrunta cu timpul care trece, cu slăbiciunile care înaintează, cu trupul care se schimbă, cum s-a întâmplat deja de atâtea ori în viaţa noastră.

— Da, bătrâneţea… Mă simt îmbătrânită cu secole, ca şi cum aş fi văzut prea multe. Masacrul Jumătate-Elfilor, nebunia lui Reis, moartea bărbatului pe care-l iubeam, prăbuşirea Fortăreţei. Sunt obosită… Iar acum şi urâtă.

Soana roşeşte pentru o clipă. Nu ştie de ce i-a scăpat acea frază.

Ido priveşte ridurile subţiri din jurul ochilor ei, încreţiturile de expresie din jurul buzelor, şi simte o încleştare în stomac. Este nebunesc, dar se gândeşte la un alt tip de tinereţe, la noi începuturi.

— Tu eşti la fel de frumoasă, chiar mai frumoasă. Fiecare suferinţă te luminează, adaugă o nouă expresie chipului tău.

Regretă imediat acele cuvinte, se simte deplasat, demodat. Un bătrân care se joacă de-a tinerelul.

Ea însă zâmbeşte cu prospeţime, îşi pune mâna peste a lui, lăsată nemişcată pe masă, şi totul este deja hotărât. În fiorul pe care-l încearcă şi simte că este reciproc.

— Pot să rămân la tine în seara asta? Ca în vremurile bune, îl întreabă Soana.

Nu trebui să se gândească.

— Casa mea este casa ta, ştii asta.

Şi aşa începuse.”

Hangiul fu cel care-i întrerupse şirul gândurilor.

Era mai slab decât şi-l amintea, şi vizibil mai bătrân. Chel ca un dovleac, compensa cu o barbă curgătoare. Mâneca dreaptă a cămăşii era înnodată. Faţa nu îi era însă mult schimbată. Tot rotunjită din cauza berii.

— E târziu, închidem, doar dacă nu doriţi să dormiţi la etaj. Avem camere bune.

— Mai curând caut informaţii.

Nehva luă imediat o atitudine defensivă.

— Dacă nu vreţi să dormiţi aici, nu am altceva să vă ofer şi trebuie să vă cer să plătiţi şi să ieşiţi.

Ido zâmbi de sub glugă.

— Sunt un vechi prieten.

Hangiul avea o expresie uimită.

— Când mi-ai spus că părăseşti lupta, mi-ai explicat că pentru mine vei fi mereu pe poziţii.

Nehva se făcu alb ca varul.

— I…

Ido îşi duse un deget la buze.

— Un negustor în călătorie, clar? Doar asta sunt.

— Pe toţi zeii, cât timp… dar cum…

Ido se ridică şi îi puse o mână peste gură.

— Nu trebuie să ştii şi e mai bine aşa. Hai în spate.

Nehva încuviinţă şi-l duse în spatele tejghelei, până în apartamentul lui. Acolo se aşezară.

Doar atunci Ido îşi scoase gluga, scoţând la iveală marea cicatrice care-i brăzda partea stângă a feţei, acolo unde odinioară fusese ochiul.

Nehva zâmbi.

— La naiba, nu te-ai schimbat deloc…

— Şi cu tot părul ăsta alb ce faci? răspunse Ido, apucând o codiţă dintre numeroasele care-i împodobeau podoaba capilară, după moda gnomilor.

Prietenul său râse cu poftă.

— Erai deja cărunt pe când luptam în Pământul Focului.

— Nu chiar aşa de tare, spuse Ido pufnind.

— Ido… cine-ar fi spus… continuă hangiul. Nu ajung prea multe veşti pe-aici, dacă lăsăm la o parte afişele cu preţul pus pe capul tău. Credeam că ai murit… Cum îţi merge?

Ido dădu dezaprobator din cap.

— Credeam că braţul tău te-a învăţat ce este prudenţa. E mai bine să nu-ţi spun nimic, crede-mă. Prefă-te că am răsărit din pământ şi uită-mă imediat ce am trecut pragul uşii, clar?

Nehva aprobă mâhnit din cap.

— Îmi pare rău… aş vrea să pot vorbi cu tine ca pe vremuri, aş avea aşa mare nevoie… Aici totul merge din ce în ce mai rău…

— Nehva, aş sta să te ascult cu mare plăcere, dacă nu aş fi atât de grăbit şi nu aş fi căutat, prin părţile astea. Cu cât stau aici să vorbim mai mult, cu atât creşte şi riscul pentru tine.

Hangiul ridică din umeri.

— La cum stau lucrurile, poate ar fi o eliberare.

— Nu vorbi tâmpenii, locul ăsta are nevoie de oameni ca tine.

Nehva afişă o strâmbătură tristă.

— Spune-mi cum te pot ajuta.

— Nu o să fie uşor, dar mă bazez pe memoria ta. Am informaţii că prin părţile astea a trecut un Jumătate-Elf, cu mulţi ani în urmă.

Nehva zâmbi.

— Şi crezi că dacă ar fi trecut nu te-aş fi anunţat? Nu, nu s-a mai văzut de mult picior din neamul lor.

— Vorbesc despre acum douăzeci de ani, şi, într-adevăr, poate n-ar trebui să-ţi vorbesc despre el ca despre un Jumătate-Elf. Era un copilandru la vremea aia, cu părul roşu şi ochii violet, cu urechile uşor ascuţite.

— A, acela… într-adevăr, da, spuse cu siguranţă Nehva. Îmi amintesc de cineva asemănător.

— Eşti fenomenal. Nu aş fi sperat.

— Nu minţi, ai venit special.

— Îţi aminteşti altceva despre el?

— Păi, da, altfel nu mi-aş aminti nici faţa lui, nu crezi? Prin părţile astea trec mulţi, prietene, îmi imaginez că ţi-ai dat seama.

— Ei bine?

— A stat aici ceva timp. A luat o cameră. Mi-l amintesc pentru că, în general, aici persoanele nu se opresc mult timp, însă el a rămas. În prima seară m-a întrebat unde se aflau ruinele, eu i-am râs în nas, explicându-i povestea locului. S-a înflăcărat destul de mult, era cât pe-aci să-l dau

afară. Mi-a spus că era în căutarea urmelor din Marea Bătălie din timpul Iernii, iar eu l-am sfătuit să meargă în Pământul cel Mare, unde ar fi găsit din belşug. M-a întrebat, de asemenea, dacă erau statui ale lui Nihal, iar eu m-am întrebat de unde venea de nu văzuse nici măcar una. A plecat într-o dimineaţă, întrebându-mă pe ce drum trebuia să o ia spre Pământul Vântului.

Ţinutul natal al mamei lui... Ido îşi spuse că e imbecil. Făcuse o eroare de apreciere, nu lipsită de importanţă.

— L-ai mai văzut de-atunci?

Nehva dădu din cap că nu.

— Era un tip mai degrabă ciudat, dacă vrei să ştii părerea mea. Părea a fi cineva care nu ştia nimic despre Lumea Pământeană. A plecat şi nu ştiu ce s-a ales de el.

Ido se lovi peste picior cu mâinile, zâmbind.

— Ai fost extraordinar, ca întotdeauna.

— Inutil să te întreb ce anume cauţi şi cine era băiatul, nu-i aşa?

— Exact.

— Spune-mi numai dacă e vorba despre necazuri pentru mine.

— Chiar nu cred. Dar nu era sigur.

Nehva pufni.

— Mă voi preface că te cred.

Ido se ridică.

— Îmi pare rău că trebuie să pleci deja. Ido, mi-a fost dor de tine, de tine şi de ceilalţi. Mi-e dor de anii ăia în care ni se părea că într-adevăr puteam schimba lucrurile, în care nu ştiai dacă mai apuci ziua de mâine, dar cel puţin aveai pentru ce să mori.

Ido zâmbi trist. Se gândi la toţi oamenii lui care muriseră, şi să ştie că o făcuseră pentru un ideal nu-i fu de-ajuns.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Îl îmbrăţişă puternic.

— Jur că mă voi întoarce şi că vom sta puţin de vorbă, bine? spuse desprinzându-se şi punându-i în palmă câteva monede pentru cină.

— Măcar lasă-mă să ţi-o ofer eu! protestă bătrânul hangiu.

Ido făcu un gest de indiferenţă.

— Îi merită pe toţi.

Ieşi în grabă, se urcă pe cal şi îşi reluă călătoria.

Era timpul să se ducă acolo unde ar fi trebuit să-şi înceapă căutarea: Pământul Vântului, ţinutul lui Nihal şi Sennar.

3
PLANURILE BRESLEI

Templul lui Thenaar era întunecos, ca de obicei. Afară bătea vântul, iar ecoul lui înăuntru se traducea într-un vaiet sinistru.

Cei doi bărbaţi se aflau unul lângă celălalt, pe prima bancă, cea mai apropiată de statuia enormă a zeului: era din cristal negru şi strălucea cu reflexe sinistre. Chipul brăzdat de un rânjet, pletele răvăşite de un vânt invizibil, cu o mână strângând o săgeată şi cu cealaltă o sabie, Thenaar veghea ameninţător asupra discuţiei lor.

— Ei bine? spuse brusc primul bărbat.

Cel de-al doilea era în genunchi şi se ruga. Şopti o ultimă rugăciune, apoi se ridică. Era bătrân, dar trupul îi era încă iute şi prompt. Şi nu putea fi altfel. Yeshol, Gardianul Suprem al Breslei Ucigaşilor, nu înceta niciodată să se antreneze. Înainte de a fi preot, era un asasin, cel mai bun.

Se întoarse către interlocutorul lui.

Spre deosebire de Yeshol, Dohor avea un fizic impunător, de conducător, cu trăsăturile feţei pronunţate, cu părul atât de blond, încât părea alb. Stăpânea aproape în întregime Lumea Pământeană. O performanţă care-i reuşise până atunci numai Tiranului.

— Continui să-ţi permiţi faţă de mine obrăznicii pe care nimănui nu i le-aş ierta, spuse cu dispreţ.

Yeshol zâmbi.

— Zeul meu este mereu pe primul loc. Apoi schimbă subiectul: Am făcut ce doreaţi.

Scoase din buzunar un inel plin de sânge şi i-l întinse lui Dohor.

Regele îl examină cu atenţie în lumina slabă pe care torţele o răspândeau în templu.

— El este, spuse el, mulţumit.

— L-am omorât ieri într-o ambuscadă. Generalul Kalhu nu

vă va mai deranja.

Dohor se mulţumi să încuviinţeze din cap, iar Yeshol aşteptă cu răbdare.

După puţin timp adăugă:

— Îmi permit să vă cer imediat răsplata.

Regele se întoarse brusc.

— Ai devenit insolent…

— Îngrijorat, răspunse Yeshol. V-am explicat deja despre fuga unui Postulant şi a unei Asasine.

Dohor aprobă din cap cu seriozitate. Acest lucru îl privea îndeaproape. Nimeni nu ştia cu exactitate ce descoperiseră Dubhe şi băiatul, nici cum aveau să se folosească de informaţiile lor.

— Oamenii mei sunt pe urmele lor şi suntem siguri că-i vom prinde repede. Dar avem nevoie de ceva…

Yeshol ezită o clipă. Era foarte conştient de ceea ce era pe cale să ceară.

— Un dragon, adăugă aproape în şoaptă.

— Asta depăşeşte cu mult ce-ţi datorez.

— Ştiu, dar nu aţi fost niciodată nemulţumit de serviciile noastre, pactul nostru v-a adus până acum rezultate excelente, mai ales când l-am ucis pe Aires…

Dohor ridică o mână cu severitate.

— Te-am plătit deja pentru asta, mi se pare, şi apoi, îl uiţi mereu pe Ido, care este încă teafăr şi nevătămat pe undeva.

— Sunt sigur că nu ne va lua mult timp să-i găsim pe fugari cu un dragon, iar dumneavoastră nu veţi fi lipsit de cavalerul vostru timp prea îndelungat.

— Este război, înţelegi? Un război. Am nevoie de oamenii mei.

— Veţi avea multe alte servicii, dacă ne veţi ajuta, vă asigur.

Yeshol detesta să se umilească în acel mod, dar o făcea pentru gloria lui Thenaar, aşa că înghiţea ruşinea şi se pleca la picioarele cui putea fi de folos.

— Ştii ce doresc… spuse insinuant Dohor.

— Veţi avea la timpul cuvenit. Venirea lui Thenaar se apropie, şi atunci dumneavoastră veţi fi fiul lui preaiubit.

Aceasta era minciuna pe care Yehsol i-o repeta de mulţi ani, de când stabiliseră acordul dintre ei.

Dohor fusese cel care găsise cărţile din care Yeshol extrăsese vrăjile care aveau să-l readucă la viaţă pe Aster, căutându-le cu răbdare în Pământul cel Mare, sub ruinele Fortăreţei. Acolo regele-şi construia noua casă.

În schimb, Gardianul Suprem îi promisese că, la învierea Tiranului, el va fi stăpânul Lumii Pământene. Un pact care până atunci funcţionase de minune.

— Nu face pe şmecherul cu mine, eu nu-ţi cunosc în întregime planurile.

Ar fi vrut să fie părtaş la secretele ritualului care-l readuceau la viaţă pe Aster, Yeshol ştia asta. Lucru pe care nu i-l putea dezvălui fără a-i spune, de asemenea, că odată Aster înviat, pentru el nu ar mai fi fost loc.

De data asta situaţia era complexă. Punerea la dispoziţie a unui dragon cerea o altă plată.

— Vă voi explica mai bine reîncarnarea sufletelor în trupuri.

Aceasta era o informaţie pe care o putea vinde, şi chiar la preţ redus.

— Sper să fie doar începutul, spuse tăios Dohor.

— Aşa va fi.

Regele zâmbi încruntat în umbră. Apoi, fără a mai adăuga ceva, ieşi din templu.

Yeshol aşteptă ca uşa cea mare să se închidă în urma lui, apoi merse în spatele statuii lui Thenaar, acolo unde se afla scara secretă care ducea sub pământ, în Casă. Avea nevoie imediată să se ocupe de o altă chestiune urgentă.

Gardianul Sălii de Antrenament, Sherva, maestrul armelor, intră în cabinetul lui Yeshol în tăcere, ca de obicei. De altfel, nimeni din Casă nu era la fel de priceput în tehnicile furişării şi în lupta corp la corp.

Era un bărbat nefiresc de slab, cu membre lungi şi flexibile, rezultatul unui antrenament dur. Capul complet

chel şi trăsăturile alungite îi confereau aspectul viclean al unui şarpe. De puţin timp, chipul lui era mai scobit ca de obicei. Din cauza unui regret îndepărtat, o teamă subtilă care-l făcea să revină la o conversaţie incomodă pe care o avusese cu ceva timp în urmă cu Dubhe, o conversaţie care mirosea a trădare.

Adevărul era că, indirect, Sherva o ajutase în fuga ei din Casă.

Ea, disperată, îl întrebase unde se aflau camerele Gardienilor, gradele superioare ale Breslei care nu dormeau împreună cu ceilalţi Triumfători. Iar el, care în Breaslă stătea doar dintr-un fel de formalitate, şi care nu credea în Thenaar, îi spusese, fără să ştie prea bine de ce.

Câteva zile mai târziu, Dubhe fugise.

De atunci începuse infernul. De fiecare dată când Gardianul Suprem trimitea după el, simţea un nod în gât, iar inima-i bătea mai tare.

Sherva se puse în genunchi, palid şi serios, în faţa lui Yeshol, care rămase aşezat.

— Aşadar, în ce punct au ajuns cercetările tale?

Sherva răsuflă uşurat. Yeshol nu ştia.

— Am găsit casa lui Tarik.

— Excelent.

— Trăieşte împreună cu soţia lui, Talya, şi cu fiul, San.

— Câţi ani? întrebă Yeshol, devenind încordat pe scaun.

Sherva ridică imediat capul, bănuitor.

— Ce…

Nu înţelegea.

— Fiul lui Tarik, câţi ani are?

— Doisprezece, din informaţiile noastre.

Yeshol sări în picioare, cu chipul luminat.

— Este un semn al destinului, un adevărat miracol!

Îl privea pe Sherva cu ochii strălucindu-i. Doisprezece ani…

Ucigaşul în continuare nu înţelegea. Nu reuşea să-şi imagineze ce anume din acea veste îl mulţumea pe Gardianul Suprem atât de mult.

— Totul decurge conform planurilor noastre.

Yeshol mângâie o statuie a lui Thenaar, care trona în spatele mesei lui de scris, şi atinse uşor mica statuie a lui Aster, care se afla între picioarele zeului. Sherva cunoştea bine acea statuie mică, existau copii ale ei peste tot în Casă, dar cum puse ochii pe ea, începu să înţeleagă. Era statuia unui copil cu aceeaşi înfăţişare pe care o avea Aster în momentul în care murise.

Yeshol se întoarse şi se aşeză din nou.

— Tu nu cunoşti teoria despre spiritul legat de carne… Se întinse spre Sherva. Sufletul şi trupul nu sunt separate, ci dimpotrivă, sunt strâns legate. Sufletul unui bărbat nu ar putea intra niciodată în trupul unei femei, nu ar supravieţui. Tot astfel, spiritul unui gnom nu poate supravieţui în trupul unei nimfe. De aceea mă gândeam să-l folosesc pe Tarik drept gazdă pentru sufletul lui Aster, căci este fiul unui Jumătate-Elf şi al unui om ca el. Dar eu vreau ca Aster să revină pe pământ în forma maximă a puterilor sale.

Yeshol trase aer în piept, închizându-şi ochii doar pe jumătate. O făcea mereu când îl amintea pe Aster, vechiul său maestru.

— Spiritul lui Aster a rămas însă timp de patruzeci de ani captiv în corpul unui copil, iar şederea atât de îndelungată în acea stare a lăsat un semn. Ca sufletul său să poată trăi mult, după reîncarnare, are nevoie de un trup cât mai asemănător posibil cu cel pe care-l avea pe când era viu. Trupul unui metis de doisprezece ani ar fi perfect. San ar fi perfect.

Sherva aplecă şi mai mult capul în semn de aprobare. Toată pantomima aceea îl lăsa rece. Nu-l interesa întoarcerea lui Aster, nu-l interesa instaurarea domniei lui Thenaar pe pământ.

— Trebuie să iei băieţelul, ai înţeles? Adu-l aici viu, iar pe tată şi pe mamă n-ai decât să-i omori.

— Da, Excelenţa Voastră.

— Alege pe cine doreşti pentru această misiune, am încredere în judecata ta.

Cuvântul acela, încredere, dintr-un anume motiv, îi dădu fiori lui Sherva.

— Şi pleacă imediat.

Gardianul încuviinţă, îşi duse pumnii încrucişaţi la piept în semn de salut şi dădu să plece.

— Ba nu, aşteaptă.

Sherva tremură imperceptibil când se opri în faţa pragului. Apoi se întoarse, încercând să-şi controleze expresia feţei.

— Spuneţi.

— Cu toţii ne simţim vinovaţi pentru fuga lui Dubhe şi este bine să fie aşa. Mi se pare însă că tu exagerezi. Ţi-am observat privirea în aceste zile. Nu uita că eu am dorit-o pe trădătoare în rândurile noastre, nu tu. Tu te-ai limitat la a executa ordinele mele. În orice caz, sunt sigur că Thenaar te-a iertat deja.

Sherva făcu din nou o plecăciune, apoi ieşi din cameră.

Odată ajuns afară, se simţi dezgustat de el însuşi. Pereţii Casei deveniseră o capcană umedă, gata să se închidă peste el. Şi se ruşina de propria teamă, de propria slăbiciune. Dubhe fusese prima care-l aruncase în faţa propriei incapacităţi.

„Poate crezi că ziua în care Yeshol va fi la îndemâna ta nu va sosi niciodată?”, îi spusese.

Şi atunci adevărul i se dezvălui în întreaga lui splendoare. Intrase în Breaslă ca să ajungă un Ucigaş priceput, cel mai mare dintre toţi, căci viaţa lui era consacrată acestui scop. Într-o zi avea să lupte cu Yeshol şi să-l ucidă, iar atunci avea să ştie că este cel mai puternic.

Dar anii au trecut şi, deşi trupul i se transformase zi după zi într-o minunată maşinărie de ucis, spiritul lui poate se moleşise. Nu devenise mai puternic decât Yeshol, aproape sfârşise prin a accepta să i se supună lui, să fie un Gardian printre atâţia, desigur, superior unui Triumfător oarecare, dar nimic mai mult. Până în acea zi cu Dubhe.

Acum avea să i-l aducă pe băieţel lui Yeshol, sigur, dar

apoi? Ce avea să facă apoi?

— În sfârşit, la naiba!

Rekla înaintă cu paşi de uriaş spre dragonul care tocmai aterizase la câteva braţe bune de ea. Un animal asemenea multora pe care le văzuse pe câmpurile de luptă pe unde umblase cu diverse sarcini. Părea mai degrabă în stare proastă, după cum depuneau mărturie ochii lui galbeni, împăienjeniţi, şi culoarea de un verde stins al solzilor. Spatele însă era negru, la fel ca uriaşele aripi membranoase. O corcitură cu un dragon negru, creaturile create de Tiran pentru războiul lui, cu ani în urmă. Corcirea cu dragonii normali fusese ideea lui Dohor.

Călare pe el era un gnom cu înfăţişare comună.

— I-a luat ceva timp stăpânului tău să te trimită până aici! îl atacă Rekla.

Gnomul coborî încet.

— Mi-a luat atâta timp cât trebuia să-mi ia, spuse cu aroganţă, iar Rekla fu izbită de răsuflarea lui, care mirosea a bere.

Simţi că tremură. Detesta să depindă de oameni de teapa ăluia, Biruiţi de cea mai joasă speţă, oameni care trăiau inutil. Şi totuşi gloria lui Thenaar trecea şi pe acele căi şi exploata chiar şi fiinţele cele mai neînsemnate. De aceea, se abţinu să ducă mâna la pumnal.

— Măcar să încercăm să ne grăbim acum, spuse nerăbdător.

Le văzuse urmele în albia râului. Dubhe şi Lonerin trecuseră de cel puţin două zile, un timp care i se părea infinit. Aproape că avusese impresia că simte mirosul lui Dubhe. Trebuia să o găsească, neliniştea o devora.

— Vom fi patru, iar Vhyl al meu va obosi, răspunse impasibil gnomul. Nu vom putea zbura nici la înălţimi mari, nici foarte repede.

Rekla îşi înăbuşi un gest furios.

— Vom fi oricum mai rapizi decât ei.

Era Kerav, unul dintre tovarăşii ei.

— Într-adevăr, spuse ea puţin convinsă.

Tot i se părea mare distanţa care o separa de trădătoare.

Dragonul avu nevoie de ceva timp să se ridice în zbor, cu aripile întinse într-un efort care părea uriaş. Trebui să dea din ele de mai multe ori, ridicând nori de praf din albia fluviului.

Rekla se gândi la Dohor, înaintea căruia Yeshol era obligat să se plece în templu, la picioarele statuii lui Thenaar. Nesfârşite erau favorurile pe care Breasla i le făcuse, multe sarcini le dusese ea însăşi la bun sfârşit. Şi iată cum îi răsplătea acum, cu un dragon aproape mort şi un cavaler, fără îndoială, beat.

Exact cum spusese gnomul, călătoreau doar la câteva braţe deasupra apei. Dragonul obosea, şi din când în când pierdea din înălţime. Sub ei, fluviul curgea alb, deasupra lor, cerul era cenuşiu şi sufocant.

În cele din urmă, reuşiră destul de repede să acopere distanţa care-i separa de Pământurile Necunoscute. Fură de-ajuns câteva ceasuri ca să vadă malul opus, unde ar fi trebuit să înceapă vânătoarea.

— Trebuie să aterizăm, spuse Rekla.

Dragonul avea altitudinea potrivită pentru a identifica două persoane de la înălţime, dar aveau nevoie să găsească primele urme ca să ştie încotro să caute, şi asta o puteau face numai de jos.

— Nu pare uşor… observă gnomul.

Înălţă dragonul încă puţin pentru o recunoaştere rapidă, şi ceea ce văzură nu fu deloc încurajator. Malul începea cu o albie formată din pământ şi noroi, exact ca în Lumea Pământeană, dar aproape imediat pământul dispărea înghiţit de un şir des de copaci, aliniaţi ca soldaţii la câţiva paşi de fluviu.

— Nu este suficient spaţiu, Vhyl nu reuşeşte să aterizeze, spuse gnomul.

— Mergi mai înainte, atunci, porunci Rekla, dar de la acea înălţime nu reuşeau să zărească altceva decât

privelişti identice cu cea pe care o aveau sub picioarele lor.

— Totul este la fel.

— Caută un mod ca să pot coborî, la naiba, înjură ea printre dinţi.

— Nu este posibil.

Apropierea de acel cavaler josnic, tonul glasului său, neglijenţa totală cu care răspundea la orice i-ar fi spus făceau să i se urce sângele la cap. Trase pumnalul din instinct, şi numai datorită lui Filla, celălalt tovarăş de călătorie, care îi opri mâna, tăişul nu nimeri gâtul gnomului.

— Lasă-mă! urlă furioasă.

— Nu acum şi nu aşa, îi şopti Filla la ureche. Răbdare, stăpână…

Rekla se zbătu, punând la loc pumnalul. Eu comand aici, şuieră ea.

O deranja apropierea trupurilor şi, mai mult, o enerva la culme când un supus îşi permitea să o atingă.

— Apropie-te de mal, apoi vom găsi un mod de a coborî, îi porunci gnomului.

— Dar dragonul este epuizat, trebuie să se odihnească!

— După aceea. Hai, fă cum ţi-am spus, insistă Rekla, grăbită.

Gnomul pufni zgomotos, dar se pregăti oricum să se supună.

Ameninţarea cu pumnalul funcţionase, din câte se părea.

Dragonul lui se mişca dezordonat prin aer, cu aripile la o distanţă infimă deasupra apei. O atinseră pentru o clipă, iar cavalerul trase de hăţuri.

Dragonul încercă să-şi adune cele din urmă puteri şi se ridică puţin. Apoi, din nou, vârful aripii atinse apa.

Pe neaşteptate, întreaga aripă fu târâtă în jos, în răgetele disperate ale animalului. Doar gnomul reuşi să rămână în şa, cu hăţurile strânse în dinţi. Rekla se trezi în apă. În jurul ei reuşea să zărească doar spumă şi ceva verde care se agita. Apoi totul deveni roşu şi simţi în gură un gust pe care-l cunoştea bine şi care îi răscoli stomacul. Sânge.

Ieşi la suprafaţă cum putu şi se trezi înconjurată de apă

roşie. Puţin mai în faţă, o pereche de aripi negre se agitau dezordonat, împroşcând stropi de sânge, prinse în nişte colţi albi, uriaşi. Rekla îl văzu pe gnom răsărind din apă la anumite intervale. Avea sabia în mână, încercând cu disperare să se salveze, împreună cu dragonul.

— Arunc-o, idiotule! ţipă ea instinctiv, dar în acel moment un cap gigantic ieşi din apă.

Formele lui nemaivăzut de mari păreau a fi rezultatul încrucişării dintre un cal şi un şarpe. În fălcile acoperite de dinţi lungi şi ascuţiţi, strângea trupul dragonului. Reklei îi stătu inima în loc pentru o clipă.

Începu să înoate spre mal cu toate puterile.

„Nu acum, nu înainte de a regăsi graţia lui Thenaar, nu înainte de a pune mâna pe Dubhe!”

Ultimele braţe i se părură nesfârşite. În spatele ei auzea ţipetele disperate ale gnomului.

Apucă o rădăcină care ieşea din mal, se ridică pe ţărmul fluviului şi se salvă. Cei doi tovarăşi ai ei ajunseră şi ei la mal. Şi între timp continua să privească monstrul imens, cu capul care se agita prin aer în timp ce sfâşia dragonul. Gnomul, Cavalerul împuţit şi necuviincios, nu se mai vedea, iar Rekla aproape că se bucură. Imediat însă, observă din nou monstrul. Era o sclipire care provenea dintr-unul din ochii lui. Era departe, iar marginile unui obiect atât de mic erau greu de distins, dar acea strălucire era inconfundabilă. Nu putea fi decât un pumnal, un pumnal care orbise bestia. Şi acum, dacă se uita mai bine, Rekla observă două bucăţi de săgeată care ieşeau din gâtul şi din fruntea animalului uriaş. O singură persoană ar fi putut face aşa ceva.

— Au trecut pe-aici.

Filla şi Kerav se întoarseră, cu chipurile încă marcate de groază, cu respiraţia greoaie după înot. Rekla însă uitase deja frica. Ura îi transmisese forţe proaspete.

— Dubhe a trecut pe-aici.

4
PĂMÂNTURI NECUNOSCUTE

Pentru ceva timp, Dubhe şi Lonerin zăcură uimiţi pe malul Saarului.

Monstrul se mai zbătea din cauza rănilor, iar apa fluviului se colora încet, încet în roşu.

Niciunul din ei nu avea curajul să spună ceva în faţa acelui spectacol înfiorător. Fuseseră la un pas de moarte.

— Suntem vii, spuse ea gâfâind.

— Într-adevăr. Frumoasă muncă în echipă, nu crezi?

Dubhe se întoarse şi văzu faţa zâmbitoare a lui Lonerin. Avu un sentiment imens de uşurare, încât îşi permise şi ea să schiţeze un zâmbet cu ultimele forţe; apoi se aruncă la pământ, strângând în mâini nisipul de pe ţărm. Ajunseseră, în sfârşit, pe pământ. Ajunseseră în Pământurile Necunoscute.

Ajunseră pe o fâşie de pământ de lăţimea câtorva braţe, doar cu puţin mai mult decât avea nevoie un om ca să stea întins. O parte era mâl, o parte iarbă. Unde se termina malul propriu-zis, începea imediat pădurea, asemenea unui hăţiş de nepătruns de copaci cu ramurile încâlcite şi trunchiuri impunătoare. Culorile erau puternice: maroul intens se amesteca cu verdele orbitor al frunzelor, mari şi cărnoase. De la o ramură la alta, lungi liane fibroase se împleteau cu ferigi uriaşe şi plante necunoscute. Nu era un singur copac pe care să reuşească să-l recunoască, nicio specie care popula acea pădure nu exista în Lumea

Pământeană.

Amândoi făcură câţiva paşi, dar tăcerea asupritoare care îi înconjura îi descurajă să continue. Niciun ciripit de pasăre, niciun fâşâit de paşi care se furişează prin adâncul pădurii, nici măcar foşnetul frunzelor. Parcă întreaga pădure era o vietate în aşteptare, gata să se repeadă şi să-şi omoare prada.

Şi apoi era întuneric. Coroanele arborilor erau foarte strâns împletite, astfel încât pe pământ apăreau rare pete de lumină, cufundate în penumbră. Ochii lor reuşeau să vadă doar pe distanţe scurte în adâncul pădurii, apoi copacii parcă sfârşeau înghiţiţi de noapte.

Aşa arăta necunoscutul în cel mai pur sens al termenului, cel de care toţi locuitorii Lumii Pământene se temeau şi care-i ţinuse departe de acel loc timp de secole. În faţa acelei privelişti se simţiră neliniştiţi şi hotărâră să continue a doua zi. Lonerin era epuizat după vrăjile pe care le făcuse, iar Dubhe nu era mai puţin obosită. Era mai bine să aştepte până a doua zi şi între timp să studieze bine situaţia.

Aşezat cu picioarele încrucişate pe mal, Lonerin scoase din sac ce mai rămăsese din provizii. Le salvaseră la puţin timp după ce ajunseseră pe ţărm. Prin minune, câteva sticluţe şi câteva pachete cu mâncare se încâlciseră printre rădăcinile care se întindeau din pădure până pe malul fluviului, unde intrau în apă pe o suprafaţă de câteva palme.

Iar Dubhe, în timp ce barca se ducea la fund, reuşise să salveze câteva arme: arcul, săgeţile, pumnalul şi cuţitele de aruncat.

Lonerin începu să facă un fel de inventar, iar ea îl privi cu inima cât un purice.

— Am pierdut în fluviu o treime din mâncarea pe care ne-a dat-o Torio, medită tânărul. Dar nu e o problemă. Putem vâna şi culege fructe.

Îşi ridică ochii pentru a căuta aprobarea în privirea tovarăşei lui, dar nu citi decât îngrijorare. Îi ghici imediat

gândurile.

— Poţiunea este suficientă, spuse el.

Ochii lui Dubhe nu se înseninară.

— Abia am salvat jumătate din ea, observă cu răceală.

— Dar suntem într-o pădure, pot să prepar alta.

— De unde ştii că vei găsi ingredientele?

— Păi, eu…

Dubhe arătă spre pădure.

— Vezi măcar o plantă cunoscută? Una pe care să o fi văzut deja în Lumea Pământeană?

— Cum adică, suntem doar la început, trebuie să înaintăm, sunt plante care se găsesc în adâncul pădurii…

Ea îl privi cu sarcasm.

— Va fi suficient să o porţionăm, adăugă Lonerin. Este diferită de cea pe care ţi-o dădea Rekla, ţi-am spus deja, este nevoie de mai puţină pentru a ţine pecetea sub control. Dacă iei o înghiţitură o dată la patru zile, spre exemplu, ar trebui să reuşim. Sigur, va trebui să pui şi tu un pic de bunăvoinţă.

Dubhe nu dădu atenţie cuvintelor lui şi începu să pună în desaga ei proviziile împrăştiate pe jos.

— Trebuie să ai încredere în mine, spuse Lonerin, ridicând vocea.

Să aibă încredere. Nu era deloc uşor, iar Dubhe nici măcar nu era sigură că voia să o facă. Ultima persoană în care avusese încredere fusese Maestrul, iar pierderea lui fusese insuportabilă.

Până şi acum, la aproape trei ani de la moartea lui, nu reuşea să se elibereze de absenţa sa. În orice caz, nu avea de ales, ca întotdeauna.

— Ascultă, nu are legătură cu tine. Doar că nu dau decât peste obstacole, dintotdeauna, spuse ea fără să se întoarcă.

— Te înţeleg. Glasul lui Lonerin se domoli. Dar obstacolele sunt făcute pentru a fi depăşite, şi nu eşti singură, voi face imposibilul ca să te salvez. Suntem aici şi pentru asta.

Dubhe zâmbi în sinea ei.

Nimeni nu reuşise să o salveze, poate că pentru ea salvarea nu era posibilă, nici dacă blestemul ar fi dispărut. Şi totuşi aprobă din cap, doar ca să-i facă pe plac. De altfel, se îndoia că era cu adevărat capabil să înţeleagă cum se simţea ea.

Soarele începu să coboare peste fluviu şi, înainte de a mânca, Lonerin hotărî să studieze bine traseul pe care aveau să-l urmeze a doua zi. Era pe punctul de a aprinde un foc de tabără, dar Dubhe îl opri.

— Mai bine nu. Breasla este pe urmele noastre.

— Crezi că ştiu unde suntem? După părerea mea, e imposibil să găsească curajul să ne urmeze până aici.

— Rekla va veni, afirmă ea cu siguranţă. Mă urăşte. Nimic nu o va opri.

Lonerin afişă o expresie uimită, apoi scoase pergamentul pe care-l ţinea în desagă. Era uscat, îl protejase cu o vrajă şi, plin de satisfacţie, îl întinse pe jos, deschizându-l.

Era un fel de hartă trasată cu creion roşu. Era evident că nu fusese făcută de un cartograf, nu era mai mult decât o schiţă. Munţii erau nişte semne rotunjite, fluviile erau linii drepte mai mult sau mai puţin dese, şi erau diverse nume însemnate ici-colo.

— A făcut-o Ido, adunând toate indicaţiile pe care a reuşit să le obţină din scrisorile lui Sennar, explică Lonerin. Soana l-a învăţat cum să primească prin magie mesaje de la persoane îndepărtate. Sunt vrăji simple pe care oricine le poate face şi care permit transpunerea pe hârtie a unor cuvinte scrise printr-un farmec de persoane aflate chiar la distanţe mari. Nu trebuie să fii un mag, aşa a rămas Ido în contact cu Sennar în toţi aceşti ani. Şi nu e totul. Mi-a scris şi aceste însemnări.

Întoarse pergamentul. Pe spate, pagina era plină ochi de însemnări trasate cu acelaşi creion cu care desenase şi harta. Era un scris foarte mărunt şi deloc ordonat. Erau peste tot notiţe, fără vreo legătură aparentă între ele, scrise dezordonat, în toate direcţiile.

Dubhe simţi o ameţeală ciudată la gândul că Ido în persoană scrisese acele notiţe. Îl văzuse în timpul Consiliului Apelor care deliberase în legătură cu misiunea lor, şi chiar vorbise cu el câteva minute, pe meterezele Laodameei. Pentru ea însă rămânea un fel de creatură mitică, maestrul lui Nihal, eroul care luptase împotriva Tiranului.

Lonerin începuse să povestească ce se întâmplase, citind însemnările şi observând harta.

— În primii şase ani, Nihal şi Sennar au explorat această regiune a lumii. Au călătorit mult, dar Sennar nu a fost niciodată precis privind situarea locurilor. În orice caz, au fost în pădurea asta. Există povestiri despre animale ciudate, ceva despre plante, dar totul este vag. Au înaintat fără să urmeze un traseu precis, până au ajuns la coastă. Puse degetul pe mare. Aici trăiesc Elfii.

— *Acei* Elfi? Spuse Dubhe oarecum mirată.

Nu mai auzise numele acelui popor din vremuri străvechi. Era un nume care ţinea de poveştile din jurul focului, fabule şoptite printre copii, cuvinte ascultate înainte de culcare, spuse de tatăl ei.

Lonerin dădu aprobator din cap.

— Chiar ei. Nihal şi Sennar s-au oprit acolo, apoi au fost nişte probleme, Sennar nu a vorbit niciodată clar despre ele. Printre altele, e posibil ca vreo scrisoare din acea vreme să se fi pierdut, Ido mi-a spus că nu este prea priceput la magie.

— Şi casa lui Sennar?

— La sfârşitul pelerinajelor, Sennar şi Nihal se stabilesc la marginile teritoriului Elfilor, prin părţile astea.

Dubhe observă cu atenţie. Aproape pe coastă. Nu era clar însă cât de departe era.

— Apoi, când Nihal a murit, Sennar a hotărât să rupă legăturile cu Elfii. Una dintre ultimele scrisori vorbeşte despre un loc în munţi.

Întoarse încă o dată harta şi începu să citească:

„M-am dus la picioarele munţilor. Marea nu e chiar aşa

de departe, uneori reuşesc să îi simt mirosul, ca în patria mea, Pământul Mării. În jur, nimic altceva decât păduri. Mai încolo, golful în care Marhatmat, cum îl numesc Elfii, se varsă în Ocean.”

Peste Dubhe şi Lonerin se lăsă tăcerea.

— Asta este tot, spuse el după puţin timp.

Dubhe identifică pe hartă fluviul respectiv.

— Deci este aici.

— Da.

— La sud-vest faţă de poziţia noastră. Şi cu munţii în mijloc.

Lonerin tăcu şi Dubhe se strâmbă. Era aproape ca un labirint al orbilor.

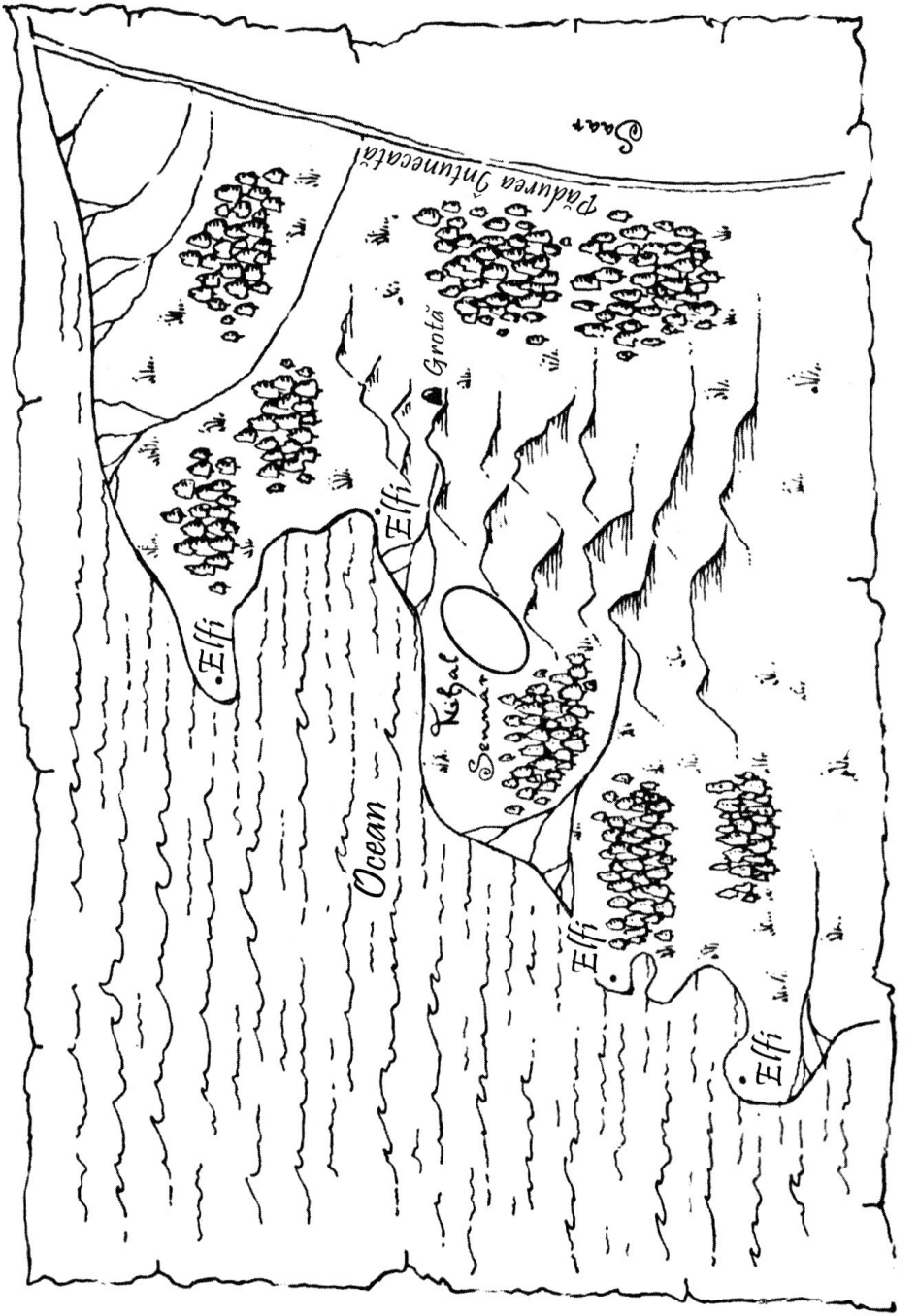
Saar
Pădurea Întunecată
Grotă
Elfi
Elfi
Kibal
Semnar
Ocean
Elfi
Elfi

El, observând-o, zâmbi sarcastic.

— Fără prea mult entuziasm, te rog.

— Pur şi simplu, harta mi se pare cam aproximativă.

— Ştiu, dar este tot ce avem, nu?

Dubhe aprobă din cap. Deodată se simţea stânjenită de încrederea scăzută cu care se apropia de călătoria lor.

Lonerin strânse harta şi o puse la loc în desagă.

— Misiunea este complicată, nu neg asta. Dar tocmai din acest motiv trebuie să credem cu adevărat în ea, şi mai ales să avem încredere unul în celălalt. Pe fluviu am reuşit doar pentru că eram împreună.

Ceva din acele cuvinte o făceau pe Dubhe să nu se simtă în apele ei. Nu în felul ăsta trăise, nu în felul ăsta fusese antrenată.

— Tu crezi în ce facem, Dubhe? Vrei cu adevărat să ajungi la Sennar? Îţi doreşti la fel de mult pe cât îmi doresc eu?

Ea găsi ciudat faptul că acea întrebare pe care şi-o pusese înainte de plecare acum îi era adresată de el.

— Da, dădu din cap cu puţină convingere.

— Atunci, mai bine ne odihnim. Vom vedea mâine cum facem cu pădurea.

Lonerin zâmbi, apoi se întinse pe mal. Şi Dubhe se lăsă pe spate şi închise ochii.

Pădurea continua să tacă în spatele lor.

A doua zi de dimineaţă, ezitară înainte de a părăsi fâşia de pământ subţire, neacoperită de copaci. Pădurea era acolo, în faţa lor, ameninţătoare, întunericul părea aproape o fiinţă vie.

Lonerin trecu primul la acţiune. Îşi aranjă sacul în bandulieră şi o luă înainte. Frunzele imense pe care le dăduse la o parte ca să-şi croiască drum se închiseră în urma lui dintr-odată, făcându-l nevăzut. Dubhe puse instinctiv o mână pe mânerul pumnalului şi îl strânse cu putere. Brusc, înţelese ce însemna să rămâi singur într-un loc ca acela; cuvintele rostite de Lonerin cu o seară înainte

căpătau acum o semnificaţie diferită. Oftă lung, apoi se hotărî. Făcuseră primul pas.

Ochii li se obişnuiră repede cu lumina insuficientă. Din anumite puncte de vedere, parcă s-ar fi întors în adâncul umed al Casei, şi acest fapt nu fu pe placul niciunuia din ei. Casa era un labirint de coridoare săpate în stâncă, abia luminate de torţele aşezate la intervale regulate de-a lungul pereţilor. Pădurea nu era mai puţin umedă, iar pereţii care-i apăsau ameninţători erau formaţi din trunchiuri răsucite, umflate, care împiedicau trecerea. Şi acela era un labirint obscur.

Monotonia alternanţei de verde şi maro era întreruptă uneori de nişte flori care răsăreau deschizându-se spre ei ca nişte guri. Semănau vag cu cele luminiscente care creşteau în Pământul Nopţii. Dubhe îşi amintea cum se căţărau pe peretele exterior al templului: fusese primul lucru pe care-l observase când se dusese acolo.

Dacă acelea însă erau fluorescente şi palide, acestea aveau culori prea aprinse. Roşul rănea ochii, în timp ce galbenul şi albastrul erau incredibil de intense.

Lonerin scoase ceva din buzunarele pantalonilor şi îl strânse în palmă. Un ac subţire.

— Uită-te, spuse cu un zâmbet forţat. Era îngrijorat, chiar dacă încerca să nu o arate.

Recită câteva cuvinte cu glas şoptit, care răsunară sinistru, lovindu-se de copaci. Apoi deschise mâna.

O lumină albăstrie ţâşni vioaie, aruncând în desişul pădurii un fascicul luminos care se pierdea într-o direcţie foarte precisă. Uitându-se mai bine, Dubhe văzu că acul era sursa ei.

— Într-acolo este vestul, zâmbi Lonerin.

Îi spuse că aceea era o vrajă mai degrabă banală, exact aceeaşi pe care o făcuse în barcă, dar la o scară mai redusă, şi care avea să fie călăuza lor în acel loc.

Dubhe se simţi liniştită de cuvintele lui. Acea lumină avea să-i însoţească, deschizându-le calea. Pentru o clipă,

amândoi gândiră că nu erau singuri.

În primele zile de mers, singurul zgomot din jurul lor, singura notă distinctă în tăcerea amenințătoare, fu zumzăitul insectelor.

Erau neobișnuite. Aminteau de cele din Lumea Pământeană, dar, în același timp, aveau ceva ciudat care îi descumpănea atât pe Lonerin, cât și pe Dubhe. Într-o dimineață, un gândac cu o carapace multicoloră le tăie drumul, mișcându-și miriada de picioruțe sub corpul rotund, în timp ce un fluture galben cu șase aripi îi încântă cu zborul lui ritmic și armonios. Într-o altă zi, trecu prin fața lor un vierme mare cât palma, arcuindu-se în mod grotesc. La un moment dat, ridică capul și-i privi cu cei opt ochi negri.

În rest, nici măcar o adiere de vânt.

Doar o dată auziră ceva. Un fel de urlet îndepărtat, care avea tonul grav al unui animal care rage. Ajunse la ei slab, jos, dar era o tăcere atât de adâncă, încât îi făcu pe amândoi să tresară.

Lonerin privi agitat în jurul lui, Dubhe își trase arcul aproape. Rămaseră nemișcați câteva minute, dar nu mai urmă niciun alt sunet.

— Era un dragon, șopti Lonerin.

Se întrebă de unde venea. Existau dragoni prin părțile acelea? Sennar nu vorbise despre ei…

Pe Dubhe o trecură fiorii. Acel țipăt avea ceva amenințător și, fără motiv, se gândi la Casă și la Rekla.

Dubhe se simțea spionată. De când o lovise blestemul, nu era niciodată cu adevărat singură. Din adâncul ei, Fiara o observa în permanență, gata să surprindă orice clipă de slăbiciune și să profite. Dar acum nu Fiara o privea. Era o senzație mai estompată, vagă. Frunzele aveau ochi, la fel și ramurile și florile. Mii de ochi ațintiți asupra lor.

Din când în când, Lonerin scotea harta, o consulta, apoi continua. Un gest inutil, dar Dubhe înțelese că avea nevoie de el ca să-și regăsească siguranța. Era admirabil. Efortul

lui de a-şi păstra nervii tari era aproape eroic. Până şi ei, care fusese antrenată să fie impasibilă, îi era greu să rămână liniştită în acel loc.

Ca şi cum acea atmosferă îngrijorătoare nu ar fi fost de ajuns, căldura se dovedi repede insuportabilă. De parcă vara se arăta în toată puterea ei în acel loc. Lonerin fu obligat să-şi dea jos cămaşa şi să meargă cu bustul gol, iar Dubhe rămase numai cu pieptarul pe ea.

Soarele urca şi cobora deasupra lor, aproape mereu ascuns de frunziş, cu excepţia momentelor în care treceau prin vreun luminiş. În acel punct, explozia neaşteptată de lumină îi orbea şi trăiau clipe de nelinişte, incapabili să înţeleagă unde se aflau, fiind buimăciţi de acea schimbare repetată.

Era ca şi cum s-ar fi mişcat printr-un loc aflat în afara timpului şi a spaţiului, un loc veşnic neschimbat, care-i amenința, dar care nu dezvăluia niciodată pericolul. Această situaţie le mânca nervii.

Dubhe rezista mai bine în acea situaţie. Desigur, o afecta să stea mereu în stare de alertă şi se temea, teama ancestrală de necunoscut, dar reuşea să se controleze.

Lonerin, însă, devenea din ce în ce mai agitat. Scotea mai des harta, consulta acul cu nervozitate şi se tot uita în jur. Dubhe ar fi vrut să-i spună ceva, dar se trezea că este complet nepregătită pentru o situaţie de felul acesta. Avusese întotdeauna grijă doar de ea însăşi, iar în trecut, ea primise consolare şi protecţie de la Maestru. Cum linişteai o altă persoană? Cum se încurajau reciproc doi oameni? Lonerin părea a fi capabil de asta, dar ei îi era necunoscută acea artă.

Într-o după-amiază, la aproape o săptămână după debarcarea lor în Pământurile Necunoscute, începură să audă ceva. Dubhe îşi dădu seama. Fiara îi ascuţise simţurile, singurul, dar printre numeroasele lucruri cumplite pe care blestemul i le aduse drept dar. La început crezu că era doar imaginaţia ei.

Apoi Lonerin se opri. Dubhe îl văzu înaintea ei, cu gâtul încordat, ascultând. Era ceva... sunete, şoapte, chiar dacă indescifrabile.

— Le auzi?

Dubhe dădu aprobator din cap.

Îndată ce glasurile lor întrerupseră tăcerea, acele sunete dispărură.

Lonerin rămase să asculte.

— Ai idee ce este? spuse, întorcându-se spre ea.

Avea fruntea îmbrobonată de sudoare, şi nu numai din cauza căldurii. Era palid.

Dubhe dădu din cap că nu.

— Este totuşi o pădure... trebuie să fie nişte zgomote, nu? Mai degrabă ar fi nefiresc să nu le auzim.

El o privi câteva clipe, apoi hotărî să continue.

Deodată începu vântul. Foşnetul frunzelor i se păru lui Dubhe un zgomot asurzitor. Şi Lonerin, aflat înaintea ei, încetini; era ca şi cum coroanele copacilor rosteau cuvinte.

Apoi se întâmplă din nou. De data asta sunetele nu încetară, ci mai degrabă îi înconjurară. Râsete. Cântece, poate. Dar erau departe.

Dubhe îşi şterse sudoarea de pe frunte. Fiara, în adâncul ei, nu se mişca, rămânea ascunsă, la pândă, ca de obicei. Dacă ar fi fost vreun pericol, ar fi atacat-o, ar fi simţit-o insistând să iasă.

— Este cineva aici, prin împrejurimi...

— Lonerin, crede-mă, este totul în regulă. Altfel aş simţi.

Dar el nu era convins.

— Vrei să trec eu în faţă? sugeră Dubhe.

Lonerin dădu din cap că nu, deranjat.

— Eu am şi harta, şi acul care arată direcţia.

Glasurile continuau să se audă, dar ei înaintau. Era ca şi cum pădurea se populase brusc, ca şi cum cineva îşi bătea joc de ei, ca şi cum râdea de ei de după fiecare tufiş. Dar nu era nimeni. Dubhe se uită peste tot şi nu zări nimic. În faţa ei, Lonerin mergea din ce în ce mai repede.

— Dă-mi un pumnal.

— Nu ştii să-l foloseşti.

— Nu e nevoie să fii un războinic ca să ştii să foloseşti un nenorocit de pumnal.

— Până la urmă te-ai răni. Tu ne călăuzeşti, iar eu ne protejez, credeam că astea erau rolurile.

— Este ceva.

— Chiar dacă ar fi, mă ocup eu.

Şuşoteli, în continuare. Pe Dubhe o trecură fiorii. Umbrele frunzelor se alungeau încet pe pământ, soarele se pregătea să apună şi nu era înţelept să continue.

— Poate ar fi mai bine să ne oprim, propuse, dar el continua să meargă înainte cu un pas hotărât. Nu o asculta.

— Lonerin! ţipă Dubhe fără niciun rezultat.

Trebui să-l apuce de încheietura mâinii. Sub strânsoare, îi simţi tendoanele întinse şi muşchii zguduiţi de un tremur uşor.

— Da, da, spuse lăsând privirea în jos, ruşinat. Ai dreptate.

În timp ce mâncară ceva, murmurele continuară. Erau pretutindeni şi chiar mai aproape decât înainte. Vântul purta cuvinte, iar soarele, complice, se ascundea după orizont ca să facă loc nopţii.

— Nu, nu putem rămâne aici, trebuie să plecăm, spuse ferm Lonerin la sfârşitul acelei mese sărăcăcioase.

Puse furios proviziile în desagi, iar Dubhe nu putu să-l contrazică. Se înşelase, fusese o greşeală să se oprească, iar acum şi ei i se făcuse frică. Pe întuneric, acele glasuri ciudate păreau înspăimântătoare: unul era ca o rugăciune, altul ca un plânset; altele erau subtile, insinuante, înfricoşătoare.

Nu merseseră niciodată pe timp de noapte, şi se mişcau repede.

De lumină avu grijă Lonerin. Puse deoparte acul şi aprinse cu mâna un glob luminos, care rămase suspendat puţin deasupra palmei lui. Lumina aruncă asupra pădurii umbre sinistre.

— Acolo!

Dubhe arătă undeva departe, iar Lonerin se întoarse brusc. Abia avu timp să zărească ceva neclar fugind după un copac.

— Un animal, spuse ea cu respiraţia greoaie. Un animal nenorocit şi nimic altceva.

Scoase pumnalul. Dar Bestia tăcea în continuare.

— Trebuie să plecăm cât mai repede de aici, repetă Lonerin.

Chipul lui, în lumina globului, părea şi mai palid. Dubhe încuviinţă din cap.

Se mişcară iute, târşâindu-şi picioarele zgomotos pe covorul de frunze uscate, iar ferigile trosneau sub paşii lor.

Şi din nou glasuri, plânsete şi râsete, tot mai puternice.

La un moment dat, Lonerin zări o umbră dispărând printre plante, un fel de rotocol de fum care se formă între doi copaci.

— Nu era un animal, spuse el cu glasul frânt.

Grăbi pasul, iar Dubhe se ţinu după el, iute, fără să pună întrebări. Inima îi bubuia în piept.

Apoi apăru o alta, o altă umbră, şi încă una, până când amândoi văzură clar ce erau: chipuri de femei, imortalizate în expresii care păreau măşti de tragedie. Veneau spre ei şi se încolăceau în jurul trupurilor lor, privindu-i cu ochi sticloşi de mort. Erau din aer pur, asemenea fantomelor.

Unul se apropie de Dubhe şi trecu prin ea, transmiţându-i o senzaţie de frig absolut. Ea ţipă, agitând la întâmplare pumnalul în faţă.

Risca să-l lovească pe Lonerin, iar el o apucă de încheietura mâinii şi o târî de acolo. Începură să alerge cât îi ţineau puterile, spre singurul petic de pădure pe care globul îl ilumina. Chipurile de femeie îi urmăreau, alergau după ei, li se împleticeau printre picioare.

Lonerin se împiedică, se rostogoli la pământ şi căzură amândoi. Globul luminos se stinse, şi nu rămase decât un întuneric de nepătruns.

Şuşotelile se transformară în strigăte ascuţite, iar văicărelile deveniră asurzitoare şi stridente. Fiara scoase un

răget în Dubhe, iar ea, într-o strălucire, văzu masacrele pe care fusese obligată să le săvârşească – trupurile măcelărite în pădure – prima dată când blestemul se manifestase, şi, în acelaşi timp, fu terorizată şi încântată. Mintea ei se clătina rătăcită, trupul ei cerea sânge. Ceva în acel loc, în acea situaţie, avea mirosul morţii, şi Fiara îl recunoştea.

Îl auzi pe Lonerin strigând ceva, apoi văzu o strălucire roşie, orbitoare. Murmurele se stinseră şi apariţiile dispărură. Apoi se lăsă tăcerea.

Căută pe bâjbâite mâna tovarăşului ei, reuşind să-i atingă umărul.

— Sunt spirite, dar în Lumea Pământeană nu sunt aşa. Lonerin răsufla din greu. Le-am alungat printr-o magie de foc. Dar nu pentru mult timp.

Dubhe simţi cum Fiara se potolea înăuntrul ei. Fusese doar o lovitură de gheară, dar cumplită.

— Ce trebuie să facem?

— Se tem de foc. Trebuie să aprindem un foc.

— Dacă suntem urmăriţi, oamenii Breslei ne vor găsi mai uşor, protestă ea.

Simţi răsuflarea caldă a lui Lonerin aproape de faţa ei.

— Preferi să se întoarcă?

Stabiliră două ture. Aveau să vegheze focul cel puţin în acea noapte. Dubhe se oferi prima.

— Îţi ţin companie, spuse Lonerin cu un zâmbet forţat. În plus, mă îndoiesc că aş reuşi să dorm.

Aşa că se instalară lângă foc, încă zguduiţi de teamă.

— O să avem ce povesti la întoarcere, glumi el, dar Dubhe nu zâmbi.

— Va fi totul bine, adăugă ca să o liniştească.

— Cum reuşeşti? spuse ea ridicând capul.

— Ce anume?

— Cum reuşeşti să mergi mai departe în felul ăsta? Păstrându-ţi siguranţa, vreau să zic. Suntem într-un loc necunoscut, populat de cine ştie ce fantome, singuri şi…

— Pentru că ştiu unde vreau să merg.

Glasul lui Lonerin era ferm, iar ochii lui de un verde cristalin. Dubhe fu impresionată.

— Am o misiune de care depinde soarta multor persoane, mi-am dedicat întreaga viaţă acestui scop. Nu concep că lucrurile pot merge prost, că pot eşua, altfel ar fi o credinţă inutilă.

Dubhe îl privi câteva clipe. Era prima persoană pe care o cunoştea atât de determinată şi cu un obiectiv precis. În lumea ei, până atunci, văzuse numai oameni care se lăsau duşi de curent. Exact ca ea.

— Şi tu va trebui să te gândeşti la viaţa ta după ce îl vei găsi pe Sennar, când blestemul nu va mai fi, şi tu vei fi liberă. Pentru că asta se va întâmpla. Dacă îţi doreşti, se va întâmpla.

„Dar nimic din ce mi-am dorit nu s-a întâmplat! Gornar a murit, ai mei m-au părăsit, şi până şi Maestrul m-a lăsat singură!”

Ar fi dorit să strige acest lucru. Dar nu o făcu. Putea să se amăgească, măcar pentru scurt timp, că vorbele lui Lonerin erau adevărate. Iar amăgirea era dulce, o legăna, nu voia să o distrugă.

Schiţă un zâmbet şi Lonerin îi răspunse cu o recunoştinţă ciudată în priviri.

— Dormi, am eu grijă, îi spuse el cu un gest nonşalant.

— Prima tură este cea mai grea, iar eu sunt obişnuită cu veghile lungi, protestă Dubhe.

— Sunt terorizat, înţelegi? Nu aş reuşi să dorm. Dar tu mi se pare că eşti frântă, şi apoi, chestia aia ţi-a trecut prin corp. Dormi, este mai bine.

Dubhe se lăsă convinsă. Era adevărat, mugetul Fiarei o vlăguise, dar nu voia să-i spună lui Lonerin. În ochii lui ar fi apărut din nou acea milă dureroasă, iar acum era aşa de frumoasă siguranţa pe care o avea în priviri.

Îşi desfăcu pumnalul de la centură şi i-l întinse.

— Nu am nevoie de el. Cu spiritele este suficientă magia.

— Pentru orice eventualitate, zâmbi ea.

Mergeau prin tufăriş, croindu-şi drum cu pumnalele. În urma lor lăsau frunze tăiate şi ramuri rupte. Aveau lumina unei făclii pe care o ducea Filla, alături de Rekla. Ea hotărâse că vor înainta şi pe timp de noapte, dormind doar câteva ore.

— Suntem fără dragon de-acum, iar ei au un avantaj de cel puţin trei zile. Trebuie să recuperăm.

— Pământul ăsta mişună de pericole, sunt sigur, vor muri şi fără intervenţia noastră, observase Kerav.

— Nu! urlase Rekla cu furie. Eu trebuie să o ucid, eu trebuie să vărs sângele ticăloasei ăleia în bazinele lui Thenaar! Şi aşa va fi!

Părea un lup pe urmele prăzii, de neoprit.

În acea seară urcară un mic deal pentru a avea o vedere de ansamblu asupra teritoriului.

Când ajunseră în vârf, luna era sus. O vedeau pentru prima dată de la începutul călătoriei, iar Filla se opri să o privească, aproape uluit.

— Ajută-mă să urc, îi spuse Rekla, tăios.

Se căţără rapid într-un copac, împinsă de un fel de presentiment. Când ajunse la ultimele ramuri, zâmbi. Nu putu să nu îi mulţumească lui Thenaar.

— Ai făcut o greşeală, fetiţo, şi îi va fi fatală, şopti ea în întuneric.

La orizont, departe şi subţire, abia vizibil din cauza razelor reflectate ale lunii, se ridica un fir de fum.

5
SALAZAR

Când intră în Pământul Vântului, Ido avu o senzaţie ciudată. Timp îndelungat mersese acolo doar să îi întâlnească pe Sennar şi Nihal. Când ei plecaseră, locul acela parcă dispăruse pentru el de pe harta geografică, pentru a-şi face din nou apariţia în mod tragic numai când regele din Pământul Stâncilor, gnomul Gahar, îl atacase ca să-l cucerească. În acea perioadă, Ido era încă General Suprem şi fusese trimis acolo să lupte cu trupele lui. Un război inutil: după cinci ani de masacre, Consiliul confirmase protectoratul lui Gahar asupra acelui pământ. Nu era de mirare; se descoperise ulterior că gnomul încheiase o alianţă secretă cu Dohor.

În acea perioadă, Ido aproape îşi pierduse plăcerea de a lupta. Moartea oamenilor lui i se păruse lipsită de sens, lupta lui fusese zadarnică şi înţelesese: Lumea Pământeană, aşa cum o cunoscuse el, se îndrepta spre sfârşit.

Dar nu era doar sânge în amintirile lui. În cele din urmă, se ataşase de stepele nesfârşite din Pământul Vântului, de pădurile sale.

Cetăţile-turn, tipice acelei ţări, îl fascinau. Era vorba despre turnuri gigantice care adăposteau o cetate întreagă, cu activităţi comerciale, locuinţe, temple şi chiar o grădină centrală. Era frumos seara să iasă din cort şi să privească orizontul în întregime plat, de unde se înălţau doar formele entuziaste ale construcţiilor.

Înainte de a sosi, îşi făcuse iluzii că va găsi totul neschimbat. Stepa, de fapt, părea identică. Dar nu exista niciun copac de ars, niciun munte de străpuns pentru a extrage cristal negru sau metale pentru săbii şi lănci. De aceea armata lui Dohor trecuse fără să facă prea multe pagube.

Lui Ido însă îi fu de ajuns să ajungă în dreptul Salazarului ca să vadă cât de diferită era realitatea faţă de amintirile lui.

Turnul fusese distrus pe jumătate, iar de jur împrejur fusese împânzit de case şi căsuţe din piatră roşie. Cetăţile-turn, închise în ele însele, trebuiseră astfel să cedeze.

Nu existau ziduri fortificate, aşa că putu intra fără să fie împiedicat.

Depăşi zona exterioară, identică celei a oricărei cetăţi din Lumea Pământeană, şi se îndreptă spre ceea ce mai rămăsese din marele turn. Descoperi că adăpostea doar prăvălii. Oamenii trăiau în casele îngrămădite la baza lui, cu excepţia câtorva nostalgici şi a bătrânului care guverna oraşul, Perka, care locuia în partea cea mai înaltă. Zona superioară a turnului fusese închisă, aşa că în prezent nu mai exista galeria centrală care adăpostea odinioară o grădină de legume şi un parc. Ultimele nivele erau ocupate de palat, iar bătrânul era în realitate un soldat, oarecum asemenea tuturor bătrânilor din acel pământ, oameni care adesea obţinuseră puterea asupra oraşelor şi a teritoriilor din jur luptând şi ucigând. Din câte spunea gura lumii însă, Perka părea cel puţin cinstit.

E puţin spus că turnul oferea un spectacol dezolant. Părea că nimeni nu încercase cu adevărat să-l reconstruiască după război. Supravieţuitorii se mulţumiseră să-i ocupe ruinele, renovându-le doar cât era necesar ca să trăiască acolo.

Pe ziduri erau afişe care promiteau recompense. TRĂDĂTOR. CRIMINAL PERICULOS. Ido văzu unul cu faţa lui; dedesubt, promisiunea unei recompense exagerate şi explicaţia: DUŞMAN AL PATRIEI, TRĂDĂTOR AL REGELUI.

Nu avea idee dacă, într-adevăr, Tarik, tulburat şi plecat pe urmele trecutului său, se stabilise aici. El, în locul lui, sigur ar fi făcut aşa. Tarik trebuia să fi avut un fel de adoraţie faţă de mama lui: era de-a dreptul evident că voia să trăiască acolo unde ea îşi petrecuse primii ani.

Ido se instală într-un han de la baza turnului. Îl alesese dintre cele mai sărăcăcioase şi pustii. Nu avea nevoie de vizibilitate, desigur.

Hangiul fu discret, după cum spera, şi din acest motiv trecu cu vederea păturile pline de ploşniţe şi mirosul de mucegai din camera în care-l cazase. La urma urmelor, dormise în locuri mai rele. Şi apoi, nu petrecea mult timp acolo. Ieşi să facă unele cercetări când soarele abia răsărise.

Începu cu un tur al hanurilor şi al pieţelor, privind în jur şi punând întrebări mai degrabă vagi. Se duse mai ales prin mahalale: ştia din experienţă că prin acele locuri se puteau obţine informaţii şi, în acelaşi timp, pentru el era mai uşor să treacă neobservat.

Timp de două zile, cercetările lui nu duseseră la niciun rezultat, nimeni nu ştia să-i dea informaţii interesante. Salazar fusese întotdeauna un loc de tranzit, iar acum, mai mult ca niciodată. Era un du-te-vino, puţini oameni rămâneau, iar aceia îşi vedeau de treburile lor.

În seara celei de-a treia zile, descurajat, alese să dea o raită prin „Hanul cel mai vechi din Salazar”, sau cel puţin aşa scria pe firmă.

Intrase doar ca să bea, dar berea era atât de proastă, încât după al treilea pahar hotărî să facă o încercare. Opri una dintre servitoare, o fetişcană bine făcută, atrăgătoare, cu obrajii plini şi ochii ageri.

— Ai văzut pe-aici un tip cu părul roşu, ochi violet şi urechile puţin ciudate? o întrebă, zâmbindu-i.

Ospătăriţa ridică privirea, făcând un efort să-şi amintească. Expresia care-i apăru pe faţă o făcu şi mai drăguţă.

„Dacă m-aş fi ocupat mai puţin de război şi mai mult de alte lucruri, aş fi putut avea o fată ca ea”, îşi spuse Ido cu un oftat.

— Există un tip… nu ştiu dacă este roşcat, pentru că, deşi este încă tânăr, are aproape tot părul cărunt. Dar are nişte ochi violet foarte frumoşi.

Ido deveni atent. Ochi violet aveau doar Jumătate-Elfii.

— Unde stă?

— Locuieşte în turn, este unul dintre puţinii care stau acolo. El şi familia lui.

— Este căsătorit?

Ospătăriţa dădu din cap că da.

— Are şi un fiu.

— Şi ştii să-mi spui unde-l pot găsi?

Ea zâmbi prietenoasă.

— Sigur! Locuieşte la etajul al patrulea, deasupra vechii porţi, al treilea coridor de la scări, singura casă întreagă. Celelalte sunt ruine. Mie mi-ar fi frică să locuiesc pe-acolo, sunt fantome... El este unul dintre puţinii care locuiesc în turn, dar când a venit aici a insistat mult să aibă acea casă, cel puţin aşa spune tata.

Acea observaţie îl convinse pe Ido.

„Eu şi tata locuiam la mică distanţă deasupra porţii. De aceea Famminii ne-au găsit atât de repede", îi povestise Nihal odată, vorbind despre cucerirea Salazarului de către Tiran.

Puse deoparte paharul de bere şi aruncă pe masă câteva monede.

— Bacşişul este tot pentru tine. Nu ai idee cât de mult mi-ai fost de folos.

Îi zâmbi fetei, luând-o din loc.

El era. Ceva îi spunea că el era.

Nu avu răbdare să aştepte ziua următoare şi, oricum, nici nu ar fi fost înţelept. Şi Breasla îl căuta pe Tarik, aşa că era mai bine să fie trimis la dracu de un necunoscut în toiul nopţii decât să aibă surprize urâte a doua zi de dimineaţă. Străbătu în grabă coridoarele cetăţii Salazar, mâna jucându-i-se pe garda pumnalului, sub manta.

Nu-l văzuse niciodată pe Tarik. Şi-l imaginase de multe ori. Era el cu adevărat persoana la care se ducea?

După ce depăşi nivelul prăvăliilor, închise la acea oră, coridoarele deveniră dintr-odată întunecoase. Doar câte o

făclie din loc în loc, aruncând o lumină neclară pe pereţii din cărămidă. Ido încercă să-şi ascută privirea.

Fusese prin părţile alea, îşi amintea, în ciuda trecerii anilor. Avusese întotdeauna o memorie excelentă, neafectată de trecerea timpului. Nu era un lucru atât de rar pentru gnomi, rasă rezistentă atât la rănile duşmanilor, cât şi la afronturile bătrâneţii.

Se mişcă cu uşurinţă pe coridoare, călăuzit de amintiri.

Apoi auzi ceva.

Se opri. Ciuli urechile.

În depărtare, un strigăt, de femeie!

Scoase sabia din teacă şi începu să alerge. Întunericul era aproape total, doar secera lunii trimitea puţină lumină prin ferestrele din capetele coridoarelor. Prea puţină, mai ales pentru ochiul lui prăpădit.

Poate că tocmai din cauza acelui ochi nu mai era cel de odinioară. Îi văzu doar în ultimul moment. Două pete închise, una părând să ţină în braţe ceva deschis la culoare.

— Opriţi-vă!

Prima umbră îl depăşi fără nicio ezitare; cealaltă avu un moment de nesiguranţă. Apoi o străfulgerare neaşteptată.

Ido agită sabia şi reuşi la limită să intercepteze pumnalul, care căzu la pământ, zăngănind pe cărămizi.

Nici măcar nu termină mişcarea, că simţi o durere ascuţită într-un umăr. Nu se lăsă oprit.

Ţâşni înainte, spre silueta neagră. Ea se îndepărtă rapid, dar nu destul de iute încât să evite ca atacul lui Ido să-i atingă un şold.

Umbra se mişcă alene. Se învârti pe loc, ajunse în spatele gnomului, îl apucă de guler cu un braţ, în timp ce celălalt, înarmat, deja se îndrepta spre gât. Ido miză pe statura lui. Se lăsă în jos, îşi arcui spinarea şi reuşi să se desprindă. Se roti, lovind încă o dată cu sabia în lateral, dar silueta o zbughise deja de-acolo. Un alt pumnal şuieră prin aer, însă Ido reuşi să-l evite. Când se ridică, silueta neagră fusese înghiţită de întuneric. Dispăru. Nici paşii nu-i mai auzea.

Se sprijini de zid gâfâind.

„La naiba, nu mai sunt bun pentru astfel de chestii.”

Îşi atinse umărul şi un fior de durere îi tăie răsuflarea. Un cuţit mic de aruncat. Îl nimerise la suprafaţă, dar rămase înfipt între carne şi pânza mânecii. Strânse din dinţi şi îl scoase.

„Asasinii! Asasinii Blestemaţi din Breaslă!”

Nu avea niciun dubiu. Ei erau.

Uită de durere, nu băgă în seamă respiraţia greoaie şi alergă din nou, încercând să-şi regăsească prin întuneric simţul orientării, să reconstruiască ce îi spusese fata din han.

Fu mai uşor decât prevăzuse. Dintr-un coridor ieşea o lumină plăcută şi caldă – ca a unei vetre cu foc sau a unei făclii aprinse în casă – care lumina ceva strălucitor pe jos.

Ido încetini, cu o senzaţie cumplită în capul stomacului. Şi un miros inconfundabil în nări. Sânge. Un râuleţ de sânge pe jos.

Înaintă încet spre lumină. O casă cu uşa deschisă, o casă sărăcăcioasă în mijlocul ruinelor, şi în prag, un bărbat care încerca disperat să se târască afară. Îl privi pe gnom cu nişte ochi absolut violet.

— Ajutor, încercă să spună, dar glasul i se stinse. Apoi se ghemui la pământ.

Ido ajunsese prea târziu.

O luă la fugă să caute ajutor. Nu fusese uşor să dea de un preot, iar singurul pe care reuşise să-l găsească era mai degrabă în stare proastă.

Intră în casă vădit tulburat. De altfel, Ido nu-l putea condamna. Sânge peste tot, mobila sărăcăcioasă distrusă şi două trupuri: cel al lui Tarik la intrare, şi un altul, al unei femei, înăuntru, în camera principală. Pentru femeie fusese imediat clar că nu mai era nimic de făcut.

Tarik părea să aibă o şansă, dar preotul păstră o expresie mohorâtă.

— Încearcă să faci imposibilul, îi spuse Ido printre dinţi.

Îl ajută pe preot cum putu, dar de îndată ce-l dezbrăcară

pe Tarik, îşi dădu seama că ar fi fost nevoie de un miracol. Se simţi plin de o furie oarbă şi absolută.

În timp ce preotul lucra cu ierburi şi formule diverse, Ido îşi tot învârtea pumnalul Breslei în mâini. I-o luaseră înainte.

După câteva ceasuri de eforturi disperate, preotul se ridică.

— Eu am făcut imposibilul, cum mi-ai cerut, dar mă tem că nu va apuca zorile. Este deja un miracol că mai este încă în viaţă. Îmi pare rău.

Ido îi puse o mână pe umăr.

— Nu trebuie să-ţi reproşezi nimic.

Bărbatul plecă promiţând că se va întoarce a doua zi de dimineaţă ca să-l îngrijească pe Tarik, dacă avea să mai fie viu, sau pentru a îngropa cadavrul, dacă avea să fie mort. Casa rămase dezolant de goală.

Ido rămase în picioare în mijlocul încăperii. Trebuia să-şi păstreze mintea lucidă. De ce oamenii Breslei încercaseră să-l ucidă pe Tarik? Nu trebuiau să-l ia cu ei şi să-l folosească pentru a-l învia pe Aster? Poate că mai era cineva care voia să pună obstacole în calea Breslei şi nu găsise alt mod decât să-l ucidă pe Tarik? Nu, cei pe care-i întâlnise pe coridor erau Asasinii Breslei, fără îndoială.

Tarik se mişcă delirând şi şopti ceva. Ido se apropie mai mult de el, dar nu reuşea să înţeleagă. Bărbatul deschise ochii, având privirea înceţoşată, distantă, dar pentru o clipă îl fixă. Acelaşi violet ca Nihal. Era ca şi cum ar revedea-o.

— San… şopti el, acum adresându-se direct lui Ido.

— Fiul meu, San…

Încercă să spună ceva, dar efortul fu prea mare, privirea îi deveni din nou absentă, apoi închise ochii.

Ido simţi cum îl trece un fior. Nu se gândise la asta în iureşul evenimentelor! Ba chiar uitase complet!

Începu să răscolească frenetic încăperile micii case, dar ştia deja că răspunsul la întrebare era unul singur. Şi atunci îi veni în minte pata deschisă la culoare pe care o văzuse în

braţele unuia dintre Asasini.

Fata de la han vorbise despre un fiu, iar copilul nu era acolo. Breasla îl luase. Îl luaseră pe San. Dintr-un motiv anume, îl preferase în locul tatălui.

Ido ar fi trebuit să plece ca să o ia imediat pe urmele copilului, dar simţea că nu-l poate părăsi pe Tarik. Cadavrul soţiei lui se afla în cealaltă cameră, iar el horcăia în pat. Nu putea să-l lase să moară singur. Avea să rămână până în zori.

Se aşeză pe marginea patului şi privi agonia lentă a lui Tarik. Mereu era ceva intolerabil pentru el în moartea unui tânăr. Văzuse mulţi pierind în Pământul Focului, dar nu se obişnuise niciodată, îşi repeta că niciunul dintre ei nu murea cu adevărat, căci tovarăşii lor ar fi continuat să lupte, că muriseră pentru o cauză dreaptă. Nimic nu-i aducea pacea. În cele din urmă putea doar rămâne să privească lupta lor zadarnică, poate strângând mâna cuiva şi şoptind că totul va fi bine, că nu trebuia să se teamă de nimic.

Tarik era asemenea lor. Abia respira, iar acum, delirând, odată cu numele fiului îl striga şi pe acela al soţiei. Talya. Talya şi San...

Semăna mult cu Sennar, poate mai mult decât cu mama lui. Părul îi era cărunt, dar faţa era în continuare cea a unui tânăr, cum spusese ospătăriţa. Aceleaşi trăsături ferme ca ale tatălui, pe când urechile erau aşa cum le descrisese Nihal. Ciudate. Nici de om, nici de Jumătate-Elf.

Ar fi vrut să-i spună multe lucruri. Poate chiar să-i spună că tatăl lui îl iertase, cum îi scrisese în ultima scrisoare, aproape cu douăzeci de ani în urmă, sau să-i spună că-l va găsi pe fiul lui cu preţul vieţii sale, şi nu doar ca să salveze Lumea Pământeană.

Poate ar fi fost suficient să-i vorbească despre ceea ce reprezentase Nihal pentru el. Cea mai bună ucenică, una dintre puţinele prietene din toate vremurile, şi mai ales o fiică.

Ido era pe punctul de a vorbi când Tarik deschise ochii. Părea mai prezent decât înainte, dar, în acelaşi timp, parcă deja nu mai era, parcă ar fi fost o fantomă care se întorcea.

Ido îi luă o mână, aplecându-se.

— Cum te simţi? îi şopti el.

Dacă nu şi-ar fi secătuit lacrimile cu mulţi ani în urmă, ar fi început să plângă.

Tarik se întoarse încet spre el, palid, şi repetă doar un cuvânt:

— San?

— Este bine. Nu-i vor atinge nici măcar un fir de păr, sunt sigur de asta.

— Arată-mi-l.

Glasul lui era răguşit şi distant.

— Este la ei, dar eu voi pleca în curând şi-l voi duce înapoi, nu te teme.

În tăcere, lacrimile începură să curgă pe obrajii lui Tarik.

— Adu-mi-l înapoi… te rog… adu-mi-l înapoi…

— Îţi jur.

Respira din ce în ce mai greu.

— Şi răzbun-o pe Talya. Răzbun-o în locul meu.

Ido dădu din cap că da, continuând să-l ţină de mână. O ştia deja, probabil că văzuse totul.

În tăcerea casei, câteva clipe nu se auzi decât horcăitul lui.

— Sunt Ido, Tarik, spuse gnomul.

Tarik îl fixă cu privirea. O străfulgerare de uimire îi traversă ochii violet.

— Maestrul mamei…

— Chiar el.

Oricât de slăbit era, Tarik reuşi să zâmbească.

— Voiam să fiu ca ea… pentru un timp am încercat.

— Nu vorbi dacă te oboseşte.

Poate că nici nu-l auzise, căci reluă:

— Nu suportam ca tata să rămână neclintit dincolo de Saar. Ea murise pentru noi şi dăduse totul pentru Lumea Pământeană.

Se întrerupse încă o dată, tuşi puternic, încercând să respire mai adânc.

— Dar aici totul era altfel decât îmi descrisese ea, iar eu… eu nu sunt deloc ca mama.

Făcu din nou o pauză.

— Voiam să vin să lupt alături de tine.

Ido zâmbi amar.

— Ai văzut cum s-a sfârşit totul, nu am putut învinge. Dar mai este timp, nu? Iar lupta nu s-a încheiat.

— Chiar te-am căutat, dar apoi am cunoscut-o pe Talya…

— Ai făcut alegerea corectă, îl alină Ido. Fiecare are drumul său, al tău era acesta.

Tarik rămase din nou în tăcere câteva clipe.

— Te-a trimis tata? întrebă în cele din urmă.

Glasul lui era de-acum doar o şoaptă slabă.

— Nu. Venisem ca să vă protejez pe tine şi pe San.

Ido se simţi plin de furie. Halal protecţie!

— Păcat. Aş fi vrut să-l revăd.

Ido îşi luă inima în dinţi.

— Mi-a scris în toţi aceşti ani. A încetat s-o facă atunci când ai plecat. În ultima scrisoare mi-a cerut să nu te caut, dar, dacă într-o zi aveam să te văd, să-ţi spun că a înţeles.

Tarik rămase în tăcere. Ido îşi apropie faţa de a lui.

— Mă auzi, Tarik? A înţeles, aşa cum sunt sigur că tu l-ai înţeles pe el. Şi îţi cere iertare.

Tarik zâmbi şi-i strânse cu mai multă putere mâna. Nu mai vorbi până în zori. Răsuflarea-i deveni tot mai slabă, faţa tot mai albă. Pe buze însă îi rămase zâmbetul.

Soarele încă nu răsărise când muri.

Un alt adio, un alt mort. De data asta nici măcar nu se cunoscuseră. Ido se simţi strivit de greutatea tuturor momentelor asemănătoare pe care le trăise până atunci. Dar avea ceva de făcut, pentru el, pentru Tarik, pentru Nihal şi toţi ceilalţi. Cu mult timp înainte, alesese să continue lupta în ciuda descurajării şi nu avea să dea înapoi acum, după tot acel sânge vărsat şi atâta durere.

6
PLOAIE

După episodul cu spiritele din pădure, călătoria fu reluată mai liniştit. Acele prezenţe ciudate apărură şi ziua următoare, spre apus, iar seara, Dubhe şi Lonerin făcură din nou tururi de veghe. A doua zi însă, spiritele dispărură cu totul. În schimb, reveniră sunetele. Vântul foşnea prin frunze şi ferigile fâşâiau, mişcate de animale invizibile. Apoi trilul temător al câte unei păsări şi, în sfârşit, ecouri necunoscute, zgomote îndepărtate. Tăcerea nu mai era absolută. Pădurea nu mai stătea în aşteptare. Dar nu era mai puţin îngrijorătoare din acest motiv. Penumbra era constantă, şi atât Dubhe, cât şi Lonerin continuau să se simtă spionaţi.

— E ca şi cum pădurea ne-ar observa… Ne-a respins îndată ce am pătruns în ea şi a pus spiritele pe urmele noastre, dar am trecut testul. Acum însă ne studiază, iar desişul ei este plin de prezenţe care comunică între ele, observă Lonerin.

— Eşti poetic, spuse Dubhe cu un zâmbet.

El roşi.

— Magia înseamnă studierea naturii, a locuitorilor şi a legilor ei. Poate din acest motiv o văd atât de „poetică”, cum spui tu.

asupra lucrurilor. Lumea ei însă era mult prea concretă, conta doar supravieţuirea, şi viaţa însemna doar să mănânce, să bea şi să respire.

Lonerin îi arăta că exista şi altceva dincolo de toate astea, şi ceva foarte mare. Ceva de la care, în orice caz, ea se simţea exclusă.

Într-o dimineaţă, în zori, Lonerin se trezi şi îşi dădu seama că Dubhe nu era acolo. Se îngrijoră imediat. Nu era bine să se îndepărteze în situaţia în care se aflau, iar

printre altele, în acea zi, ea ar fi trebuit să ia o înghiţitură din poţiune.

O strigă şi, când nu primi răspuns, începu să o caute prin împrejurimi.

Se afundă în pădure şi numai după mult timp reuşi să o găsească, complet concentrată pe ea însăşi. O zări printre trunchiurile copacilor, neagră, exact ca prima dată când o văzuse. Se mişca cu eleganţă şi rapiditate; într-o mână ţinea ceva strălucitor care trasa semicercuri în aerul curat al dimineţii.

Lonerin nu văzuse niciodată un Asasin în acţiune. Ştia că Dubhe omorâse pentru Breaslă şi că o făcuse şi înainte, dar să fie conştient de forţa ei, de natura ei de ucigaş, era ceva foarte diferit.

Exista ceva fascinant în mişcările ei de felină, în modul în care ţinea ochii închişi şi făcea pumnalul să danseze. Era moartea într-un veşmânt pe care Lonerin nu îl cunoştea. Nu era cea din hoiturile pe care le văzuse de mic, în groapa comună în care Breasla o aruncase pe mama lui după ce o sacrificase lui Thenaar. Era o moarte fascinantă, seducătoare.

Rămase să privească fără să o deranjeze.

„Deci aşa se mişcă un Triumfător, se trezi gândind. Iată cum se mişca acela care a omorât-o pe mama.”

O flacără a urii se reaprinse în sufletul lui, aducând în prezent amintirile sfâşietoare dintr-un trecut secret. Duşmănia faţă de Breasla care-i omorâse mama rămânea o constantă de neînlăturat din viaţa lui, ceva cu care lupta fără încetare. Din acest motiv se apucase de magie. Avea o misiune personală de îndeplinit.

Se gândi că Dubhe fusese constrânsă să intre în Breaslă, dar tot una de-a lor rămânea. Gândul acela îl deranjă. Se simţi tulburat confuz, şi se grăbi să o strige, prefăcându-se că ajunsese în acel moment.

— Nu ştiam unde erai.

Dubhe fu surprinsă.

— Din când în când trebuie să mă antrenez, îmi face bine

să-mi ţin trupul alert. Este o obişnuinţă veche, spuse ea, şi aruncă pumnalul la câţiva metri de el. Nu credeam că eşti atât de matinal.

Apoi se duse să smulgă pumnalul din trunchi. Mâna îi tremura uşor.

„Efectul blestemului”, îşi spuse imediat Lonerin.

— Acesta nu este un antrenament de hoaţă. Exersezi în continuare practicile crimei?

Ea rămase uimită.

— Da, ţi-am spus, mă relaxează. Aşa m-a învăţat Maestrul meu.

— Într-adevăr, el făcea parte din Breaslă, nu-i aşa?

Dubhe dădu afirmativ din cap. Lonerin ar fi vrut să adauge ceva, dar nu reuşi. Se priviră pentru scurt şi ciudat moment.

Apoi se întoarseră împreună în locul unde dormiseră, ca să mănânce şi să adune ce mai rămăsese acolo.

— Urăşti Breasla şi totuşi te antrenezi ca ei…

Lonerin regretă imediat acea izbucnire, dar se simţea iritat, fără să cunoască motivul.

Dubhe încasă lovitura şi se făcu a nu observa. Se aşeză pe jos, bând din sticlă. Apoi îl privi.

— Este antrenamentul Maestrului meu.

— Un Triumfător.

— Ieşise din Breaslă.

— Tot un Triumfător rămâne. Cumva ca şi tine.

De data asta, Dubhe rămase încremenită în loc, în timp ce lua un colţ de pâine din provizii. Când Lonerin îi văzu mâna tremurând uşor, se simţi aproape mulţumit.

„Am rănit-o, am atins-o, în sfârşit.”

Da apoi i se făcu frică de sine însuşi.

— Scuză-mă, spuse el deodată. Eu… sunt confuz. Eram supărat pentru că nu te găsisem când m-am trezit şi, în orice caz, locul ăsta îţi dă fiori, mă mai gândesc încă la spiritele de astă-noapte.

— Eu nu sunt o Triumfătoare.

— Nu, sigur că nu, răspunse el cu ochii plecaţi.

Dubhe se apropie, cu faţa foarte aproape de a lui.

— Nu am fost şi nu voi fi niciodată o Triumfătoare. Când am fugit din Casă şi am închis poarta aia mare în urma mea, am făcut-o pentru totdeauna.

În faţa privirii ei adânci, Lonerin simţi cum furia i se destramă.

Deodată, nu ştia cum să o trateze. Până atunci fusese uşor: era tovarăşa lui de călătorie, se încurajau unul pe celălalt, dar acum… Acum descoperise că partea ei de asasină îl neliniştea, căci o transforma în victimă şi călău, iar acest lucru îl atrăgea şi-l alunga în acelaşi timp.

— Scuză-mă, spuse el sincer. Înţeleg situaţia ta. Doar că, acolo, te-am văzut într-o lumină diferită şi mi-ai părut a fi ceva ce nu eşti, mi-ai amintit de Asasinii cu care am avut de-a face în Breaslă, iar eu urăsc Breasla, e clar? Se numără printre lucrurile din această lume pe care aş dori să le distrug cu mâinile mele.

Dubhe lăsă ochii în jos.

— Poate că nu te-ai înşelat prea mult. La urma urmelor, eu sunt o Copilă a Morţii.

Glasul îi era trist, iar privirea ei rece şi disperată îl străpunse pe Lonerin în tot corpul. Acum el se simţea stânjenit.

— Superstiţii prosteşti, răspunse el grăbit.

— Da, răspunse Dubhe cu un zâmbet fals. Tu înainte ai mai văzut o asasină, nu-i aşa?

— Dar nu are importanţă!

— Are pentru mine, răspunse ea vehement.

— Cei asemenea ţie, asemenea mie, persoanele normale, pot fi doar victime ale Breslei şi niciodată complici. Iar eu ştiu asta foarte bine, adăugă Lonerin.

O privi intens câteva clipe, apoi îşi întoarse privirea în altă parte, înainte ca ea să-i poată citi în ochi trecutul tragic.

Existau alte adevăruri, adevăruri pe care el nu se simţea în stare să i le mărturisească acum.

Îşi reluară drumul, încheind brusc discuţia. Ferigile trosneau la trecerea lor. Pădurea părea că îi observă în continuare.

Apoi auziră un foşnet. Imediat intrară în alertă. Se opriră, Dubhe ducându-şi mâna la arc.

Se aşternu din nou tăcerea, încărcată şi apăsătoare. Razele soarelui formau pete de lumină prin frunzişul pădurii.

Ţipătul unei păsări deasupra lor îi făcu să tresară. Apoi o umbră de o culoare neclară, doar o lovitură, rapidă şi precisă.

Un animal!

Dubhe căzu la pământ, cu o durere puternică în abdomen. Arcul zbură la câţiva paşi de ea.

Auzi un zgomot absurd, asemenea unui scâncet de copil, şi pe Lonerin care striga confuz.

Se ridică imediat, strângând pumnalul în mână. Nu-l pierdea niciodată, era primul lucru pe care-l învăţase de la Maestru.

Se rostogoli fără să-i pese de durere şi se puse în genunchi. Calculase bine, căci se trezi într-o poziţie laterală faţă de animal. Şovăi o clipă, neştiind ce să facă. În faţa ei se afla o vietate foarte ciudată. Corpul semăna vag cu cel al unei capre foarte mari, dar labele erau fără îndoială cele ale unei feline cu gheare ascuţite. Ochii erau de capră, aveau o pupilă fluidă şi orizontală, dar dinţii erau mari şi laţi, de dimensiuni exagerate pentru gura atât de îngustă. Încovoiate spre bot, o pereche de coarne îl ameninţau pe Lonerin.

Dubhe se gândi că acele coarne o loviseră în abdomen.

Înainte să poată reacţiona, animalul se avântă din nou cu coarnele care se învârteau ca nişte şuruburi.

Scena pe care Dubhe o avea în faţa ochilor era prea absurdă, prea ireală ca să fie adevărată.

Apoi Lonerin urlă. Animalul îl lovise.

— Dubhe, la naiba!

Ea se trezi. Strânse tare mânerul pumnalului, ţâşni. Nu-i

trebuiră decât câteva secunde să redevină ea însăşi, criminala, vânătorul. Fiara, din adâncuri, îi transmitea energie la fiecare mişcare.

Încercă să surprindă animalul din spate, dar el se întoarse brusc, cu o agilitate pe care n-ar fi bănuit-o.

Luă o poziţie defensivă şi-i respinse contraatacul, dar un corn îi atinse uşor glezna, lăsându-i pe piele o tăietură roşie.

Încercă câteva lovituri în adâncime cu sabia, dar niciuna nu dădu rezultatul aşteptat. Atunci animalul porni din nou la atac, agitându-şi de această dată labele din faţă spre ea, cu ghearele care străluceau în semiîntuneric. Dubhe nu ştia ce să facă. Coarnele şi labele se mişcau fără nicio coordonare, atacurile erau complet imprevizibile.

Cu câteva salturi reuşi să evite câteva, dar se împiedică într-o rădăcină. Căzu cu palmele pe pământ şi văzu creatura înaintând, cu ghearele complet ieşite în afară. În acea clipă îi fixă chipul de capră, iar contrastul absurd dintre ghearele ucigaşe şi acea faţă blândă îi provocă o teamă incontrolabilă. Închise instinctiv ochii.

Glasul lui Lonerin, care striga un singur cuvânt, o făcu să îi deschidă din nou.

Creatura era în faţa ei, nemişcată, cu laba dreaptă suspendată în aer, cu coarnele blocate la jumătatea drumului. Dubhe se întrebă doar pentru o clipă care era motivul acelui miracol, apoi instinctul preluă controlul. Corpul ei acţionă, tăişul pătrunse în pieptul animalului. Fără să scoată măcar un geamăt, căzu mort la pământ.

În spatele lui, Dubhe îl văzu pe Lonerin cu o mână întinsă în faţă, gâfâind.

— Un truc pe care îl învaţă copiii: se numeşte lithos, paralizează duşmanul.

Dubhe încercă să se ridice, cu răsuflarea tăiată. Aşadar, fusese el.

Recuperă arcul şi se întoarse spre animal. Avea ochii deschişi şi o privea cu ostilitate.

— De ce dracu ne-a atacat? întrebă ea.

Lonerin ridică din umeri.

— O altă dovadă că locul ăsta este un teritoriu fără sens, fără reguli. Auzi?

Ridică un deget, invitând-o să asculte. Pădurea tăcea.

— Au stat şi ne-au privit tot timpul. Ne studiază, Dubhe, este aşa cum ţi-am spus. Îi întinse o mână, arătând spre piciorul ei. Dar tu eşti bine?

Dubhe aruncă o privire rapidă spre gleznă. Era doar o zgârietură, iar lovitura în abdomen nu era mai mult decât o izbitură. Încuviinţă şi apucă mâna lui Lonerin ca să se ridice.

— Tu?

— În cele din urmă, ai intervenit destul de repede şi nu m-am rănit.

Zâmbi cu un aer glumeţ. Şi Dubhe lăsă să-i scape un zâmbet ca să dezmorţească atmosfera.

— Păi, cel puţin nu vom răbda de foame. Chiar aveam nevoie să ne refacem proviziile, nu? adăugă Lonerin.

Amândoi începură să tranşeze carnea animalului.

Apoi, la un moment dat, Lonerin zâmbi din nou.

— Capracorn, ce zici?

Dubhe tresări.

— Cum?

— Numele acestei noi specii.

— Hipocapră? propuse ea timid.

— Da, dar coarnele sunt lucrul cel mai important, nu? Şi apoi, uităm de gheare.

— Hipocapracorn felin.

Lonerin izbucni în râs, Dubhe se mulţumi însă cu un alt zâmbet, scurt, fără să lase cu adevărat impresia că împărtăşeşte gluma. Părea mai degrabă prinsă de tranşarea cărnii.

— Te pricepi, observă el.

Dubhe nu-şi ridică privirea de la animal.

— Încă unul dintre nenumăratele lucruri învăţate de la Maestru.

Lonerin tăcu. Apoi, deodată, adăugă:

— A fost foarte important pentru tine, nu-i aşa?

Dubhe se încordă pentru o clipă.

— Mi-a salvat viaţa. Hoinăream fără ţintă după ce satul meu m-a exilat din cauza morţii tovarăşului meu de joacă. Mergând încolo şi încoace, am ajuns într-un sat pe unde trecuseră soldaţii. Unul dintre ei era pe punctul de a mă ataca. Maestrul l-a ucis şi mi-a salvat viaţa.

Peste ochii ei se lăsă umbra obişnuită, care numai rareori se risipea.

„Într-o zi voi da acel văl la o parte pentru totdeauna.” Lonerin însuşi fu uluit de gândul acela.

— Am trăit cu el vreme de şapte ani, timp în care pentru mine a fost totul. La început nu voia să rămân cu el, se temea să nu fiu o povară. De aceea i-am propus să mă accepte ca ucenică. Dacă trebuia să mă înveţe, nu mă putea alunga. A început să mă antreneze cu o oarecare împotrivire. Nu m-a învăţat doar să ucid: mi-a explicat ce este viaţa, îi datorez totul. El însuşi mi-a spus la un moment dat că n-ar trebui să mai ucid niciodată şi să nu o mai fac.

Lonerin o asculta cu interes, dar observă că era distantă, aproape desprinsă de ceea ce spunea.

— Mi-ai spus că l-ai omorât.

Dubhe nu reacţionă. Erau momente în care se dezvăluia în întregime.

— Breasla mă caută dintotdeauna. În urmă cu doi ani, m-a găsit, iar Maestrul l-a omorât pe bărbatul care era pe urmele mele. A făcut-o pentru mine. Înghiţi în sec, apoi reluă: A fost rănit. Am fugit.

Deodată, cuvintele păreau să-i atârne greu ca nişte pietre de moară.

— Eu îl îngrijeam. Cunosc bine ierburile. Într-o zi, el a pus otravă în amestecul cu leacuri.

Lonerin simţi cum îl cuprinde un val de tristeţe.

— Dubhe, eu nu…

— Mi-a lăsat scris că era obosit de viaţă şi că o făcea ca să mă salveze, continuă ea, fără să-l asculte. Voia să-mi insufle oroare faţă de crimă şi să mă smulgă din braţele

Breslei. Adevărul este că din vina mea a murit. Eu am pus amestecul acela peste rană. Eu l-am ucis.

Instinctiv, Lonerin o strânse în braţe, apăsându-i faţa de pieptul lui. Ea rămase nemişcată, aproape abandonându-se pe sine, fără să conştientizeze acel gest.

— Nu vorbi, îi şopti el.

Simţea că o înţelege. Mila pe care o încercase pentru ea când se aflau în deşert şi ura surdă faţă de Breaslă păreau să-i apropie. Dar, în acelaşi timp, se simţi pierdut în acea clipă care îi unise pe neaşteptate.

Dubhe fu cea care se desprinse din îmbrăţişare.

Îşi ţinu privirea aplecată şi îşi reluă munca.

Lonerin îşi veni în fire.

— Îmi… îmi pare rău.

Dubhe era din nou distantă. Şi continuă cu mişcări rapide şi precise să tranşeze animalul.

— Asta este viaţa. Povestea vieţii mele.

Un tunet îi distrase pe amândoi de la acel moment de comuniune. Ridicând ochii, îşi dădură seama că lumina scădea rapid. Printre vârfurile copacilor zăriră nori cenuşii, încărcaţi de ploaie.

— Timpul se schimbă, observă Lonerin. Trebuie să găsim un adăpost, altfel carnea se va strica.

Strânseră totul şi căutară cât mai repede posibil un adăpost.

Alte câteva tunete, apoi începu ploaia şi amândoi o luară la fugă.

În cele din urmă, găsiră un fel de peşteră, poate vizuina vreunui alt animal ciudat. Lonerin merse în recunoaştere, ud până la piele, din cap până-n picioare.

Lumina vrăjii lui lumină pereţii de piatră, de care atârnau rădăcini groase care cădeau pe sol. Evident, deasupra vizuinii creştea un copac.

— Cale liberă, spuse el.

Şi intrară.

Aprinseră un foc magic şi mâncară puţină carne. Nu era

chiar aşa de rea şi, apoi, amândoi erau lihniţi.

Afară, lumina parcă dispăruse. Ploaia dezlănţuită aruncase o perdea de aburi peste împrejurimi şi se vedeau doar frunzele din apropiere. Mai departe, un văl de nepătruns de un cenuşiu-închis.

Şi totuşi era o atmosferă mai calmă. Poate pur şi simplu pentru că stăteau acolo singuri, în locul acela izolat, mâncând şi odihnindu-se, poate pentru că pădurea şi ciudăţeniile ei păreau abandonate undeva departe, în afara vizuinii. Realitatea era că Dubhe simţi cum tensiunea scade şi îşi permise să râdă văzându-l pe Lonerin vorbind cu gura plină, stropind cu resturi de mâncare prin jur, şi uită episodul petrecut cu puţin timp în urmă, acea îmbrăţişare tumultuoasă care o îngrozise şi o încălzise în acelaşi timp.

Ploaia nu încetă toată după-amiaza. Dubhe şi Lonerin rămaseră în faţa focului, încercând să se usuce. Lonerin profită ca să facă rezumatul situaţiei pe harta lui Ido. Mergeau de mai bine de zece zile şi, în fond, înaintaseră repede în direcţia în care se presupune că era casa lui Sennar.

Dubhe stătu să-l privească în timp ce făcea însemne cu un creion şi citea notiţele gnomului de pe spatele pergamentului. Îi amintea de Maestru, de grija cu care ascuţea armele, de concentrarea cu care se dedica muncii lui. Simţi hârtia zgâriind-o sub cămaşă, acolo unde ţinea scrisoarea pe care Maestrul i-o scrisese înainte de a se lăsa omorât. Se întrebă dacă apa o deteriorase şi fu tentată să o scoată afară.

Se abţinu. Îi era ruşine să o facă în faţa lui Lonerin: ar fi trebuit să-i explice, şi deja îi spusese prea mult.

În sfârşit, se lăsă noaptea. Zgomotul ploii deveni mai puternic.

— În orice caz, mâine trebuie să plecăm, spuse Dubhe, cu ochii deschişi, aţintiţi spre întunericul dens din afara grotei.

— Este greu să ne mişcăm cu toată ploaia asta.

— Nu este bine să rămânem aici mai mult decât este

necesar. Sunt sigură că Asasinii ne urmăresc.

— I-ai simţit?

Ea dădu din cap că nu.

— Nu am nevoie să-i simt. Ţi-am spus, ai încredere. Sunt în spatele nostru.

De data asta Lonerin nu mai obiectă.

— Şi ei vor da peste aceleaşi obstacole; o să vezi, cu puţin noroc, vom reuşi să-i evităm.

Dubhe ar fi vrut să fie la fel de optimistă ca el. Privi însă simbolul peceţii de pe braţ, semnul legăturii ei cu Breasla, care zvâcnea uşor.

— Cum merge? Poţiunea mea este mai bună decât cea a Reklei?

Ea îşi acoperi instinctiv simbolul cu mâna. Nu-i plăcea când el o întreba despre asta.

— Da, este excelentă, aş spune.

— Poate e mai bine să arunc o privire.

Lonerin se ridica deja, dar Dubhe îl opri.

— Mă simt bine. M-am uitat la ea dintr-un reflex condiţionat.

— Asta dă-mi mie voie să decid.

Îi dezveli braţul cu forţa, privind simbolul cu un ochi de specialist. Dubhe ura să se simtă studiată. De când Fiara locuia în adâncul ei, era mereu aşa. La un moment dat venea un mag sau un preot, iar trupul ei înceta să mai fie al ei, devenea un fel de carte în care fiecare putea citi cuvinte diferite.

— Pare că merge bine, dar cred că poţi să mai iei o înghiţitură, dacă nu te simţi în formă maximă.

Dubhe îşi trase braţul din strânsoarea lui.

— Sticluţele cu poţiune sunt puţine şi am spus că mă simt bine.

— Încercam doar să te ajut.

Deşi îi părea rău, Dubhe nu reuşea să accepte compasiunea lui.

— Ascultă, tu mi-ai cerut să încerc să cred în această misiune, şi eu o voi face. Acum însă eu sunt cea care-ţi cere

o favoare: renunţă la acea privire compătimitoare pe care mi-o arunci de fiecare dată când vorbim despre starea mea. Nu am nevoie de ea.

Avea o expresie dură, poate prea dură.

— Eu nu simt milă, şi, apoi, doar încerc să-ţi fiu aproape.

— Fă-o şi gata, spuse ea tranşant.

Nu suporta să i se arunce de fiecare dată în faţă slăbiciunea ei. Ea, care cu preţul unor mari suferinţe, învăţase în sfârşit să fie puternică, să fie insensibilă.

— Nu este nimic rău în a fi slabi din când în când, şi cu atât mai puţin să ne punem încrederea în ceilalţi.

Dubhe simţi cum primise o lovitură acolo unde o durea mai tare. Asta o deranja în realitate? Să-şi pună din nou încrederea în cineva după atâta timp?

Fără să răspundă, îşi sprijini bărbia pe braţele încrucişate şi rămase privind focul. Pentru ea, conversaţia se încheiase.

— Mândria ta nu mă va împiedica să te ajut, afirmă Lonerin.

Satul Selva. Mama şi tatăl ei. Mathon, băiatul de care-i plăcea atât de mult, sunt departe. Glasurile lor sunt atât de distante, încât nici măcar nu reuşeşte să le distingă. Este şi Gornar, tovarăşul ei de joacă.

Dubhe îi priveşte trăind fără ea, ca şi cum nu s-ar fi născut niciodată. Maestrul este împreună cu ei, pare a fi în largul lui. Nu ar trebui să fie acolo. El nu mai fusese niciodată în Selva, el făcea parte dintr-un scenariu diferit de viaţă.

Vorbeşte cu mama ei, râde cu ea.

„De câte ori l-am văzut pe Maestru râzând? Aproape niciodată.”

Şi totuşi, acum o face şi are aerul că este fericit. O curtează pe mama ei, este evident. Lucrul ăsta o înfurie; ar vrea să intervină, să-i întrerupă, căzută complet pradă geloziei. Dar nu reuşeşte. Picioarele-i sunt grele ca de piatră şi, chiar cu preţul unui mare efort, nu reuşeşte să-şi mişte nici măcar un muşchi. Atunci rămâne nemişcată şi

asistă la scenă. Maestrul îl leagănă în braţe pe fiul mamei ei, cel pe care l-a avut când tatăl ei a murit– după alungarea ei din sat – şi şi-a refăcut viaţa cu un alt bărbat, la Makrat. Maestrul o sărută pe obraz, râzând maliţios, iar Dubhe se simte sfâşiată.

Încearcă să ţipe, dar nu reuşeşte să scoată niciun sunet.

Lonerin se apropie de Maestru şi-i vorbeşte. Mâinile lui sunt luminoase, ca şi cum s-ar afla sub efectul magiei.

Este ceva greşit în acea scenă, în acea adunătură pestriţă de persoane moarte şi vii, care nu au nimic de împărţit unele cu altele, iar Dubhe ar vrea să distrugă doar prin prezenţa ei caracterul ireal al lucrurilor.

Deodată, o umbră uriaşă şi neagră se ridică ameninţătoare asupra lor. Fiara. Dubhe ştie că ea este şi-i va omorî pe toţi, înghiţindu-i pentru totdeauna în întuneric. Nu va mai rămâne nici măcar amintirea din ei. Teama îi face să tremure. Nimeni nu şi-a dat seama de pericol, totul depinde de ea. Numai ea poate pune capăt acelui coşmar şi-i poate salva de la moarte.

Încearcă să-şi mişte picioarele, dar este prinsă în lanţuri. Încearcă să ţipe, dar gâtul îi este uscat şi mut. Simte cum îi vine să plângă, dar nici măcar lacrimi nu are.

Nu există niciun trup, doar sufletul ei, nedesluşit şi impalpabil, care călătoreşte pe undeva. Spaima preia controlul. Doar un glas îndepărtat strigă ceva.

— Dubhe! Dubhe!

Lonerin o zgâlţâia puternic pe Dubhe, încercând să o trezească, dar nu reuşea.

Se întâmplase totul pe neaşteptate.

Ea se dusese la culcare, în timp ce el rămăsese treaz să mediteze. Cuvintele ei îl răniseră, dar îl şi determinaseră să se gândească. Compasiune era ceea ce simţea de vreo două zile în stomac? Mila era dorinţa arzătoare de a o salva?

În timp ce privea focul, se tot juca cu săculeţul cu şuviţele de păr ale Theanei. Era o colegă de studii magice,

ucenică a Consilierului Folwar, ca şi el. Înainte de a pleca în misiune, în sânul Breslei, o sărutase şi crezuse că între ei era ceva. Atunci ea îi dăduse acel smoc de păr.

Dar apoi apăru Dubhe şi totul se schimbase. Acum Theana era doar o amintire îndepărtată.

Îşi întoarse capul spre Dubhe şi o privi dormind. Îi luă puţin timp ca să-şi dea seama că ceva nu era în regulă. Dubhe nu respira normal, ritmul respiraţiei îi era sacadat şi întrerupt, neregulat.

Se ridicase să se ducă la ea şi fusese imediat asaltat de un miros ciudat, ameţitor, care-l învăluise brusc într-un fel de moleşeală. Ochii i se înceţoşaseră şi pleoapele îi căzuseră.

Se desprinsese de Dubhe, ducându-şi în acelaşi timp o mână la gură. Era un uşor fum violet în jurul ei, care părea să provină de la rădăcinile pe care se întinsese să doarmă.

Nu era un expert în botanică, dar intuise imediat că rădăcinile acelea erau cauza acelui miros ciudat.

Atunci sfâşiase o bucată din cămaşa sa şi şi-o legase în jurul gurii, simţind cum muşchii îi amorţesc.

Cu siguranţă copacul secreta o substanţă otrăvitoare ciudată, iar Dubhe îi căzuse victimă.

O trase de picioare, fără să atingă rădăcinile. Părul ei era îmbibat cu un fel de răşină ciudată, iar Lonerin fusese atent să nu o atingă nici măcar cu hainele.

O târâse afară, sub ploaia încă dezlănţuită, iar acum încerca în toate modurile să o trezească.

— Dubhe! Dubhe!

Nu primi niciun răspuns. Mai făcu o încercare, de data asta dându-i o palmă, dar fără rezultat. Inima-i bătea nebuneşte. Şi acum?

O scutură din nou cu disperare şi observă doar că respiraţia îi revenise la normal. Pieptul i se ridica şi cobora uşor, dar ritmic. Nu fu de-ajuns. Tot nu-şi recăpătă cunoştinţa.

Recapitulă toate descântecele care-i veneau în minte, dar ştia foarte puţin sau aproape nimic despre plante. Se

blestemă de mii şi mii de ori, însă încercă să-şi păstreze calmul.

Apoi auzi un glas şi imediat se întoarse spre pădure.

Lonerin rămase în tăcere câteva clipe: poate panica îi jucase feste.

Pădurea era ca o tobă în care ploaia bătea cu forţă. Cum să distingă ceva în tărăboiul ăla?

Apoi fu sigur. Dinspre pădure auzi zgomot de paşi şi de frunze strivite.

„La naiba!”

Se ridică, o prinse pe Dubhe de braţe şi, cu greu, o puse în spinare. Din cauza noroiului, terenul era alunecos, iar ploaia îl orbea. Era doar întuneric, nimic altceva.

Se îndreptă spre puţinele tufişuri pe care le zărea în întuneric: cu mare greutate reuşea să distingă ceva care semăna cu nişte trestii. Se aruncă în acea direcţie, ascunzându-se după ele împreună cu Dubhe.

Se aşeză în genunchi şi aşteptă. Speră din toată fiinţa să se fi înşelat, să fi avut o vedenie. Probabil nu era nimeni, dar era mai bine să fie prudenţi.

Auzi cum inima-i bubuia în piept şi apa-l uda până la oase.

Mult timp nu se auzi decât ropotul ploii şi câte un tunet în depărtare. Apoi sosiră.

Lonerin zări printre trestii trei perechi de cizme negre, sclipitoare, care se afundau în noroi. Şi totodată sclipirea unor pumnale care reflectau puţina lumină care pătrundea în pădure. Aveau mantale lungi, ude, şi el ştiu imediat cine erau.

Iată-i, Triumfătorii, Asasinii. Breasla, în sfârşit, îi găsise!

— Au trecut pe-aici, spuse Rekla.

Lonerin strânse din dinţi.

— Şi au intrat aici înăuntru.

Rekla se aplecă să intre în peşteră, şi la fel făcură ceilalţi doi, unul câte unul, în tăcere.

Cât aveau să stea acolo, înăuntru? Şi odată ieşiţi? Dubhe nu se mişca, iar el nu era în stare să le ţină piept.

O făcu fără să se gândească. Ţâşni în picioare, sări din tufişul de trestii şi strigă vraja. Pământul parcă fu atras de o forţă spre intrarea peşterii. În câteva secunde, o umplu complet, ascunzând-o vederii.

Lonerin abia avu timp să zărească chipul Reklei, furios, care se întorcea spre el şi-l fulgera cu o privire plină de ură. Apoi cuvintele şi ochii ei dispărură sub pământ.

Sunetul ploii acoperi din nou pădurea. Lonerin nu reuşea să respire. Cu siguranţă, înăuntru mai era gaz şi, în orice caz, dacă aveau să se rezeme de rădăcini, va ieşi altul. Dar nu le va lua mult până să înţeleagă şi să găsească o soluţie.

Se întoarse spre Dubhe, încă ghemuită la pământ.

Trebuiau să fugă, imediat.

7
LA UMBRA UNOR FRUNZE DE ARGINT

Lonerin o săltă pe Dubhe pe umeri şi începu să alerge cu toată puterea pe care o avea în picioare.

Nu avea timp să se gândească la un plan. Lucrul important în acel moment era să se îndepărteze în grabă de peşteră: cei trei membri ai Breslei aveau să se elibereze de-acolo destul de repede.

Ploaia continua să cadă fără încetare, lăsând să curgă o perdea de abur între el şi restul pădurii. Se împiedică într-o rădăcină şi căzu la pământ, alunecând pe o distanţă de câţiva metri în noroi. Greutatea lui Dubhe îl făcu să se afunde cu faţa în mocirlă. Se ridică în genunchi, iar dinţii îi clănţăneau.

Privi în jur, cuprins de nelinişte, şi totul i se păru identic: frunzele, copacii, cerul nemilos de deasupra lui. Era inutil să continue fără să ştie dacă aceea era direcţia bună.

„Calm, calm…”

Scoase acul cu mâna rămasă liberă şi rosti vraja. Lumina slabă, albăstruie indica o direcţie în spatele lui. Se înşelase.

„La naiba!”

O ridică din nou pe Dubhe, încă leşinată, şi începu iar să alerge.

— Dubhe! Dubhe, te-ai trezit?

Un tunet acoperi orice alt sunet.

— Te duc într-un loc uscat! Nu-ţi face griji.

Adevărul era că nu avea idee încotro se duceau. Singura călăuză era acel fir de lumină care lumina flori cărnoase şi frunze uriaşe, înainta orbeşte, dar nu putea face altfel.

După puţin timp, pădurea deveni şi mai deasă, iar Lonerin simţi că picioarele îl lasă din pricina oboselii. Să continue cu fata pe umeri era greu, dar lumina acului continua să indice drept înainte. Nu se putea opri: trebuia să o ducă pe Dubhe la adăpost.

Ramurile îi biciuiau faţa şi, ca să continue, fu nevoit să se aplece. Pătrunse într-un fel de galerie unde plantele formau un tunel întunecat şi îngust. Se opri pentru o clipă. Nu reuşea să înţeleagă unde se afla, nici cum ajunse acolo. Firul de lumină coti spre dreapta. Nu se mai întâmplase aşa ceva înainte, iar Lonerin ezită pentru o clipă.

Lucrul pozitiv era că, cel puţin acolo, înăuntru, nu ploua, şi o furnicătură ciudată în mâini îi dădu senzaţia că o vrajă atrăgea firul de lumină. Simţea că nu există pericol şi hotărî să continue. O lăsă pe Dubhe să-i alunece de pe umeri şi o puse pe pământ. O apucă de un braţ şi începu să o târască.

Înaintă de-a buşilea pentru o bună bucată de drum. Galeria deveni şi mai îngustă, şi în acel punct ar fi fost imposibil să se întoarcă. Nu exista alt drum. Se lăsă cuprins de panică: se simţea ca într-o colivie, speranţa îl părăsea şi ploaia deasupra lui era asurzitoare. Urlă cu disperare, până când îl duru gâtul. Apoi o lumină orbitoare sosi pe neaşteptate. Venea din capătul tunelului, iar Lonerin îşi feri ochii cu un braţ, încercând să vadă ceva. Când reuşi să-şi obişnuiască ochii, ceea ce văzu îl uimi.

În faţa lui se întindea un luminiş, înconjurat de un amestec de arbori şi arbuşti. În centru se înălţa un copac uriaş cu frunzele de argint, emanând o lumină puternică şi portocalie. Nu mai văzuse niciodată o plantă atât de mare. De sus trebuie să fi apărut ca o pată albă şi splendidă pe verdele strălucitor al pădurii. Din trunchiul deschis şi plin de vinişoare porneau sute de ramificaţii care îşi înfigeau rădăcinile în pământul negru şi afânat. Reflexele schimbătoare ale frunzelor însă luminau toată zona din jur cu un tremur uşor, deşi nu era nicio adiere de vânt. Ca şi cum copacul ar fi fost viu şi un flux neîntrerupt de energie curgea până în adâncul pământului.

Era un Tată al Pădurii. Existau şi în Lumea Pământeană, fiecare pădure avea unul. Erau copaci speciali, sălaşul unor spirite primordiale care dădeau sevă şi viaţă pădurilor ai căror paznici erau.

În sfârşit, Lonerin înţelese. Copacul, prin magia lui,

atrăsese lumina vrăjii lui în acel tunel. Zâmbi uluit. Ştia că nimeni nu avea să-i găsească acolo şi că nimeni nu ar fi îndrăznit să le facă rău.

Apoi se scutură: ceva îi atinsese piciorul.

O văzu pe Dubhe, cu ochii împăienjeniţi, dar deschişi, care îl privea cu o expresie suferindă. Se târâse până la el.

— Am reuşit, îi spuse.

Dubhe încă nu era în stare să se mişte singură, dar îşi recăpătase oarecum cunoştinţa. Când adormise, înţelesese aproape imediat că nu era vorba despre un somn normal. Reuşise să rămână trează doar atât cât era nevoie ca să combată starea de inconştienţă forţată indusă de otravă, dar asistase oricum neputincioasă la fugă, iar acum se simţea tulburată. Cu o senzaţie puternică de greaţă, îşi simţise corpul care se bălăngănea şi ceva dur care îi apăsa stomacul, dar nu reuşea să-şi amintească nimic altceva. De ce fugiseră? Cum de ajunseseră până acolo?

Lonerin o rezemă de un copac uriaş. Dubhe reuşi cu greu să distingă faptul că se aflau într-un luminiş, lumina era ciudată, iar ochii nu i se obişnuiseră încă. Lonerin i se păru epuizat: era tras la faţă şi mâinile îi tremurau. Nu înţelegea. Evident, otrava era încă în sângele ei şi nu-i dădea voie să-şi urmeze şirul gândurilor. Atunci închise ochii şi încercă să se concentreze, cercetându-şi propriul trup pentru a găsi antidotul potrivit.

„Dificultate în a-şi controla membrele şi vorbirea. Vedere înceţoşată. Confuzie.”

Simptomele se perindau prin faţa ochilor unul câte unul, dar erau identice cu urmările atâtor altor otrăvuri din Lumea Pământeană. Asta complica lucrurile. Trebuia să facă un efort mai mare, trebuia să încerce să îşi amintească.

— Nu te teme, ştiu eu de ce avem nevoie.

Deschise ochii şi îl văzu vag pe Lonerin scoţând pumnalul şi înfigându-l în scoarţa copacului din spatele ei.

Simţi un freamăt străbătând trunchiul, aproape ca o

contracţie dureroasă, şi puţin după aceea, Lonerin se aplecă ţinând mâinile căuş.

— Bea.

Nu făcu mofturi. Luă acel lichid lăptos din mâinile lui şi bău cu poftă. Coborî răcoros şi salvator pe gâtul ei. Ambrozie. Remediul pentru toate bolile. Nu mai luase niciodată, pentru că se găsea rar. Taţii Pădurii erau sacri, nu trebuiau deranjaţi decât în cazuri foarte grave, iar ambrozia, în fond, era patrimoniul exclusiv al spiriduşilor, doar ei decideau cui să o ofere. Nu era la fel în acel loc, evident.

Îşi rezemă capul de copac, simţindu-se deja mai bine. Lonerin o acoperi cu o parte uscată a mantalei şi se aşeză lângă ea. Fu ultimul lucru pe care Dubhe îl văzu, apoi o învălui întunericul inconştienţei.

Dubhe nu ştia cât dormise, dar când se trezi se simţea amorţită şi cu un gust amar în gură.

Lonerin îi zâmbi.

— Bine te-ai trezit, spuse el şi imediat strănută.

Dubhe se întunecă.

— Eşti bolnav? îi spuse cu vocea răguşită care părea a nu fi a ei.

El dădu din cap că nu, dar îşi trase nasul. Fără să spună nimic, îi întinse un alt vas cu ambrozie.

Dubhe îl privi. Nu se simţea încă bine, greaţa îi încleşta stomacul şi ameţelile o împiedicau să meargă, dar nu era obişnuită să fie îngrijită în felul acela. Nu era obişnuită să o pună cineva pe ea mai presus de propria-i sănătate. Cât timp trecuse? Îi veni în minte mama ei când îi aducea supa caldă la pat şi-i atingea fruntea cu mâna; sau Maestrul, care o îngrijea ungându-i rana cu cataplasma care după ani de zile avea să-l ucidă. Se gândi la Jenna, un drag prieten din Makrat, la cearşafurile lui curate, la felul în care îi atingea spatele când o trata.

— Ia-o tu, este clar că o să te apuce răceala, spuse ea.

Lonerin făcu un gest de indiferenţă, apoi o privi cu un aer

sever.

— Dacă nu o bei, o vărs pe jos.

Dubhe se mai împotrivi puţin, dar apoi se dădu bătută şi luă o înghiţitură.

— Acum e rândul tău şi apoi povesteşte-mi totul.

Lonerin se ţinu de cuvânt, luă ambrozia şi-i povesti despre Rekla, despre otravă, despre peşteră şi despre fuga până la luminiş.

Dubhe îl ascultă atentă, fără să piardă un cuvânt.

— Rekla şi oamenii ei se vor întoarce, spuse ea în cele din urmă.

— Eu nu aş fi atât de sigur, uită-te în ce hal ai ajuns.

— Rekla este Gardianul Otrăvurilor în Breaslă, nu există plantă pe care să nu o cunoască.

— Dar asta nu este o plantă din Lumea Pământeană.

Dubhe îşi permise un mic zâmbet sarcastic.

— Otrava produce halucinaţii şi tulburări ale sistemului nervos, uneori chiar paralizarea respiraţiei. Planta contează prea puţin, căci există un grup anume de substanţe care produc astfel de simptome. Şi pot deja să-ţi spun că efectele sunt tratate prin infuzie de frunză albastră şi comprese cu hasmaţuchi.

Lonerin păru uluit.

— Dar ştii ceva botanică!

Ea roşi.

— Da. Când îl ajutam pe Maestru, uneori îmi dădea bani cu care îmi cumpăram cărţi de botanică, dacă nu aveam nevoie de altceva.

Regretă imediat acea mărturisire. Îşi imagina că era greu pentru el să se împace cu partea ei de asasină. În aproape zece ani, nici măcar ea nu reuşise.

— Tu nu eşti făcută să fii nici hoaţă, nici ucigaşă, vorbesc serios.

În ochii lui Lonerin se citea atâta convingere, încât Dubhe îşi feri privirea. Erau aceleaşi cuvinte pe care Maestrul le spusese cu mult timp înainte, iar acel gând o întristă. Ar fi vrut să răspundă, dar când se întoarse, Lonerin nu mai era.

Nu departe de ea ferigile se mişcau încă: în mod clar se dusese să caute plantele pentru antidot.

Ar fi vrut să-l urmeze, dar era prea slăbită şi nu putu nici măcar să se ridice, astfel că rămase ghemuită lângă copac.

El se întoarse după puţin timp. Găsise hasmaţuchi şi-i pregăti un bandaj.

— Nu trebuia.

— Nu te vei vindeca dacă nu-l fac, iar dacă nu te vindeci, misiunea mea nu continuă. O fac pentru mine, cum îţi place ţie mereu să spui.

— Ai putea să mă laşi aici.

— Tu ai face-o?

Dubhe nu răspunse. Era cu adevărat neobişnuit pentru ea să depindă de cineva, dar ce era rău în a se preface pentru o clipă că nu este singură? Fiara, Breasla, Rekla, erau cu toţii preocupări pe care voia să le lase în afara acelui luminiş. Cel puţin pentru scurt timp.

Chiar, Rekla... Acum că Lonerin o pusese la punct, nu avea să-şi găsească pacea. Dar ea, Dubhe, avea să fie în stare să o înfrunte? Erau trei, cel puţin aşa spusese Lonerin. Poate că ar fi reuşit cu cei doi Asasini, dar cu Rekla? Cu ea, nu, era cu siguranţă peste puterile ei.

Strânse teaca pumnalului. Inima îi bătea cu putere în piept.

Trebuia să-şi revină repede, nici măcar acolo nu erau în siguranţă.

Înmormântarea fu rapidă. Rekla şi Filla săpară o groapă adâncă, atât cât trebuia, şi aruncară acolo trupul neînsufleţit al tovarăşului lor, Kerav.

Chiar fusese urât, acolo sub pământ, riscaseră să moară cu toţii asfixiaţi. Blestematul de mag fusese viclean şi rapid. Peştera era încă plină de gaz, iar idiotul ăla de Kerav se rezemase de rădăcini în timp ce continua să tuşească.

Rekla înţelesese imediat ce trebuia să facă, dar capul începu să i se învârtă, iar mintea i se înceţoşase. Şi ea resimţea efectele otrăvii. Doar disperarea şi conştiinţa

misiunii îi permiseseră să sape cu mâinile goale pământul şi să găsească o cale de ieşire. Cu trupul zvârcolindu-se din pricina convulsiilor, începuse să caute prin ploaie ingredientele pentru antidot, amestecându-le cu cele pe care le adusese cu ea în desagă. În cele din urmă, eforturile ei fuseseră răsplătite. Se salvase pe ea şi pe Filla. Pentru Kerav însă era deja prea târziu.

Cel puţin, murise repede şi fără dureri. Avusese ea, personal, grijă, ştia cum să omoare pe cineva fără să-l facă să sufere. Luase chiar puţin din sângele lui ca să-l ducă în Casă.

Rekla nu simţea nimic pentru tipul ăla. Tot ce simţea pentru el începea şi se sfârşea cu faptul că era un Triumfător. În calitate de tovarăş, îl onora, dar ceea ce regreta era moartea Triumfătorului. Aşa fusese educată.

Tovarăşii de arme se cinstesc, dar numai Thenaar merită iubire.

În rest, iubirea nu există, iar sexul foloseşte doar pentru a aduce pe lume alţi Triumfători. Prietenia este o iluzie, camaraderia, singura valoare.

Cine fusese Kerav? Oare avea să-l aştepte cineva în Casă, în zadar?

Nu avea nicio importanţă. Pentru un singur lucru Rekla îl invidia. Acum el era sub pământ, în împărăţia sângeroasă a lui Thenaar, şi-i putea contempla prezenţa.

„Domnul Meu, vorbeşte-mi…”

Îi răspunse doar ecoul gândurilor ei.

Amintirea magului care se infiltrase în rândul lor o făcu să se aprindă de furie. Pe Dubhe avea să o omoare în linişte, avea să o lase fără sânge în bazin, dar băiatul ăla, el avea să fie o distracţie pe care şi-o va oferi acolo, în Pământurile Necunoscute. Strânse pumnii, iar unghiile îi pătrunseră în carne.

Lonerin şi Dubhe se opriră în timpul nopţii aproape de un ochi de apă. Era un mic lac splendid, plin de apă cristalină şi cu o cascadă într-o parte. De zile bune mergeau fără

oprire pentru a pune o distanţă cât mai mare între ei şi Breaslă, dar în acea seară hotărârâră să se instaleze, epuizaţi şi însetaţi.

Lonerin fu cel care se aruncă primul în apă, trăgând-o brusc şi pe Dubhe.

După tot ceea ce se întâmplase, să se distreze era ceva atât de neaşteptat şi de firesc, încât şi ea, de data asta, avea un zâmbet sincer pe buze.

Lonerin o privea ieşind la suprafaţă şi plutind cu bărbia pe luciul apei. Ar fi dorit să vadă mai des acel zâmbet şi simţi în el dorinţa arzătoare de a o salva cu orice preţ.

Odată ieşită din apă, Dubhe adormi aproape imediat. Poate fusese din cauza băii sau a oboselii, dar lui Lonerin i se păru că măcar o dată dormea liniştită.

El însă rămase treaz lângă foc, cu harta deschisă pe pământ. Însemnările cu scrisul mărunt al lui Ido se aflau acum lângă ale lui, mai grosolane. Nu renunţa să facă puţin pe exploratorul. La urma urmei, visa să se întoarcă în calitate de explorator, cu o hartă nouă pe care să o dea cartografilor.

Doar când se simţi complet epuizat hotărî să se întindă. Îşi întinse mâinile şi picioarele să se dezmorţească şi se întoarse spre lac. Era un loc încântător. Luna se reflecta într-un disc perfect pe suprafaţa nemişcată a apei, la câţiva metri dincolo de cascadă. Lui Lonerin îi era sete şi avu chef să bea de la izvor. Desăgile erau pline, dar de cât timp nu se mai aplecase deasupra unui râu sau a vreunui alt fir de apă?

Contemplă cu poftă suprafaţa lină a apei. Avea impresia că face un mare păcat tulburând-o ca să bea din ea.

Îl cuprinse o nehotărâre ciudată, neştiind ce să facă, apoi din apă începu să sară ceva.

„Poate că am adormit fără să-mi dau seama”, se gândi. Şi, într-adevăr, senzaţia de ireal era puternică. Dar era treaz, simţea asta.

O fiinţă ieşea la suprafaţă încet, cu un profil întunecat, înconjurat de o margine luminoasă şi subţire. Îşi făcu

apariţia un cap turtit, apoi un gât subţire, sprijinit pe nişte umeri fragili de copil.

Tăcerea era absolută, până şi cascada tăcea.

Lonerin parcă era hipnotizat. Auzea doar respiraţia acelei fiinţe misterioase, care îl privea din mijlocul lacului. Ar fi vrut să o atingă, să se apropie de ea. *Ştia* că trebuia să o facă.

Se ridică, şi în timp ce picioarele i se mişcau precaut prin iarbă, această fiinţă ciudată se apropie de mal în linişte deplină, fără să creeze nici măcar un val. Apa rămânea perfect nemişcată, iar luna apărea în continuare ca un disc luminos intact.

Pe măsură ce se apropia, Lonerin reuşea să distingă noi detalii al creaturii. Gura era în realitate un cioc mai degrabă masiv şi curbat, iar ochii îi erau mici şi luminoşi, asemenea celor de reptilă. Părea inofensivă, cu capul acela caraghios şi turtit, înconjurat pe o parte şi pe alta de o coroniţă de peri zbârliţi şi drepţi.

Era destul de aproape ca să o atingă, dar nu o făcu. Continuă să o fixeze cu privirea. Apoi, dintr-odată, totul dispăru: noaptea, pădurea, lacul. Existau doar neantul, el şi acea creatură ciudată.

Lonerin nu-şi dădu seama de nimic. Când un frig tăios şi senzaţia lăsată de patru gheare pe trupul lui îl readuseră la realitate, era deja târziu. Încercă să ţipe, dar gura i se umplu de apă. Înaintea lui, la câţiva centimetri de faţă, putea vedea botul rânjit al acelei fiinţe. Aspectul ei inofensiv fusese înlocuit de doi ochi răutăcioşi, de o boltă cu dinţi deşi şi ascuţiţi.

Un idiot de cea mai mare clasă, asta fusese. Îl ducea la fund, îl amăgise; şi doar citise cărţi întregi care avertizau cu privire la capcanele întinse de creaturile acvatice.

Senzaţia de sufocare şi certitudinea că nu avea nicio cale de scăpare îl aruncară pradă disperării. Încercă să se zbată, dar totul era zadarnic. Fiara îşi aruncă înainte capul ca să-l muşte. Lonerin simţi cum spaima îi încleşta stomacul.

Apoi, un gâlgâit ciudat, un geamăt, şi o mână care-l

trăgea afară din lac.

Căzu cu faţa-n jos pe mal, scuipând apă şi umplându-şi plămânii cu aer.

— E totul în regulă?

Glasul lui Dubhe era îngrijorat, iar lui Lonerin i se păru cel mai frumos sunet din lume.

Se întoarse pe spate, respirând cu greu.

Dădu din cap că da. Dubhe strângea arcul într-o mână. Se lăsase dus de nas ca un începător şi nu suporta să apară astfel în ochii ei.

— Nu ştiu ce era, dar ai o ţintă bună, spuse el.

Dubhe zâmbi uşurată.

— Ne salvăm viaţa unul altuia, pe rând, spuse ea zâmbind.

Îi întinse mâna liberă ca să-l ajute să se ridice.

Lonerin o privi intens şi, pentru o clipă, simţi cum i se încălzeşte inima.

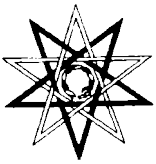

8
CIOCNIRE SUB CLAR DE LUNĂ

Deja se făcuse seară când Sherva hotărî să se oprească. Coborî de pe cal şi trase adânc în piept aerul proaspăt care anunţa o noapte fără lună. Avea sânge de nimfă în vene, iar dorinţa de a trăi în mijlocul naturii era sacrificată într-o măsură mult prea mare din cauza şederii în Casă. Privi îndelung peisajul arid şi pustiu. Copaci abătuţi la pământ, coline pârjolite de foc şi plante moarte. Era tot ce mai rămânea din Pădure după Războiul cel Mare şi nebunia lui Dohor. Era suficient foarte puţin pentru a distruge viaţa de sute de ani…

Se întoarse spre Leuca, tovarăşul lui de arme, care era încă în şa, cu copilul având căluşul în gură. Îi făcu semn să coboare, dar el obiectă:

— Suntem descoperiţi, oricine ne-ar putea găsi.

— Este un loc protejat, şi eu am dat un ordin.

Celălalt nu mai puse alte întrebări şi descălecă cu copilul. De altfel, Sherva era un Gardian, unul dintre superiorii Breslei, iar el, un simplu Triumfător. Îi datora supunere.

Sherva se întoarse către trunchiul negru şi maiestuos al unui copac pe care-l avea alături. Scoarţa era scorojită şi ramurile uscate se răsuceau în gol într-un ultim spasm. Un covor de frunze urât mirositoare trosnea sub picioarele lor. Iată-l acolo aşadar, pe Tatăl Pădurii lui Nihal, puternicul copac preamărit în *Cronicile Lumii Pământene.* La jumătatea trunchiului exista o scorbură, aceeaşi în care Nihal îşi băgase mâinile ca să fure Inima care avea să salveze pământurile de Tiran.

Sherva îl atinse şi îngenunche. „Apără drumul meu, veghează asupra nopţii mele, înveleşte în întuneric culcuşul meu.”

Mama lui şi cultura Nimfelor îl învăţaseră să arate respect marilor înţelepţi, de aceea spusese o rugăciune. În viaţa lui

dedicată artei morţii nu era loc pentru Thenaar, nici pentru alte zeităţi ridicole. Existau doar spiritele înalte şi pure, venerate de poporul său.

În timp ce Leuca lega de un trunchi din apropiere frânghia cu care îşi ţinea prizonierul, Sherva îl studie pe copil cu curiozitate. Avea o bucată de pânză peste gură, ochii roşii şi umflaţi, obrajii murdari de sudoare şi brăzdaţi de lacrimi. Acum îl fixa, iar Gardianul recunoscu în acea privire un sentiment de ură profundă care-i plăcu, îşi dădea seama cât sânge de elf îi curgea prin vene: părul avea o culoare între negru şi albastru, iar urechile i se terminau în partea de sus cu un vârf ciudat. Nu avea nimic de-a face cu tatăl, un jumătate-om fără tărie, pe care-şi luase obligaţia de a-l omorî cu mâna lui. Poate că acel copil chiar era de folos planurilor lui Yeshol, dar pentru el nu avea importanţă, nu-l interesa.

— Scoate-i căluşul de la gură, spuse el în cele din urmă.

Leuca îl privi cu îndoială. Băieţelul acela îl făcea să nu se simtă în largul lui şi ar fi vrut să fie mai prudent. La urma urmei, şi el era un Asasin, şi ţinea să ducă misiunea la bun sfârşit fără surprize. Să poposească în acel luminiş era deja o acţiune riscantă, iar acum să-l elibereze pe mucos…

— Dar, stăpâne…

— Avem nevoie de el viu, nu-i aşa? Şi ca să-l ţinem în viaţă trebuie să bea şi să mănânce. Scoate-i căluşul, am spus.

Leuca nu putea forţa mai mult situaţia.

Îndepărtă pânza de pe gura copilului, care, de îndată ce fu liber, îl muşcă de mână cu toată puterea lui. Se auzi un ţipăt şi Sherva zâmbi în sinea lui.

— Bastard nenorocit!

Leuca îi dădu cu violenţă o palmă care-i crăpă o buză.

Sherva se apropie cu un salt fulgerător şi-i prinse mâna înainte de a-l putea lovi din nou pe copil.

— Yeshol îl vrea întreg, m-ai înţeles? îi spuse el, răsucindu-i încheietura mâinii.

Pe Leuca îl trecu o sudoare rece şi încuviinţă.

„Aha, ţi-e uşor să te impui asupra unora slabi ca Leuca, dar asupra lui Yeshol?”

Sherva reflectă o clipă, apoi, cu o expresie stânjenită, dădu drumul tovarăşului său şi se aplecă asupra copilului. Sângele-i curgea din gură şi îşi trăgea nasul. Plângea, dar nu se văicărea. Continua să-l privească furios, iar Asasinul zâmbi din nou, ironic.

— Nu mă poţi ucide doar aruncându-mi priviri urâte.

Scoase nişte brânză şi i-o puse în mână.

— Pentru astăzi. Dacă vei fi cuminte, mâine primeşti porţie dublă.

Copilul o aruncă şi începu să ţipe.

— Nu vreau nimic de la tine, criminalule!

Şi îl scuipă.

Sherva se apropie de faţa lui cu gura schimonosită într-o strâmbătură.

— Aş putea să-ţi sucesc gâtul în orice moment, mucosule, şi nu ai putea face nimic ca să mă împiedici, aşa cum nu au putut face nimic părinţii tăi. Aminteşte-ţi asta.

Copilul îşi muşcă buzele până când se albiră.

Atunci Sherva îl apucă de păr şi pronunţă foarte apăsat cuvintele.

— Nu mă ating nici dispreţul tău, nici ceea ce spui.

Şi după o pauză adăugă:

— Iar acum vei mânca pentru că am nevoie de tine viu.

Luă bucata de brânză căzută pe pământ şi i-o băgă în gură cu forţa. Apoi, cu cealaltă mână i-o ţinu închisă până ce dădu pe gât înghiţitura. În cele din urmă, îl privi satisfăcut, apoi îi întinse bucata de brânză lui Leuca şi-l lăsă pe el să continue.

Sherva stătu să-i privească astfel tot timpul. Avea o plăcere subtilă văzând încăpăţânarea acelui copil supusă în mod atât de violent. Ştia că aceasta era o plăcere pentru laşi, dar nu voia să şi-o refuze.

De când Dubhe fugise, întreaga lui viaţă părea cufundată în meschinărie. De ce nu profita de acea ruptură şi nu-l

ucidea pe Yeshol?

„Poate crezi că ziua în care Yeshol va fi la mâna ta nu va sosi niciodată.”

Acele cuvinte îl obsedau, îi dădeau dimensiunea unei vieţi puse în slujba crimei, fără să ajungă niciodată în vârf. Adevărul era că nu se simţea suficient de puternic, de aceea se oferise voluntar pentru acea misiune. Să-l chinuie pe copilul acela era un mod ca oricare altul de a nu se gândi la propria-i slăbiciune.

— Ajunge, pune-i căluşul, îi spuse lui Leuca.

Leuca execută în grabă ordinul.

Sherva continuă să-l audă pe copil gemând cât ţinu cina pe care o luă cu tovarăşul lui. Tăcerea dintre ei era plină de înţeles.

— Şi gnomul? întrebă Leuca la sfârşitul mesei.

Sherva şi-l aminti ca printr-o străfulgerare. Nu avea idee cine era, dar era extraordinar. Uşurinţa cu care se eliberase din strânsoarea lui era impresionantă. Coridorul însă era întunecos şi nu avusese cum să-i distingă trăsăturile.

— Poate că era vreun locuitor oarecare din Salazar, poate trecea pe-acolo din întâmplare.

— Dar ne-a văzut.

— Eu nu am reuşit să-l văd pe el, nu cred că el ne-a văzut pe noi.

— Stăpâne, partea aceea a turnului era mai degrabă sărăcăcioasă, eu mă tem că…

Gardianul ridică un braţ.

— Ne vom ocupa de el dacă va deveni o problemă.

Leuca tăcu, dar Sherva ştia ce-i trecea prin minte tovarăşului său: acelaşi gând care-i trecu şi lui. Un gnom expert în tehnicile de luptă. Exista o singură persoană care să corespundă acestor caracteristici: Ido.

Preferă să lase baltă subiectul. Deocamdată aveau să continue pe drumul lor. Voia să încheie misiunea, să-l ducă pe băiat în Casă şi să-şi plece capul în continuare, până în momentul în care avea să curgă din lovitura pumnalului său chiar sângele lui Yeshol.

Acel gând, care de atâtea ori îl încălzise în lungile nopţi petrecute sub pământ, de data asta nu-i produse plăcerea obişnuită, nici nu-i aduse somnul. Mai curând, sub Tatăl Pădurii, îi venea în minte lumea Nimfelor, pe care o privise îndelung de departe şi din care fusese întotdeauna exclus. El era un metis, fructul unei iubiri impure şi interzise. Ca acel copil. Îl auzea cum îşi înghiţea lacrimile şi hohotele, ceva mai încolo, legat de copac.

Nu dormea, iar el nici atât.

Ido aşteptă ca preotul să sosească şi să vegheze trupul fără viaţă al lui Tarik, apoi începu să caute indicii. Nu putea rămâne mai mult, trebuia să plece cât timp urmele lor erau încă proaspete. Pe coridoare, urmele celor doi ucigaşi se amestecau cu cele ale negustorilor şi ale lumii, dar Ido avea un avantaj: ştia că se vor duce în Pământul Nopţii şi că vor alege calea cea mai scurtă.

Încălecă şi porni la galop prin stepă.

Simţea înăuntru o furie oarbă. Treizeci de ani petrecuţi în luptă, treizeci de ani de război în care văzuse curgând sângele celor mai dragi persoane, şi acum, dacă eşua, totul avea să fie zadarnic. Strânse din dinţi. Va salva copilul ăla cu orice preţ. Ştia că duşmanii lui erau agili şi vicleni, Breasla îşi antrena bine oamenii şi nu va fi uşor să-i găsească. În ciuda acestui lucru, examină cu grijă terenul: anii de clandestinitate din Pământul Focului îi rafinaseră flerul de vânător.

Găsi urmele a doi cai care se îndreptau spre Pădure, cai la trap. Evident, nu se gândeau că sunt urmăriţi. Ido zâmbi în sinea lui cu cruzime.

„Aşa de puţin mă respectă?”

Evident, nu-l recunoscuseră sau, în orice caz, îl subestimaseră.

În trecut, el mereu fusese prada. Ani la rând nu făcuse nimic altceva decât să se ascundă în măruntaiele Pământului Focului, ieşind la suprafaţă doar pentru acţiuni de gherilă, neavând încredere în nimeni. Acum, pe

neaşteptate, rolurile se inversau şi el devenea prădătorul. O postură specială care-l incita.

Ajunse în Pădure seara, când apusul punea capăt pe un cer cristalin uneia dintre primele zile splendide de vară. Se opri o clipă la marginea pădurii, acolo unde stepa în care luptase cu ani în urmă se pierdea printre primii copaci.

Se dădu jos de pe cal şi intră pe jos. Acum misiunea devenea mai grea. O pădure este un labirint al urmelor pentru oricine, chiar şi pentru el: trebuia să rămână lucid. Nu putea să se gândească la Tarik, nici la soţia lui zăcând într-o baltă de sânge. Nu trebuia să-l distragă niciun gând, nici măcar amintirile din război şi de pe timp de pace pe care acel loc i le trezea.

Numai când ajunse în toiul nopţii găsi ce căuta. Într-un mic luminiş zări urmele unei tabere de noapte, cenuşă ascunsă sub pământ, în timp ce pe un copac aflat la o oarecare distanţă găsi resturi de frânghie. Poposiseră acolo, cu siguranţă, ascunzând urmele cu grijă, dar nu prea mare, semn că încă nu bănuiau că sunt urmăriţi.

Se ridică şi aruncă o privire prin jur. Recunoscu imediat locul ăla, Sennar vorbise despre el în cartea în care povestea călătoria lui împreună cu Nihal. Îl găsi pe Tatăl Pădurii şi-i mângâie scoarţa neagră şi aspră. Nu fusese niciodată un iubitor al naturii. Pentru el, pădurile rămâneau o enigmă pe care nu reuşea să o descifreze. Aprecia anumite privelişti, dar natura părea să vorbească un limbaj pe care el nu-l înţelegea. Acum însă reuşea să simtă puterea străveche a Tatălui Pădurii. Şi-o imagina pe Nihal care scotea cea de-a opta piatră din scorbura copacului, ultima, cea care avea să activeze talismanul puterii şi avea să facă posibilă distrugerea Tiranului. Cine ştie dacă se simţise pierdută, aşa cum se simţea el în acel moment. Exista o ironie ciudată în toată povestea aceea. Nepotul lui Nihal sfârşise prin a fi legat chiar acolo unde bunica lui, cu patruzeci de ani în urmă, salvase Lumea Pământeană. Ido îşi desprinse mâinile de pe trunchi şi porni din nou la drum.

Atâta timp cât rămase în Pădure nu putu înainta cu

viteza sperată. Calul mergea greoi, urmele erau amestecate, iar el începu să se simtă obosit. Trupul lui de gnom bătrân cerea puţină odihnă şi, pentru o clipă, se gândi cât de frumos ar fi fost să se poată întoarce înapoi în timp şi să simtă din nou în vene forţa tinereţii. Era într-o dispoziţie foarte proastă, nu-i plăcea când devenea nostalgic şi sigur nu-l ajuta traversarea acelor locuri pline de amintiri.

În cea de-a doua zi, merse de-a lungul graniţei cu Pământul Stâncilor, pământul *său.* Amintirile din copilărie îl asaltară cu violenţă şi fu tentat să facă un scurt ocol. Atunci se agăţă de un singur gând, San, şi furia îl făcu să gândească limpede. Asasinii aveau în continuare un avantaj de o zi faţă de el, ca şi cum timpul pe care-l dedicase ajutării lui Tarik era de neacoperit. Tot nu se dădu învins. Iuţi pasul calului şi-şi văzu de drum, tot înainte. Va mai avea timp să pună piciorul prin ţinuturile lui şi să se cuibărească printre amintiri. Altă dată, nu *acum.*

Încăpăţânarea lui fu răsplătită în curând. La intrarea în deşertul din Pământul cel Mare, găsi urme proaspete. Distanţa se micşorase. Simţi cum bucuria îi pompa din nou energie în picioare şi, fără să mai aştepte o clipă, o porni la galop. Erau aproape.

Sherva era neliniştit. Nu-i plăcea să fie în Pământul cel Mare, sângele lui putea simţi plânsetul copacilor morţi. Şi apoi, acum chiar erau descoperiţi. Nu că ar fi avut alt drum la îndemână sau că ar fi fost ceva precis de care să se teamă, dar o simţea în oase. Cineva îi urmărea. Gnomul.

— Dacă apare, cine îl va înfrunta? îl întrebă din senin Leuca în acea seară.

Nu aprinseseră focul. Sherva nu era liniştit şi preferase aşa. În plus, luna era sus pe cer şi trasa pe pământul bătătorit umbre clare. Copilul era epuizat. Îl hrăniseră din nou cu forţa, plânsese, opusese rezistenţă, pierduse. Acum dormea, iar Leuca ţinea un capăt al funiei cu care era legat.

— Tu, răspunse, înţelegând din zbor la cine se referea

tovarăşul lui. Eu voi proteja copilul.

Leuca tresări uşor, iar Sherva nu putu să-l învinovăţească. Din acea scurtă confruntare în turn, şi el trase concluzia că trebuia să fie vorba despre un războinic ieşit din comun. Poate că ar fi fost mai corect să-l înfrunte el. La urma urmei, era un Gardian al Breslei şi şi-ar fi putut pune la încercare puterea. Dar apoi se răzgândi. Chiar dacă gnomul ar fi fost Ido, nu simţea niciun impuls la ideea de a se confrunta cu cineva care odinioară fusese un războinic extraordinar, dar care acum era doar un bătrân dintr-un alt veac. Nu, el avea misiunea să nu scape din ochi copilul şi avea să o facă cu orice preţ.

Noaptea se lăsase peste Pământul cel Mare. Ido observă urmele şi înţelese că cei doi Ucigaşi erau acum la mică distanţă de el. Coborî de pe cal. Ar fi vrut să-l lege de ceva, dar se afla într-un deşert.

— Dacă ai fi ca Vesa, nu aş avea nicio problemă să-ţi spun să rămâi aici şi să mă aştepţi, spuse, privind calul în ochi. Din păcate, nu eşti un dragon. Dar dacă la întoarcere nu te găsesc, îţi jur că vin să te caut şi te fac cârnaţi, este clar?

Calul îl privi inexpresiv. Ido se gândi la ochii galbeni şi profunzi ai lui Vesa, la ultima dată când îi privise. Dădu drumul la hăţuri şi puse mâna pe sabie.

Nu trecu mult până să-i vadă. Doi cai, trei siluete la pământ. Inima începu să-i bată mai puternic. După toată acea goană nebună după ei, în sfârşit reuşise. Unul dintre ei era San, micul San, tot ce mai rămânea din Nihal în Lumea Pământeană.

Se târî. Privi luna joasă la orizont. Noaptea era târzie. Dormeau profund, sau cel puţin aşa spera.

La câţiva paşi de ei, recunoscu trăsăturile bărbatului care-l atacase. El trebuia să fie. Aceeaşi statură zveltă, braţe lungi şi slabe.

Ido nu reuşea să-l vadă pentru că era întors cu spatele, dar în faţa lui se afla un alt bărbat care dormea. Trebuia să

fi fost cel de-al doilea ucigaş, dar i se păru un oarecare. Nicio trăsătură fizică distinctivă, nimic. Ţinea în mână o frânghie, cu care era legat copilul.

Se gândi că i-ar fi fost de ajutor un pumnal, ei fiind doi, iar el avea doar sabia. Puse oricum mâna pe gardă şi se strecură precaut spre San. Inima părea că vrea să-i sară din piept, dar mintea îi era limpede şi liniştită, mâinile nu-i tremurau.

Era pe punctul de a apuca frânghia, când deodată un braţ îl strânse cu putere din spate şi-l ridică de la pământ. Cei doi bărbaţi se mişcară cu o viteză uluitoare. În timp ce unul îl imobiliza, celălalt se ridică dintr-un salt, luă băieţelul şi dispăru în întuneric. Ido auzi nechezatul unui cal şi copitele care loveau pământul în galop.

„La naiba!”

Dar nu avu timp să se gândească. O lamă sclipitoare apăru înaintea feţei lui. Gnomul îşi lovi agresorul cu cotul, îşi înfipse picioarele în pământul negru şi se opinti ca să-l răstoarne. De îndată ce se eliberă, încercă să pornească în urmărire, dar bărbatul se propti din nou în faţa lui, cu pumnalul în mână.

Ido scrâşni din dinţi şi scoase sabia din teacă.

— Dă-te din calea mea, nu tu mă interesezi.

Bărbatul schiţă un zâmbet şi-i sări la gât. Ido sări într-o parte şi atacă printr-o fandare cu sabia; adversarul se feri cu uşurinţă, ajungând în spatele lui.

Gnomul se întoarse încă o dată, încercând să-l lovească, dar el sări. O strălucire clară în întuneric. Ido se lăsă jos şi tăişul pumnalului fulgeră din nou la un milimetru de faţa lui.

Era bun. Mai ales agil. Ido era obişnuit să folosească forţa când lupta şi să se mişte puţin. Mişcările fluide şi imprevizibile ale acelui bărbat îl dezorientau.

Situaţia părea neschimbată faţă de început. Încă se aflau unul în faţa celuilalt: bărbatul aplecat, cu pumnalul în mână, el cu sabia. Ido aruncă o privire rapidă spre centura care traversa pieptul duşmanului său şi care conţinea cuţite de aruncat. Mai erau patru, trebuia să-l împiedice să le

folosească. De data asta el fu cel care se lansă primul, cu o suită de fandări. Bărbatul se trase într-o parte, ducând din nou mâinile la piept, dar Ido schimbă iute traiectoria loviturii. Centura îi căzu la pământ, iar Ucigaşul înjură printre dinţi.

Apoi scoase un al doilea pumnal cu mâna liberă şi se aruncă asupra lui cu iuţeală, alternând loviturile cu ambele mâini. Dar gnomul nu se lăsă surprins. Plăcerea luptei deveni vie şi intensă, excitarea îi zguduia fiecare celulă a trupului.

Simţurile se dilatară, timpul deveni nesfârşit. Ido putea face ce voia, simţea asta, îşi ţinea adversarul în mână.

În sfârşit, bărbatul făcu mişcarea cea mai logică. O lovitură laterală, pe partea cu ochiul orb. Ido lăsă sabia în jos şi îl răni la mână.

El urlă de durere şi gnomul profită de neatenţia lui de moment ca să-l pună la pământ, îndreptându-i lama spre gât. Observă că era tânăr, mai tânăr decât Tarik. Poate că el îl omorâse… Se simţi năvălit de ură.

„Stăpâneşte-te, bătrân idiot”, îşi impuse.

— Pe ce drum vreţi să o apucaţi? urlă el.

Bărbatul se închise într-o tăcere încăpăţânată. Era evident. Avea de-a face cu un fanatic şi ştia bine că ideile îl transformă şi pe cel mai laş muritor într-un erou.

— Eu ştiu totul despre voi… spuse el pe un ton ameninţător.

— Ido… şopti bărbatul cu un zâmbet, care păru un rânjet în lumina sumbră a lunii care stătea să apună.

— Exact.

— Celălalt nu este ca mine, şopti Ucigaşul. Chiar dacă îl vei ajunge din urmă, nu-l vei bate niciodată.

— Vom vedea.

Ido înfipse sabia în pieptul bărbatului cu toată puterea.

Nu ar fi avut milă de nimeni.

PARTEA A DOUA

3 decembrie

Am găsit fetiţa pe care o căutam. Era singură în pădure şi aproape fără vlagă. Este mai degrabă drăguţă şi firavă, dar deja dă dovadă de un talent extraordinar la vânătoare. Dar, mai ales, îmi soarbe cuvintele. Când i-am vorbit despre Thenaar şi despre destinul ei, i-au strălucit ochii. Simt ceva în ea, o forţă, o determinare extraordinară. Sunt sigur că va deveni o Triumfătoare înflăcărată. Se numeşte Rekla.

DIN JURNALUL TRIUMFĂTORULUI MIRO

9
SFÂRŞITUL MISIUNII

„Să nu te încrezi niciodată în ceea ce este evident. Să nu laşi niciodată garda jos. În orice caz, va veni ziua în care vei face o prostie, este inevitabil.”

Dubhe îi povestea lui Lonerin învăţăturile Maestrului, dar el continua să fie devorat de furie pentru că se lăsase păcălit ca un naiv.

Rămase aşezat pe marginea lacului, cu obrajii roşii de ruşine, prefăcându-se că priveşte ceva înaintea sa.

Dubhe însă era neliniştită. Aerul din jur avea vibraţii ciudate. Simţea Fiara agitându-se în stomac şi avea o presimţire urâtă.

Nu îşi puteau permite să rămână mult timp pe loc. Trebuiau să se mişte şi să-şi reia călătoria.

Foarte curând, terenul deveni mai abrupt, semn că se apropiau de munţi. Se îndreptau în direcţia bună, iar Dubhe începu să se simtă vag emoţionată. Încetase să mai spere de atât de mult timp, încât nu mai ştia ce însemna acest lucru.

Lonerin se ghemui pe jos şi scoase harta încă o dată. Ea se puse lângă el, spionând pe chipul lui expresia curioasă şi neobosită, expresia cuiva care are un scop de urmărit. Îl văzu însemnând cu creionul toată călătoria până în acel moment.

Lonerin contemplă linia subţire pe care o trasase.

— Chiar am parcurs ceva drum, nu crezi?

Dubhe încuviinţă. Chiar aşa era, şi totuşi se simţea ca şi cum ar fi stat pe loc, ca şi cum călătoria de-abia ar trebui să înceapă. Acum trebuiau să găsească canionul şi intrarea în peşteri, iar ea nu avea nici cea mai mică dorinţa de a reveni sub pământ. Breasla îi fusese de-ajuns. Mulţumirea încercată cu puţin timp înainte se stinse încet şi chipul îi

deveni serios.

Continuară să meargă sub un soare arzător, până când, spre sfârşitul dimineţii, ajunseră într-un loc deschis, fără copaci, şi peste care adia o briză uşoară. De la începutul călătoriei, în urmă cu aproape o lună, pentru prima dată privirea putea să se plimbe liberă dincolo de o distanţă de două sau trei braţe. Şi era iarbă. O pajişte acoperită cu flori grozave.

Dubhe se aventură pe pajişte călcând uşor, fermecată de atâta frumuseţe. Se aplecă, în timp ce Lonerin cerceta mediul înconjurător.

— În partea aceea, terenul pare că se termină în gol, spuse el, arătând un punct vag spre dreapta. Este o prăpastie, mă tem că va trebui să găsim alt drum…

Dubhe nu-l asculta. Parfumul acelor flori îi amintea de Selva, satul ei natal. Amintirea locului în care-şi trăise copilăria deschise drumul spre alte amintiri. Totul ar fi putut fi diferit, în primul rând copilăria ei. Era prima dată când îşi punea la îndoială destinul. Întotdeauna crezuse că trebuia să fie acela, permanent şi crud. Poate că tocmai influenţa lui Lonerin o făcuse să-şi schimbe părerea, entuziasmul lui, spiritul lui deschis şi plin de viaţă.

Gândurile acelea o făcură să lase garda jos pentru un moment.

Când simţi strânsoarea de oţel peste gură, era deja prea târziu, încercă să urle, dar printre degetele mâinii care-i apăsa faţa nu ieşi decât un strigăt înăbuşit, prea slab pentru a ajunge la Lonerin.

Îşi răsuci gâtul cât de mult putu, cum o învăţase Sherva, reuşind astfel să-şi elibereze gura doar pentru o clipă.

— Lonerin!

Îl văzu întorcându-se, apoi, sub lumina soarelui torid, licărul unui cuţit de aruncat, iar el se ghemui.

— Nu!

Fiara dinăuntrul ei zbieră, iar conştientizarea situaţiei îi îngheţă sângele în vene: oamenii Breslei sosiseră, iar Rekla era cu ei. Trebuia să o pună la pământ, altfel nu ar fi avut

scăpare. Reuşi să se desfacă din strânsoare şi dădu să alerge spre Lonerin, dar o lovitură direct în faţă o puse la pământ, orbită de durere. Pentru câteva clipe greaţa o învălui, întunecând totul.

Când reuşi să-şi revină, Rekla era deasupra ei. Totul era exact ca atunci când refuza poţiunea şi Gardiana Otrăvurilor o lăsa pradă convulsiilor în Casă. O ura, acum mai mult ca niciodată. Buclele ei, pielea stropită cu pistruii deschişi, zâmbetul de fetiţă, totul la ea era insuportabil. Încercă să ducă mâna la pumnale, dar Rekla îi apăsă pieptul cu piciorul, tăindu-i respiraţia.

— Fără glume!

Dubhe nu ţipă. Nu voia să se lase cuprinsă de panică şi să-i dea satisfacţie.

Încercă să se opintească în ea ca să o culce la pământ, dar Rekla o lovi în umăr cu un pumnal. Durerea ascuţită o orbi.

— Ai chef de joacă, Dubhe? De acord, înseamnă că va cădea în sarcina mea să-ţi asigur distracţia.

O trase în sus cu putere, prinzând-o de vestă, apoi cu un gest rapid şi fluid reuşi să-i lege încheieturile mâinilor şi gleznele cu o funie.

— Bucură-te de spectacol. De tine avem nevoie vie, de el nu.

Dubhe se cutremură. Lonerin era în genunchi ca şi ea, avea o rană la şoldul drept, dar tovarăşul Reklei era deasupra lui, blocând orice încercare de scăpare. Nu părea că se simte rău, dar abia dacă-l recunoştea. Era în întregime transfigurat, ochii îi ardeau de o ură pe care nu o văzuse niciodată în el.

Dubhe încercă să se elibereze, dar nu făcu decât să cadă la pământ.

Rekla era în stare de orice numai să vadă suferinţa celuilalt. O făcuse cu ea, iar acum nu şi-ar fi refuzat plăcerea nici cu Lonerin. Dar Dubhe nu voia, nu cu el, nu cu tovarăşul ei de călătorie, singura persoană care până în acel moment o protejase şi o îngrijise, riscându-şi viaţa ca

să o salveze.

Se târî pe jos, chiar dacă rana îi înceţoşa privirea. Voia să se apropie, să facă ceva. Rekla se afla la un pas de Lonerin şi, chiar dacă era cu spatele, îşi putea imagina zâmbetul ei malefic. Ştia cât de mult îşi dorise şi anticipase acea clipă, şi acum nimic nu ar mai fi oprit-o.

Un urlet spintecă pe neaşteptate aerul încins al luminişului. Lithos. Lui Dubhe nu-i luă mult să recunoască vraja pronunţată de Lonerin şi-l văzu pe celălalt Ucigaş, care era în spatele lui, imobilizat. Magul profită ca să sară în picioare, eliberându-se din strânsoarea lui. Poate că mai era o speranţă: era neînarmat, dar putea reuşi. Era pe cale să mai rostească o vrajă, când Rekla se năpusti asupra lui şi-i dădu un pumn în maxilar. Lonerin căzu la pământ, scoţând un geamăt slab. Dubhe tresări.

— Prostule! Chiar crezi că poţi folosi trucurile astea de doi lei cu mine? spuse Rekla amuzată, privindu-l de sus. Eu l-am cunoscut pe marele Aster, iar Yeshol a fost maestrul meu, tu eşti un nimic în comparaţie cu ei.

Lonerin se întoarse dintr-odată şi puse o piedică cu piciorul, făcând-o să cadă. Se ridică, încercând să alerge spre desişul pădurii, în stânga prăpastiei, dar se împiedica la orice pas. Apoi o lamă şuieră prin aer şi el se prăbuşi la pământ, chiar la câţiva centimetri de abis.

Rekla se întoarse către Dubhe, arcuindu-şi buzele într-un rânjet satisfăcut. Ea se zbătu să se dezlege, dar funiile îi strânseră şi mai mult încheieturile, săpându-i în carne. Avea nevoie de Fiară. Acum avea nevoie de forţa ei distrugătoare şi de setea ei de sânge, voia să iasă, dar poţiunea încă o controla. Totul era zadarnic, eşuase şi de data asta.

— Este lung drumul spre mormânt pentru cineva care a încercat să mă ucidă, îi spuse Rekla lui Lonerin.

El abia respira, grav rănit, dar în ochii lui se mai vedea o scânteie.

— Nu mă vei lua şi pe mine cu tine, spuse printre dinţi, cu un glas plin de furie.

Apoi o prinse de gleznă, se învârti pe loc şi se aruncă în

gol, agăţat de ea.

— Nuuu! Dubhe urlă cu toată puterea care-i mai rămase.

Nu putea crede că totul se termina astfel. Lonerin, prăpastia…

Se împlinise o lună de când călătoreau împreună. O lună de când împărţeau pâinea şi culcuşul, o lună de când înfruntau pericole şi străbăteau un loc necunoscut. De câte ori regretase singurătatea de odinioară? Gândul acela o făcu să se înfurie pe ea însăşi, iar când văzu o mână agăţându-se de marginea prăpastiei, simţi cum inima i se umple de speranţă.

„Oh, Lonerin…”

Apoi văzu o claie de păr blond ivindu-se de după stâncă şi totul îşi pierdu importanţa. Filla o ajută pe Rekla imediat, căci vraja îşi pierduse efectul. O trase în sus de braţ. De Lonerin, nici urmă.

„Singură.”

Dubhe era din nou singură. În spatele ei se deschidea un hău fără fund. Închise ochii.

Pumni, picioare, lovituri.

Iar şi iar şi iar.

Să o lovească pe fată, să o distrugă, să şteargă umilinţa.

— Ajunge!

O opri mai degrabă glasul lui Filla, decât mâna pusă pe umărul ei. Nimeni, nici măcar Yeshol nu mai ţipase la ea vreodată, cu atât mai puţin Filla, un simplu supus. Rekla se întoarse brusc, plină de mânie.

— Excelenţa Sa ne-a spus să i-o ducem vie, spuse el, lăsând brusc privirea în jos.

Zăcând pe pământ, nemişcată, Dubhe avea faţa umflată, mâinile puse pe burtă. Din setea de sânge şi de răzbunare, Rekla era pe cale să încalce ordinele lui Yeshol şi, chiar mai rău, poruncile zeului ei. Căzu în genunchi.

„Iertare, Stăpâne, iertare!”

Dar nici acum nu ajunse la acea stare de bine pe care i-o dăduse până atunci rugăciunea, nu auzi glasul zeului ei

vorbindu-i binevoitor, liniştitor.

— Este totul în regulă, sunt sigur că Thenaar înţelege.

Filla se aplecase lângă ea şi o privea cu bunăvoinţă, aproape cu milă. Acea privire o făcu să se simtă dezgustată de ea însăşi.

Rekla sări în picioare, împingându-l de lângă ea.

— Nu tu decizi asta!

Încercă să-şi recapete calmul. Trebuia să fie lucidă. Niciodată, niciodată să nu-şi arate slăbiciunea în faţa unui supus.

— Trebuie să pornim din nou la drum, cât mai repede posibil.

— Dar trebuie să îngrijim fata sau riscă să nu ajungă vie în Casă, obiectă Filla.

— O vom face în seara asta! răbufni Rekla. Acum trebuie să ne grăbim, deja ne-a scăpat o dată, nu putem risca din nou.

Porniră la drum imediat. Se opriră numai la apus, după un marş forţat.

Filla insistă:

— Rana s-ar putea infecta, iar atunci vom da de belea.

Rekla încuviinţă furioasă. În adâncul inimii, ştia că dorea moartea fetei ăleia. Era o dorinţă pe care o recunoştea cu ruşine. Zeul ei îi cerea o dovadă ca să redevină o credincioasă model şi să-i ierte păcatele, iar ea nu reuşea să i-o ofere.

Se aşezară sub lumina palidă a lunii. Pădurea era tăcută.

Rekla scoase mâncarea. Filla o privi ezitant.

— Mai întâi noi, apoi ea. Ai idee prin ce ne-a făcut să trecem? Kerav este mort din vina ei, a fugit din Casă ca să pregătească distrugerea noastră, aminteşte-ţi! Este drept să sufere încă puţin.

Doar când amândoi terminară de mâncat, Rekla se ocupă de medicamentele pentru Dubhe.

Scoase din sacul cu merinde cele necesare. Nu adusese nimic gata preparat, doar câteva sticluţe cu substanţele conţinând principiile cele mai utile şi principalele ustensile

pe care le folosea pentru filtrele ei.

Fură suficiente câteva gesturi. Era prima dată când pregătea un medicament pentru un duşman, şi acest lucru avu asupra ei un efect ciudat. Ar fi fost de-ajuns o picătură în plus de mătrăgună, şi Dubhe ar fi murit în chinuri cumplite. Mâna îi tremură când făcu dozarea, dar nu greşi.

Filla o privea îngrijorat. Poate se temea de ea sau pur şi simplu nu o putea înţelege. Nimeni nu o înţelegea, cu excepţia lui Yeshol şi a lui Thenaar. Ea era o fiinţă cu totul specială, iar acest lucru o condamna la singurătate.

Întinse medicamentul lui Filla în mod grosolan.

— Fă-o tu.

El îl luă ezitând.

Rekla nu rămase să privească. Intră în adâncul pădurii, căută un loc retras, unde nu putea pătrunde niciun zgomot, şi îngenunche.

— Am greşit, ştiu, Domnul meu. Dar am mers pe căile tale mulţi ani şi ţi-am fost credincioasă. Nu mai sta în tăcere. Tăcerea ta mă omoară. Voi plăti pentru ce am făcut, deja plătesc. Dar vorbeşte-mi, risipeşte umbrele care mă sufocă.

Tăcu, ţinând ochii închişi şi pumnii strânşi la piept. Pădurea rămase tăcută. Poate că se sfârşise totul, poate că păcatul ei era de nereparat.

„În curând.”

Nimic mai mult decât o senzaţie slabă, un presentiment vag. O şoaptă.

Rekla deschise ochii în întunericul pădurii şi aşteptă.

— Mai mult, te rog! Mai vorbeşte-mi!

Dar nu răspunse nimeni.

Fusese doar o clipă, dar îi fusese de-ajuns. Puntea fusese restabilită, totul avea să fie ca înainte. Când sângele lui Dubhe va fi curs în bazin, atunci Thenaar o va îmbrăţişa şi o va mângâia din nou.

Rekla râse cu glas tare printre lacrimi.

Mult timp nu fu nimic altceva decât întuneric şi durere. Şi

confuzie.

Mâini grăbite pe trupul ei, două glasuri care pronunţau cuvinte pe care nu le înţelegea, o alifie răcoroasă pe umăr, greaţă.

Şi apoi vise. Maestrul vorbindu-i.

„Nu trebuie să laşi niciodată garda jos, trebuie să fii mereu vigilentă.”

Aceeaşi frază, încă o dată, repetată la infinit.

„Da, Maestre.”

„Şi atunci, de ce te-ai lăsat distrasă?”

Apoi flori, mii de flori cât vedeai cu ochii, şi Lonerin care zbura deasupra lor, cu un zâmbet ciudat şi ochii plini de ură.

Când se trezi, abia începuseră să se ivească zorii.

— Cum te simţi?

Glasul lui Lonerin! Cine ştie ce se întâmplase de această dată şi cum reuşise să se salveze. Era pe punctul de a schiţa un zâmbet, dar, întorcându-se, văzu chipul unui necunoscut.

Nu reuşea să înţeleagă ce vârstă avea, dar era îmbrăcat în întregime în negru şi avea un trup care părea tânăr şi atletic.

— Cine eşti?

Glasul îi era răguşit, iar gâtul o durea îngrozitor.

— Salvatorul tău, răspunse o voce de femeie.

Dubhe o recunoscu imediat, iar realitatea, amintirea a ceea ce se întâmplase, o lovi cu violenţa unui pumn. Lonerin… Lonerin era mort.

Greaţa deveni insuportabilă. Vomă puţinul pe care-l mai avea în stomac. Avea braţele şi picioarele legate, aşa că nu reuşi să se tragă în sus. Bărbatul o ajută, ca să nu se înece.

Rekla intră în câmpul ei vizual.

— Se pare că am cam exagerat, spuse cu un mic zâmbet.

Îi băgă sub nas un castron plin cu un lichid care mirosea a cuişoare. Dubhe îşi încleştă buzele.

— Bea-l sau ţi-l bag pe gât cu forţa.

Dubhe avea ochii în lacrimi şi era conştientă de faptul că

avea o înfăţişare care numai ameninţătoare nu era, dar îi înfruntă privirea. Voia să o privească în ochi pe femeia care-l omorâse pe Lonerin.

— Cum doreşti.

Bărbatul se duse în spatele ei, aşezând-o în fund, iar Rekla o forţă să înghită poţiunea pe care o pregătise.

Dubhe nu avea puterea să se împotrivească. Trupul nu o asculta.

O parte din lichid căzu pe ea, dar mare parte îi coborî pe gât cu o senzaţie de arsură.

Bărbatul îi dădu brusc drumul, şi la fel făcu şi Rekla. Se trezi la pământ, cu cerul roz deasupra ei. Un spectacol unic. Dacă ar fi fost şi Lonerin, s-ar fi întins acolo lângă ea şi sigur ar fi spus ceva amuzant. Închise ochii şi două lacrimi mari îi şiroiră pe obraji.

— Sper că nu plângi din cauza prietenului tău, nu? spuse Rekla.

Dubhe deschise ochii, privind-o cu cruzime.

— Nu-i pomeni numele… şopti ea cu vocea răguşită.

Rekla ridică o mână, ca şi cum ar fi vrut să-i dea o palmă. Dar nu o lovi. Se mulţumi să zâmbească batjocoritor.

— Într-adevăr, nu ai fost niciodată una de-a noastră, altfel ai fi înţeles că un Biruit nu este decât o bucată de carne. Singurul lucru care contează este Thenaar.

Cel puţin în acea zi o lăsară în pace. Amestecul pe care i-l dăduseră îi învălmăşea gândurile şi îi dădea o stare ciudată de buimăceală. Cu siguranţă o drogaseră. Ştiau că nu se va lăsa dusă nicăieri fără să lupte.

Fiara tăcea înăuntrul ei: evident că în ceea ce îi dăduse să bea, Rekla pusese câteva picături de poţiune ca să o potolească. Era conştientă că dacă s-ar fi trezit, ar fi fost o problemă pentru ei. Dubhe se simţea prinsă în capcană.

Era ciudat cât de apăsătoare fusese pentru ea prezenţa lui Lonerin. În fiecare dimineaţă căuta singurătatea, iar seara nu se obişnuia să-l aibă alături. Dar acum îi simţea lipsa aşa de mult, încât îşi dorea să moară. Nu mai era, iar

fără el, misiunea ei se încheiase. El era cel care o călăuzea spre salvare, acesta era adevărul. După ce îşi jurase ei înseşi că nu se va mai deschide în faţa nimănui, ajunsese în situaţia în care fusese cu Jenna. Şi el îi fusese alături, protejând-o imediat după moartea Maestrului, dar, în cele din urmă, trebui să-l îndepărteze ca să-i salveze viaţa, când Breasla îi ceruse capul lui. Dar dacă fusese în stare să apere viaţa acelui vechi prieten, nu se întâmplase acelaşi lucru cu Lonerin.

Acum singurul lucru pe care-l putea face era să o ucidă pe Rekla şi să-şi sfârşească zilele acolo, în adâncul pădurii, aşteptând ca Fiara să o devoreze. Astfel, existenţa ei, atât de inutilă şi de nocivă, avea să se încheie în sfârşit.

Nu avusese niciodată cu adevărat dorinţa de a se salva. Lonerin voia, pentru amândoi, iar acea voinţă dispăruse odată cu el.

Dubhe îşi ascunse faţa de privirea Reklei şi a tovarăşului ei. Fără să fie văzută, plângea în tăcere.

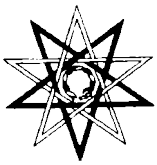

10
DARUL REKLEI

Rekla, în întuneric, veghea. Se gândea la momentul în care, cu câteva ceasuri în urmă, îşi pierduse capul şi o zdrobise pe Dubhe cu lovituri de picior. Aproape riscase să compromită misiunea, şi totuşi exista ceva plăcut în acea amintire, aceeaşi senzaţie care o ţinea trează acum. Supraveghea respiraţia fetei, studiindu-i suferinţa. Pentru că sigur suferea, ştia asta. Aştepta gemetele ei cu plăcere.

Nu reuşea nici măcar să-şi amintească prima dată când se delectase cu suferinţa altcuiva. Era ceva atât de profund înrădăcinat în natura ei, încât aproape uitase cum începuse.

Poate că o făcuse în joacă. În satul din Pământul Mării din care venea, i se întâmpla uneori să urmărească copiii mai mari. Nu era prea populară printre ei, de aceea sfârşea prin a-i spiona de la distanţă, fără să se alăture niciodată grupului. Uneori, când părea că se plictiseau, îi vedea cum chinuiau animale. Îi observa tăind picioarele greierilor, smulgând aripile fluturilor, îi auzea cum râdeau.

Era ceva în acele spectacole care sfârşeau mereu prin a o fascina. Fuga disperată a victimelor, neputinţa lor şi vitalitatea de care dădeau mereu dovadă, acel refuz surd de a se supune torturii, agăţându-se cu îndârjire de viaţă.

Atunci începu să o facă şi ea, în singurătate. Înţelegea că pentru ceilalţi era diferit. Buly, Granda şi prietenii lor făceau asta numai când erau împreună, era un ritual de grup. Râdeau cu toţii, se simţeau puternici cu toţii. Dar ea nu putea sta cu ei. Dintr-un motiv anume, ciudat, nu reuşea să lege o prietenie cu nimeni. Era prea timidă ca să intre în vorbă, iar teama de a fi mai prejos decât ceilalţi, teama de a spune sau de a face ceva greşit sfârşeau mereu prin a o paraliza. Dar, în primul rând, restul lumii nu o voia. Pentru că nu vorbea niciodată şi pentru că ştiau cu toţii ce se întâmpla la ea acasă. Familia ei nu era bine văzută, iar

povestea lor era de mult ştiută. Doar ea, Rekla, încă refuza să accepte adevărul.

Să privească agonia micilor animale pe care le prindea deveni o plăcere solitară. O distracţie. Mamei îi spunea că se ducea să se joace cu prietenii. Dar nu existau prieteni. Ieşea la aceleaşi ore cu ceilalţi copii, dar nu se ducea cu ei. Se adăpostea după vreun zid părăginit sau în vreun tufăriş mai izolat. Şi acolo îşi vedea de jocurile ei.

— Mi s-a spus că nu stai cu ceilalţi, îi zise într-o zi maică-sa.

Rekla roşi.

— Mi-a spus mama lui Buly. Când taică-tău va afla că-i spui minciuni, se va supăra pe mine. Mă va bate, înţelegi? Ai grijă să te comporţi ca toţi cei de vârsta ta şi să nu mă mai minţi.

Rekla nu răspunse. Nu vorbea niciodată prea mult cu mama ei. Nu ar fi ştiut ce să-i spună. Pentru ea, era foarte distantă, mai ceva ca o străină. Din câte-şi amintea, nu o îmbrăţişase niciodată, şi chiar modul în care se îngrijea de ea era rece şi distant. Se ocupa de ea ca şi cum ar fi fost o îndatorire căreia i se supunea cu repulsie, şi nu-i vorbea decât ca să o atenţioneze să nu-l enerveze pe taică-su. Cu el era şi mai rău. Era cu mult mai bătrân decât maică-sa, iar gura-i mirosea mereu a bere. Nu rareori ridica mâna pentru vreo ispravă de-a ei şi, în general, când se sătura să-şi verse furia pe fiică, sfârşea prin a se lua de nevastă.

Atunci Rekla se închidea în camera ei şi îşi acoperea urechile ca să nu audă urletele care veneau de dincolo de perete. Apoi totul înceta pe neaşteptate. Maică-sa se ghemuia în vreun colţ, pe când taică-su ieşea să mai tragă încă o băută. Până data următoare.

Comportamentul părinţilor ei rămase timp îndelungat inexplicabil pentru ea. Apoi, odată, auzise întâmplător un copil care vorbea despre ea cu altul.

— Ştiu toţi că părinţii nu o voiau. Într-o seară, cu mulţi ani în urmă, tatăl ei a siluit-o pe maică-sa. Ea îl ura pentru că era un bătrân beţivan şi violent, dar realitatea e că a

rămas însărcinată şi părinţii au obligat-o să se mărite ca să acopere scandalul.

Când i-a auzit pe amândoi râzând, Rekla nu mai reuşise să rămână ascunsă fără să reacţioneze. Ieşise la vedere, cu pumnii strânşi şi furia clocotindu-i în piept.

— Nu e adevărat! spusese ea cu hotărâre.

— Şi atunci de ce se poartă aşa cu tine? răspunsese băieţelul care vorbea despre ea. Tu te-ai născut din greşeală, părinţii tăi nu te voiau şi nu te vor nici acum. O ştie tot satul.

Asta era prea mult. Se luaseră la bătaie, şi când Rekla scăpase din mâinile băiatului, veni timpul să îşi ia pedeapsa de la taică-său. Avea privirea înceţoşată de lacrimi, dar o văzuse: cu umerii căzuţi, maică-sa stătea într-un colţ şi privea fără să arate o fărâmă de milă.

Şi totuşi Rekla nu voia să creadă. Pentru ea nu erau decât minciuni.

Nu fu nevoie de mult timp pentru ca insectele să nu-i mai fie de-ajuns. Se săturase să studieze felul în care agonizau, pe care îl ştia deja pe de rost. Avea nevoie de altceva.

Învăţă să vâneze singură. Existau puţini vânători în sat, locuitorii erau în primul rând agricultori şi pescari, dar uneori câte unul se distra în zilele de sărbătoare, ducându-se în pădurice din apropiere să prindă păsări şi alte animale mici.

Rekla îi observa de departe. Nu îndrăznea să se apropie şi, de fapt, nici nu voia. Nu era nimic interesant la oameni, prefera să înveţe lucrurile ţinându-se la distanţă de priviri indiscrete.

Descoperi că era talentată. Era silenţioasă când se furişa prin iarbă şi avea o înclinaţie pentru construirea armelor şi a capcanelor. La început, se mulţumi cu plăcerea pură a vânătorii. Se distra să prindă animale, dar, odată ce le vedea moarte, îşi pierdea interesul. Nu putea să le ducă acasă şi să le mănânce: sigur taică-su nu ar fi fost de acord ca ea să se dedice unor preocupări atât de nepotrivite

pentru o fetiţă. Sfârşea prin a le îngropa cu toate onorurile cuvenite.

Apoi trecu la capcane. Le captura vii, uneori le observa în timp ce încercau să scape din cursele ei ingenioase. Apoi se juca cu ele.

Era o plăcere ciudată şi cumplită. Pe de o parte, simţea că era greşit ceea ce făcea şi chiar se cutremura de frică. O deranja vederea sângelui, şi toată acea suferinţă o afecta într-un fel. Şi totuşi, în asta stătea întreaga frumuseţe. În durerea pe care o simţea în stomac, în repulsia pe care o simţea faţă de ea însăşi în timp ce se distra torturându-şi victimele. Să se simtă puternică în mod gratuit şi cumplit de meschină. Iată ce-i plăcea în chelălăielile acelor vietăţi: să găsească în sfârşit confirmare pentru şuşotelile oamenilor despre ea. Era rea şi blestemată.

O descoperiră când acea joacă se petrecea de prea mult timp.

Avusese întotdeauna grijă să nu lase urme.

Când îşi spăla mâinile murdare în apa râului, zâmbea uşurată. Culoarea sângerie se ducea odată cu curentul apei, iar ea era din nou curată.

„Nu o voi mai face niciodată, este ultima dată”, îşi spunea în sinea ei.

Dar după câteva zile o făcea din nou. Se prefăcea că se alătură jocurilor tovarăşilor, apoi se îndepărta cu capul plecat şi se afunda în pădure. Era atât de silenţioasă, încât ceilalţi începuseră să se teamă.

Nu şi mama ei însă, care odată o urmări şi se ascunse după un tufiş ca să descopere cu ce distracţii îşi omora fiică-sa timpul. Când o văzu, ieşi la vedere cu privirea terifiată.

— Ce dracu faci?

Pentru prima dată în viaţa ei, o bătu ea. Şi-n timp ce o lovea, îi repeta că este un monstru şi că tot ce făcea nu era demn de o fiinţă umană.

Totuşi, nu-i spuse tatălui ei. Şi asta doar ca să evite o

ceartă. O închise pe Rekla într-o cameră şi o ţinu fără mâncare timp de câteva zile.

Rekla era conştientă că o merita. Nu putea să o condamne. Şi totuşi, era prea târziu. Ceea ce începuse ca un joc prostesc de copii devenise o obsesie. Dar avea să reuşească, oricum. Întinsă pe patul ei, în întuneric, jură că avea să se schimbe, nu ştia cum, dar nu avea să o mai facă niciodată.

Şi se străduí să fie normală. Încercând să trăiască asemenea celorlalţi, cu problemele lor stupide, cu râsetele lor fără motiv. Dar nu putea. Să se amestece printre ei îi era imposibil. Pentru că fusese rea, făcuse lucruri oribile – aşa-i spusese mama ei – şi atunci, pentru ea nu era loc în sat. Şi dacă într-adevăr era aşa, de ce să nu continue? De ce să nu reia jocul ăla prostesc, care era singurul lucru care-i aducea alinare?

O făcu din nou. Şi iar o descoperiră. Tot mama ei o făcu, probabil bucuroasă că a găsit în sfârşit un motiv serios ca să o bată şi să o trateze cum merita.

Atunci începu să se pedepsească singură. Îşi băga mâinile în apa îngheţată până când nu mai simţea nimic şi deveneau roşii. În întunericul din camera ei se forţa să rămână în genunchi timp îndelungat, până când plângea de durere. Îşi repeta mereu acelaşi lucru: „Nu o să mai fac, niciodată”.

Nu funcţiona. Şi cu cât îi vedea mai mult pe ai ei urându-se şi urând-o, cu atât mai puţin găsea forţa de a ieşi din acea spirală care părea să fi pus stăpânire pe ea.

Într-o seară, intră în încăperea principală a casei după ce părinţii ei se certaseră. Nu o mai făcuse niciodată. Mai degrabă o asculta pe maică-sa cum aduna cioburile în hohote de plâns şi le arunca, şi aştepta ca totul să revină la normal, ca orice urmă a tornadei să dispară. Visa să poată face acelaşi lucru cu amintirile ei urâte. Să le adune una câte una şi să le alunge pentru totdeauna, să le şteargă ca şi cum nu ar fi existat. În acea seară însă nu-i era somn şi ieşise împinsă de un impuls pe care nu-l înţelegea.

Pe jos era o harababură de nedescris. Un scaun răsturnat, o cratiţă cu fundul în sus aruncată pe podea. Picături de sânge şi câteva cioburi dintr-o sticlă spartă. Rekla se aplecă şi luă unul. O rază de lună care pătrundea prin fereastră îl făcu să strălucească cu mii de reflexe albăstrii. Se gândi că era foarte frumos. Îl învârti între degete şi simţi o durere ascuţită. Văzu cum palma i se înroşeşte şi rămase vrăjită. Strânse şi mai puternic ciobul de sticlă şi aşteptă să simtă sângele cald scăldându-i pumnul şi apoi curgând în jos, pe braţ. Merita toată acea durere. Şi îi plăcea.

Probabil se lăsă intenţionat descoperită de tatăl ei. Voia să pună capăt acelei poveşti, să găsească în sfârşit puţină pace. Într-o zi, îşi permise imprudenţa de a se juca pe lângă casă, iar tatăl ei o găsi cu mâinile încă murdare de sânge.

O târî în casă de păr, în faţa maică-sii, roşu de mânie şi ameţit de la bere.

— Uite ce face fiică-ta, monstrul pe care am acceptat să-l cresc! Înjunghie iepuri în pădure şi chiar se distrează cu asta! La ce altceva mă puteam aştepta de la o femeie inutilă ca tine, dacă nu la o astfel de fiică?

Poate că nu fusese mai rău decât alte dăţi. Maică-sa fugea şi striga, el o alerga, scaunele din lemn se izbeau de podea.

Şi ea stătea într-un colţ, cu mâinile peste urechi. Oricum auzea fiecare cuvânt, fiecare cuvânt în parte, care-i străpungea palmele şi îi pătrundea în creier.

— Te-am salvat de la ruşine când am acceptat să te iau de nevastă! Nimeni nu te-ar fi luat, eu am făcut-o chiar dacă nu-mi păsa deloc de tine şi de copila ta tâmpită!

„Nu e adevărat, nu e adevărat!”

Rekla îşi apăsă şi mai tare mâinile peste urechi, dar cuvintele părinţilor ei se suprapuseră peste cele ale copilului.

— Eu n-am dorit-o niciodată! urla maică-sa. Şi nu te voiam nici pe tine! Tu ai sărit pe mine. Printre hohote, în

vocea ei nu era nici urmă de milă. Crezi că nu am încercat să avortez înainte să fie prea târziu? Nu voiam să am parte de toate astea, dar nu am reuşit! Blestemată fie ziua aceea! Blestemaţi să fiţi şi tu, şi ea!

„Nu e adevărat, nu e adevărat!”

Rekla deschise ochii împăienjeniţi de lacrimi şi singurul lucru pe care-l văzu fu strălucirea unui obiect pe masă. La fel ca în acea seară cu ciobul de sticlă, acea sclipire o vrăji. Era cuţitul cu care mama ei tăia zarzavaturile.

Se ridică, iar ei nici măcar nu băgară de seamă. Luă cuţitul, pentru că era singurul lucru pe care trebuia să-l facă. Ştia că dacă o va face, totul va dispărea. Tatăl ei, mama ei, chiar şi adevărul acelei poveşti absurde şi tragice.

Atunci lovi. De două ori, iar tatăl ei căzu la pământ, cu faţa la podea. Maică-sa o privi cu o ură atât de profundă, încât Rekla nu avea să mai uite niciodată acea privire. La ea fu de ajuns o singură lovitură, apoi ţipetele se stinseră şi tăcerea se lăsă peste casă. Acea linişte ciudată avea gustul păcii, iar Rekla începu să plângă în tăcere.

Fugi. Întrecuse orice limită. După ceea ce făcuse, nu mai era cale de întoarcere. Se folosi de cunoştinţele ei de vânătoare, trăi hoinărind din pădure în pădure. Chipul ei începu să apară pe zidurile caselor, desenat pe afişe care promiteau recompense pentru capul criminalilor. Oamenii le priveau şi dădeau dezgustaţi din cap. Acum ştiau cu toţii cine era şi de ce era în stare.

„Sunt rea.”

Dacă bărbatul ar fi sosit cu o zi mai târziu, ar fi fost moartă. Ar fi încetat să lupte, să vâneze şi s-ar fi lăsat pradă morţii. Avea doisprezece ani şi nicio dorinţă să mai trăiască. Monstruozitatea a ceea ce făcuse o copleşea.

Bărbatul se strecurase pe la spatele ei fără să facă zgomot şi, când Rekla se întorsese înspăimântată, el zâmbise.

— Stai liniştită, nu sunt aici ca să te dau de gol.

Era prima dată în viaţa ei când cineva nu o ura. Emoţia fu

prea mare, şi toată durerea acumulată în ultimii ani se concentră într-un plâns disperat, în timp ce bărbatul o strângea în braţe.

Era îmbrăcat în negru şi se mişca cu agilitate şi eleganţă. Spunea că este un Triumfător şi avea cu el un pumnal negru, cu garda şi mânerul în formă de şarpe, împreună cu nenumărate alte arme.

— Eu te cunosc, Rekla, şi ştiu totul despre tine. Ştiu că ţi-ai omorât părinţii şi ştiu că-ţi place mirosul sângelui.

Ea roşi şi lăsă privirea în jos, vinovată.

Bărbatul îi luă bărbia între degete şi-i ridică privirea.

— Nu ai niciun motiv să te ruşinezi. Priveşte-mă în ochi.

Ea o făcu, ezitând.

— Tu ai un dar, Rekla, şi ceea ce faci este extraordinar.

Ea înghiţi în sec.

— Eu sunt rea… Ştiu toţi cei din sat.

Bărbatul dădu cu convingere din cap că nu.

— Tu eşti specială. Proştii o numesc răutate, dar înţelepţii o numesc dreptate. Fără ca tu să o ştii, zeul meu, Thenaar, a acţionat prin tine ca să-şi dezvăluie gloria.

Fură de-ajuns acele cuvinte. Un zeu care-i mişca mâinile. Iar blestemul ei era un dar. Ochii i se luminară.

Aşa îl cunoscu pe Thenaar şi află că este o Copilă a Morţii. Înţelese că greşise în toţi acei ani, considerându-se blestemată. Ce neînţelegere cumplită şi câtă suferinţă zadarnică! Ea pur şi simplu fusese aleasă de Thenaar, care îi crease pe Triumfători. Destinul Triumfătorilor era acela de a-i ucide pe toţi ceilalţi, pe cei care nu credeau în Thenaar, şi care nu fuseseră aleşi de el. Sângele lor avea să fie oferit zeului, până în ziua în care se va întoarce.

Şi ea era una dintre cei puţini. Pentru că printre Triumfători şi Ucigaşi nu era obişnuit să aibă cineva o plăcere atât de mare în a ucide. Parcă ar fi descoperit o lume nouă. Nu mai trebuia să se simtă vinovată, nu mai avea nici măcar un motiv să-şi aplice pedepse inutile. Mai degrabă trebuia să fie mulţumită, să se bucure că fusese

aleasă. Toată neliniştea din acei ani se risipi dintr-odată, iar Rekla simţi în ea o seninătate pe care nu o cunoscuse niciodată. Părinţii ei îi apărură exact aşa cum erau: nişte fiinţe meschine şi lipsite de importanţă şi fusese corect să-i ucidă.

Thenaar deveni totul pentru ea. Zeul o alesese, iar ea avea să i se dedice complet. Avea să devină raţiunea ei de a trăi, îi va dedica lui fiecare respiraţie a ei şi nu va muri înainte de a vedea gloria lui strălucind peste Lumea Pământeană.

Thenaar o răsplăti foarte curând. Se întâmplă când Rekla era în genunchi, în faţa statuii lui ca să se roage. Fu doar o şoaptă, slabă şi rapidă, dar în pacea spiritului ei auzi câteva cuvinte. Zeul îi vorbea. Plânse de emoţie, înţelese într-o clipă care era misiunea ei adevărată şi îl rugă să n-o părăsească niciodată; ea, în schimb, avea să i se dăruiască cu toată fiinţa ei.

Într-adevăr, anii trecură şi Rekla îşi asumă roluri tot mai importante în sânul Breslei, până când deveni unul dintre seniori.

Devenise experimentată cu otrăvurile, studiase botanică, chiar şi cărţi scrise de însuşi Aster. Triumful ei fusese filtrul care o ţinea veşnic tânără. Îl crease ea însăşi şi era foarte mândră. O poţiune destul de greu de preparat, pe care o folosea doar pentru sine şi pe care o păzea cu mare grijă. Nu o făcea din vanitate, nu o interesa să fie frumoasă. Trupul ei era doar o maşină, un pumnal în mâinile lui Thenaar. O făcea pentru zeu. Până în ultima clipă, până la ultima suflare, voia să-l slujească la capacitatea maximă a forţelor ei. Oricum moartea avea să vină, dar avea să o găsească tânără şi agilă ca odinioară, încă eficientă, încă mortală.

Fusese o viaţă fericită, da. Pentru că era o viaţă cu un scop. Copilăria ei fusese lipsită de orice, o bâjbâială prin întuneric, în căutarea unei linişti imposibile. De când îl cunoscuse pe Thenaar însă, existenţa ei se luminase şi drumul ei apăruse drept, sigur. Ştia că la capătul oricărei

suferinţe se afla el, zeul ei, şi că avea să fie mereu acolo.

Apoi apăruse Dubhe. Nu fusese neapărat prezenţa ei. Rekla acceptase fără probleme să-i fie călăuză. Ideea de a avea o persoană la dispoziţia ei şi întru totul supusă ei o excita. Fuga ei, mai degrabă, stricase totul.

O văzuse ca pe un eşec personal. Dubhe îi fusese încredinţată ei şi îi scăpase de sub nas. Dar dacă ar fi fost vorba numai despre un sentiment de vină, ar fi ştiut cum să îl depăşească. Din păcate, era cu totul altceva.

Chiar în ziua în care se descoperise fuga lui Dubhe, Rekla alergă disperată la templu. Se aruncase la pământ, cu mâinile ridicate spre cer.

— Iartă-mă, Thenaar, te rog, iart-o pe slujitoare ta nevolnică! Vorbeşte-mi, spune-mi ce trebuie să fac şi eu voi fi braţul tău!

De sus, niciun cuvânt, nicio mângâiere. Doar tăcere.

Petrecu multe ceasuri în penitenţă, pe altele în rugăciune, dar totul fu inutil. Thenaar tăcea mânios, şi Rekla era disperată. Se oferise personal să meargă să o caute pe Dubhe, crezând că acesta era singurul mod de a domoli furia zeului ei. Când sângele acelei trădătoare va curge în bazin, Thenaar va reîncepe să-i vorbească. Rekla abia aştepta să o facă, avea nevoie disperată să-i audă glasul încă o dată. Se gândise chiar să-l ucidă şi pe tânărul care era împreună cu Dubhe şi să-l sacrifice în aşteptarea morţii fetei. Însă şi el reuşise să-i scape, şi el îi dejucase planurile.

Rekla era devorată de o furie fără margini, pe care doar parţial reuşise să şi-o reverse asupra lui Dubhe, snopind-o în bătaie. Dar nu era suficient.

Vărsase două picături în plus în poţiune, în acea seară. Şi acum îi aştepta gemetele, efectul otrăvii. Nu va muri, dar va suferi mult.

Când primul vaiet îi ajunse la urechi, Rekla zâmbi.

11
CAPTIVITATE

Pe la miezul nopţii, Dubhe o simţi lângă ea. Îşi întoarse ochii cu ceva efort şi văzu sclipirea unei alte priviri. Se gândi de câte ori în timpul călătoriei li se întâmplase ei şi lui Lonerin să vadă licărirea unor ochi în desişul pădurii. Acum era acelaşi lucru. Ochii Reklei erau ai unei sălbăticiuni.

— Te-am auzit gemând, spuse Rekla.

Glasul ei avea în el o linişte înfiorătoare.

Dubhe simţi că-i este greaţă de acea femeie, mai ales pentru că din adâncul pieptului simţea cum urcă o cerere. Strânse din dinţi, astfel încât cuvintele să nu-i iasă din gură, dar Rekla oricum intui.

— Ştiu ce doreşti.

Zâmbea. Aşa o văzuse Dubhe prima dată, zâmbitoare.

Rekla scoase din sacul cu merinde un vas mic din sticlă şi i-l legănă aproape de faţă. Dubhe ştia ce este, simţi prezenţa dominatoare a Fiarei în fundul stomacului, dar se abţinu.

— O vrei? spuse Rekla cu glas mieros. O trădătoare ca tine nu o merită. Tu meriţi doar să suferi.

Şi strânse vasul în pumn.

Era mulţumită, amestecul ei avusese efect.

— Era ceva ce n-ar fi trebuit să fie în poţiunea pe care ţi-am dat-o, de asta te simţi rău. Trebuie să te duc la templu vie, dar nimeni nu mi-a spus cum.

Dubhe scrâşni din dinţi. Iată de unde venea acea stare ciudată, dureroasă, de buimăceală. Simţi că leşină.

— Nu o vreau, spuse ea. Glasul îi tremura.

Era o minciună jalnică.

— Dacă te-ai putea mişca, mi-ai smulge-o din mâini.

Dubhe gemu. Nu mai putea suporta. Nu se mai putea înjosi atât de mult pentru simpla supravieţuire. Nu acum, când văzuse altceva dincolo de zidurile temniţei ei, şi puţin

conta că acea lume nouă îi era inaccesibilă, ea exista.

— Ei bine, te voi lăsa să fierbi în suc propriu, continuă Rekla. Până mâine-dimineaţă, poate chiar mai mult.

— Nu vom putea pleca dacă mă simt rău.

Rekla ridică din umeri cu indiferenţă.

— Zeul meu îmi cere să nu te ucid acum, şi eu voi asculta. Dar nu cred că se va mânia pentru această mică satisfacţie pe care mi-o permit. Ştii că pentru mine este o plăcere să te văd suferind.

Dubhe îşi mişcă mâinile, legate la spate, dar tentativa de a se elibera fu inutilă.

— De ce îmi faci asta?

Rekla părea sincer mirată.

— Pentru zeul meu.

— Eu am ieşit din povestea asta! urlă Dubhe. Încerc doar să mă salvez.

— Chiar dacă ar fi adevărat, ai îndrăznit să îl înşeli pe Thenaar şi nu există iertare pentru aşa ceva.

Rekla se apropie de ea. Abia îi atinse uşor rana de pe umăr şi Dubhe gemu. Îi puse o mână peste gură.

— Ssst, dacă o ţii aşa îl vei trezi pe Filla, iar acesta este momentul nostru.

Dubhe închise ochii, nu voia să-i dea satisfacţie acelei complicităţi.

— Nu există salvare, Dubhe. Nu a existat niciodată. Yeshol a crezut că erai o Copilă a Morţii, şi erai, dar ţi-ai renegat natura. Însă lui Thenaar nu-i poţi scăpa, iar el te-a transformat într-o maşină a morţii, utilă cauzei noastre.

Dubhe negă din cap cu convingere.

— Eu n-am fost niciodată una de-a voastră, nu voi fi niciodată!

— Fiara e de-a noastră, Fiara este Thenaar! Eu am pregătit acul, Dubhe, cel prin care ţi s-a injectat blestemul. L-am ţinut în mâini şi i l-am dat băieţelului. Ştia că trebuie să moară, dar tot s-a dus, pentru că acela îi era destinul.

Dubhe îi aruncă o privire furioasă.

— Iar destinul tău este acela al mielului de sacrificiu.

Thenaar te-a folosit cât a putut, pentru că ai vărsat sânge pentru el, şi chiar mult.

Adevărul acelor cuvinte o lovi ca o palmă.

Rekla se apropie şi mai mult, iar Dubhe simţi dezgustată suflarea respiraţiei ei pe gât.

— Te voi omorî cu mâinile mele. Bazinul se va umple cu sângele tău în timp ce Fiara te va mistui dinăuntru. Nu va mai exista nicio poţiune să te salveze, Dubhe. Îi zâmbi răutăcios. Tu şi Thenaar sunteţi una. Şi-i vei sluji până la sfârşit, fie că vrei sau nu.

Oroarea acelor cuvinte întrecu orice altă durere. Dubhe îşi simţi tâmplele strânse ca într-o menghină. Dar mai era ceva ce înainte îi era necunoscut.

— Nu! ţipă din nou. Eu nu sunt a lui Thenaar! Eu nu voi muri în bazinul acela blestemat, şi nu de mâna ta! Eu nu vă aparţin!

Gâtul îi zvâcnea, iar vocea ei răguşită şi disperată brăzdă întunericul nopţii. O pasăre se înălţă în zbor.

Filla apăru după câteva secunde, cu pumnalul în mână: era clar că în cele din urmă toată zarva aia avea să îl trezească.

— Delirează, spuse Rekla.

— Ce are?

— Rănile, nimic altceva. Mâine-dimineaţă puţină poţiune va rezolva totul. Culcă-te la loc.

El o privi nesigur.

— Am spus să te culci, şuieră din nou Rekla.

Filla plecă încet.

Ea rămase nemişcată, fixând-o cu privirea pe Dubhe.

— Vom vedea dacă eşti a lui Thenaar sau nu.

Îşi încleştă pumnii şi se duse spre culcuşul ei.

Dubhe nu adormi, o durea tot corpul, dar avea impresia că o mică parte din greutatea care-i stătea pe inimă dispăruse. În sfârşit, luase o hotărâre. Venise pe neaşteptate, rezultatul durerii şi al frustrării.

Timp de aproape zece ani mersese înainte fără să aştepte nimic, fără măcar să încerce să întrerupă cursul de

neoprit al evenimentelor. Pentru că nu avea sens să reziste şi poate că, pur şi simplu, aşa era drept.

Dar oare era drept să rămână acolo şi să se lasă mistuită de Fiară? Era drept să lase ca viaţa ei să se consume într-un gest inutil? Şi Lumea Pământeană? Miile ei de locuitori meritau asta?

Nu! Părăsise Casa pentru totdeauna şi nu avea să se mai întoarcă vreodată acolo.

Avea să fugă, nu avea importanţă cât de greu va fi, şi să continue misiunea singură. De ce trebuia să creadă că totul se sfârşise? Numai pentru că-şi pierduse speranţa?

În clipa în care-l văzuse pentru ultima dată, Lonerin nu-i lăsase drept moştenire doar ura lui. La sfârşit zâmbise. Era sigur că va merge înainte, că va continua şi pentru el. Şi ea o va face. Trebuia! În sfârşit, avea un scop personal.

Ziua răsări în mijlocul cerului de un roz-închis, iar o lovitură de picior o readuse pe Dubhe în prezent. Era Rekla, deasupra ei, privind-o furioasă. Îi schimbă bandajele cu brutalitate, cu intenţia de a o face să sufere, apoi amestecă nişte ingrediente într-un castron şi îi dădu să bea amestecul din ierburi. Avea un gust diferit, semn că de data asta nu adăugase substanţe ciudate. Apoi îi strânse şi mai tare nodurile la încheieturile mâinilor şi la glezne şi o urcă pe umerii lui Filla.

— Vezi să nu te ţii de glume, îi spuse ea apucând-o de păr şi trăgându-i capul în sus. Sau ştii ce te aşteaptă.

Dubhe se simţea prea rău, iar înainte de a fugi trebuia să aştepte câteva zile, cel puţin două. În acel amestec cu siguranţă se afla un drog pe care Rekla îl utiliza ca să o ţină sub control. Se gândi că trebuia să găsească un mod de a rămâne cu mintea limpede, şi data următoare va izbuti. Şi apoi, înainte de a fugi, va trebui neapărat să fure câteva sticluţe pentru Fiară. Rekla luase desaga lui Lonerin şi-i mutase conţinutul în sacul ei. Şi-l ţinea mereu în bandulieră, iar seara îl strângea la piept.

Călătoriră toată ziua, iar Dubhe se prefăcu mai ameţită decât era în realitate. Voia să-şi studieze călăii, să le

găsească punctele slabe. Când făcură o oprire ca să o îngrijească, observă că Filia o trata cu amabilitate. Nu era ca Rekla, poate el nu era străin de milă. Îi atingea rana cu blândeţe; trebuia să profite de sprijinul lui. Formau o pereche destul de nepotrivită şi era ciudat că Yeshol îi pusese împreună. Poate că trebuia să mizeze pe diferenţele dintre ei ca să găsească un mijloc de a fugi.

Petrecu noaptea din nou trează. Se simţea epuizată, dar trebuia să studieze situaţia. De fiecare dată când somnul se făcea simţit, se întorcea puţin pe partea cu umărul rănit. Nu era ideal pentru a se vindeca, dar durerea o ajuta să nu aţipească.

Supraveghe somnul duşmanilor ei. Observă că respiraţia lui Filia devenea mai grea după vreo două ore, în timp ce Rekla se trezea la intervale regulate ca să arunce o privire în jur. Nu părea perfect trează, dar Dubhe nu ar fi băgat mâna în foc. Era sensibilă la cel mai mic zgomot, şi când se auzea un foşnet puţin mai neobişnuit decât celelalte, mâna ei se îndrepta rapid spre pumnal şi ochii i se deschideau mari cât cepele.

Nu lăsa niciodată sacul din mână. Îl ţinea în braţe, cu cureaua strânsă într-o mână.

La un moment dat, o văzu trezindu-se complet şi ridicându-se. Tremura. Dubhe închise ochii pe jumătate ca să nu fie descoperită. Rekla cotrobăi cu nervozitate în sacul cu merinde, umerii contractându-i-se spasmodic. Păreau uscaţi şi îmbătrâniţi. Şi chipul ei avea ceva diferit. În lumina lunii, Dubhe observă că pielea îi era zbârcită şi plină de riduri. Un gând o străfulgeră. Toph, tovarăşul pe care Yeshol i-l dăduse să o însoţească în prima ei misiune în Breaslă, îi spusese: „Am văzut-o de departe… dar era cocoşată, iar pielea ei… parcă şi-ar fi recăpătat toţi anii, pe neaşteptate”.

Rekla folosea o poţiune ca să întinerească. Dacă nu o lua la intervale regulate, îmbătrânea dintr-odată. Cu siguranţă, acesta era unul dintre acele momente.

Dubhe deschise ochii, devenind atentă. Nu se temea că

va fi descoperită, Rekla părea prea ocupată ca să-şi mai supravegheze prizoniera. Scoase o sticluţă din sac.

Dubhe încercă să reţină trăsăturile acele sticluţe, având în vedere că era imposibil să distingă culoarea. Rekla duse la buze micul vas şi bău, dându-şi capul pe spate. Trupul ei fu străbătut de un ultim tremur, apoi umerii i se îndreptară, fruntea i se netezi. Cu calm se întinse din nou în culcuş şi adormi.

Dubhe, în întuneric, zâmbi. Acea noapte fusese un sfetnic bun.

În zori, Rekla îi dădu lovitura obişnuită de picior în coapsă. Dubhe se prefăcu că se trezeşte şi o privi fără să se plângă de durere. Era o privire sfidătoare atât de evidentă, încât Rekla o lovi din nou ca să o pedepsească.

Filla o opri, apucând-o de umeri.

— Lăsaţi, mă ocup eu de ea.

Rekla se zbătu cu violenţă.

— Nu mă atinge!

— Iertaţi-mă… iertaţi-mă, dar liniştiţi-vă!

Exista o urmă stranie de grijă în gesturile lui Filla, la care Rekla răspundea cu dezgust, dar în acelaşi timp cu naturaleţe. Trebuie să mai fi lucrat împreună.

— Mă provoacă, spuse Rekla cu ură. Dar când îi voi înfige pumnalul în inimă, nu mă va mai privi aşa!

Scuipă pe jos şi se îndepărtă.

Filla aşteptă câteva clipe, apoi o ridică pe Dubhe.

— De ce te încăpăţânezi să o înfurii? îi spuse el printre dinţi.

Dubhe nu ştiu ce să răspundă. El avea privirea tristă. Părea sincer îngrijorat pentru tovarăşa lui.

O ajută să stea în picioare, privind-o în faţă.

— Este un râu aici aproape. Vrei să te răcoreşti puţin?

Dubhe îl privi uluită, în timpe ce Rekla, care auzise, se opuse imediat.

— Ai înnebunit sau ce?

— Există pericolul să se infecteze.

Glasul lui Filla tremura uşor. Se temea.

— Fii atent să nu te laşi dus de nas, şuieră tovarăşa lui. Trebuie să ajungă la Casă respirând, nimic mai mult.

— În felul ăsta, riscă să nu ajungă.

Rekla începu să se plimbe înainte şi-napoi ca o fiară în cuşcă. Filla avea dreptate, ea era cea care nu voia să uşureze în niciun fel suferinţele lui Dubhe. Dar nu avea libertate de alegere, şi în cele din urmă făcu un semn cu capul.

Filla ajută fata să se ridice, smucind-o de braţe, vrând să arate că nu era condus de milă. Dubhe ştia că Rekla va găsi modul de a se răzbuna pentru acea îngăduinţă. În acea seară, avea să fie atentă să nu bea poţiunea.

Când fu în stare să se ţină pe picioare, fu cuprinsă de nişte ameţeli cumplite.

— Sprijină-te, îi spuse Filla.

Era straniu să audă pe cineva din Casă vorbind în felul acela. Rar se întâmpla în Breaslă să se arate atenţie faţă de aproapele tău.

— Stăpâna este doar nervoasă, îi şopti el la ureche, cu un glas neobişnuit de trist. Nu face nimic să o enervezi şi va fi mai bine, încheie Filla.

Făcură doar câţiva paşi, iar Dubhe zări la mică distanţă un izvor de apă limpede.

— Grăbeşte-te, hai, spuse Filla. Te-am luat de-acolo numai ca să se liniştească. Dacă ţi-ar face ceva înainte să ajungă în Casă, s-ar căi amarnic.

Dubhe se gândi că acum era totul clar. Se întrebase de ce Yeshol formase acea pereche care părea atât de neobişnuită. Filla o adora pe Rekla şi, într-un fel, veghea asupra ei şi-i tempera ardoarea şi violenţa.

Se aplecă, aproape prăbuşindu-se. Era incredibil de slabă, şi asta n-o va ajuta să fugă. Ridică privirea şi îşi văzu chipul oglindit în apă.

Nu se recunoscu. Era plină de vânătăi, iar o parte a feţei era umflată. Rekla avea dreptate, chiar făcuse o treabă excelentă.

Îşi băgă de-a dreptul capul în apă şi se simţi uşurată când frigul îi străpunse faţa. Ar fi vrut să intre cu totul, avea o nevoie grozavă de asta, dar simţi cum este înşfăcată de păr şi trasă afară.

— Eşti nebună? Vrei să mori?

Dubhe îşi întoarse privirea.

Ajutată de Filla, îşi şterse rana cu apă, apoi el îi schimbă bandajul şi o unse cu alifia pregătită de Rekla.

— Nu-ţi face iluzii, îi spuse privind-o cu duritate. Mă comport aşa pentru ca stăpâna mea să îşi aibă răzbunarea în Casă, de aceea am nevoie de tine vie.

Dubhe observă că vasul în care se afla unguentul era de sticlă. O ocazie pe care nu putea să o rateze. Când Filla o termină de îngrijit, făcu o mişcare insesizabilă, iar castronul alunecă din degetele bărbatului şi căzu pe jos. Ea fu rapidă şi puse mâna deasupra. Auzi un pârâit, dar se comportă ca şi cum nu se întâmplase nimic.

Filla oftă deranjat.

— Nu-i nimic, oricum terminasem.

O ridică. Dubhe îşi duse mâna la buzunar. Înăuntru, o bucată de sticlă.

Când se întoarseră, fu forţată să ia poţiunea. Un gust amar îi umplu gura: Rekla adăugase din nou ceva în ea. Reuşi să lase că curgă puţin din ea în timp ce bău, dar cantitatea care i se rostogoli pe gât fu oricum suficientă ca să o năucească şi să aibă o altă noapte infernală, căzând pradă convulsiilor. Rekla, înainte de a se culca, rămase destul timp lângă ea. O veghea şi se bucura auzind-o gemând de durere. Dubhe îşi promise să-şi mai ofere doar o zi, n-ar fi suportat mai mult.

Dimineaţa următoare, fu tot rândul lui Filla să-i dea poţiunea. Mâna lui era mai puţin fermă decât a Reklei, iar determinarea lui să o facă să sufere mult mai scăzută. Lui Dubhe îi fu de-ajuns să se arate mai slabă şi moleşită decât era în realitate. O parte din lichid se vărsă în timp ce bău, pe cealaltă o scuipă profitând de momentul în care Filla se îndepărtă ca să-i dea Reklei sticluţa înapoi. Cu atât de

puţină poţiune în trup, era momentul potrivit să fugă. Hotărî că o va face chiar în acea seară.

„Încă o zi, îşi repetă. Numai una.”

Soarta ţinu cu ea.

După a nu ştiu câta zi de mers, ridicară tabăra mai târziu decât de obicei, iar întunericul se lăsă rapid. Norii acopereau luna din când în când. Când Dubhe îi auzi pe Rekla şi pe Filla dormind mai profund, scoase ciobul de sticlă şi începu să taie funiile care-i ţineau legate mâinile şi gleznele. Sherva fusese un maestru excelent: îi luă ceva timp, dar în cele din urmă se eliberă. Se ridică, încercând să nu facă zgomot.

I se învârtea capul. Se rezemă de un copac şi se forţă să stea în picioare. Trebuia să se obişnuiască. Nu era în deplinătatea forţelor, dar simţea că putea reuşi.

Luă câteva pietre şi încercă să se apropie de Rekla şi de Filla.

Fu suficient un prim pas, şi femeia se mişcă uşor. Dubhe încremeni. Somnul era un văl foarte subţire pentru Rekla, ar fi fost suficient foarte puţin ca să se trezească. Dubhe se strădui din răsputeri, încercă să fie mai bună ca niciodată, mai bună decât atunci când fura săculeţi cu bijuterii din mâinile celor care dormeau, mai bună decât atunci când se antrena cu Sherva să se mişte la fel de tăcută ca o fantomă.

„Încet, lent!”

Îi luă câteva minute bune, dar în cele din urmă se trezi cu faţa lângă cea a Reklei. Putea să-i numere pistruii unul câte unul, şi-i vedea buzele întredeschise şi obrajii roşii de fetiţă. Simţi doar dezgust şi dorinţa de a ucide, ca niciodată înainte. Să-i înfigă un cuţit în inimă, să o omoare… Dar nu putea. L-ar fi ucis pe unul din ei, dar nu pe amândoi. În starea ei, n-ar fi reuşit să-l răpună pe Filla. Nu, pur şi simplu trebuia să fugă.

Se ghemui, iarba foşnind sub genunchii ei. Rekla strânse uşor ochii.

Sacul era acolo, în braţele ei, dar Dubhe nu putea să-l ia.

Atunci începu să scoată sticluţele una câte una, înlocuindu-le cu câte o piatră.

Fu o muncă nesfârşită, care-i umplu fruntea de sudoare. Mişcările ei trebuiau să fie fluide, exacte, delicate. Mâinile începură să-i tremure. Rekla era neliniştită, era clar că peste puţin se va trezi. Dacă s-ar fi întâmplat, totul s-ar fi terminat, iar Dubhe nu-şi permitea. Continuă neîntreruptă, braţele durând-o, până când luă din sac tot ce avea nevoie. Apoi se îndepărtă.

Scoase un oftat lung şi verifică prada: două sticluţe cu poţiune împotriva Fiarei, o cantitate neînsemnată, şi trei vase cu cea din care băuse Rekla cu o noapte înainte. Se ocupă mai întâi de acelea, vărsându-le conţinutul pe pământ.

Nu o putea omorî, dar o putea sili să moară devorată de propria-i vârstă.

Apoi era pumnalul, pumnalul ei, cel al Maestrului. Îl recuperase! Şi-l prinse la mijloc, iar când centura din piele se strânse, simţi cum o străbate o energie nouă.

În cele din urmă, verifică ierburile. Le cunoştea pe toate. Iar una era chiar ceea ce-i trebuia. Păcat că nu existau şi otrăvuri, era evident că Rekla nu le considerase necesare.

Avu nevoie de puţin timp ca să pregătească totul, folosind una dintre sticluţele goale.

Auzi cum Rekla geme şi se întoarce. Se grăbi, încercând să nu facă zgomot. Înainte de a adăuga ultimul ingredient, îşi acoperi faţa cu mâna.

Din sticluţă plutiră nişte vapori uşori şi fură suficienţi ca să simtă o vagă senzaţie de ameţeală.

Cu delicateţe, vărsă puţin amestec pe iarbă, aproape de gura şi de nasul lui Filla, apoi lăsă sticluţa cu jumătate de conţinut lângă faţa Reklei. Se ridică uşor. Era nevoie de puţin timp până când poţiunea avea să-şi facă efectul, dar avea să-i ameţească suficient cât să se poată distanţa de ei câţiva kilometri.

Se îndepărtă, mergând precaută cu spatele. Apoi, când Rekla şi Filla dispărură din raza ei, se întoarse şi începu să

alerge.

Era liberă.

12
UN GNOM ŞI UN COPIL

Ide nu stătu pe gânduri. Luă calul bărbatului pe care-l ucisese, cu forţe proaspete după seara de odihnă pe care Ucigaşii i-o permiseseră, şi porni în urmărire. Simţea cum îi fierbe sângele în vine. Fu recunoscător că era în Pământul cel Mare. Urmele celuilalt cal erau clare şi vizibile. Distanţa era foarte mică, iar el era mai uşor. Îl va ajunge în scurt timp. Ucigaşul părea că se îndreaptă tot mai mult spre ruinele Fortăreţei. Odinioară, fusese palatul uriaş al lui Aster: un turn enorm, în întregime din cristal negru, vizibil din cel puţin un loc de pe fiecare dintre cele Opt Pământuri, spre care trimitea construcţii lungi, asemenea unor tentacule alunecoase. Fusese distrusă în timpul Marii Bătălii din timpul Iernii, şi timp îndelungat rămăsese o câmpie pustie de ruine şi cioburi de cristal negru.

Apoi, când Dohor devenise destul de puternic, hotărâse să reconstruiască zona. Era clar că voia să ridice acolo un palat mare, în care avea să trăiască odată ajuns stăpân peste întreaga Lume Pământeană. Pentru că teritoriul acela era plin de sclavi, Fammini, gnomi şi oameni care munceau la recuperarea terenului prin îndepărtarea resturilor Fortăreţei. Dacă într-adevăr Ucigaşul se îndreptase într-acolo, lucrurile deveneau interesante: însemna că nu-l ducea pe copil Breslei Ucigaşilor, ci lui Dohor însuşi. Ido dădu pinteni calului, dar oricât de tare gonea, nu reuşea să-i ajungă din urmă. Calculase că, la diferenţa de greutate şi distanţa existentă între ei, ar fi trebuit să-i zărească înainte de ivirea zorilor. Şirul de urme însă se întindea fără întrerupere spre orizont.

În cele din urmă, zări un punct negru. Îşi frecă ochiul. Era confuz şi obosit. Nu dormise multe zile, şi acest lucru începea să se resimtă. Se gândi că era o halucinaţie. Dar nu era. Punctul negru rămânea în faţa lui.

— Hai, scumpule, un ultim efort, îşi îndemnă el calul, iar acesta grăbi pasul.

Pe măsură ce se apropia, punctul negru căpăta trăsăturile tot mai clare ale unui cal. Lui Ido îi sări inima din piept. Ei erau. O noapte de urmărire nebunească şi reuşise. Duse mâna la sabie, nerăbdător să simtă gustul revanşei.

Dar observă că animalul înainta într-un mod ciudat. Nu mergea la trap, ci doar mergea, cu capul aplecat.

„Sigur, cu două persoane în spinare şi după o asemenea goană, toată noaptea, trebuie să fie mort.”

Distanţa dintre ei se micşoră repede, şi atunci Ido înţelese.

— Ticălos blestemat, rosti el printre dinţi.

Se opri şi strigă la cer.

Îi scăpaseră de sub nas, iar el se lăsase păcălit ca ultimul începător. Calul era singur. Toată noaptea nu făcuse altceva decât să urmărească un nenorocit de cal care se plimba singur prin deşert.

Urlă încă o dată, iar animalul lui se ridică pe picioarele din spate. Strânse hăţurile. Trebuia să fie calm. Întotdeauna gândise că bătrâneţea îl va face mai înţelept, însă, odată cu trecerea anilor, devenise doar mai impulsiv şi mai irascibil. Să-şi păstreze mintea limpede în anumite situaţii se dovedea a fi din ce în ce mai complicat şi ştia bine că în acel moment era singurul lucru care îi mai rămânea de făcut. Uşor, îşi forţă inima să-şi domolească ritmul şi muşchii să se relaxeze.

„Gândeşte… Acum ei nu au cal. Şi tu ştii încotro se îndreaptă. Sunt doi, în deşert, pe jos, nu pot să se fi îndepărtat prea mult de punctul în care te-ai întâlnit cu ei noaptea trecută.”

Făcu stânga-mprejur şi porni din nou, la galop.

Doar când răsări soarele, Sherva îşi permise să se uite în urmă. Nu era absolut sigur că ideea lui avea să funcţioneze. Cu siguranţă, dacă n-ar fi fost noapte şi gnomul nu ar fi fost atât de agitat, nu ar fi reuşit. Însă părea că totul mersese conform planului.

Băieţelul zăcea inert pe umerii lui. El fusese problema cea mai mare. Imediat încercase să se zbată, şi atunci Sherva recurse la metode dure: îl lovise cu pumnul şi se potolise într-o clipă. Dar Ucigaşul ştia că nu va fi suficient. Dacă voia să-l ducă lui Yeshol şi să-şi încheie misiunea, va trebui să-l facă să fie inofensiv întreaga zi. Dar îl voia viu. Pentru o clipă se gândise să-l lase acolo, în deşert, mai ales că nu-i făcuse decât necazuri. El va fi liber. Gata cu Breasla, gata cu temniţele. Sau s-ar fi putut duce la Yeshol cu capul lui. În sfârşit, ar fi încetat să slujească în faţa unui zeu pe care-l detesta. Dar şi asta nu era decât o iluzie vagă. Întreaga viaţă ştiuse să cântărească bine situaţia şi propria-i forţă, în aşteptarea momentului potrivit ca să lovească. Şi acela nu venise.

De aceea scoase din buzunar sticluţa pe care i-o dăduse Rekla înainte să plece.

„Ştim cu toţii ce diavol era Nihal, spusese ea. Dacă nepotul are şi doar o fărâmă din caracterul ei năvalnic, nu va fi uşor să-l aduci cu tine. Am pregătit un filtru pe care-l vei putea folosi la nevoie. Îl va ţine într-o stare de ameţeală o zi întreagă.” Sherva dădu din cap în semn de refuz, dar nu avusese altă alegere. Îl întoarse pe băiat şi-i deschise gura. Îi curgea un firişor de sânge, probabil că îi spărsese un dinte, dar pentru el era un detaliu nesemnificativ. Important era ca filtrul să se ducă pe gâtul lui.

Acum însă era obosit, trebuia să se oprească să-şi recapete forţele. Puse băieţelul jos şi luă sticla să bea. San îl observa cu ochii pe jumătate deschişi şi, chiar dacă era moleşit, privirea lui era plină de ură.

Sherva îl privi de sus.

— Salvatorul tău este mort la ora asta. Nu ai după ce să te uiţi.

Băieţelul nu răspunse, fiind concentrat să lupte împotriva efectului poţiunii, să rămână conştient. Avea un caracter puternic, nimic de spus.

Sherva nu-l băgă în seamă, îşi turnă puţină apă pe cap şi zăbovi o clipă înainte de a-l pune din nou în spate. Trebuia să continue să meargă înainte, gnomul putea fi deja pe urmele lor.

De-abia în zorii dimineţii următoare Ido reuşi să găsească punctul în care Ucigaşul îşi abandonase calul. Fusese foarte abil. Practic, sărise de pe animal în mers, astfel încât nu se vedea nicio întrerupere a urmelor. Trebuia să aibă o agilitate ieşită din comun, dar Ido deja bănuise acest lucru. Două trupuri care cad de pe cal ar fi trebuit să lase o amprentă mai accentuată pe terenul acela. În schimb, foarte probabil, bărbatul aterizase în picioare şi începuse imediat să alerge. Ido rămase câteva clipe să analizeze situaţia. Fusese o idee cretină, dar eficientă, iar Ucigaşul calculase totul în cele mai mici detalii: timpul care i-ar fi fost lui necesar să găsească pista reală şi faptul că vântul le va fi şters deja urmele până atunci.

„Iată cum se mişcă un Triumfător”, gândi Ido.

Simţi o admiraţie sinceră pentru acel Ucigaş. Era un duşman adevărat, un războinic pe măsura lui.

„Dacă tu ai fost antrenat să nu laşi urme, eu însă am învăţat să le descopăr chiar şi pe cele mai slabe.” Apoi urmări şirul urmelor cu privirea.

Adversarul lui era cu siguranţă în avantaj, dar şi el avea un as în mânecă: ştia perfect încotro se ducea.

Somnul devenea o nevoie absolut necesară, iar calul era obosit. Ido nu făcuse decât să alerge forţându-şi limitele încă o noapte, iar acum dădea semne de epuizare.

Dar, în acest moment, urmele erau proaspete, iar el ştia să recunoască un pas scurt şi târât. Ucigaşul era la fel de obosit ca el. Încă ducea copilul în spate, şi greutatea trebuie să-l fi terminat.

„Cât cântăreşte un băieţel de doisprezece ani?”

Nu avea idee. Nu avusese copii şi, din când în când, acea lipsă îl copleşea. Cineva îi spusese odată că viaţa fără copii nu are sens, şi numai zeii ştiu cât de mult ar fi vrut să aibă unul cu Soana. Destinul însă îi făcuse să se întâlnească când erau deja bătrâni.

— Dacă te-ai fi ocupat mai mult de mine decât să te gândeşti mereu la război...

Soana, lângă el, avea faţa îmbufnată, cum îi plăcea lui tare mult. Nu era supărată de-adevăratelea, doar se prefăcea. Se jucau deseori astfel.

— Ai dreptate, bombăni el.

Ea zâmbi blând.

— Şi eu eram deja prea bătrână.

— Atunci ar fi trebuit să te iubesc înainte. Pentru că eu te-am iubit mult timp, înainte ca tu să mă vrei.

— Ştiu.

Ido întinse mâna să-i mângâie obrazul. Se trezi într-o rână şi văzu că pământul vine spre el. Abia avu timp să se agate de hăţuri.

Visase. Fără să-şi dea seama, alunecase din starea de veghe în cea de somn.

„Bătrân idiot...” îşi spuse şi încercă să-şi dea palme peste faţă.

Era prea obosit. Aşa nu va fi în stare să lupte. Dădu pinteni calului, trebuia să se trezească. Cursa nu dură mult; puţin mai încolo găsi urme foarte proaspete, semn că cei doi erau foarte aproape.

Cum descălecă, avu senzaţia izbitoare că repetă o scenă dintr-o piesă veche. Totul era la fel ca în seara precedentă, doar că el era mult mai slăbit.

Lăsă calul unde era şi se târî pe pământ, până când îi văzu clar în întunericul nopţii. Bărbatul era treaz. Era cu spatele, capul lui chel strălucind în lumina slabă a nopţii.

Ido ridică privirea pentru o clipă. Era o noapte minunată, senină şi limpede. Stelele aruncau umbre pe pământ.

Băieţelul era lângă el, întins pe jos. Părea extenuat şi îl

privea. Ido îl fixă şi îşi duse un deget la buze. Nu trebuia să se mişte, avea să se ocupe el de tot. Îşi reluă înaintarea de-a buşilea pe nisip, în timp ce San îl privea cu ochii cât cepele.

Acum se afla la un pas de el şi putea simţi mirosul de sudoare al Ucigaşului: părea să nu fi simţit nimic. Ido puse mâna pe garda pumnalului. În acelaşi timp, bărbatul se întoarse fulgerător. Avea deja pumnalul în mână, gata să-şi lovească agresorul în gât. Ido abia avu timp să sară în picioare şi să-şi scoată sabia.

Rămaseră pe loc pentru o clipă, aşa, cu armele încrucişate în timp ce se studiau.

— Eşti rapid, observă Ucigaşul.

„Chiar pare un şarpe, gândi Ido, cu nasul ăla coroiat şi gura subţire.”

— Şi tu, aş spune.

O clipă doar. Bărbatul îşi mişcă pumnalul spre pieptul adversarului, care lăsase garda jos. Ido se aplecă într-o parte şi simţi cum lovitura îi străpunge şoldul. De durere, toţi muşchii i se contractară într-un spasm.

„La naiba, moşule, rezistă!”

Lovi cu sabia prin aer, în faţa sa, dar bărbatul sări şi ajunse în spatele lui, apucându-i capul în mâini.

Ido nu rezista. Rana era adâncă, mâinile-i furnicau şi abia mai ţinea arma în mână.

„De ce el nu este la fel de obosit ca mine?”

Cu mâna liberă, Ucigaşul îi încolăci o funie în jurul gâtului. Voia să-l sugrume. Ido se opinti să se elibereze, dar nu reuşi decât să mai respire o dată, aproape sugrumat. Adunându-şi ultimele puteri, îl lovi cu garda săbiei, iar el slăbi o clipă strânsoarea. Ido profită ca să-l lovească încă o dată, dar îl atinse doar superficial, iar celălalt îl ameninţă din nou cu pumnalul.

Deşi reflexele îi erau aproape stinse, Ido reuşea încă să pareze cu o anumită eficienţă, dar începea să cedeze. În tot întunericul ăla nu urmărea decât sclipirea lamei pumnalului, ca şi cum n-ar fi existat nimic altceva în jur.

Atunci apucă sabia cu amândouă mâinile şi, cu un ultim efort uriaş, încercă să nu ţină seama de durere. De data asta îl lovi, simţind cum sabia se înfige în carne. Ucigaşul scoase un grohăit uşor, se aplecă o clipă, iar pumnalul îi căzu din mână.

„Poate reuşesc”, gândi Ido.

Se ridică, dar celălalt bărbat îl privi zâmbind. Se întoarse pe loc şi din nou ajunse în spatele lui. Îl împinse la pământ cu violenţă, iar gnomul simţi cum genunchiul îi apasă umărul. Simţi o durere sfâşietoare în piept.

„Doborât de oboseală şi de bătrâneţe, ce moarte stupidă!”

Bărbatul îl strânse cu mâinile de gât. Braţele-i tremurau uşor, semn că rana pe care Ido i-o provocase era adâncă. Gnomul nu mai putea, nici măcar nu reuşea să se zbată.

Dar, pe neaşteptate, simţi cum strânsoarea slăbeşte şi apoi auzi o căzătură surdă. I se părea imposibil. Avea gâtul liber şi gâfâi, încercând să-şi recapete puterile.

— Te simţi bine?

Glasul unui copil. O faţă murdară şi doi ochi strălucitori intrară în câmpul lui vizual. San. San îl lovise pe Ucigaş. Acum se afla în faţa lui, tremurând, iar faţa îi era palidă şi răvăşită.

— Linişteşte-te, linişteşte-te, şopti Ido, mai mult pentru sine.

— L-am lovit în umăr, dar nu ştiu dacă e mort…

Ido nu putea verifica, dar acceptă ideea că era doar rănit. În acel caz, trebuia să se grăbească, nu ar fi trecut mult timp până când Ucigaşul să-şi revină.

— Ajută-mă!

Şi băieţelul îl apucă pe Ido de braţe şi-l ajută să se ridice. Gnomul simţi cum rana se întinde, dar durerea mai puternică era în piept. Poate avea o coastă ruptă şi calculă că nu va mai rămâne mult timp conştient.

— Dă-ţi jos cămaşa, rupe-o şi fa o fâşie lungă. Trebuie să-mi opreşti hemoragia.

San plângea în hohote, lăsându-se cuprins de panică.

Oricum, execută totul perfect, iar Ido observă că atunci când îi atingea rana, nu simţea durere, dimpotrivă.

Nu se întrebă de ce, nici cum reuşise copilul să se elibereze din legăturile frânghiilor. Trebuiau să se urce pe cal, nu era timp de pierdut.

San fusese extraordinar, feşele erau bine strânse, dar încălecarea tot fu cumplită. Ido îşi tot pierdea cunoştinţa.

— Aşază-te în spatele meu, vei conduce tu.

Băieţelul nu înţelegea, dar urcă.

— Ia-te după steaua aia roşie care străluceşte la orizont, arată Vestul. Acolo este Pământul Focului. Când se va face zi, îl vei vedea pe Thal, un vulcan mare... Trebuie să continui în acea direcţie, mereu.

San plângea. Căzuse pradă convulsiilor, teama îi învinse ultimele eforturi.

— Nu mă părăsi...

— San, nu mai avem timp. Porneşte! spuse Ido slăbit.

Calul nu se mişca. San era paralizat.

— Te vei descurca, ce mare lucru e să urmezi o simplă stea roşie? Mâine mă vei trezi şi voi conduce eu calul. Trebuie să dorm, San, trebuie să-mi recapăt forţele, altfel nu mai fac faţă.

Copilul îl fixă cu privirea, rămase în tăcere pentru o clipă, apoi dădu din cap în semn că da. Dădu calului o lovitură de picior şi în sfârşit porniră.

San continua să plângă, dar îl ascultase. Era un copil curajos, iar Ido, înainte de a deveni inconştient, zâmbi.

Când soarele îi arse faţa, se trezi brusc. Totul era lumină, violentă, insuportabilă.

„Poate că asta este faimoasa lume de dincolo a preoţilor şi, în scurt timp, va veni Soana să mă ia...”

Un junghi violent în piept îi dădu de înţeles că nu murise şi vederea i se limpezi treptat.

Cu ochii abia mijiţi, văzu o privelişte foarte cunoscută: Thal era imens şi fumegând drept în faţa lui, deşertul de foc al pământului său. Lăsă privirea în jos. San era aplecat

asupra burţii lui, cu cămaşa murdară şi ruptă, cu un obraz umflat şi vânăt. Simţi o senzaţie ciudată de căldură la şold. Copilul ţinea o mână peste rană, şi din ea ieşea un fel de aură luminoasă vagă.

— Bună dimineaţa, şopti Ido.

Parcă San fu muşcat de o tarantulă. Sări înapoi, dezlipindu-se brusc de el.

— Nu făceam nimic, jur!

Ido nu înţelese.

— E totul în ordine, am spus doar bună dimineaţa.

San părea uluit.

— În general, este de bun-simţ să răspunzi.

— Bună… dimineaţa, îngăimă el, ezitând.

Ido avea mintea înceţoşată, nu putea să se gândească limpede la toate misterele care gravitau în jurul acelui băieţel.

— Felicitări, spuse. Ai reuşit.

San roşi uşor.

Gnomul îşi trecu o mână peste bandaje. Erau uscate, hemoragia se oprise, dar un junghi în piept îi aminti de coasta ruptă. Pentru o clipă, privirea i se înceţoşă, dar trebuia să se trezească, era rândul lui acum să mâne calul.

San descălecă şi urcă din nou în spate.

Era destul de înalt pentru vârsta sa, iar părul lui avea doar o uşoară nuanţă albăstrie. Ochii însă, deşi umflaţi de somn şi de plâns, erau ai tatălui său. Dar şi ai lui Nihal. Cu uimire, Ido gândi că băiatul nu avea cum să ştie acest lucru. San nu-şi întâlnise niciodată bunica.

Pentru un timp înaintară în tăcere sub soarele nemilos al Pământului Focului. Ido nu mai fusese acolo de trei ani, dar parcă trecuseră secole. Iată adevărata lui patrie, unde trăise atât de puţin, ţinutul făgăduinţei pentru care şi-ar fi vărsat tot sângele, casa pe care nu reuşise să o apere. Era un loc prea plin de amintiri şi îi fu recunoscător lui San când îi puse o întrebare, întrerupând acea linişte cumplită.

— Încotro mergem?

— Ştii unde ne aflăm?

Ido îl simţi dând din cap că nu.

— Nu am ieşit niciodată din Pământul Vântului. Tata nu vrea. Tăcu o clipă, confuz, apoi se corectă: Nu voia.

— Suntem în Pământul Focului.

Cine ştie dacă era mirat. Ido nu-i putea vedea faţa.

— Mergem într-un loc sigur, pe care-l cunosc doar eu. Acolo mă voi reface eu şi îţi vei reveni şi tu, ai nevoie după câte se pare. Ezită o clipă. Ţi-a tras un pumn?

— Când am rămas singur cu bărbatul ăla, am încercat să mă eliberez. El m-a pus la pământ şi m-a lovit cu putere. Mi-a spart un dinte.

Ido nu ştia ce să-i spună. Îi reveniră în minte toate momentele în care fusese nevoit să consoleze pe cineva. Tinere soţii, mame, fii, simpli prieteni, tovarăşi de arme. Dar nu fusese niciodată în stare. În faţa absurdităţii durerii, se simţea stânjenit.

— O să avem grijă să te vindeci.

Era cel mai stupid lucru pe care îl putea spune. Dar era obosit şi avea dureri.

— Oricum, mergem spre apeduct.

— Apeductul? Cel în care s-a dus Nihal?

Glasul lui San se aprinsese de curiozitate.

Numele acela, Nihal, avea în gura lui aceeaşi rezonanţă ca atunci când îl pronunţau alte persoane: era numele unei eroine, nimic altceva decât o legendă.

— Exact, chiar acela.

San îşi rezemă capul de umărul lui. Avea obrajii umezi acum.

— Nu aş fi crezut că voi merge vreodată acolo. Tata îmi vorbea mereu despre el.

Tăcu din nou. Ido simţi cuvintele ieşindu-i din gură fără să vrea.

— Am făcut totul pentru el, San, am încercat să-l salvez, dar nu mai era nimic de făcut. Am ajuns prea târziu.

Băieţelul se ridică.

— L-ai văzut?

— Am stat cu el până când a murit.

— Şi mama?

— Era deja moartă când am ajuns.

San îşi rezemă din nou capul de umerii lui, îşi băgă faţa în cămaşă şi începu să plângă în hohote. Ido ar fi vrut să se oprească, să-l îmbrăţişeze şi să-i spună cât de mult îl înţelegea, dar nu putea, nu atunci, erau prea descoperiţi. Mai întâi trebuiau să ajungă la adăpost.

Aşa că se mulţumi să-i pună o mână pe umăr, fără să bage în seamă durerea pe care acea mişcare i-o cauza, şi îl strânse cu putere. Ar fi vrut să plângă şi el.

13
O CĂLĂTORIE SOLITARĂ

Dubhe alerga în adâncul pădurii, mai să-i iasă sufletul. Efectul somniferului pe care-l pregătise avea să dureze până în zori şi trebuia să pună între ea şi călăii ei o distanţă cât mai mare cu putinţă.

Încă nu se simţea complet în formă, picioarele-i erau slăbite, respiraţia sacadată. Şi totuşi, era cuprinsă de euforie. Din vremuri străvechi nu se mai simţise astfel. Alegerea pe care o făcuse, născută din furie şi frustrare, părea să fi schimbat totul. Se simţea liberă, poate pentru prima dată în viaţa ei. Fiara, destinul iminent şi moartea erau gânduri îndepărtate. Înainte ca totul să se termine, voia să încerce să facă ceva măreţ, care să dea un sens acelor lucruri şi fugii ei.

Se opri de-abia târziu, în toiul dimineţii, ca să bea cu lăcomie din sticlă. Apoi îşi sprijini mâinile pe genunchi să-şi tragă sufletul. Observă că pădurea în jurul ei nu mai tăcea ostilă: poate că spiritele o vor ajuta să găsească drumul cel bun.

Deodată simţi un fior în stomac. Fiara îşi cerea drepturile. Avea nevoie de poţiune, deja de prea multă vreme nu mai luase o înghiţitură. Luă sticluţa de la Lonerin şi o deschise. Simţea ceva ciudat ţinând-o în mână. Era tot ce-i mai rămânea de la el. O moştenire foarte preţioasă şi, în acelaşi timp, prea săracă.

Îi era teribil de dor de el, dar îşi dădu seama cu uimire că reuşea să şi-l amintească doar cum era în timp ce cădea în râpă, ca şi cum acea ultimă imagine ştersese orice altceva. Ura pe care o citise în ochii lui era adâncă şi de nepătruns şi, deşi călătoriseră împreună timp de o lună, Dubhe simţea că nu-l cunoştea deloc. El rămăsese întotdeauna un mister. Ar fi vrut să-l înţeleagă mai mult şi să-i mărturisească propria suferinţă, dar moartea venise prea repede. Ca

întotdeauna.

„La fel cum s-a întâmplat cu Maestrul”, se surprinse gândind.

Se cutremură. Nu avea idee dacă acea cantitate mică de poţiune îi va fi suficientă ca să ajungă acasă la Sennar, dar trebuia să reuşească, indiferent cum.

Cuvintele pe care Lonerin i le spusese la începutul călătoriei îi răsunară în minte, categorice ca un ordin: „Am o misiune de care depinde soarta multor persoane, mi-am dedicat întreaga viaţă acestui scop. Nu concep că lucrurile pot merge prost, că pot eşua, altfel ar fi o credinţă inutilă”.

Dubhe se ridică şi porni din nou.

Când ajunse la râpa în care căzuse Lonerin, inima i se strânse în piept. Făcuse drumul înapoi şi acum căuta cu nerăbdare orice urmă lăsată de el: vreo fâşie din haine, un semn, orice ar fi putut aprinde în ea speranţa. Dar nu găsi nimic, ca şi cum pământul îl şi uitase deja.

Se aplecă ezitând pe marginea prăpastiei, şi zâmbetul plin de siguranţă al lui Lonerin îi trecu prin faţa ochilor. Era ceva eroic în felul în care înfruntase moartea.

Sub picioarele ei, râul curgea năvalnic, dar nici urmă de tovarăşul ei. Doar o pată de sânge pe o piatră, pe care apa se îndurase să nu o spele.

Acum era singură. Nu ştia încotro să se ducă, nu avea nici măcar harta lui Ido. O avea Lonerin în cămaşa lui, şi o luase cu el. Dubhe şi-o amintea vag, dar îi lipseau detaliile. Încotro se îndrepta? Care era drumul pe care trebuia să-l urmeze? Privi în jur, gâfâind. Gândul că Rekla se afla deja pe urmele ei o făcea să se simtă captivă. Femeia aceea era în stare de orice, doar să pună mâna pe ea şi să-şi ia revanşa.

Se cutremură. Se lăsase repede cuprinsă de entuziasm, şi acum se trezea complet lipsită de o călăuză.

Rămase pe marginea prăpastiei, incapabilă să se mişte de-acolo. Era la fel ca atunci când murise Maestrul. Singură nu însemna nimic.

Singură putea doar să se târască şi să trăiască de pe azi pe mâine, urmând cursul pe care destinul îl trasase pentru ea.

Se gândi la ultimele momente petrecute împreună cu Lonerin, la faţa lui aplecată peste hartă, la zgomotul paşilor lui în iarbă când mergea să inspecteze hăul în care avea să cadă.

„Este o prăpastie, mă tem că trebuie să găsim alt drum…”

Acele cuvinte îi răsunară în minte ca şi cum Lonerin s-ar fi aflat în spatele ei şi i le-ar fi repetat.

Un alt drum… care? Unde?

Munţii. Într-acolo se îndreptau. Terenul începuse să devină mai abrupt. Apoi râpa.

Îşi amintea clar că Lonerin, cu ceva timp în urmă, vorbise despre nişte treceri subterane, nişte chei care duceau prin munţi fără să fii nevoit să îi ocoleşti sau să-i treci. Dacă va găsi intrarea spre acest loc, bine, altfel se va căţăra. Nu se va lăsa oprită. Nu putea.

Îşi şterse lacrimile cu furie şi se ridică în picioare. Era o călătorie fără speranţă, dar uneori trebuie să renunţi şi la asta.

Când Rekla îşi dădu seama că în sac avea pietre, capul încă i se mai învârtea. Văzu frânghiile tăiate puţin mai încolo şi un ciob de sticlă strălucind în iarbă. Deodată, realiză ce se întâmplase. Fata fugise din nou şi Thenaar nu îi va mai vorbi niciodată. Va fi din nou singură, ca în copilărie.

Cu o lovitură de picior răsturnă sticluţa plină cu somnifer pe care Dubhe o lăsase lângă ea şi sări în picioare. Cunoştea bine amestecul ăla, chiar şi cel mai nepriceput dintre Ucigaşi ştia să-l pregătească. Conţinutul se împrăştie pe jos şi vaporii se dizolvară în aer.

Filla era rezemat de un copac şi respira greoi. Deşi sticluţa fusese departe de el, efectul fusese puternic, aşa că abia îşi venea în fire. Când ridică privirea spre Rekla, ea citi

în ochii lui un sentiment de vină care o făcu să se înfurie.

— Povestea asta este numai din vina ta, murmură ea printre dinţi.

El nu-şi plecă privirea. Continuă să o fixeze fără să se apere, asemenea cuiva care se aşteaptă la o pedeapsă şi nu doreşte altceva.

— Nu ţi-ai dat seama de ciobul de sticlă, iar când i-ai dat poţiunea, nici măcar nu ai avut grijă să o bea cu adevărat.

— Da, răspunse simplu Filla, cu un aer aproape împăcat.

Rekla se aruncă asupra lui cu sălbăticie, lovindu-l fără oprire.

De asta avea nevoie, să simtă mirosul sângelui îmbătându-i nările.

Filla încasă pumnii şi loviturile de picioare fără să protesteze. Rekla avea dreptate, era vina lui şi merita acea pedeapsă. Dar nu era numai dorinţă de ispăşire. Ea avea nevoie de cineva asupra căruia să-şi descarce frustrarea, iar Filla era bucuros să poată fi instrumentul prin care stăpâna lui avea să îşi găsească pacea.

Când, în sfârşit, Rekla se aşeză pe pământ, faţa umflată a lui Filla îi produse o plăcere nebună.

— Ridică-te, îi spuse ea.

El se supuse. Se clătina, dar reuşi să stea în picioare; o privea cu afecţiune şi milă.

— Acum vom începe urmărirea şi nu ne vom opri până când nu o vom găsi. Nu vom mânca, nu vom bea, vom alerga şi atât.

Filla dădu din cap aprobator.

— Dacă vei deveni un obstacol în calea mea, te voi lăsa în urmă.

— Ştiu, misiunea este mai importantă, răspunse el, cu glas tremurând.

Era sigur că Rekla nu glumea şi îi era frică.

Ea îl măsură din cap până-n picioare, apoi aruncă o privire în desagă.

Poţiunea pentru tinereţea veşnică era pierdută. Vor fi de-ajuns câteva zile ca ridurile să-i desfigureze faţa şi carnea

să i se zbârcească pe oase. Îşi încleştă pumnii pentru acel alt afront pe care fata i-l adusese. Dar, la urma urmei, nu avea importanţă. Credinţa o va susţine până în ultima clipă şi va învinge.

Timp de trei zile, Dubhe hoinări fără ţintă. Nu se oprea aproape niciodată, doar câteva ore pe noapte, timp în care rămânea oricum trează, cu pumnalul mereu în mână.

Încerca să urmeze cursul soarelui, care se afla deasupra capului ei, dar reuşea să-l zărească numai datorită petelor de lumină pe care le arunca pe pământ, pătrunzând prin coroana deasă a copacilor.

Trebuia să meargă spre vest, în vest erau munţii. Părăsi cursul râului când văzu pentru prima dată crestele munţilor.

Zi după zi însă speranţa ei scăzu, nu avea nici cea mai vagă idee unde se afla. Era mâna destinului ca planurile şi dorinţele ei să nu poată ajunge niciodată la îndeplinire.

În acest timp, pădurea tăcea în spatele ei. Părea să nu-i pese deloc de durerea ei şi parcă aştepta în linişte sfârşitul călătoriei sale. Flori cărnoase se deschideau la trecerea ei, asemenea unor măşti urlătoare. Arbori răsuciţi îi blocau trecerea, dar Dubhe nu simţea pericolul. Se întrebă dacă plantele acelea erau sufletele morţilor, ea, care nu credea în niciun zeu, nici în lumea de dincolo. Pentru ea, religia nu avea decât chipul încruntat al lui Thenaar, iar în faţa acelui zeu sângeros nu voia să se plece. Se gândi la Lonerin, la cât de frumos ar fi fost dacă s-ar fi putut transforma într-un abur şi, pentru o clipă, ar fi putut sta lângă ea. Simţi gustul lacrimilor în gât.

„Unde sunt toate persoanele pe care le-am iubit? Unde sunt Maestrul şi Lonerin?”

Căută intrarea în chei timp de alte două zile nesfârşite. Merse înainte şi înapoi, cercetă toate găurile şi cotloanele. Era disperată. Pentru prima dată în viaţa ei încerca să ducă la capăt ceva important şi măreţ, dar cu cât se gândea mai mult, cu atâta i se părea o misiune care-i depăşea puterile.

Când, în sfârşit, văzu un perete de stâncă străbătut de

sus până jos de o crăpătură îngustă, se bucură. Nu ştia dacă aceea era cu adevărat intrarea pe care o căuta sau dacă era un drum înfundat, dar avea nevoie să creadă. Se strecură înăuntru fără să-şi pună prea multe întrebări, cu un zâmbet prostesc pe buze.

Erau nişte chei. Dubhe nu mai văzuse ceva asemănător nici măcar în Pământul Stâncilor. Era ceva uluitor. Pereţii erau înalţi de cel puţin o sută de braţe, iar distanţa dintre ei atât de redusă, încât abia puteai trece printre ei. Uneori trebuia să se pună de-a curmezişul, iar alteori trebuia să se strecoare prin coridoare strâmte şi întunecoase, fără certitudinea că avea să revadă lumina. Numai în porţiunile mai largi, şi doar la amiază, reuşea să vadă soarele. În restul zilei, cheile erau cufundate într-o umbră ireală, iar Dubhe abia vedea unde pune picioarele.

În mai puţin de două zile îşi pierdu complet orientarea. Cheile se ramificau, grotele prin care trecea nu erau niciodate drepte, ci pline de cotloane şi devieri. La prima bifurcare stătu ceva timp pe gânduri, încercând să se orienteze cât mai bine. Dar nu era nimic care să o ajute. Pe jos, doar pietre alunecoase, în jurul ei, stâncă. Şi linişte.

Cu toate astea, continuă, ignorând oboseala şi picioarele care nu o mai ascultau. În fiecare colţ în care găsea o ramificaţie, alegea la întâmplare, din instinct, din moment ce nu-şi amintea nimic din indicaţiile lui Ido.

Stâncile din jurul ei deveniră mai reci şi mai întunecate. Deasupra creştea muşchiul, semn că în timpul iernii prin acele chei trecea un râu. Tăcerea era ireală, iar în afară de respiraţia ei, singurul zgomot era făcut de pietrele care uneori cădeau din vârf şi se rostogoleau până în interiorul abisului.

Cu unele dintre ierburile Reklei şi un amnar construi nişte torţe primitive ca să lumineze traseele mai dificile. Rupea pânză din manta, apoi o înfăşură în jurul unei săgeţi şi o aprindea. De fiecare dată când pătrundea în grote, avea impresia că s-a întors în Casă. Fiara se mişca în stomacul ei

şi parcă simţea mâna lui Thenaar pe capul său.

Într-o zi, se întâmplă ca peştera să fie mai lungă decât de obicei, iar Dubhe merse timp de douăsprezece ore în continuu pe sub pământ. Când ramificaţiile pe care o apuca duceau la fundături, se întorcea înapoi, gâfâind, sperând să regăsească coridorul principal de unde pornise. Totul părea atât de ciudat şi de asemănător în acel loc... în galeria principală, formaţiunile calcaroase erau peste tot. Din tavan atârnau numeroase stalactite, unele groase ca nişte coloane, altele subţiri ca nişte săgeţi. Unele atingeau stalagmitele care se ridicau din podea, iar la trecerea torţei totul strălucea. Era un loc care emana magie. Susurul apei care îi modela formele era clar şi limpede.

Dubhe privi în jur, pentru că nu avea altceva de făcut. Acolo nu era lumina soarelui, acolo nu erau ierburi cu care să se hrănească, nici animale. Ar fi putut bântui veşnic, fără să găsească vreo ieşire.

„Povestea vieţii mele – să găsesc o cale de ieşire fără să reuşesc”, îşi spuse în sinea ei, şi cine ştie de ce-i veni să râdă, un râs nervos şi disperat care ricoşă dintr-un perete în celălalt, transformând ecoul într-un plânset.

„Lonerin, unde eşti...?”

O vibraţie surdă o distrase de la acele gânduri. Ciuli urechile. Nu reuşea să înţeleagă ce sunet era, părea un huruit înfundat, sub pământ. Întoarse capul la dreapta şi la stânga, scrutând întunericul dincolo de lumina slabă a torţei improvizate. Nimic. Era posibil ca Rekla să fi ajuns deja din urmă? Nu părea să fie zgomot de paşi, dar Dubhe se lăsă cuprinsă de panică, se ridică brusc în picioare şi o apucă pe un culoar oarecare. Urmă lumina torţei, bâjbâind în întunericul dens al cavernei. Apoi observă o sclipire în depărtare.

„Ieşirea!”

începu să alerge, iar sub picioare simţi cum pământul vibrează. Dacă ar fi reuşit să iasă din nou la suprafaţă, în mijlocul cheilor, în lumina soarelui, putea să mai spere încă

să ajungă la casa lui Sennar. Strălucirea deveni intensă şi Dubhe mijise ochii, aşteptând să simtă căldura soarelui pe piele. În schimb, fu cuprinsă de fiori.

Deschise ochii şi ceea ce văzu o uimi. În faţa ei se afla o cascadă care curgea cristalină de-a lungul unui perete şi se vărsa într-un lac mic, dar adânc, la baza peşterii. Pretutindeni, cristale uriaşe, transparente, galbene şi albastre reflectau lumina torţei, luminând într-un joc de oglinzi acel loc, în toată splendoarea lui. Era de o frumuseţe impresionantă, dar, în acelaşi timp, era o fundătură. Dubhe nu reuşea să vadă nicăieri o cale de ieşire.

Era sfârşitul, actul final al aventurii ei. Avea să moară în singurătate, uitată, în acel loc de o frumuseţe sfâşietoare. Lăsă să-i cadă făclia, încleştă pumnii şi se lăsă pradă unui plânset disperat.

— Dar nu voi fi niciodată a ta, ai înţeles? urlă către tavanul peşterii, iar vocea îi fu amplificată de ecou. Nu voi fi niciodată a ta, Thenaar şi, când voi muri, nu voi coborî în împărăţia ta blestemată!

O cuprinse dintr-odată dorinţa de a face o baie. Stătea ghemuită într-un colţ al peşterii, incapabilă să facă vreo mişcare. Din când în când zgomotul surd revenea, şi Dubhe credea că Rekla sosise. În acel caz, avea să elibereze Fiara şi să o înfrunte.

Dar acum voia doar să se purifice, să intre în apă, cum făcea când era în Pământul Soarelui, în apropierea Izvorului Întunecat. Se ducea de fiecare dată când comitea un furt. Apa îngheţată îi dădea energie şi ea se simţea curată.

Acum, când înaintea ei vedea numai moartea, simţi o dorinţă de neoprit de a o face pentru ultima dată.

Se ridică încet, sprijinindu-şi picioarele pe piatră. Cascada părea să o cheme.

Ajunse la malul lacului şi îl privi. Apa era neagră, exact ca la Izvorul Întunecat. Pe o distanţă de câteva braţe se putea vedea cât de limpede era, apoi se pierdea în beznă. Acel întuneric de nepătruns o fascina.

Se aplecă, exact cum făcuse cu câteva zile înainte, când

Filla o dusese la râu ca să-i spele rana. Îşi scufundă capul şi când deschise ochii, reuşi să-şi vadă doar părul, încă scurt, care se învolbura în jurul frunţii. Abisul negru de sub ea o chema.

Pur şi simplu se lăsă în voia curentului. Trupul îi alunecă uşor în apă, făcând doar câteva valuri mici. Dubhe se lăsă pradă întunericului. Dădu din picioare ca să coboare mai mult, apoi se opri. Apa era rece ca gheaţa şi îi biciuia trupul. Ignora senzaţia, simţindu-se împăcată cu ea însăşi. Întunericul i se păru din ce în ce mai îmbietor: ştia că acel gând ar fi fost suficient ca să dezlănţuie Fiara. Simţi că nu poate controla instinctul de a mişca braţele şi picioarele pentru a se salva, Fiara nu-i permitea trupului ei să alunece încet spre moarte.

Rezistă printr-un efort extraordinar de voinţă. Apa devenea tot mai adâncă, greutatea armelor de pe ea şi a hainelor o împingeau spre fund. Apoi simţi o strângere, caldă, sigură. Nu avu curajul să o respingă, să se zbată. Se lăsă în voia acelei îmbrăţişări care, dintr-un anume motiv, i se părea incredibil de familiară.

„Este Maestrul care vine să mă ia”, gândi ea.

Dar căderea ei se opri. Începu să urce din nou, simţea cum presiunea din urechi scade şi cum apa se încălzeşte treptat. Urcă mai mult, apoi ajunse afară. Respiră adânc şi aerul îi umplu în mod dureros plămânii, dar era minunat să-i mai simtă încă o dată gustul. Simţi cum este târâtă pe mal, şi un glas o luă prin surprindere.

— Te simţi bine?

Era o voce familiară. Un glas îngrijorat pe care-l cunoştea şi care îi făcu inima să tresară. Când deschise ochii, realiză că nu se înşelase.

14
ÎNTÂLNIRI

— Trebuie să ne oprim, stăpână.

Rekla îl ignoră pe Filla şi continuă să meargă înaintea lui, cu umerii încovoiaţi, cu pasul uneori nesigur, înaintând prin cheile în care pătrunseră. De când se aflau acolo, deja se împiedicase de două ori, iar a doua oară îşi tăiase buza de sus.

— Stăpână!

Filla o apucă de încheietura mâinii, oprind-o. Simţi oasele fragile sub strângerea lui, pielea zbârcită. Tristeţea aproape că-l doborî.

— Nu mă atinge! urlă ea, eliberându-se din strânsoarea lui. Bătrâneţea părea să o fi atacat pornind de jos. Acum avea înfăţişarea unei femei de peste şaptezeci de ani, vârsta ei adevărată, iar imaginea acelui cap pe umerii unui trup în descompunere avea ceva grotesc şi tragic. Chipul ei era numai în aparenţă mai tânăr, ridurile se căţărau deja pe gât, zbârcindu-l ca pe un fruct veştejit, iar pielea îşi pierduse orice strălucire. Obrajii îi erau şi ei zbârciţi, iar ochii acoperiţi cu un văl subţire. Părul îi era alb la vârfuri şi blond numai spre rădăcină.

Filla o ţinu strâns lipită de el, cu amândouă mâinile în jurul mijlocului ei.

— Trebuie să vă odihniţi, altfel nu veţi fi în formă pentru luptă. Timpul fusese nemilos cu Rekla, dar el o găsea la fel de fermecătoare, iar suferinţa o făcea şi mai atrăgătoare. Fusese maestra lui, crescuse alături de ea, fără să o vadă îmbătrânind, iar admiraţia pe care o simţea pentru ea când era încă un copil se transformase în adoraţie. Pentru ea şi-ar fi dat viaţa, mai mult decât pentru Thenaar.

— Nu-mi va lipsi niciodată forţa să-l slujesc pe zeul meu, niciodată! spuse Rekla furioasă.

Încercă să se elibereze din strânsoare, dar Filla o opri.

Deşi acum era bătrână, îşi păstra o forţă de nebănuit, cu siguranţă datorată antrenamentului.

— Dacă o veţi ţine tot aşa, vă veţi sinucide înainte de a o găsi, şi atunci la ce a mai folosit totul?

— Tu nu poţi înţelege, nimeni nu poate înţelege, şuieră Rekla cu ochii aprinşi. Eu sunt diferită de toţi, doar Thenaar mă cunoaşte. Pentru el trebuie să continui, iar de voi muri încercând să-i fiu pe plac, va fi o moarte bună.

— Eu vă înţeleg dorinţa şi ştiu că tăcerea asurzitoare a lui Thenaar vă distruge, spuse Filla, privind-o drept în ochi.

Pentru o clipă, Rekla rămase uimită. Nu i se mai întâmplase să descopere cineva cu adevărat sursa suferinţei ei.

— Nu îndrăzni să te pui la nivelul meu! exclamă indignată. Niciodată! Şi-i trase o palmă.

El continuă să o privească fără să retragă vreun pas.

— Thenaar aşteaptă serviciile dumneavoastră, nu moartea. Nu pierzându-vă viaţa pe urmele fetei ăleia îi veţi recâştiga bunăvoinţa. Trebuie să trăiţi ca să-l slujiţi.

Rekla încleştă pumnii, lăsând ochii în jos. Respiraţia ei deveni greoaie, iar Filla înţelese că ar fi vrut să plângă, dar nu o putea face în faţa lui.

— Lăsaţi-mă să vă duc eu, spuse el cu un impuls neaşteptat în glas.

Ea îl privi uluită.

— Voi fi picioarele dumneavoastră şi, vă jur, voi alerga, voi fi mai rapid decât aţi fost până aici. Dar odihniţi-vă acum, vă rog.

O scânteiere de recunoştinţă se aprinse în ochii albaştri ai femeii. Apoi expresia ei deveni din nou dură şi se transformă într-un zâmbet sarcastic.

— Aşa de slabă mă vezi? O blestemată fără nicio putere, un vierme care nu mai este în stare să-i slujească zeului ei?

Împinsă de exasperare, Rekla urlă, iar ecoul cuvintelor ei răsună în pereţii stâncoşi ai cheilor. O piatră se desprinse din vârful crestei de deasupra şi se rostogoli la picioarele lor. Niciunul nu se mişcă.

— Eu vreau doar să vă ajut, nimic altceva. Aţi fost trădată, v-au adus în halul ăsta prin înşelăciune. Prin corpul meu vă pot ajuta să redobândiţi ceea ce v-a fost luat şi o voi face.

Filla simţea cum i se rupe inima în piept. Rekla rămase în tăcere pentru un moment care lui i se păru infinit, ca şi cum cuvintele lui nu ar fi atins-o câtuşi de puţin. În sfârşit, schiţă un zâmbet scurt, aproape înţelegător.

— Fie. Dar să nu-mi ceri să mă opresc, să nu-mi ceri să încetez. Nu pot.

Filla îşi ţinu pentru sine entuziasmul. Încuviinţă şi făcu o plecăciune adâncă în faţa ei.

— Ştiu, stăpână, ştiu.

Dubhe clipi de vreo două ori. Era întuneric, grozav de întuneric, şi ea era răvăşită.

— Pot să ştiu ce naiba încercai să faci?

Tresări. Da, într-adevăr, ar fi recunoscut glasul acela din o mie. Era el. Cu cămaşa sfâşiată acolo unde îl rănise cuţitul Reklei; cu faţa poate mai slabă şi mai palidă, şi ochii verzi, intenşi şi plini de viaţă.

— Te simţi bine acum?

Lonerin se apropie de faţa ei ca să o privească mai bine şi doar atunci Dubhe îi sări de gât, uitând de mâinile şi picioarele înţepenite de frig şi de nelinişstea care cu puţin timp în urmă o determinase să se arunce în apă. Nu-şi putea crede ochilor. Lonerin supravieţuise, era acolo, lângă ea, şi sentimentul de singurătate care o chinuise în acele zile dispăru într-o clipă. Nu mai fusese niciodată atât de fericită.

— Încet, şopti el, dar ea nici măcar nu-l auzi şi-l strânse cu şi mai multă forţă. Pielea lui avea un miros extraordinar, şi doar în acel moment Dubhe îşi dădu seama cât de bine mirosea. Respiră adânc, trăgând cu sete în piept acel parfum familiar.

Lonerin o strânse cu putere, aproape cu disperare. De mult timp dorise să o facă, pentru că şi lui îi fusese dor de

ea, iar acum, în sfârşit, toate piesele erau la locul lor.

Căzură amândoi pe stânca dură de pe malul lacului, copleşiţi de entuziasm şi de bucurie.

Dubhe ridică privire şi fixă cu ochi strălucitori faţa tovarăşului ei, încă nevenindu-i să creadă că primise acel cadou. Era un miracol, un miracol splendid: Lonerin era viu şi acum era în braţele ei, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. El o privi intens în ochi, apoi, pe neaşteptate, o sărută.

Dubhe rămase fără suflare, incapabilă să se mişte.

O luase pe nepregătite şi imediat fu cuprinsă de un val de emoţii, furtunos ca un râu care se revarsă. Imaginea Maestrului îi reveni vie în minte, ca şi cum n-ar fi trecut nicio zi de la acea noapte din urmă cu aproape cinci ani. Se simţea tulburată, nu mai reuşea să înţeleagă unde se afla şi ale cui erau mâinile care-i mângâiau blând faţa. Dar se lăsă în voia momentului: aşa trebuia, ştia asta, şi, la urma urmei, nu dorea altceva. Răspunse la acel sărut fugar şi neaşteptat. Nu credea că va fi în stare şi fu uimită că mişcările ei aveau atâta siguranţă. Era tristă şi fericită în acelaşi timp, suspendată între trecut şi prezent ca niciodată înainte. Lonerin îi şoptea în urechi cuvinte pe care nu le înţelegea, dar care curgeau dulci în sufletul ei. Se dădu bătută şi se lăsă în voia acelei călduri. Era aşa cum visase mereu când Maestrul era încă în viaţă şi cum sperase să fie şi după moartea lui, când se lăsa în voia unor dorinţe de adolescentă care nu cunoscuse copilăria.

— Te iubesc, spuse el.

Dubhe deschise ochii, fără să fie sigură dacă a auzit cu adevărat acele cuvinte. În întunericul din peşteră, chipul lui Lonerin părea cel al Maestrului. Respiraţia lui avea mirosul mării, şi Dubhe îşi aminti casa de pe ţărmul oceanului, când vântul era puternic şi scândurile de pe acoperiş scârţâiau. Glasul lui era asemenea valurilor care se sparg de ţărm, şi amintirile începură să-i defileze prin faţa ochilor.

„Maestre…”

Atunci se întrebă dacă era ceva greşit în ce făceau, dar

deja nu mai putea să dea înapoi, acum când metamorfoza era completă, când totul era cum ar fi trebuit să fie.

O lacrimă căzu pe obrazul ei, iar Lonerin o şterse blând cu palma.

— Nu plânge…

Ea dădu din cap că nu, având sunetul mării în urechi şi imaginea Maestrului în faţa ei.

După aceea, lumea i se păru un loc tăcut şi înăbuşit. Aşadar, aceasta era iubirea pe care ea nu o cunoscuse niciodată? Asta se întâmpla când o femeie şi un bărbat se întâlneau? Totul părea un vis din care n-ar fi vrut să se mai trezească. Ştia că revenirea la realitate va fi dură şi că în momentul trezirii va găsi răspunsuri care nu-i vor plăcea. Dar acum nu mai era singură, îi aparţinea cuiva, iar sărutările lui Lonerin erau semnul acelei posesiuni atât de dulci şi liniştitoare. Nu asta dorise de când murise Maestrul?

Dubhe se aşeză pe pământ şi mângâie bandajele pe care Lonerin şi le pusese peste răni. Una pe umăr, uşor pătată de sânge, cealaltă pe abdomen.

— Nu s-au cicatrizat încă, trebuie să le coasem… şopti ea.

Se întoarse, observând o expresie de seninătate şi de satisfacţie pe faţa lui, cu totul nouă şi necunoscută.

— Sunt mai puţin grave decât par, spuse Lonerin.

Ea nu-l băgă în seamă, se ridică, luă din geantă ce-i trebuia din lucrurile furate de la Rekla şi se întoarse spre el. Îi zâmbea. Se blocă.

— Ce ai? întrebă ea, confuză.

— Eşti… frumoasă.

Dubhe roşi. Era ceva teribil de stânjenitor în acea scenă, ceva care o împingea să se mişte repede şi să facă ce trebuia.

Scoase aţa şi acul şi tot felul de castronele pline cu ierburi.

— Nu cumva vrei să mă tratezi! exclamă Lonerin, făcând nişte ochi câte cepele.

— Ai nevoie.

— Chiar nu cred asta. Scoase din buzunar o sticluţă şi i-o flutură prin faţa ochilor. O recunoşti? spuse cu un zâmbet.

— Ambrozia…

— Datorită ei am reuşit să scap cu viaţă. Fără ea, aş fi mort.

Dubhe nu se lăsă convinsă. În toiul protestelor lui, ea înlătură cu blândeţe bandajele, până ajunse la cele două răni. Erau bine îngrijite, având în vedere câte trebuise să îndure. Pe alocuri însă erau încă deschise şi licăreau în umbra peşterii.

— Vezi? Am fost un preot priceput.

— Nu şi aici, spuse ea, atingându-i o rană care nu se închisese încă. Simţi cum i se încleştează imediat abdomenul.

— Am avut un mare noroc că dedesubt era râul. Crede-mă, când Rekla a venit spre mine, mă simţeam atât de rău, încât credeam că nu voi reuşi. Chiar am crezut că mor. Eu nu am fost niciodată rănit, înţelegi?

Lonerin o privi căutând înţelegere, dar Dubhe continua să coasă şi să-l asculte absorbită.

— Nu ştiu cum s-a eliberat Rekla din strânsoarea mea. Îmi amintesc doar că atunci când s-a agăţat de marginea prăpastiei, glezna ei mi-a scăpat din mână şi am căzut. Mi-a luat ceva timp până să mă prăbuşesc în râu, impactul a fost groaznic. Mi-am pierdut cunoştinţa pentru câteva minute; apoi, când mi-am revenit, nu înţelegeam nimic, vedeam doar albastrul profund al apei care mă înconjura. Nu mai ştiam unde era suprafaţa, iar rănile mă dureau de-mi venea să mor. Cumva, am reuşit să ies la suprafaţă şi m-am agăţat de o stâncă, apoi m-am târât până la mal. Acolo era un fel de plajă stâncoasă. Nu ştiu cât timp am rămas acolo, la un moment dat am leşinat din nou, puterile mă părăsiseră cu totul.

Dubhe rupse firul cu dinţii, apoi trecu un deget peste ultima cusătură, doar vreo două împunsături. Lonerin fu

străbătut de un fior.

— Nu te mândri prea mult cu opera ta, deja făcusem eu aproape totul.

Dubhe zâmbi timidă. Părul îi crescuse destul de mult ca să-i cadă pe frunte în mici smocuri şi îşi ascunse ochii în spatele lor. Începu să prepare ierburile. Lonerin îi observă chipul palid şi concentrat, pe care încă se zăreau semnele loviturilor de când fusese captivă. Câteva vânătăi ici-colo, urma roşie a unei tăieturi. Se gândi cu furie la ceea ce-i făcuse Rekla, la faţa ei delicată, zdrobită de cine ştie ce torturi. Şi totuşi o găsi foarte frumoasă, chiar şi aşa, suferindă.

— Continuă, îi spuse ea ridicând capul.

— Cred că zeii au vrut să mă salveze dintr-un motiv pe care nu-l cunosc. O zi şi o noapte am rămas acolo, în aer liber şi în frig. Nu puteam folosi magia ca să mă vindec, pentru că eram prea slăbit. Ambrozia a fost singura mea salvare. Am folosit-o ca să îngrijesc rănile, şi apoi am încercat să mă odihnesc, vreo două zile nu am făcut altceva. Mă gândeam în permanenţă la tine, la ce-ţi va fi făcut Rekla, dacă mai erai în viaţă… A fost groaznic.

Dubhe îl privi atât de intens, încât el fu nevoit să-şi plece privirea. Începu să-i întindă peste răni alifia pe care o pregătise. Era răcoroasă, iar atingerea ei, delicată, drăgăstoasă. Lonerin se bucură de acea senzaţie şi se surprinse gândind că nu putea fi adevărat.

— Apoi am început să merg şi te-am căutat.

— Cum puteai şti unde sunt şi că eram în viaţă?

Privirea lui Lonerin căzu imediat peste braţul ei, acolo unde pielea îi era atinsă de culorile vii ale blestemului. Simţi o durere în piept şi dorinţa foarte puternică de a o îmbrăţişa.

— Pecetea.

Dubhe îl privi curioasă.

— Eu simt magia, toţi magii o pot face. Pecetea nu este o vrajă ca atâtea altele, este mult mai puternică. Există formule special concepute pentru a simţi amprenta magică

pe care o lasă în urma lor, iar eu le-am folosit ca să te găsesc. Nu necesită multă energie pentru a o face.

Dubhe îşi luă mâinile de pe rănile lui şi se duse să se spele în izvorul din apropiere.

— Ce aveai de gând să faci când am ajuns, mai devreme?

Ea rămase nemişcată, dar nu răspunse.

— Te tot duceai la fund, nu păreai că vrei să ieşi la suprafaţă.

Se ridică şi merse spre el.

— Ce era ura aia din privirile tale când Rekla şi Filla ne-au atacat?

Lonerin rămase perplex.

— Ce legătură are cu ce discutăm acum?

— Are.

— Nu faci decât să eviţi răspunsul.

— Şi tu.

Lonerin o privi câteva clipe, apoi oftă.

— Ce s-a întâmplat după ce am căzut?

Dubhe se aşeză, cu picioarele încrucişate, şi începu să povestească. Pe scurt, după cum îi era obiceiul, dar Lonerin putea citi printre cuvintele ei toată suferinţa pe care trebuie să o fi îndurat. Tortura Reklei, captivitatea, şi apoi singurătatea, înaintarea fără un scop.

— Ai fost extraordinară, îi spuse în cele din urmă. Eram sigur că aveai să continui.

Ea zâmbi jenată.

— Nu mergeam nicăieri, ai văzut şi tu, eram pe punctul de a abandona totul.

Lonerin dădu din cap că nu.

— Apoi, nu eşti aşa departe de drumul cel bun, am verificat direcţia. Suntem aproape, simt asta.

Dubhe zâmbi cu puţină convingere, şi atunci el o strânse în braţe şi o sărută. Ea nu se opuse şi-i răspunse la sărut, dar în gestul ei era ceva încă rece şi trist.

„În curând îi voi alunga orice suferinţă, îi voi smulge Fiara din piept şi o voi scoate din mâinile Breslei. O voi salva şi

va fi doar a mea.”

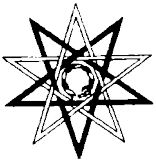

15
MĂRUNTAIELE PĂMÂNTULUI FOCULUI

Ido opri calul, şi San se trezi din somnul uşor în care căzuse. De când gnomul redevenise stăpân pe situaţie, nu se opriseră nici măcar o clipă şi erau amândoi epuizaţi.

Simţi că băieţelul din spatele lui îşi freca ochii, în timp ce privea în jur. Ido îşi putea foarte bine imagina chipul lui derutat în faţa acelui spectacol. Nu era nimic altceva decât deşert, câţiva copaci uscaţi şi Thalul, uriaş şi ameninţător, înaintea lor.

— Coboară, spuse. Fără ajutorul tău nu mă pot da jos de pe animalul ăsta.

San ascultă fără să pună întrebări, se încredea orbeşte în el.

Ido descălecă printre înjurături, apoi stătu câteva secunde aplecat, încercând să-şi tragă sufletul. Când se simţi mai bine, începu să inspecteze terenul.

— Ce cauţi? întrebă San.

— Un semn. L-am lăsat cu trei ani în urmă şi ar trebui să mai fie aici.

Îşi trecu degetele peste pământ, până când găsi ce căuta. Zâmbi.

— Ajută-mă.

Îi arătă lui San o bucată de pânză ciudată, care abia se vedea în nisip. O folosise mai ales în timpul rezistenţei, fiind perfectă pentru a camufla intrările secrete în apeductul din Pământul Focului. Era compusă dintr-o fibră specială, pe

care demult Soana o tratase cu un filtru magic care o făcea şi mai puţin vizibilă.

— Apucă celălalt capăt şi trage când ajung la trei, spuse el.

Învelişul se dădu la o parte destul de uşor şi, prin praf, Ido recunoscu parfumul Soanei. Pentru o clipă, se trezi purtat departe, pe tărâmul unde amintirile aveau încă trăinicia realităţii.

— Ce este?

Ido se cutremură.

Pânza scoase la iveală o scară care cobora în pământ. Băieţelul o privea cu gura deschisă şi gnomul nu putu să-şi ascundă mulţumirea. Toţi făceau faţa aia prima dată când îi ducea acolo, pe vremea războiului împotriva lui Dohor. Primul contact cu viaţa din rezistenţă te lăsa mereu fără cuvinte.

— Îndată vei vedea, spuse el, coborând primul.

Apa curgea printr-o albie lată de vreo două braţe şi cam tot atât de adâncă, în timp ce tavanul rotunjit al tunelului îşi avea pereţii deasupra unor şanţuri laterale prin care cu greu se putea înainta în doi. Ido şi San se mişcau în pas vioi pe unul dintre acestea, urmând canalul care era slab luminat de torţa lor. Din când în când se deschideau ramificaţii secundare care duceau apa în alte părţi, în măruntaiele muntelui, spre vreun oraş mare sau spre Passel, fluviul din Pământul Stâncilor care alimenta cu apă Pământul Focului. Căldura şi umiditatea erau insuportabile. Şi, cu toate acestea, Ido se simţea acasă.

Îşi amintea totul perfect. Fiecare coridor i se părea un vechi prieten şi o lua pe el cu hotărâre, pipăind pereţii cu vârful degetelor. Totul era la fel ca în urmă cu trei ani, când rezistenţa fusese distrusă şi apeductul din Pământul Focului, care constituia temelia ei, fusese golit. La sfârşitul războiului, Dohor poruncise să se inunde pentru siguranţă anumite canale, dar acea reţea de conducte era prea vastă ca să fie distrusă complet. Pentru că nimeni nu ştia cu

exactitate cât de mult se întindea acel labirint sub pământ. Ido însă ştia, acela era pământul lui natal şi cunoştea bine trecerile încă funcţionale şi sigure.

Nu după mult timp se opri. Ajunseseră. În faţa lor se afla o sală imensă, luminată din loc în loc de lumina care pătrundea printr-o firidă mare din boltă. Erau nenumărate astfel de ochiuri în apeduct, toate camuflate în exterior de grămezi de pietre şi tufişuri. Era un bazin de acumulare, iar în pereţi erau săpate nişe mici şi tot atâtea coridoare: casele rebelilor.

Acum, când nu mai locuia nimeni acolo, acel loc semăna mai mult cu o criptă decât cu un loc istoric de luptă. Şi totuşi, amintirile lui Ido îl repopulară în grabă cu tovarăşi de arme, prieteni, femei şi copii. Pentru el, acele mici găuri negre fură luminate de o lumină slabă, şi, asemenea unor fantome, îi readuseră în minte ceea ce fusese o comunitate plină de viaţă şi dezordonată, unde locuise şi Soana. Şi-o amintea bine pe femeia lui, cu fruntea sclipind de sudoare şi zâmbetul blând mereu pe buze, în timp ce ducea la şcoală copiii rebelilor sau întărea efectul armelor războinicilor prin magia ei. De când murise, nu găsise nimic pe lume care să se poată compara cu frumuseţea ei.

— Este minunat…

Ido se întoarse dintr-odată. San contempla sala cu nasul în vânt.

— Acesta este apeductul, nu-i aşa? întrebă cu ochii sclipitori.

Ido dădu din cap că da.

— Tata îmi vorbea deseori despre el. Cărţile spun că pe-aici a trecut bunica, când căuta cea de-a şaptea piatră a talismanului, este un loc legendar! Îmi povestea că şi el când era tânăr ar fi vrut să-l viziteze… La naiba, îmi dă o stare ciudată faptul că mă aflu aici.

Ido zâmbi trist.

— Trebuie să ştii că, până acum trei ani, acest loc era plin de oameni, nimfe şi gnomi care se aliaseră ca să lupte împotriva lui Dohor. Apoi totul s-a sfârşit, iar din acele fapte

de vitejie a rămas doar ce vezi acum.

Oftă.

— Vino, îi spuse apoi şi-l conduse pe San spre locuinţe.

Erau mai curând sărăcăcioase şi simple: foarte puţină mobilă, nicio deschizătură spre exterior, doar nişe pentru torţe în pereţi, tavane joase, cât să poată să stea în picioare un om normal, atingându-le uşor cu capul. Paturile erau săpate în zid şi acoperite cu saltele de paie. Pentru lucrurile personale existau câteva cufere.

Totul rămăsese intact, exact ca în acea seară, când rezistenţa pierduse. Un scaun mai era încă răsturnat pe podea, într-un colţ, iar nişte cărţi erau deschise pe o masă din apropiere. Dulapul era plin cu alimente stricate, dar fructele uscate rezistaseră, ca şi carnea uscată.

Ido zâmbi. Acolo înăuntru erau în siguranţă.

— Bine, acum este rândul nostru.

San îl privi fără să înţeleagă.

Gnomul îl conduse într-o cameră, cea care arăta mai bine, şi se sprijini de pat. Avu impresia că se afla în paradis. Cât ţinuse blestemata aia de urmărire nu-şi trăsese sufletul o clipă. Îi scăpă un mormăit de plăcere. Se întinse.

— Trebuie să-mi refaci bandajul. În lada din spate ar trebui să fie nişte feşe, aici locuia preotul taberei.

San o deschise şi un nor de praf se împrăştie în încăpere. Tuşi, apoi se băgă în ladă până la brâu. După puţin timp ieşi mulţumit de-acolo.

— Perfect. Lipseşte doar apa, nu-i aşa?

Copilul era entuziasmat să poată fi de ajutor şi se duse în fugă la rezervor să umple găleata pe care o găsise.

Se dovedi deosebit de priceput cu bandajele. Se vedea că nu mai avusese de-a face cu astfel de lucruri, dar asculta cu atenţie indicaţiile lui Ido.

Când rana fu dezvelită, gnomul o privi cu un ochi expert. Era o tăietură destul de adâncă. Înjură.

— Mă tem că va trebui să mă coşi, dacă vom găsi ac şi aţă…

San se îngălbeni, lăsă capul în jos şi-l privi pe furiş.

— Chiar este necesar?

— Nu există alte metode, San, şi nu e chiar aşa de groaznic pe cât crezi. Te vei descurca foarte bine.

— Poate că există o altă soluţie…

— Şi anume? întrebă gnomul, perplex.

San rămase în tăcere, cu privirea în jos şi obrajii roşii.

— Tata n-ar vrea…

Ido se scărpină în cap.

— Nu înţeleg nimic. Încearcă să fii mai clar şi să o luăm de la capăt. Ai o soluţie?

San dădu din cap că da, dar după acel semn nu urmă nicio explicaţie.

— Atunci, fa ceea ce trebuie să faci!

Băieţelul scoase un oftat prelung, apoi îşi clăti mâinile cu apă şi le puse cu blândeţe peste rana gnomului. Ido îşi retrase instictiv şoldul, dar puţin după aceea simţi cum este invadat de o stare de bine. Rămase fără cuvinte. San ţinea ochii închişi, iar mâna lui era uşor luminoasă.

— Eşti un mag…

San holbă ochii la auzul acelui cuvânt şi se îndepărtă imediat de el.

— Ce? Ce am spus?

— Eu nu sunt un mag!

Era speriat.

— San, ai capacitatea de a vindeca oamenii cu mâinile! În fine, lucrurile astea le fac magii.

— Din acest motiv nu voia tata, altfel oamenii încep să bârfească.

Ido încercă să pună totul cap la cap. Tarik se certase cu Sennar, poate acea aversiune faţă de capacităţile fiului se trăgea de acolo.

— Bine, cum doreşti. Dar acum eu am nevoie de îngrijirile tale, te rog, San…

Îi zâmbi. Trecu ceva timp până când băieţelul se apropie din nou de el, dar în cele din urmă se lăsă convins.

Ido fusese deseori îngrijit de magi şi învăţase să distingă diferitele puteri ale vindecătorului în funcţie de starea de

bine pe care o aducea rănilor. Era un mod destul de grosolan de a măsura puterea magică, dar întotdeauna se dovedise a-i fi util. Conform acelei măsurători, San trebuia să fie destul de puternic. Era evident că nu primise niciun fel de pregătire, trebuie să fi fost un talent înnăscut. Ido stătu să-l privească în timp ce acţiona, faţa lui concentrată scoţând la iveală caracterul de adult care începea să se distingă pe chipul de copil. Îi trezi un sentiment de duioşie.

— Tu eşti Ido, nu-i aşa? şopti San pe neaşteptate.

Gnomul fusese luat prin surprindere de acea întrebare bruscă, dar, în cele din urmă, încuviinţă.

Privirea băieţelului se lumină.

— Eram sigur.

— După ce ţi-ai dat seama?

— După tot. După felul în care te băteai cu tipul ăla îmbrăcat în negru şi pentru că m-ai adus aici... San făcu o pauză, apoi continuă, umflându-şi pieptul de mândrie: Eu sunt nepotul lui Nihal.

— Ştiu. De unde crezi că îţi ştiam numele?

San se dezumflă. Nu se aşteptase la asta.

— Într-adevăr, nu mă gândisem... răspunse copilul, întorcându-se să-i îngrijească rănile.

Fruntea-i era acoperită de mici picături de sudoare. Deja era obosit, efortul pe care-l făcea trebuie să fi fost uriaş, dar continua să-l trateze în ciuda acestui fapt. Se lăsă o clipă de tăcere, iar Ido observă că se întunecase la faţă.

— Tatăl meu, adăugă apoi cu glasul tremurându-i uşor. Nu voia ca eu să folosesc aceste puteri stranii.

Avea umerii lăsaţi şi privirea goală.

Ido bănui că pentru el trebuia să fie o povară uriaşă să vorbească despre acele lucruri, acum când Tarik nu mai era.

— Ridică-te, hai, cred că eşti epuizat, îi spuse.

San ascultă, se depărtă de el şi îşi privi mâinile cu ochii plini de lacrimi. Era evident că se simţea vinovat pentru ce se întâmplase. Ido stătu pe gânduri şi-l strânse la piept. Nu mai conta că rana zvâcnea sau că îl chinuia coasta ruptă.

Copilul ăla avea nevoie să se descarce, nu putea să ţină totul în el.

Băiatul nu răspunse imediat la îmbrăţişare, dar nu-i luă mult timp până să o facă. În cele din urmă, se sprijini cu capul de umărul lui, şi Ido simţi cum îi curge o lacrimă. După puţin timp, San plângea fără oprire. Ido îi mângâie părul albastru fără să spună nimic, împărtăşindu-i durerea doar prin respiraţia liniştită care îi sălta pieptul.

— Tata îmi vorbea mereu despre bunica. Ştia toate aventurile ei, pe cele din cărţi şi pe cele povestite de lume. Mi-a spus că a călătorit în ţinuturile de dincolo de Saar şi mi-a vorbit şi despre copilăria ei. Îmi povestea lucrurile astea seara, lângă foc, dacă era iarnă, sau afară, sub stele, când era vară. Îmi plăcea foarte mult.

San stătea cu picioarele încrucişate, legănându-se uşor din cauza agitaţiei care încă îl stăpânea. Cu privirea în pământ, din când în când îşi trăgea nasul. Chiar plânsese foarte mult, dar sigur îi făcuse bine. Acum avea chef să vorbească.

Ido îl asculta atent, aşezat pe patul lui, cu bandajul proaspăt care îi dădea o minunată stare de bine, chiar dacă îl dureau toate încheieturile din cauza eforturilor din ultimele zile.

— Cred că ştiu de ce tata nu voia să vorbesc despre bunica şi despre mâinile mele luminoase, spuse San. Nu voia necazuri, ştii? În Salazar, îşi vedea mereu de treburile lui, iar eu şi mama, pe lângă el. Eram normali. Eu mă gândeam uneori la bunica, la toate lucrurile pe care le făcuse, şi-mi spuneam că dacă oamenii ar fi ştiut, poate că aş fi intrat imediat în Academie sau aş fi avut vreo onoare.

— Şi despre bunicul? Despre el îţi vorbea?

San dădu din cap că nu.

— Niciodată. Despre el, numai lucrurile care au fost scrise. Însă pe mine mă interesa Sennar. A scris o grămadă de cărţi celebre, le-am citit pe toate. De-acolo am învăţat câteva dintre trucurile mele.

Ido ciuli urechile.

— De exemplu?

— De exemplu, să le pui pe animale să facă ce vrei. Două cuvinte şi te privesc prostite. Frumos, nu? Doar că tata m-a prins o dată. Am făcut-o în faţa unor prieteni, cu o găină. Nu era genul care să mă bată, dar de data aia chiar l-am călcat serios pe nervi. M-a lovit de atâtea ori, încât mama s-a supărat. Şi ca şi cum nu era de-ajuns, mi-a spus să nu o mai fac niciodată, pentru că magia este ceva periculos şi chestii de genul ăsta.

„Îl urai chiar atât de tare pe tatăl tău, Tarik? Atât de mult, încât să-l ştergi din viaţa ta şi a fiului tău?”

Pe Ido îl trecu un fior.

— În schimb, era mulţumit când luptam cu săbiile. Asta îi plăcea, într-o zi aş fi intrat în Academie, ştii? Iar el era bucuros. De ceva timp tot căuta pe cineva care să mă poată ajuta. Chiar dacă mama nu era de acord.

„L-ai modelat pe fiul tău după dorinţele tale, înăbuşind în el magia şi slăvind iubirea pentru luptă. Nihal îţi rămăsese în suflet, nu-i aşa, Tarik?”

Umbra intangibilă a tatălui lui San se aşeză între Ido şi băiat.

— Dar tu ai cunoscut-o pe bunica! Cine ştie câte poveşti mi-ai putea spune despre ea…

Ido se întrebă câte persoane încă existau pe lume care o cunoscuseră pe Nihal. Şi niciuna, cu siguranţă, nu o cunoştea ca el.

— Cum era? Eu am încercat să mi-o imaginez toată viaţa. Semăna cu statuile pe care le văd peste tot?

— Era mai micuţă şi, cu siguranţă, nu avea acea faţă înspăimântătoare pe care i-o sculptează mereu.

— M-am gândit şi eu la asta, spuse San chicotind. Feţele alea crude… Am citit *Cronicile Lumii Pământene,* le ştiu aproape pe de rost, şi mi-o imaginam diferită. Frumos este că şi ea se temea, ca şi noi, nu-i aşa?

— Aşa este. O lecţie pe care eu i-am dat-o primul.

San adoptă o expresie curioasă, şi Ido observă cât de mult semăna cu bunica lui. Ca şi cum ea ar fi stat în faţa lui.

Vedea în el aceeaşi nervozitate ca a lui Nihal, aceeaşi nemulţumire generală şi aceeaşi poftă de viaţă.

— Pentru mine a fost ca o fiică, spuse el în sfârşit. Am învăţat-o totul, inclusiv cum să reuşeşti să stai pe un câmp de luptă şi cât de mult trebuie să respecţi teroarea pe care o simţi când mergi la război.

San îi sorbea cuvintele, iar ochii lui Ido fură umbriţi de amintiri.

— Povesteşte-mi o aventură de-a ta, tu eşti o legendă! Am citit o grămadă de lucruri despre tine. Tata nu a crezut niciodată că tu ai trădat Consiliul Regilor, mi-o spunea când eram singuri, şi nici eu nu credeam, dar ţineam asta doar pentru mine, evident. Prin părţile mele, toţi sunt de partea lui Dohor, şi nu voiam să am necazuri.

Deşi era obosit şi stomacul îi mormăia, Ido avea chef să vorbească despre trecut. La urma urmei, era tot ce-i rămânea.

— Ia nişte brânză şi câteva mere din sacul meu. În timp ce mâncăm, îţi povestesc câte ceva.

San zâmbi şi sări în picioare.

Se făcu noapte tot povestindu-i istorii, una după alta. Pentru că avea un repertoriu de aventuri aproape nesfârşit. Poveşti de război, poveşti înfricoşătoare, poveşti de iubire… Viaţa lui chiar fusese bogată în întâmplări şi o umplea în continuare cu fapte şi amintiri, în timp ce trupul lui, asemenea unei hărţi, nota o nouă rană pentru fiecare aventură. San îl ascultă fermecat, uitând chiar să şi mănânce, râzând când era de râs şi plângând când lucrurile deveneau triste. De-abia când se făcu foarte târziu începu să lupte cu primele semne de oboseală. Pleoapele i se îngreunară, şi Ido îşi domoli glasul ca să-l însoţească în somn. Îl culcă în patul lui şi rămase lângă el până adormi. Avea ochii încă umflaţi de prea mult plâns, dar chipul îi era în sfârşit senin.

Ido îl privi în tăcere şi jură că acum, după ce-l găsise, nu avea să-l mai scape din mână niciodată. Nimeni nu-i va

atinge nici măcar un fir de păr din cap, cel puţin atâta timp cât el va mai fi în viaţă.

În zilele următoare, San se dovedi a fi un infirmier grijuliu. Îi schimba bandajele lui Ido de două ori pe zi, pregătea mâncarea şi îl vindeca prin puterile lui magice, chiar dacă era limpede că folosea în continuare acea putere cu un oarecare disconfort. Pentru Ido era ca şi cum s-ar fi întors în trecut. San îl ajuta să revină pe vremurile Academiei, când le preda elevilor, şi Nihal era plecată în misiunea ei.

Într-o seară, San îşi dădu toată silinţa să pregătească o supă din nişte rădăcini pe care le găsise în sacul cu merinde al lui Ido. Stătuse aplecat deasupra vetrei mai bine de o oră, cu cămaşa udă de sudoare din pricina căldurii focului şi a acelui loc subteran, fiind atât de aproape de Thal. Când totul fu gata, îi duse supa la pat şi aşteptă ca el să guste primul.

Ido duse lingura la gură şi îşi permise să joace puţin teatru. Mirosi, apoi suflă aburul cu o expresie uimită pe faţă. San aşteptă nerăbdător. Ido ar fi vrut să-l mai ţină puţin pe jar, se distra, dar în cele din urmă dădu pe gât prima înghiţitură. Nu era rea. Poate puţin cam prea lungă, dar gustoasă. San se descurcase bine.

— Este foarte bună, spuse Ido.

Băieţelul scoase un oftat lung de uşurare şi începu să mănânce şi el. Tot timpul cinei se priviră pe furiş, în tăcere, şi de-abia la sfârşit Ido hotărî că venise momentul să vorbească serios cu el.

— Te-ai întrebat cine erau bărbaţii care te-au răpit? îl întrebă el pe nepusă masă.

San tresări uşor. Era rezemat de pat, pregătit probabil să asculte alte aventuri, şi chiar nu se aştepta la acea întrebare. Se mulţumi doar să dea din cap că nu.

— Făceau parte din Breasla Asasinilor. Ştii cine sunt, nu-i aşa?

Ido îi citi răspunsul în priviri înainte ca el să-i răspundă.

Teama pe care o stârnea acel nume era generală.

— Ce vor de la mine? întrebă San cu spaimă în glas.

— Vor corpul tău.

El în continuare nu înţelegea.

— Cei din Breaslă cred că Tiranul este un fel de profet care va aduce sfârşitul lumii. Ca să-l învie, au nevoie de un trup. Sufletul lui a fost deja adus la viaţă, acum le lipseşte un ales pe care să-l sacrifice.

San rămase tăcut câteva clipe.

— Dar de ce eu?

— Pentru că eşti un Jumătate-Elf, răspunse sec Ido.

Mâinile lui San se duseră instinctiv la urechile ascuţite, acoperite de păr.

— În realitate, nu eşti chiar un Jumătate-Elf, pentru că doar tatăl tău era, dar pentru ei este de-ajuns. Şi ai doisprezece ani, exact…

— Vârsta pe care o avea Tiranul când a murit, încheie San fraza.

Chiar era un băieţel isteţ.

Ido dădu din cap că da.

— Eu am fost trimis să te caut. De fapt, nu ştiam de existenţa ta. Ştiam numai despre Tarik, pentru că bunicul tău îmi scrisese şi eram convins că Breasla îl voia pe el.

— Dar de unde eşti aşa de sigur că asta vor?

— Consiliul Apelor avea un spion infiltrat în Breaslă, un mag. El a plecat însoţit de o fată care aparţinea sectei şi care ne-a dezvăluit totul.

San părea răvăşit, iar Ido îl înţelegea. Până acum o săptămână stătea în turn, luptându-se cu viaţa lui plictisitoare, dar plăcută, şi acum ajunsese în mijlocul unei intrigi care ar fi putut însemna sfârşitul Lumii Pământene.

— Cunoşti Consiliul Apelor?

San dădu din cap că nu.

— Este format din reprezentanţi ai magilor, generali şi domnitori ai Ţinutului Mlaştinilor, ai Pădurilor şi Pământului Mării, care s-au unit într-un fel de federaţie ca să încerce să oprească înaintarea lui Dohor.

Era limpede că San încerca să-l urmărească, dar nu reuşea.

— Este asemenea Consiliului Magilor din care făcea parte bunicul tău, continuă Ido, vorbind pe un ton cât mai calm cu putinţă. Doar că este format nu doar din magi. Eu fac parte din el, spre exemplu.

San dădu din cap că înţelege. Cunoştea foarte bine *Cronicile Lumii Pământene.*

— Magul despre care îţi spuneam, Lonerin, a fost trimis în lăcaşul Breslei Asasinilor chiar de Consiliu. Voiau să-i afle planurile, având în vedere că bănuiau o alianţă între sectă şi Dohor.

San păru şocat.

— E greu de crezut, cel puţin pentru cineva care nu-l cunoaşte pe Dohor aşa de bine ca mine, dar acesta este adevărul.

Ido îşi trase sufletul.

— Cred că tu cunoşti povestea Jumătate-Elfilor.

— Tata mi-a vorbit despre ei. Persecuţiile Tiranului, bunica era ultima rămasă… povestea aia, nu-i aşa?

Ido dădu din cap că da.

— Exista o profeţie care vorbea despre distrugerea Tiranului prin intervenţia unui Jumătate-Elf. Din acest motiv i-a exterminat pe toţi. Nihal şi Aster erau ultimii rămaşi. Acum Nihal este moartă, iar tu şi tatăl tău eraţi ultimii cu sânge de Jumătate-Elf. Lucrurile sunt complicate, dar sufletul unei persoane poate fi introdus într-un trup cât mai asemănător posibil cu cel pe care-l avea în viaţă. Îţi spun şi eu ce mi-au explicat magii, bine?

San dădu din cap, concentrat.

— Tu, care ai sânge de Jumătate-Elf şi ai aceeaşi vârstă pe care o avea trupul Tiranului când a murit, eşti perfect ca să-i găzduieşti sufletul.

Ido se gândi la puterile stranii ale lui San şi se întrebă dacă Yeshol ştia şi despre ele sau era vorba despre o coincidenţă îngrijorătoare.

Băieţelul părea că are nevoie de ceva timp ca să

asimileze dezvăluirea. Devenise palid.

— Aşadar, mă vor căuta în continuare, spuse în cele din urmă.

Ido încuviinţă.

— Dar nu-ţi face griji. În primul rând, eu mă aflu aici exact pentru asta, şi poate că nu-ţi par a fi prea în formă, dar te asigur că îndată ce-mi voi reveni, mă voi lupta ca un leu.

Încercă să zâmbească, dar San nu-i dădu atenţie.

— Şi apoi, avem alte planuri. Magul şi fata din sectă se îndreaptă spre bunicul tău.

De data asta San făcu ochii mari.

— Dar bunicul este mort! exclamă băiatul.

Ido simţi că încremeneşte. Acest lucru nu-l prevăzuse.

Băieţelul îi urmări cu atenţie privirea rătăcită, apoi începu să vorbească grăbit:

— Tata mi-a povestit că bunica a murit de tânără, iar bunicul puţin după aceea... Nu mi-a spus niciodată cum, parcă într-o luptă, din cauza durerii, nu ştiu... Când tata a plecat de-acasă, bunicul nu mai era! Dacă ăştia doi despre care vorbeşti au plecat, păi, nu vor găsi nimic.

Ido se gândi rapid ce să facă, dar nu avea altă soluţie. Putea doar să-i povestească adevărul.

— Am primit o scrisoare de la bunicul tău la câteva luni după ce tatăl tău a fugit de-acasă şi încă vreo două după aceea, spuse el.

San se schimbă la faţă.

— Trăieşte, San, sau cel puţin era în viaţă până acum câţiva ani. Tatăl tău a plecat pentru că aşa a hotărât.

— Este imposibil. Ţi-o fi scris altcineva, poate chiar tata, ca să nu te întristeze.

— Mi-a spus lucruri pe care doar el le putea şti.

Ido văzu cum pumnii băiatului se albeau, aşa de tare îşi încleşta mâinile.

— Nu este posibil, îţi spun. Tata mi-a spus povestea adevărată şi nu avea de ce să mintă.

Ido oftă.

— San… tatăl tău şi bunicul tău… nu se prea înţelegeau. Poate din acest motiv…

San sări în picioare, roşu de furie şi de durere.

— Tata nu m-ar fi minţit niciodată!

— Avea motivele lui întemeiate, răspunse Ido, fără să-şi piardă firea.

Acum că băiatul răbufnise, simţea că poate clarifica lucrurile mult mai bine decât dacă ar fi rămas aşezat pe pat, cu acea expresie pierdută.

— Nu mă trata ca pe un copil, şuieră San.

— Atunci, nici tu nu te comporta ca un copil.

San strânse din dinţi. Ido îl atinsese în orgoliu. Îl străpunse cu o privire nemiloasă.

— Ce ştii tu despre tata şi mama? Nici măcar n-ai fost în stare să ajungi la timp ca să-i salvezi! Ba chiar m-au răpit şi tu ai stat acolo să te uiţi, şi dacă nu eram eu, bărbatul ăla te-ar fi omorât!

O spusese cu răutate, cu intenţia clară de a-l răni. Ido îl văzu că regretă aproape imediat, dar San tot nu se clinti din loc, cu gura încleştată şi privirea fermă.

Gnomul nu arătă slăbiciune, nu lăsă privirea în jos. Erau lucruri pe care le cunoştea bine, lucruri la care se gândise singur şi pe care şi le repetase de mii de ori, din acea seară în Salazar. Rostite de San, sunau şi mai rău, dar nu voia să se lase copleşit.

— Sunt un bătrân nenorocit şi poate ai dreptate, spuse Ido după câteva clipe, pe un ton împăcat. Am greşit şi două persoane au murit. Nu ai idee cât de rău îmi pare, San. Dar ce ar trebui să fac? Să las totul baltă? Eu îmi voi continua misiunea şi îmi voi face datoria de a te proteja. Îţi jur că de data asta nu voi da greş. Sunt bătrân, e adevărat, dar ştiu ce înseamnă războiul.

San începuse să plângă în hohote, cu obrajii roşii şi pumnii strânşi. Ţinea capul aplecat, evitându-i privirea, în timp ce şoptea ceva ce el nu reuşea să înţeleagă. Ido era sătul să vadă atâta suferinţă peste tot.

Se sprijini de pat. Se gândi la momentul în care îl văzuse

pe Dola aşezat pe tronul tatălui său, tonul cu care-i spunea că este mort, zâmbetul cu care-i dădu de înţeles că ucigaşul era el. Apoi ziua execuţiei lui, şi apoi moartea Soanei, şi apoi a lui Vesa.

— Voi distruge Breasla cu mâinile mele şi totul va fi ca înainte! izbucni San cu o voce ameninţătoare.

— Într-adevăr, şi apoi vei rămâne singur, înconjurat de ruine, şi te vei întreba la ce a folosit.

— Dar trebuie să fac ceva! spuse băieţelul, plângând în hohote, copleşit de o mânie înăbuşită.

Era incredibil cum totul se repeta, cum suferinţa lui răspundea ca un ecou suferinţei bunicii lui. Lui Ido aproape că i se făcu frică.

Îl trase în sus şi-i strânse umerii cu putere.

— San, nu aceasta este calea. Crede-mă, va trece, dar trebuie să ai încredere!

El îşi feri privirea într-o parte, semn că refuza să accepte.

— Eu i-am văzut murind pe toţi, continuă Ido. Prieteni, duşmani, femeia pe care o iubeam, toată familia mea, până şi pe dragonul meu. Sunt singur, San, nu am pe nimeni căruia să-i povestesc cum s-a îmbătat Nihal la petrecerea ei de învestitură, când a devenit Cavaler al Dragonului, nimeni care să zâmbească cu mine la această amintire. Nimeni care să aibă sângele meu în vene, nimeni căruia să-i împărtăşesc bătăliile mele. Rămânem doar eu şi trecutul meu, înţelegi ce vreau să spun? Şi totuşi sunt aici, San, pentru că, în cele din urmă, timpul aleargă şi totul trece. Tu eşti tânăr şi vei învăţa să vezi ceea ce-şi imaginau pentru tine părinţii tăi: cu siguranţă nu visau să devii alesul pentru sacrificiu sau, şi mai rău, să porneşti împotriva Breslei având drept singură armă propriile braţe. Va trece, San, pentru că tu vei permite lucrurilor să se transforme şi să te ajute să creşti. În cele din urmă, vei face o alegere, şi totul îţi va fi mai clar. Dar pentru fiecare lucru există un moment potrivit. Dacă cedezi acum, nu vei avea o altă şansă.

San îl privi cu ochii strălucitori, în ei citindu-se acea prospeţime naivă pe care doar băieţii de vârsta lui o mai

păstrau. Nu răspunse, pur şi simplu se prăbuşi în braţele lui şi se linişti.

— Nu voiam să-ţi spun lucrurile alea…

— Ştiu, zâmbi Ido. Era incredibil ce putea simţi când îmbrăţişa viitorul, el nu cunoscuse niciodată această plăcere.

— Dar e ca şi cum aş fi strivit de ceva, mereu, în continuu, şi stomacul se strânge. Este insuportabil, uneori cred că nu o să rezist.

— Ştiu şi asta. Dar trebuie să te ţii bine.

Băiatul încuviinţă pe umărul lui, şi Ido îl strânse mai tare la piept.

În acea seară, San rămase să doarmă în patul lui Ido.

16
STĂPÂNII PĂMÂNTURILOR NECUNOSCUTE

Dubhe privi sticluţa la lumina lumânării. Lonerin dormea adânc puţin mai departe şi părea că nu-şi dăduse seama de nimic. Se trezise devreme, exact ca în dimineaţa anterioară. Deja de câteva zile Fiara nu-i mai lăsa niciun răgaz, dar de data asta răgetul profund care-i zguduise tot corpul fusese mai puternic. Avea nevoie să ia poţiunea, imediat.

Privi puţinul lichid albicios care mai rămăsese şi oftă. Cu siguranţă nu avea să-i ajungă pentru restul călătoriei. Cealaltă sticluţă pe care o luase de la Rekla se pierduse în lac, atunci când se aruncase.

Îşi dăduse seama de asta imediat după reîntâlnirea cu Lonerin, dar nu-i pomenise nimic, de teamă să n-o copleşească cu grijile lui, care încă o deranjau. Nu voia să fie consolată, voia să stea singură cu supărarea ei, să se acuze, pentru că acel gest atât de copilăresc îi provocase o pierdere enormă. Fusese o prostie să creadă că aşa termină cu toate. În primul rând, între ea şi Lonerin lucrurile se schimbaseră, ea se simţea ciudată, ba chiar *diferită*.

Totul părea atât de absurd. Când îl revăzuse, parcă îl apucase pe Dumnezeu de un picior. În el descoperise nu doar un tovarăş de călătorie, ci şi un iubit. Şi totuşi, acum se simţea din nou slabă şi singură. Nimic din acea forţă pe care credea că o recuperase nu ajunsese la ea. Erau doar ea, Fiara şi poţiunea.

Scoase dopul sticluţei şi luă o înghiţitură. Lichidul i se duse pe gât îmbietor şi simţi nevoia de a mai bea. Poate că încă o picătură ar fi ajutat-o să se simtă mai bine, cu siguranţă Fiara s-ar fi întors în vizuina din adâncul ei, şi ea ar fi putut percepe din nou lumea în întregimea ei şi la fel pe Lonerin. Păcat că nu-şi putea permite. Dubhe închise gura dintr-odată şi se îndepărtă de sticluţă. Rămânea ceva

mai mult de jumătate. Două, trei săptămâni, cel mult, apoi Fiara va fi liberă.

Simţi cum neliniştea o copleşeşte. Ce putea să facă în acel moment? Strânse ochii de parcă ar fi vrut să uite, apoi se întoarse spre Lonerin, căutând puţin sprijin, trupul lui abia se distingea în întunericul din peşteră, dar fu suficient ca să-i amintească de Mathon. Atunci, când era o fetiţă şi se îndrăgostise de el, doar privindu-l simţea un gol în stomac. Dubhe îşi opri privirea asupra mâinilor tânărului. Nimic. Nu simţea absolut nimic. Îi observă pieptul ridicându-se şi coborând ritmic, dar era ca şi cum el nu era acolo. Senzaţia că era din nou departe o umplu de durere.

— Nu e timpul să iei poţiunea?

Lonerin se oprise şi se întoarse spre ea, cu faţa luminată parţial de globul de lumină care radia din mâna lui. Străbăteau un coridor jos şi îngust, el mergea înainte şi Dubhe în spatele lui.

Ea îi evită privirea.

— Am luat-o deja.

Lonerin păru uimit.

— Nu mi-am dat seama.

— Am luat-o ieri-dimineaţă, când tu dormeai.

— Cât a mai rămas?

Exact întrebarea de care se temea Dubhe.

— Suficientă.

— Asta nu este un răspuns, spuse el cu încăpăţânare.

— Şi cealaltă sticluţă? Ai pierdut-o?

Era incredibil cum putea să prindă din zbor tot ce era legat de blestemul ei. Inclusiv minciunile. Ştia întotdeauna cum se simţea, cât de puternică era Fiara şi când ar fi trebuit să ia poţiunea. Părea că-l interesa numai acest lucru.

— Ţi-am spus că îmi ajunge.

Lonerin o privi cu duritate.

— Dacă-mi dai voie, eu decid asta. Sunt un mag, la urma urmei.

Dubhe nu putu să se opună. Îşi dorea prea mult ca totul să meargă bine, avea nevoie ca Lonerin să o înţeleagă, să o ajute. Şi totuşi părea că nu este în stare.

— Cred că am pierdut o sticluţă în lac, spuse ea în cele din urmă, cu un aer vinovat. Ieri-dimineaţă am luat o înghiţitură, îmi mai rămâne pentru vreo două săptămâni.

Expresia lui Lonerin se îmblânzi. Se lăsă o clipă de tăcere. Dubhe îi evită privirea, dar el o strânse în braţe.

— Vom găsi o metodă, stai liniştită. Ţi-am promis…

Dubhe îi putea simţi respiraţia caldă pe gât, forţa şi sinceritatea acelui gest erau autentice, dar ea era rece şi distantă, şi se dispreţui pentru asta. Nu reuşea să regăsească sentimentele pe care le avusese în seara în care deveniseră iubiţi.

— Da, şopti ea, ţinându-şi faţa îngropată în scobitura umărului său.

— Toate astea vor lua sfârşit, şi atunci, noi doi vom avea viaţa pe care o meritǎm, nu-i aşa?

Lonerin o privi cu tandreţe, apoi o sărută pe buze. Dubhe îi răspunse, deşi acel sărut o lăsă rece. Când se desprinse de el, îi luă mâinile între ale ei, ca şi cum ar fi fost o cerere disperată de ajutor. Lonerin se mulţumi să-i zâmbească. Se întoarse, aprinse din nou între degete acul luminos care arăta vestul şi porni din nou la drum.

Mergeau deja de ceva timp pe acele coridoare, când auziră o vibraţie zguduind pământul. Era un zgomot surd, jos, care părea să vină din măruntaiele pământului.

Amândoi se opriră pentru o clipă, în tăcere, încercând să înţeleagă. Trecură câteva minute, care i se părură o eternitate lui Dubhe. Întunericul din peşteră deveni şi mai dens, părând copleşitor în comparaţie cu lumina slabă a torţei lor. Nu era nicio îndoială: simţurile Fiarei erau în alertă. Văzul, auzul, forţa din muşchi. Dubhe era deja gata să ţâşnească, şi totuşi, ceva îi spunea că încă nu era momentul: da, era ceva, o simţea, dar instinctul ei de fiară nu reacţiona. În acel moment, pământul se zgudui din nou.

De data aceasta, zgomotul părea să provină chiar de deasupra capetelor lor.

— Să sperăm că nu e vreo altă drăcovenie de prin blestematele astea de locuri, spuse Lonerin.

— Nu cred, nu simt niciun pericol, răspunse Dubhe, ridicând din umeri.

— Dă-mi voie să observ că nu ai simţit nimic nici atunci când ne-au atacat fantomele.

Îi aruncă un zâmbet răutăcios care o făcu să roşească.

— Apoi mi-am dat seama, mi se pare, răspunse ea, prefăcându-se supărată.

— Nu pot decât să-ţi dau dreptate, recunoscu Lonerin cu aerul unui bătrân înţelept.

Era ciudat să glumească în felul acela cu el, să experimenteze acea intimitate cu totul nouă. Era ceva nefiresc, ceva ce o făcea pe Dubhe să nu se simtă în largul ei.

„Ar trebui să încetez şi să trăiesc ceea ce mi-a dat destinul. Nu contează că eu mă simt distantă, Lonerin este tot ceea ce am.”

Seara dormeau îmbrăţişaţi, iar ea, în cele din urmă, se liniştea la auzul respiraţiei lui. Dimineaţa, o trezea cu un sărut pe buze, iar ea îl lăsa. Se gândea că va fi de-ajuns să aştepte şi, într-o zi, totul va fi din nou ca prima dată. Lonerin va deveni pentru ea ceea ce fusese Maestrul la vremea lui: o călăuză, un tovarăş care o va îndruma pe drumul ei.

Vibraţiile continuară să zguduie pereţii de stâncă, dar scădeau în intensitate pe măsură ce minutele treceau, ca şi cum ceea ce le provocase se îndepărta. Hotărâră să continue, înaintând cu grijă. Coridorul era lung şi nu puteau să se oprească tocmai acum.

După patru zile, zăriră un punct luminos la capătul tunelului. Ajunseseră, aceea era ieşirea din caverne. Dubhe simţi cum îi sare inima în piept.

Nu mai suporta întunericul ăla, îşi dorea lumina şi, în

acelaşi timp, se temea de ea. De-a lungul drumului, într-adevăr, vibraţiile se înmulţiseră şi deveniseră mai intense. Fiara dinăuntrul ei începuse să o zgârie, neliniştită, iar Dubhe era îngrijorată. Dacă acea lumină provenea cu adevărat de-afară, atunci aveau să descopere cauza acelor zgomote ciudate. Era un risc şi ştia asta.

Lonerin scoase harta mototolită şi aproape distrusă de apă şi verifică drumul.

Nu putea fi decât scopul lor, se aflau de cealaltă parte a muntelui.

— Ştii ce înseamnă asta?

Dubhe nu răspunse, aşteptând să spună el.

— Nu suntem chiar atât de departe de casa lui Sennar.

Cu acea speranţă porniră din nou la drum, fără să le pese de sunete şi de teamă. Cu cât se apropiau mai mult de ieşire, cu atât aerul devenea mai proaspăt, iar paşii lor erau rapizi. Practic, deja alergau, când Dubhe se blocă.

— Ce se întâmplă?

— Este ceva.

O simţea sub picioare, în aer, de jur împrejurul ei, peste tot.

Ridică un deget.

— Ascultă.

Lonerin înclină capul, se concentră, dar fără rezultat.

Dubhe închise ochii.

— Este departe, ca un tunet surd… ba chiar un muget. Unul, două, multe… Este ceva acolo, afară, Lonerin, spuse ea, deschizând din nou ochii.

— Posibil, dar noi tot acolo trebuie să mergem.

— Nu-ţi cer să ne oprim. Doar să fim atenţi.

— Bine, spuse el liniştitor, apoi dădu să înainteze.

Dubhe îl prinse de braţ.

— Merg eu înainte.

El o privi uimit.

— Nici vorbă, eu sunt călăuza.

— Nu mai avem nevoie de vraja ta ca să găsim ieşirea.

— Da, dar…

— Înţelegerea nu s-a schimbat, spuse Dubhe serioasă. Tu ne conduci, eu asigur protecţia.

Văzu un licăr de nemulţumire în ochii lui. Apoi Lonerin îi făcu un simplu semn cu mâna.

Ea îşi luă arcul de la spate, scoase o săgeată şi trecu înaintea lui.

— În orice caz, îţi asigur spatele, îi şopti Lonerin la ureche când trecu pe lângă el.

Dubhe zâmbi, strânse şi mai tare arcul şi înaintă.

Pe măsură ce avansau, pe stâncă apăru muşchi, mai întâi alb şi bolnăvicios, apoi tot mai verde şi sănătos. În sfârşit, pereţii începură să scânteieze în lumina soarelui. Albul care venea de-afară îi orbi. De mai bine de o săptămână erau sub pământ.

Deşi fusese orbită, Dubhe percepea la fel de clar mediul înconjurător. Senzaţia că afară îi aştepta ceva devenise mai puternică, în timp ce sub picioare mai simţea încă acele vibraţii ritmice, tot mai clare. Erau paşi. Ai unor animale uriaşe.

Fixă săgeata în arc. Erau foarte aproape de ieşire, iar Lonerin stinsese deja globul luminos. Dubhe observă culoarea neclară a propriei cămăşi în lumina palidă care pătrundea de-afară: fu uimită de cât de murdară şi tocită era. Cu coada ochiului îl zări pe Lonerin şi-i păru foarte palid şi vlăguit. Toate încercările prin care trecuseră până atunci lăsaseră semne clare pe trupurile lor.

Aerul fu brăzdat de un muget înspăimântător. Dubhe şi Lonerin rămaseră ţintuiţi în poziţia în care se aflau. Dubhe ridicase instinctiv arcul şi-l ţinea încordat în faţa ei.

— Ia pumnalul meu, mă simt mai în siguranţă, spuse ea, iar Lonerin nu aşteptă să-i spună de două ori.

Sunetul strident al tăişului scos din teacă sparse liniştea absolută care urmase acelui zgomot asurzitor.

Dubhe înaintă cu grijă. Se opri la gura peşterii, cu umerii sprijinindu-se de stânca rece, zguduită pe neaşteptate de alţi paşi.

Trase adânc aer în piept şi se întoarse dintr-odată.

Lumina o înghiţi şi căldura soarelui o buimăci. O ploaie de mirosuri o îmbătă. Se aruncă la pământ, cu ochii încă mijiţi, făcând eforturi să se obişnuiască cu atâta lumină.

Nimic.

Ţinea arcul încordat, aşa cum îi erau muşchii din pricina efortului. Totul era ca întotdeauna, ca atunci când mergea la vânătoare cu Maestrul, ca atunci când îl ajutase în munca lui. Amintirea lui fu atât de sfâşietoare, încât îi tăie respiraţia, mai mult ca alte dăţi. Simţi o mână atingându-i braţul şi se cutremură. Pentru o clipă fu sigură că era chiar el.

Se întoarse şi văzu figura liniştitoare a lui Lonerin, prăbuşit şi el la pământ şi cu pumnalul strâns în mână. Privirea lui calmă ar fi trebuit să o încurajeze, dar tot ce simţi fu o dezamăgire ciudată. Atunci se concentră asupra împrejurimilor, dar numai după un timp realiză unde se aflau.

Se găseau în vârful unei prăpăstii care, într-o parte, era mărginită de un perete de stâncă, iar în cealaltă se prelungea într-o vale adâncă, acoperită în întregime de copaci. Păreau identici cu cei pe care-i întâlniseră până atunci, chiar dacă îi vedeau de sus. Parcă ar fi fost o crăpătură îngustă, acoperită până în zare de catifea verde. Ieşirea lor dădea într-o potecă prea uniformă ca să fie naturală şi care şerpuia de-a lungul întregii văi. În anumite locuri era surpată, dar era accesibilă aproape peste tot.

Atunci Dubhe se târî spre marginea prăpastiei ca să aibă o vedere cât mai cuprinzătoare asupra văii. Mişcă din coate cu grijă, ţinând mereu arcul în faţă. Lonerin înainta lângă ea.

Nu văzu altceva decât verde, bolta de copaci şi frunze mari şi cărnoase. Apoi, totul se întâmplă pe neaşteptate. Stânca de sub ea fu zguduită de ceea ce părea un cutremur, şi o răsuflare caldă îi inundă faţa.

Era la câţiva centimetri de nasul ei, uriaş şi pufnind pe nări. Inima i se opri.

Îl auzi pe Lonerin lângă ea şi văzu cum animalul se

întoarce.

Capul îi era mare, de cel puţin un braţ. Un cap de dragon. Botul era alungit, iar în partea din spate se deschidea într-o creastă osoasă mare. Solzii erau strălucitori şi ascuţiţi, de un maroniu-închis, care la rădăcină se transforma în negru. Creasta însă era albă, vărgată cu roşu. Când se întoarse spre Lonerin, animalul pufai pe nări. Dar mai mult decât teama care-i îngheţa deja picioarele, altceva o paraliza pe Dubhe. Ochiul pe care dragonul îl întoarse spre ea era roşu, viu, strălucitor. Părea un vârtej fără fund în care era uşor să te pierzi, un abis de mii de ani din care animalul contempla lumea cu o detaşare supremă.

Fiara tăcu, aproape înspăimântată. Dubhe ştia perfect că între ea şi moarte exista doar o distanţă de câteva degete. În spatele acelui bot, nişte labe puternice erau gata să străpungă orice. Pentru o clipă, îi veniră în minte creaturile ciudate pe care le întâlniseră în drumul lor şi gândi că de data asta pădurea avea să îşi ia revanşa şi să îi ucidă.

Privi ochii minunaţi ai dragonului, în care străluceau scântei aurii, fiind sigură că nu putea exista nimic pe lume atât de străvechi şi de minunat. Chiar dacă se afla în faţa unei fiinţe ucigaşe, Dubhe era fermecată de ea.

Dragonul o privi fix, ca şi cum ar fi studiat-o. Respiraţia lui era imperceptibilă, aerul din jurul său nu se mişca.

Apoi Dubhe îl simţi pe Lonerin atingând-o. Se întoarse dintr-odată şi-l văzu înaintând în genunchi spre dragon. Pe chipul lui citea acea expresie de convingere şi hotărâre de neclintit pe care ea o admira atât de mult.

În acea clipă ştiu cu certitudine că din cauza acelei expresii cedase prima dată în peşteră. Pentru că Lonerin era cineva care lua hotărâri şi nu se temea niciodată de alegeri.

Ca în vis, îl văzu întinzându-şi mâna spre dragon, care-şi retrase uşor botul.

Lonerin se opri, cu mâna întinsă spre animal, cu un aer senin. Nu avea nicio temere şi asta se vedea. Dragonul păru aproape amuzat, o lumină ciudată îi străbătu privirea,

o sclipire de înţelegere. Cu botul, îndepărtă mâna magului, dar printr-un gest deloc ostil, aproape indignat, în glumă. Atunci Lonerin o retrase şi pur şi simplu se închină, atingând stânca cu capul.

Dubhe simţi că trebuie să facă acelaşi lucru. Era un gest pe care nu-l înţelegea, dar pe care realiza că trebuia să-l împlinească, dincolo de orice explicaţie logică.

Îl făcu şi se simţi vulnerabilă, lipsită de apărare. Dacă dragonul ar fi hotărât să atace, nici măcar nu l-ar fi văzut.

Simţi din nou respiraţia puternică a animalului şi, cu coada ochiului, îl văzu apropiindu-se încet de Lonerin, apoi atingându-i capul cu vârful botului. Făcu acelaşi lucru cu ea, cu acelaşi calm şi aceeaşi blândeţe. Acea atingere o emoţionă cumva. Ridică privirea şi văzu pentru ultima dată acel bot uriaş şi acei ochi roşii privind-o cu detaşare. Apoi dragonul dispăru dincolo de marginea prăpastiei.

Lonerin răsuflă uşurat lângă ea, sprijinindu-se cu spatele de stâncă.

Dubhe îl observă aşa cum ar fi făcut cu un necunoscut. Sângele lui rece o uluise.

— A mers totul bine, nu mă privi cu faţa aia. Chiar cred că, în sfârşit, Pământurile Necunoscute au decis să ne lase în pace.

— Asta am făcut? Am fost acceptaţi de el? întrebă Dubhe cu o voce slabă.

Lonerin dădu din cap că da.

— Dragonii sunt fiinţele cele mai vechi din Lumea Pământeană, stăpânii ei. Acel dragon stăpâneşte acest pământ, lui îi aparţine de drept, iar noi îl încălcăm. Să spunem că, îngenunchind la picioarele lui, am câştigat dreptul de trecere prin această vale.

După acea întâlnire, Dubhe şi Lonerin porniră pe poteca stâncoasă. Acea vale era incredibil de frumoasă, părea un paradis sălbatic şi pierdut, cu toţi dragonii care se plimbau peste tot. În scurt timp număraseră cinci. Erau ciudaţi, mai mici decât cei din Lumea Pământeană, aminteau cât de cât

prin mărime de dragonii albaştri. Se diferenţiau de ei însă prin culoare şi, mai ales, prin aripi. Dragonii din acea zonă aveau aripile minuscule, prinse de omoplaţi ca nişte braţe ciuntite. Cu siguranţă, nu puteau susţine în zbor greutatea acelor trupuri uriaşe. Aveau însă o graţie a lor: erau roşii şi vărgate cu alb, diafane, aproape transparente, oferind o impresie de fragilitate grozavă.

Lucrul cel mai ciudat însă era faptul că dragonii aceia mergeau pe pereţii stâncilor asemenea unor şopârle. Dubhe şi Lonerin îi vedeau ducându-se în sus şi în jos prin prăpastie, intrând şi ieşind din pătura de copaci care acoperea valea. Reuşeau să rămână agăţaţi de pereţi datorită ghearelor de la cele trei degete ale fiecărei labe. Erau lungi de o palmă, ascuţite şi puternice, şi se înfigeau în rocă asemenea unor harpoane. De fiecare dată când se prindeau, stânca se zguduia. Aceia erau paşii misterioşi pe care-i simţiseră în timpul călătoriei pe sub pământ.

Dubhe observă că peretele de lângă ea era brăzdat de găuri negre şi adânci. Erau semnul trecerii acelor gheare.

Fură nevoiţi să se obişnuiască să înainteze în prezenţa acelor animale. Din cauza vibraţiilor pe care le produceau, era greu să-şi menţină echilibrul pe poteca îngustă, iar prezenţa lor era îngrijorătoare într-un fel. După prima întâlnire, nu mai arătară niciun interes faţă de cei doi omuleţi care le străbăteau teritoriul, dar Dubhe continuă să se simtă o intrusă oarecum spionată.

Deasupra şi dedesubtul drumului, de puţin timp, apărură alte două mici cărări. Apăreau şi dispăreau încontinuu, uneori unindu-se cu a lor, alteori dispărând spre marginea prăpastiei, în sus, sau în verdele pădurii, în jos.

— S-ar putea să fi fost construite de cineva, observă Dubhe.

— Într-adevăr, aşa par, confirmă Lonerin, dând din cap.

— Sennar i-a vorbit vreodată lui Ido despre ele?

— Adevărul este că nu vorbeşte nici despre cheile astea. De aici înainte indicaţiile devin neclare. Oricum, sunt sigur că direcţia este cea bună.

Dubhe nu avea nicio îndoială. De când îl văzuse lângă dragon, se încredea din nou orbeşte în el.

În acel moment, un răget neaşteptat sfâşie aerul. Terenul de sub picioarele lor se cutremură, iar Lonerin trebui să se sprijine cu mâinile de peretele de stâncă. Apoi se întinse să vadă ce se întâmpla acolo jos.

Alte mugete umplură aerul, dragonii erau agitaţi. Apoi unul, mai puternic decât ceilalţi, provocă un adevărat cutremur. Dubhe îi auzi paşii la câteva braţe sub ei. Erau grăbiţi, şi zguduiră stânca atât de violent, încât o întreagă parte a crestei se surpă.

Ca într-un coşmar, Dubhe îl văzu pe Lonerin dispărând sub o ploaie de pietriş şi pietre.

— Lonerin! strigă ea.

El abia se întoarse, cu o mână întinsă spre ea, cu gura deschisă să o strige. Apoi, nimic. În faţa lui Dubhe era doar un munte de pietre şi de pietriş.

Era pe punctul de se arunca spre el, când un zgomot o făcu să se oprească.

— Eu nu mi-aş face griji pentru el.

Acel glas o ţintui în loc.

„La naiba.”

Într-o clipită îşi aminti de ieşirea din peşteră împreună cu Lonerin.

„Nu am pumnalul.”

17
DEMONUL URII

— Iată-i.

Rekla îi făcu un semn lui Filla, care se opri. O ajută să coboare cu blândeţe. Deja ajunsese doar o umbră a ceea ce fusese odată, dar corpul ei se încăpăţâna să nu cedeze în faţa anilor. Se aplecară amândoi peste culme şi-i văzură.

Dubhe şi Lonerin mergeau pe o potecă îngustă de dedesubt. Erau puţin în urmă faţă de poziţia tinerilor, ceea ce le dădea o marjă importantă de avantaj.

— O dată ai făcut şi tu treabă bună, spuse Rekla, întorcându-se către tovarăşul ei.

Alegerea de a o duce în spate fusese un succes. Filla îşi pusese la bătaie toate energiile şi încercase să fie cât mai rapid cu putinţă. Acum era epuizat, dar cel puţin acoperiseră distanţa care-i despărţea de Dubhe.

Rekla începuse aproape imediat să facă mofturi şi se lăsase ajutată, din moment ce devenise prea slăbită ca să continue singură.

— Sunt doi, magul este din nou cu fata, observă Filla. Nu e posibil…

Rekla intuise acest lucru imediat, de când le zărise urmele, dar să afle că într-adevăr supravieţuise era cu totul altceva.

— La urma urmei, nu i-am găsit niciodată trupul, şuieră ea cu sarcasm.

Filla oftă. Era epuizat, iar ea era slăbită din cauza lipsei poţiunii. Sigur, nu era o bătrână oarecare, dar în starea aceea nu ar fi fost vreodată capabilă să se descurce cu ambii adversari.

— Eu mă ocup de băiat, dumneavoastră vă revine Dubhe.

— Nici nu începe discuţie, tu nu eşti în stare. Eşti prea obosit din cauza traversării.

— Este doar un mag, nu un războinic. Pot să mă descurc,

stăpână. Dubhe este a dumneavoastră. Este răsplata meritată pentru această suferinţă. Ca să vă bucuraţi din plin de ea, veţi avea nevoie să vă ocupaţi singură de Dubhe.

La auzul acelor cuvinte, ochii Reklei deveniră strălucitori. Îl privi îndelung, iar Filla avu tot timpul pentru a privi chipul ei devastat de bătrâneţe, pânza de riduri şi ochii ei stinşi. Tot o iubea, chiar mai mult decât înainte.

— Mulţumesc.

Rekla o spuse evitându-i privirea, aproape cu timiditate, iar el simţi cum i se deschide inima.

— Nu am mai avut ucenici care să mă slujească cu atâta devotament, adăugă ea.

Filla îşi plecă privirea. Simţea o flacără violentă invadându-i pieptul, o bucurie de nestăvilit. Fără să se gândească prea mult la ce făcea, o îmbrăţişă, iar înainte ca ea să mai poată spune ceva, înainte să poată protesta, îşi apăsă gura peste buzele ei uscate. Dură doar o clipă, apoi se desprinse. Îi văzu ochii plini de uluire şi vorbi înainte ca ochii să i se umple de furie pentru ceea ce îndrăznise să facă.

— Învinge şi pentru mine, îi şopti şi plecă de-acolo.

Imediat ce peretele de stâncă se prăbuşi, Lonerin se aruncă spre el. O auzi pe Dubhe strigându-l. Câteva clipe fu orbit de praf şi, ca să nu cadă, fu nevoit să se sprijine de peretele din spatele lui. Apoi vuietul încetă, până şi strigătele dragonilor se stinseră, şi totul deveni chiar prea liniştit. În urechi îi bubuia încă zgomotul surpării şi se simţea ameţit.

— Dubhe! strigă el tuşind.

Abia îi pronunţă numele, că simţi o strângere ca de oţel în jurul gâtului şi zări strălucirea unui obiect care înainta spre el. Instinctul îl salvă.

Formula vrăjii îi ieşi răguşită din gură, aproape înăbuşită, dar fu la fel de eficientă. Tăişul se opri pe marginea balonului de argint care îl înconjura. Lonerin văzu mâna

întinsă care ţinea garda şi distinse clar lama neagră, cu mânerul inconfundabil în formă de şarpe.

Strânsoarea din jurul gâtului fu ezitantă doar pentru o clipă, şi el nu lăsă să-i scape ocazia. Se desprinse şi se întoarse spre agresor. Ştia deja ce va vedea.

Era chipul neclar al unui Ucigaş. De când fusese în Casă, ura lui pentru Triumfători crescuse peste măsură, şi după ce se luptase cu Rekla, nimic nu se mai putea pune între el şi acel sentiment.

Nu se temea, nu se simţea vinovat. Se gândea la Dubhe, care era dincolo de peretele stâncos, care aştepta ajutorul lui. Se gândea la noaptea pe care o petrecuseră împreună, se gândea la ce tratamente îndurase în timpul captivităţii. Şi-o aminti pe mama lui, trupul ei printre celelalte, abandonat în groapa comună. Atunci ştiu că nu voia nimic altceva decât să se lupte.

„În sfârşit, voi regla conturile. Eu voi fi liber, şi Dubhe împreună cu mine.”

Scoase din teacă pumnalul pe care i-l dăduse chiar ea cu puţin înainte să iasă din peşteră şi se puse în gardă. Luase câteva lecţii de sabie, cu mult timp în urmă, dar sigur îşi ieşise din mână. Şi apoi, nu ţinea o sabie, ci un pumnal. Îşi spuse că nu era prea mare diferenţa, trebuia pur şi simplu să lase frâu liber instinctului.

Îşi pierdu concentrarea gândindu-se la aceste lucruri, când simţi o usturime cumplită la urechea stângă. Ucigaşul reuşise să-l lovească, profitând de momentul de neatenţie. În mod automat, Lonerin îşi încordă degetele pe pumnal şi îl îndreptă către adversar. Era gata să se apere, acum nu avea să mai lase garda jos.

Bărbatul zâmbi ironic văzând acea reacţie.

— Ce este, ai decis să te faci criminal?

Ridică mâna în care avea arma pentru a lovi, dar era doar o diversiune. Un cuţit ţâşni ca o săgeată spre gâtul lui Lonerin. Magul duse o mână înainte, spuse un singur cuvânt ferm, iar scutul de argint se materializă din nou în faţa sa, pentru o fracţiune de secundă.

Cuţitul ricoşa pe suprafaţa lui. De data aceasta, Ucigaşul se feri, dar fără prea mari dificultăţi. Era agil ca o pisică, întocmai ca Dubhe, întocmai ca un Triumfător.

Lonerin pregăti lovitura şi se aruncă asupra lui, strigând cât îl ţineau plămânii, dar mişcările lui se dovediră prea stângace ca să nimerească.

Ucigaşul se mişca rapid, se eschiva. Un alt cuţit. Altă lovitură. Lonerin reuşi să o evite, sărind într-o parte.

— Suntem destul de rapizi, văd… spuse Filla cu sarcasm.

Rămaseră pe loc, studiindu-se câteva momente. Lonerin gâfâia şi strângea pumnalul în mâini. Adversarul lui nu părea a fi într-o formă mai bună. Şi el abia respira şi avea fruntea asudată.

„Este la capătul puterilor. Pot reuşi”, îşi permise Lonerin să gândească.

Privirea trebuie să îi fi strălucit într-un anume fel, plină de o nouă energie, pentru că celălalt îşi permise un rânjet crud.

— Ai de gând să mă omori?

Lonerin tăcu, dar ceva dinăuntrul lui răspunse: da.

— Este zadarnic să încerci, oricum nu-ţi voi da niciodată voie să mergi de cealaltă parte! strigă Filla. Stăpâna mea are nevoie să fie singură, are o întâlnire cu prietena ta.

Lonerin fu cuprins de o ameţeală neaşteptată. Cum de nu făcuse legătura între cele două lucruri? Dacă bărbatul acela se afla înaintea lui, însemna că de cealaltă parte a peretelui surpat era, cu siguranţă, Rekla. Dubhe era în pericol… trebuia să se grăbească. În acel moment, Ucigaşul se aruncă asupra lui, lovindu-l cu cuţitul pe care abia îl scosese. Lonerin reuşi să pareze atacul, dar la fiecare mişcare mai dădea înapoi un pas.

Apoi lovitura sosi pe neaşteptate, abia având timp să o vadă cu coada ochiului: o străfulgerare neagră spre şoldul lui. Cuvântul îi veni pe buze instantaneu, iar Filla urlă de durere. Lonerin recâştigă distanţa de siguranţă.

O făcuse. Nu-i venea să creadă. O făcuse fără să se gândească de două ori, ca pe cel mai firesc lucru din lume.

„Am rostit o formulă interzisă.”

Îl privi cu teamă pe bărbatul care stătea în genunchi în faţa lui, cu ochii larg deschişi şi chipul chinuit de suferinţă. Îşi ţinea strâns mâna dreaptă, cea cu care înainte ţinea pumnalul. Era carbonizată şi el scrâşnea din dinţi ca să nu urle.

Lonerin nu simţi groază faţă de el însuşi, ci mai degrabă era uluit de dezinvoltura cu care încălcase unul dintre cele mai importante avertismente ale maestrului său, Folwar.

„Poate vei crede că uneori formulele interzise sunt o scurtătură, că sunt chiar singura cale, dar acestea nu sunt decât amăgiri. Este o magie care cere tot mai mult drept zălog o parte a sufletului tău.”

Lonerin însă se simţea satisfăcut. În sfârşit, rănise un Triumfător, era la fel de puternic ca ei. Ca şi cum toţi acei ani petrecuţi studiind şi chinuindu-se să fie o persoană mai bună nu ar fi putut decât să-l ducă acolo, în acel moment de supremă eliberare.

Ucigaşul zâmbi fioros, cu chipul desfigurat de durere.

Lonerin reacţionă din instinct, urlă şi porni la atac. Adversarul era grozav de rapid chiar şi acum când era rănit, iar din câteva lovituri îl împinse din nou într-un colţ. Atunci magul rosti cuvintele pentru a doua oară. Filla se rostogoli pe jos până aproape de prăpastie, dar cu un ultim efort reuşi să se oprească înainte de a fi prea târziu. Se ridică cu greu, lăsându-şi întreaga greutate pe un singur picior. Lonerin profită ca să strige o altă vrajă. Braţul Ucigaşului deveni repede ţeapăn şi vânăt, iar apoi se transformă în piatră până la cot. Lonerin era pe punctul de a schiţa un zâmbet triumfător, când îşi dădu seama că făcuse o mişcare greşită. Sigur, braţul rănit nu mai putea fi folosit, dar acum, fiind din piatră, devenise şi insensibil la durere.

Ucigaşul râse cu sălbăticie.

— Mulţumesc pentru cadou.

Se dezlănţui cu o forţă neobişnuită. Lonerin se împiedică în propriile picioare şi căzu la pământ din cauza ricoşeului, lovindu-se cu spatele de stâncă. Adversarul lovi, iar magul

abia avu timp să-şi retragă capul, că tăişul se şi înfipse în stânca de lângă el. Un muget îndepărtat străbătu valea. Bărbatul îl strânse cu o mână de gât şi, apucându-l ca într-un cleşte, îl ridică de la pământ.

— Este momentul să încheiem povestea asta, îi şuieră în faţă.

Lonerin simţi că este pe punctul de a leşina. Nu era obişnuit să se lupte, iar folosirea pumnalului şi cele două formule interzise îl epuizaseră. Dar trebuia să se salveze. Ajunsese să-şi vândă sufletul, nu se putea opri tocmai acum.

Îşi mişcă încet mâna şi-şi atinse rana de pe umăr. Nu era mai mult decât o tăietură, dar suficient ca degetele să i se înroşească. Apoi ridică mâna şi împroşcă sângele pe faţa Ucigaşului, recitând şoptit o formulă. Picăturile se transformară în lungi dâre, întinse ca nişte corzi, care-l cuprinseră pe Ucigaş ca într-o menghină sufocantă şi-l obligară să-i dea drumul. Lonerin fu liber şi alunecă de-a lungul peretelui stâncos, zgâriindu-şi pielea. Mai avea puţin şi ar fi murit sufocat. Tuşea încontinuu, încercând să respire. Îşi îngădui câteva secunde ca să-şi recapete puterile, apoi se ridică, pradă unei furii de nestăvilit.

Ucigaşul era la pământ, cu braţele legate, şi se zvârcolea urlând:

— Blestematule!

Lonerin gândi că era un spectacol foarte frumos. Îl bătuse pe unul dintre Ucigaşii mamei lui, iar acum acesta se zbătea ca o insectă prinsă în pânza unui păianjen.

„Este al meu şi pot face cu el ce doresc. A încercat să mă ucidă, dar l-am învins. Acum pot să-l omor, am toate motivele, nimeni nu mă va putea condamna pentru asta.”

Luă pumnalul cu mâna tremurând de emoţie. Palma îi era lipicioasă din cauza sângelui, dar nu conta. Ucigaşul îl scuipă, încercând să spună ceva, dar Lonerin îi puse un picior pe piept, apăsând cu violenţă.

— Gura! porunci el.

Nu ucisese niciodată pe cineva, dar în acel moment

simţea nevoia apăsătoare de a o face imediat, acolo, fără să stea pe gânduri. Îşi petrecuse toată viaţa înăbuşindu-şi ura faţă de Breaslă. Ca să o învingă hotărâse să folosească magia în locul armelor, de aceea urmase învăţăturile lui Folwar, care îl ajutaseră să-şi recapete controlul. Dar acum, toţi acei ani trăiţi căutând să şteargă dorinţa de răzbunare păreau să fi dispărut. Nu trecuse nici măcar o zi fără să fi simţit dorinţa de a distruge acea sectă care-i ucisese mama.

„Eu am dreptul să fac dreptate. Am dreptul să răzbun suferinţa. Nu am reuşit să o salvez pe mama, dar pe Dubhe încă am timp să o fac. Trebuie să o fac!”

Ridică pumnalul. Bărbatul de sub el nu părea că se teme, dimpotrivă, avea privirea cuiva care în sfârşit avea să fie liber. Lonerin însă nu se hotărî. Ceva îl împiedica să facă acel pas.

— Ce este? Nu eşti în stare? zâmbi Filla.

„Fă-o, acum, repede!”

Tăişul sclipea în aer, iar magul tremura din cap până-n picioare. „Fă-o!”

Urlă. Înfipse tăişul în pământ, la câţiva centimetri de capul bărbatului.

— Nu-mi vei face asta! Nu mă vei face să devin ca unul dintre cei cu care m-am luptat întreaga viaţă!

Strigase cu atâta forţă încât îl durea gâtul. Căzu la pământ, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Era disperat. Dar nu-l va omorî. Avea o dorinţă nebună, dar nu o va face. Nu putea, altfel toţi acei ani nu ar fi servit la nimic.

Îl auzi pe bărbat râzând lângă el. Un râs amar, disperat.

— Laşule, murmură.

Lonerin rămase cu privirea fixă în pământ.

— Tu nu poţi înţelege. Asta este diferenţa uriaşă dintre noi doi. Tu nu poţi şi nu vei putea niciodată înţelege, spuse Lonerin.

— Tu nu poţi înţelege, răspunse celălalt, privind cerul de deasupra lor.

Lonerin se întoarse, privindu-l sceptic. Apoi un urlet

inuman îi zgudui pe amândoi.

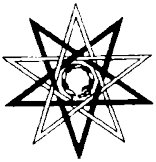

18
AMINTIRI ÎNGROPATE

Ido se trezi devreme. San era în pat lângă el şi dormea liniştit.

Se simţea destul de puternic. Îngrijirile băieţelului avuseseră efecte extraordinare, iar temperamentul rasei lui făcuse restul, încă vreo două zile şi ar fi putut porni din nou la drum. Acum însă avea chef să facă o plimbare în cuibul rezistenţei, singur.

De când pusese piciorul acolo simţise nevoia să o facă. Amintirile îl chinuiau, iar ideea unui pelerinaj în acel loc al memoriei i se părea îndreptăţit. Să ai o sută de ani şi să supravieţuieşti tuturor evenimentelor şi persoanelor era o situaţie greu de suportat. Ido se simţea obosit şi strivit de acea povară. Moartea începea mai degrabă să-i pară o prietenă, decât o duşmancă. Dar mai erau încă multe de făcut şi nu avea de gând să plece lăsând ceva neterminat în urma lui.

Vederea locurilor în care se luptase şi suferise, se bucurase şi fusese fericit, avea să-l ajute să se simtă mai bine.

Ajunse în vechea lui cameră, o nişă săpată în perete. Mutat într-o parte, stătea patul pe care-l împărţise ani mulţi cu Soana. Puţin mai în faţă însă era sala în care îşi îmbărbăta oamenii, în care le dădea ordinele şi planificau împreună strategiile de luptă. Apoi depozitul cu arme, cu săbiile deja pe jumătate ruginite, cu lăncile şi armurile împrăştiate.

Totul era pustiu şi tăcut. Totuşi, Ido îşi amintea bine feţele tovarăşilor lui şi chiar moartea lor. Un şir nesfârşit de înmormântări, de trupuri spintecate de săbii, de muribunzi pe care îi însoţise în agonie.

Paşii îl conduseră în marea arenă. Era un rezervor gol. Îl adaptaseră astfel încât acoperişul să se poată deschide

printr-un mecanism pus în mişcare de trei persoane. Afară erau munţii şi un loc destul de izolat, ca nimeni să nu-şi dea seama de deschizătură.

Intră şi trase adânc în piept aerul dinăuntru. Mai simţea mirosul lui Vesa, al trupului său uriaş forţat să rămână acolo, dedesubt, perioade lungi, între bătălii. Îşi amintea cum fremăta când se urca în spinarea lui şi-i spunea că se vor duce la luptă. De acolo porniseră în ultimul lor zbor, în ziua în care rezistenţa fusese împrăştiată şi apeductul cucerit.

Sunetul paşilor săi îi răsună în urechi. Ido le-a spus deja alor săi să fugă, dar soldaţii lui Dohor continuă să-i caute prin tot apeductul. Reuşeşte să ajungă în arenă, este cu sufletul la gură, epuizat, rana de la braţ începe să-i zvâcnească. Se blochează. În faţa lui se afla un cimitir de bărbaţi arşi, iar în mijlocul lor stă Vesa, dragonul lui, care-l aşteaptă cu privirea mândră.

Vesa, cum îl vede, scoate un răget ascuţit, iar Ido îi zâmbeşte emoţionat. Armăsarul lui izbutise, aveau să meargă încă o dată la luptă împreună.

Ido aleargă spre el, trebuie să fugă repede şi au puţin timp. Când este aproape de el, îşi dă seama că este rănit. Câteva lănci au reuşit să-i zgârie pielea dură şi aripa dreaptă, dar ce îl îngrijorează este o tăietură foarte adâncă la o labă.

— Ce ţi-au făcut, Vesa…

Dragonul îşi apleacă botul până la el, pufneşte uşor.

Ido îl mângâie cu blândeţe.

— Acum plecăm împreună. O să vezi, te voi duce la cel mai bun mag din lume şi te va vindeca. Ne vom ascunde în Ţinutul Pădurilor şi de-acolo o să le-o plătim tuturor.

Aleargă spre zona unde se află dispozitivele de deschidere; trei nişe dispuse sub peretele mobil de stâncă. Ar fi nevoie de trei persoane ca să pună în mişcare mecanismul, dar poate că forţa lui este suficientă ca să îl deschidă pe jumătate. Va ajunge. De restul se va ocupa

trupul uriaş al lui Vesa.

Ido se caţără cu greutate. Vederea începe să i se înceţoşeze, a pierdut mult sânge din rană. Reuşeşte totuşi să ajungă la una dintre nişe.

În centru se află o pârghie mare din lemn, conectată la o roată cu dinţi, destul de mare. Gnomul care o manevra zace la pământ, străpuns de o lance. Ido pur şi simplu îl dă la o parte. Nu are timp să fie milos.

Prinde pârghia cu amândouă mâinile şi trage cu toată puterea. Braţul îl înţeapă şi simte o durere ucigătoare, dar în cele din urmă pârghia se mişcă şi, cu un zgomot infernal, stânca alunecă într-o parte.

Ido se lasă să cadă, aterizând caraghios pe spinarea lui Vesa. Animalul deja încearcă să forţeze stânca. Muşchii lui mari sunt încordaţi din cauza efortului, are labele arcuite, iar ghearele-i pătrund în piatră. Rana de la aripă sângerează din plin, iar mirosul de sânge umple sala.

— Încă puţin şi reuşim. Hai, Vesa, rezistă!

Stânca se mişcă în lateral cu alte câteva palme, apoi animalul cade din nou pe labele din faţă, epuizat.

În jur, vuietul luptelor şi zgomotul de săbii sunt din ce în ce mai puternice.

— Am reuşit, curaj, am reuşit!

Ido simte oboseala cumplită a dragonului. Exact cea pe care o simte şi el. Nu mai rezistă, au ajuns amândoi la capătul puterilor.

— Hai! îi dă pinteni. Şi dragonul îşi desface aripile şi se ridică greoi în aer.

Lumina soarelui aproape îi orbeşte, iar în faţa lor, Thalul scuipă foc şi cenuşă. Dar cerul pare degajat.

Vesa dă din aripile puternice şi, într-o clipă sunt la înălţime, în aerul cu miros de sulf şi căldura vulcanului care le umple plămânii.

Pentru prima dată în viaţa lui, gnomul simte că locul acela îi aparţine. A luptat pentru acel loc, şi-a făcut sălaşul în măruntaiele lui, a fost alături de oamenii lui, şi acum acel pământ de foc şi stâncă este cu adevărat casa lui.

„Ţi-l voi smulge, Dohor, ţi-l voi smulge şi-l voi face la fel ca în vremurile frumoase de odinioară “, îşi spune.

Aproape că se relaxează, îndreptându-şi ochii în direcţia ţintei lor îndepărtate, când simte cum muşchii lui Vesa înţepenesc sub coapsele lui, scoţând un muget ascuţit şi plin de durere.

Încep să coboare abrupt, o aripă a dragonului este blocată.

Ido se agaţă de solzii de pe spate şi-i este de-ajuns o privire ca să înţeleagă.

O muşcătură frânsese aripa rănită a lui Vesa.

Ido înnebuneşte de furie.

În colţul razei sale vizuale, un dragon blestemat, mic, care a ţâşnit ca un fulger, pe care călărea un cavaler care era aproape un copilandru.

— Înainte, înainte! îi dă pinteni lui Vesa, dar este zadarnic.

Dragonul este terminat, cu aripa sănătoasă încearcă să profite de curenţii de aer, fără să reuşească. Atunci întinde aripa rănită ca să încetinească prăbuşirea. Mugetul lui se transformă într-un geamăt surd de durere. Ido simte cum ceva i se încolăceşte în măruntaie şi-l orbeşte.

Se întoarce şi-l vede pe cavaler venind către el. Are un dragon destul de tânăr, cel puţin la fel de lipsit de experienţă ca şi stăpânul lui. Ţine lancea dreaptă înaintea sa, iar Ido intuieşte clar ce are de gând să facă. Are deja întipărit pe chip zâmbetul învingătorului şi cu siguranţă visează să revină la bază cu capul lui, capul cumplitului Ido.

Gnomul se ridică în picioare, ţinându-şi echilibrul pe spinarea lui Vesa. Băiatul ridică braţul şi loveşte, după cum plănuise.

Lui Ido îi este de-ajuns să se aplece, apoi pur şi simplu se agaţă cu mâna sănătoasă de harnaşamentul dragonului adversarului, în timp ce trece pe lângă el. Băiatul, înlemnit de frică, îl priveşte cum se ridică pe şa, sprinten ca un dihor, exact în spatele lui.

— Nu! mai are el timp să şoptească.

Ido îi taie gâtul cu tăişul, îl simte zbătându-se în ghearele agoniei şi apoi abandonându-se mort în braţele lui. Îl aruncă jos cu o lovitură de picior şi rămâne singur pe dragon, care deja a înşfăcat coada lui Vesa şi o smuceşte cu forţă. Ido urlă furios şi-i înfige cu toate puterile sabia în şold, până la mâner. Animalul scoate un muget, slăbeşte strânsoarea, dar încă mai are timp să arunce o flacără spre Vesa.

— Blestematule!

Ido este furios. Se agaţă de gâtul dragonului, luptă cu greaţa în timp ce animalul se zbate în ghearele durerii. Alunecă în jos, acolo unde ştie că sabia nu va întâlni obstacole. Urlă şi loveşte o dată, de două ori, şi încă o dată. Se ţine doar cu braţul rănit, iar tăietura îi cauzează dureri cumplite. Nu contează. Animalul ăla l-a lovit pe Vesa şi trebuie să plătească.

Aproape inconştient, Ido simte că se prăbuşeşte. Dragonul trebuie să fi murit. Se lasă în voia sorţii. Nu mai are ce face. Poate va muri şi el, dar va muri luptând, iar acest lucru este suficient. Va muri răzbunându-l pe Vesa. Zâmbeşte, căzând în gol.

Apoi o smucitură şi totul se opreşte. Cămaşa i se strânge în jurul gâtului, sufocându-l. Iar de jur împrejur un fel de răsuflare caldă. Ido înţelege imediat.

— Vesa… şopti el.

L-a prins în zbor cu dinţii, evitând impactul cu pământul.

Îl aşază cu blândeţe jos, apoi Ido aude o bufnitură. Când se întoarce, îşi vede dragonul prăbuşit pe stânci, cu capul într-o parte, pe pământ. Respiră cu greutate, stomacul i se ridică şi coboară neregulat, sângele se amestecă cu culoarea roşie a pielii acoperite de solzi.

Ido refuză să creadă. Nu poate să creadă. Se ridică imediat, fără să-i pese de durerea rănilor, se învârte în jurul dragonului, îl examinează.

Aripa dreaptă e ciuntită, iar membrana dintre oase este complet sfâşiată. Coada este ciuruită de muşcături, iar pântecele plin de arsuri miroase a pârlit.

Ido a înţeles. Deja a înţeles, dar nu poate accepta. Mângâie capul lui Vesa, îngenunchind în faţa lui.

— Este totul în regulă, Vesa, este totul în regulă. Sigur, te-au cam ciopârţit, dar o vom scoate noi la capăt, nu-i aşa? Ca întotdeauna. Ai văzut cum te-am răzbunat?

Îi mângâie cu dragoste şi neîncetat creasta mică de pe bot, în timp ce mâinile i se umplu de sânge.

— Este totul în regulă. Ne odihnim puţin, apoi plecăm, nu-i aşa?

Simte deja cum i se umplu ochii de lacrimi.

Vesa îl fixează cu privirea stinsă. Pentru prima dată, Ido vede în acei ochi ceva ce seamănă cu teama şi resemnarea. Vesa se dă bătut.

— Nu, Vesa, la naiba, nu! Am nevoie de tine, înţelegi? Nu trebuie să renunţi!

Dar ochii nu-i strălucesc, aşa cum fac mereu când el îl strigă. A fost rănit şi alte dăţi, iar de fiecare dată, de fiecare blestemată dată când el îi spunea că totul va fi bine, Vesa părea să-i răspundă din priviri, ca să-l liniştească. Da, totul avea să meargă ca pe roate, pentru că îşi aparţineau unul altuia de o veşnicie, pentru că trecuseră prin nenumărate încercări de toate felurile, pentru că erau ei.

Ido se apleacă deasupra capului lui Vesa, îi vâjâie capul şi inima-i bubuie înnebunită în piept. Se opreşte la câţiva centimetri de ochii lui, astfel încât îi poate vedea fiecare solz de pe minunata lui piele roşie.

— Vesa, te implor, rezistă... Eu nu m-am dat bătut, m-au ciopârţit şi pe mine, dar m-am luptat pe cinste în noaptea asta, ca tine. Tu eşti tot ce-mi rămâne, nu mă părăsi...

Dragonul îl priveşte fix în ochi. Ca şi cum în faţa lui Ido se află un om care-i vorbeşte, nu un animal.

— Trebuie să plec.

— Nu mă poţi părăsi! Ido urlă până când îl doare gâtul.

— Nu-mi face asta!

— Există un timp pentru toate. Iar al meu se încheie astăzi.

— Nu e adevărat, nu accept asta! Îţi aminteşti când

veneam la tine după fiecare luptă şi-ţi spuneam că voi băga sabia în teacă, ţi-aminteşti? Dar nu am făcut-o! Nici tu nu mă poţi părăsi, nu poţi!

Ochii lui Vesa devin calmi, respiraţia lui, atât de puternică odinioară, devine slabă ca a unui copil. Pieptul abia i se ridică, spasmodic.

— Lasă-mă să plec.

Ido începe să plângă ca un copil.

Respiraţia maiestuoasă a lui Vesa marcase întotdeauna ritmul bătăliei. Ido o asculta ca să se calmeze înainte de a lupta, şi apoi o auzea greoaie când lupta se termina, iar acela era sunetul victoriei. Când călătoreau din tabără în tabără, adormea cu acel zgomot. Iar acum a mai rămas un fel de murmur care avea să se stingă curând.

Este mai mult decât poate îndura. Un cavaler nu există fără dragon, un cavaler fără dragon ar trebui să aibă decenţa să moară.

Ridică capul, îşi fixează privirea pe ochii lui Vesa. Îi vede stingându-se încet, până când pleoapele lui se închid complet şi respiraţia i se opreşte.

Încearcă să-l mai strige o dată, încearcă să-l zguduie şi să-l lovească, dar ştie bine că s-a terminat, pentru totdeauna. Cu pumnii strânşi până la spasm, Ido izbucneşte în plâns şi varsă ultimele lacrimi de războinic care-i mai rămăseseră.

Ido oftă. Amintiri. Amintiri prea vii în mintea lui. Imaginea lui Vesa întins la pământ îi rămăsese înaintea ochilor mult timp şi-l chinuise de fiecare dată când văzuse un dragon. Cavalerul Dragonului care exista în el murise în acea zi.

Se întoarse, acum era pregătit. Mai era o ultimă etapă pe care trebuia să o parcurgă, o ultimă vizită de făcut pentru a încheia cu acel trecut glorios şi tragic, iar aceasta era cea mai importantă.

Înaintă prin apeduct cu siguranţă. Trecuseră trei ani, dar recunoştea fiecare piatră de pe acel drum. Îl străbătuse de nenumărate ori, iar durerea i-l întipărise în minte.

Fusese inundat în momentul cuceririi vizuinei şi imediat apa-i ajunse aproape de mijloc. Merse înainte împins de o dorinţă de nestăpânit.

În sfârşit, o văzu. O parte era acoperită de apă, dar în partea de sus rămâneau florile pe care le aşezase acolo ultima dată. Erau uscate, dar neatinse de apă. Piatra rotundă, cu diametrul de un braţ, era pusă în faţa peretelui de stâncă. Era decorată cu o friză cu flori stilizate şi frunze. Una dintre vechile decoraţiuni care se găseau adesea în apeduct, rezultatul artei strămoşilor lui.

Gnomul se apropie încet, hipnotizat. De trei ani nu-şi permitea să dea frâu liber durerii. De cât timp nu o mai jelea? De cât timp nu-şi permitea această slăbiciune, un lux atât de plăcut?

Puse o mână pe piatra mormântului Soanei, urmări linia ornamentelor până sub apă, o mângâie şi simţi cum durerea îl copleşeşte ca un potop. Se lăsă în voia ei. Un vechi prieten căruia de mult timp nu-i deschidea uşa, şi aproape că întâmpină lacrimile cu bucurie.

Ido coboară în tăcere în camera lui. Ştie că s-a apropiat de actul final.

În faţa uşii îl găseşte pe Khal, preotul care a îngrijit-o pe Soana în ultimele luni ale bolii. Chipul lui vorbeşte de la sine.

Ido se opreşte, cu mâinile pe lângă corp, fiind sigur că nu este pregătit. Ascultă absent cuvintele preotului, ca şi cum ar ajunge la el de la o distanţă nesfârşită.

— Cred că nu se mai poate face nimic, Ido. Îmi pare rău. Boala i-a pătruns în plămâni şi, în acest punct, magia noastră este neputincioasă.

— Cât timp mai are? întreabă el pe nerăsuflate.

Khal lasă privirea în jos.

— Spune-mi şi gata, răbufneşte Ido mânios.

— Poate până mâine-dimineaţă, nu mai mult.

S-a terminat. Nu mai este loc pentru speranţe disperate, pentru visuri deşarte. Până mâine-dimineaţă, anii pe care

destinul îi rezervase pentru ei vor ajunge la sfârşit.

Ido intră în cameră cu capul plecat, mergând în vârful picioarelor.

— Nu trebuie să păşeşti atât de încet. Nu dorm.

Vocea Soanei este slabă şi calmă. Ido caută să-şi facă curaj şi să o privească. Iubeşte până şi înfăţişarea pe care boala i-a dat-o, paloarea ei cadaverică, pielea devenită diafană şi transparentă din cauza febrei, buzele ei subţiri şi crăpate.

— Vino şi să terminăm odată.

Vocea ei este senină. Ea pleacă liniştită, ca şi cum ar fi pornit într-una dintre numeroasele călătorii din timpul vieţii, şi-l lasă singur, incapabil să accepte acest lucru.

Ido se apropie, se aşază lângă ea şi găseşte forţa de a o privi. Zăboveşte asupra fiecărui detaliu al chipului ei, asupra ochilor ei înfundaţi în orbite şi încercănaţi, asupra gâtului foarte slab, asupra pielii zbârcite.

„Şi-o va aminti aşa pentru tot restul vieţii? Un trup bolnav, zăcând în pat?" se întrebă el.

Nu reuşeşte să-şi reţină lacrimile.

Soana închide ochii, respiră greu.

— Te rog, nu face asta.

— Şi ce-ar trebui să fac, atunci?

Ea tace.

Ido îi ia o mână, o strânge într-a lui. De câte ori a repetat scena aceea? Până se săturase, dar în toţi acei ani de război nu s-a gândit niciodată că o va trăi cu Soana. A preferat să creadă că o săgeată, un pumnal o sabie sau otrava vor ajunge înainte şi ea va fi cea care-i va veghea trupul. Destinul nu a fost atât de îngăduitor cu el.

— Nu fi trist, continuă Soana cu greu. Am avut parte de anii noştri şi au fost un cadou extraordinar nu crezi? Iar eu am făcut tot ce trebuia să fac, nu am remuşcări.

— Dacă nu te-aş fi adus cu mine sub pământ, în apeduct, dacă nu aş fi continuat să fac pe nebunul ţinându-mă numai şi numai de război...

Ea face un gest de indiferenţă cu mâna.

— Să vin aici a fost alegerea mea, Ido.

El dă din cap că nu. Nu se poate preda.

— Dacă ţi-aş fi spus mai înainte că te iubeam, am fi avut parte de mult mai mulţi ani.

Soana zâmbeşte.

— Dar i-am avut pe ăştia şi nu au fost puţini.

Pentru el au fost ca o clipă. Îi sărută mâna, o strânge.

— Ido... Dar este limpede că nici Soana nu ştie ce să-i spună.

Ido crede că moartea unei persoane iubite nu este niciodată un lucru natural firesc, este mereu o crimă, un furt. Este ca şi cum ţi-ai pierde un membru: nu te poţi resemna. Poate că într-adevăr aşa este viaţa, dar dacă ăsta îi este mersul atunci viaţa este nedreaptă şi poate că nu merită trăită.

— Nu mă face să plec cu durerea că te las deznădăjduit.

Ido simte că nu mai are cuvinte.

— Dacă tu vrei, şi asta va trece. Dar trebuie să vrei, înţelegi?

Lacrimile continuă să curgă tăcute din ochii gnomului şi udă mâna Soanei. Din abisul în care se află acum, i se pare imposibil să poată revedea lumina într-o zi şi, oricum, nici nu îşi doreşte asta. Dacă ea moare, este normal ca el să rămână în întuneric pentru tot restul vieţii.

— Să schimbăm subiectul, te rog.

Soana se forţează să zâmbească şi încearcă să dea un ton normal vocii ei, dar face mari eforturi să respire.

— Îţi aminteşti de seara în care ţi-am cerut să rămân la tine?

Ido închide ochii. O revede aşa cum era atunci, exact ca şi cum s-ar fi aflat acolo, în faţa lui, ca şi cum anii nu ar fi trecut. Acum nu mai are îndoieli acum ştie că o va revedea astfel de fiecare dată când şi-o va aminti.

— Nu pot să o uit.

— Sau căsătoria lui Dohor şi a Sulanei, când te ruşinai să stai lângă mine?

— Eu nu mă ruşinam! se revoltă Ido.

— Ba da, te ruşinai. Te ruşinai de tine însuţi.

Ido zâmbeşte, roşind.

Continuă aşa mult timp, gândindu-se la ce a fost, la toate amintirile nesfârşite pe care acei douăzeci de ani li le-au oferit în dar. Şi când ea este prea obosită să mai vorbească, iar respiraţia i se transformă într-un horcăit uşor, el continuă pentru amândoi. Apoi lumânarea se topeşte încet, până când tăcerea şi întunericul învăluie încăperea.

— Soana… şopti Ido în întuneric, şi o văzu, splendidă, zâmbind înaintea lui. Amărăciunea se risipise şi din ea rămăsese doar o amintire de o frumuseţe răpitoare.

— Te-ai întors…

— Mă pregătesc să plec din nou.

— Ştiu.

— Nu puteam pleca fără să mă întorc mai întâi aici.

Ea îi zâmbi în amintiri.

— Sunt mândră de tine, Ido.

Lacrimile curgeau încet pe obrajii bătrânului chip bărbos.

— Apără-l şi salvează-l. Mereu.

Ido deschise ochii. În faţa lui, doar răceala pietrei. Dar ea era acolo cu el, simţea asta, pentru totdeauna.

19
FIARA

Dubhe rămase o clipă nemişcată, un firicel de sudoare rece prelingându-i-se pe şira spinării. Trase aer în piept, apoi se întoarse brusc, cu mâinile la piept, gata să arunce cuţitele. Aruncă două, dar după cum prevăzuse, fu inutil. Rekla se mişcă iute şi le evită pe ambele; apoi se opri, cu pumnalul negru strâns în mâini şi un rânjet de învingătoare deja întipărit pe faţă.

Dubhe făcu eforturi să o recunoască. Era ea şi în acelaşi timp nu era. De mai bine de zece zile nu mai luase poţiunea, iar bătrâneţea o devastase. Pielea feţei îi era zbârcită şi încreţită asemenea unei bucăţi de pânză ude, părând prea multă ca să acopere craniul ei mic şi ascuţit. Părul rar era ca o mână de paie uscate de-o parte şi de alta a capului. Nici urmă de buclele ei strălucitoare. Ochii însă, deşi înneguraţi de ani, scânteiau de ură şi de sete de răzbunare. Oasele îi împungeau peste tot pielea diafană, dar muşchii reacţionau la fel de rapid ca întotdeauna. Încrederea oarbă în zeul ei îi dădea puterea de a continua.

— Înfăţişarea mea te sperie, poate? o tachină ea.

Rekla făcu câţiva paşi înainte. Instinctiv, Dubhe se retrase. Nu avea cale de ieşire. În spatele ei era doar peretele de stâncă surpat de curând, la stânga, o stâncă abruptă pe unde era imposibil să se salveze. Era prinsă. Nu putea folosi arcul, nu avea loc să se mişte. Numără cele trei cuţite rămase: nu aveau să fie suficiente.

— Uită-te bine la acest chip, priveşte-mă cu atenţie, spuse Rekla, continuând să avanseze.

Dubhe se trezi cu spatele la perete. „Ce pot să fac, ce pot să fac?”

— Iată cum sunt în realitate. Dacă nu ar fi filtrele mele, filtrele mele preţioase pe care le-ai vărsat pe jos, aş fi mereu aşa. Ce credeai că obţii cu asta? Credeai că mă vei

învinge? Credeai că mă voi da bătută? Voinţa mea este mai fermă şi mai puternică decât înainte, căci zeul meu nu m-a părăsit, să ştii.

Dubhe auzi un urlet de dincolo de surpătură. Lonerin era în pericol, iar ea nu-l putea ajuta. Panica o cuprinse pe nepregătite, iar acel moment de neatenţie o costă scump. Rekla se aruncă asupra ei şi o strânse cu mâna de gât. Strânsoarea îi era de oţel. Dubhe simţi că nu mai are aer, în timp ce adversara ei o ridica încet de la pământ, cu chipul schimonosit de efort.

— Filla nu va avea milă de prietenul tău, nici să nu te mai gândeşti la el!

La auzul acelor cuvinte, Dubhe simţi cum îi sare inima din piept şi nu mai poate respira. Căută disperată cuţitele cu o mână, dar Rekla o blocă imediat cu braţul.

— Fără şmecherii, îi şopti la ureche. Iar Dubhe îi simţi din nou respiraţia caldă, în timp ce ura începea să fiarbă în ea. Ceva în interiorul ei se mişcă.

Rekla îi dădu brusc drumul, iar Dubhe simţi cum picioarele îi cedează. În timp ce cădea în genunchi, Rekla o lovi cu sabia în piept, dintr-o fandare amplă. Pe pieptar se deschise o lungă tăietură roşie, iar cureaua cu cuţitele de aruncat căzu la pământ. Lamele lor scoaseră un clinchet, sărind din teci.

Dubhe încercă să facă faţă durerii şi se întinse spre pumnale, încercând să apuce măcar unul. Cu greu zări strălucirea lamei, apoi o durere năprasnică îi străbătu mâna. Urletul ei se împleti cu al unui bărbat, de dincolo de perete.

„Lonerin…”

Când deschise ochii, văzu pumnalul Reklei înfipt în palmă. O străpunsese dintr-o parte în alta, iar tăişul o ţintuia la pământ. Nu se putea mişca: la orice încercare, pata roşie de pe pământ devenea tot mai mare. Rekla îngenunche în faţa ei, privind-o cu o expresie satisfăcută.

„Sunt moartă. Chiar şi aşa, este mai puternică decât mine. S-a terminat.”

Tremură de frică şi de durere. Rekla îşi trecu degetele peste sângele care curgea pe pământ, apoi, cu un gest teatral, îi admiră culoarea în lumina soarelui.

— Sunt sigură că Thenaar va aprecia cadoul meu, spuse ea zâmbind.

Scoase pumnalul din pământ cu violenţă şi Dubhe simţi pentru o clipă că leşină. Dar imediat după aceea reacţionă. Luă cu mâna sănătoasă unul dintre cuţitele căzute pe jos şi-l aruncă în direcţia Reklei cu toată puterea sa. Vederea-i era înceţoşată, dar tot reuşi să o rănească la umăr. Fusese atât de iute, încât călăul ei nu reuşise să evite mişcarea la timp. Când Dubhe îşi ridică din nou capul, o văzu strângându-şi umărul şi, în acest timp, sângele, negru şi vâscos precum cerneala, curgea pe pieptar.

— Cum ai îndrăznit… rânji Rekla.

Se năpusti ca fulgerul. Se aruncă asupra ei, punând-o la pământ. Apoi o lovi cu pumnalul în umăr. Dubhe urlă încă o dată, disperată. Dar de data asta era altceva în acel urlet, o notă cumplită, pe care o cunoştea.

Acum Rekla era deasupra ei, simţea întreaga greutate a acelui trup decrepit apăsându-i stomacul.

— Te voi duce în bazinul lui Thenaar, chiar de-ar fi să fie ultimul lucru pe care-l mai fac. Dar de data asta mă voi asigura că nu-mi mai dai nicio bătaie de cap pe drum. Nu-mi pasă în ce condiţii vei ajunge, am fost deja mult prea îngăduitoare. Nu am nicio intenţie să mai greşesc.

Glasul ei ajunse deformat şi distant în urechile lui Dubhe. Un alt sunet era pe punctul de a o asurzi. Cunoştea bine acel strigăt şi simţea cum îi creşte în măruntaie, se temuse mereu de el, dar acum era ultima ei salvare.

Rekla se ridică şi o lovi pe Dubhe cu un pumn în stomac. Pentru o clipă, fata-şi încordă muşchii de durere, apoi nu mai simţi nimic. Ca şi cum trupul ei devenise încet insensibil.

Atunci înţelese. Începu să simtă furnicături în degete, iar acea amorţeală se răspândi treptat prin braţe, până ajunse la piept. Sub osul pieptului, Fiara se zbătea să iasă.

— Din cauza ta Thenaar a încetat să-mi vorbească! Mă urăşte pentru că am dat greş cu tine, pentru că nu te-am ţinut de la început legată cu un lanţ, ca pe un animal! Am fost o idioată că te-am lăsat liberă să cotrobăi prin lucrurile Excelenţei Sale, Yeshol, ar fi trebuit să te prind imediat ce ai fugit cu Postulantul ăla! Acum vei plăti pentru ce ai făcut!

Îşi strigă furia către cer, iar strigătul ei ascuţit se suprapuse peste mugetul unui dragon. Animalele din împrejurimi erau agitate. Inclusiv Fiara. Dubhe o simţea zvâcnind înăuntrul ei, căutând o cale de ieşire, dar poţiunea lui Lonerin o împiedica să iasă la suprafaţă. Trebuia să găsească imediat o soluţie. Trebuia să dărâme zidul acela, altfel avea să moară.

Rekla o lovi cu piciorul, apoi o strânse cu mâinile de gât. Nu avea intenţia să o omoare, ci doar să o tortureze. O plăcere de care voia să se bucure până la capăt.

— Iată ce merită o trădătoare ca tine! spuse satisfăcută. Eşti prinsă, fără speranţă, iar durerea te va însoţi până la sfârşitul zilelor tale!

Dubhe încercă să se concentreze. Se gândi la primul ei măcel din pădure, la ochii plini de spaimă ai victimelor sale, la sunetul tăişului care le străpungea carnea. O parte din ea simţea o remuşcare de necontrolat faţă de acea acţiune şi contempla terorizată abisul în care ar fi sfârşit dacă Fiara ar fi ieşit şi i-ar fi luat în stăpânire trupul. O altă parte însă se bucura şi adulmeca mirosul propriului sânge, obsedată să-şi devoreze duşmanul care îndrăznise să o sfideze.

Rekla luă pumnalul şi o răni din nou în piept. Dubhe aproape că nu simţi durerea. Mâinile-i erau agitate de convulsii spasmodice, iar mintea ei începea deja să piardă contactul cu realitatea.

— De îndată ce îi voi oferi viaţa ta lui Thenaar, totul va fi la fel ca înainte, înţelegi? Anii şi frumuseţea mea sunt un preţ pe care-l plătesc bucuroasă pentru asta!

Dubhe simţi cum voinţa ei depăşeşte ultima barieră. Mintea făcu un pas înapoi de bunăvoie, cu aceeaşi disperare cu care sinucigaşul săvârşeşte ultimul act, cel

fără cale de întoarcere.

Sunetele din exterior dispărură, iar tăcerea o înconjură. Se prăbuşea în abis, în hăul negru care sălăşluia în ea. În depărtare, doi ochi roşii ca doi cărbuni aprinşi luminară acel loc dezolant. Ar fi putut reveni şi rezista, căci poţiunea îi dădea puterea. Dar deja făcuse o alegere. Trase adânc în piept mirosul acru al corpului Reklei şi se dădu într-o parte. O căldură ucigătoare o invadă, cei doi ochi roşii acoperiră întunericul pierzaniei sale şi simţi cum Fiara îi lua locul.

Deodată, i se păru că Rekla se mişca încet, ca şi cum ar fi fost sub apă. În faţa ei se afla doar silueta demnă de milă a unei bătrâne fanatice, mistuite de ură. Dubhe ţâşni înainte şi Fiara mugi.

Îşi văzu trupul mişcându-se cu o viteză supraomenească. Se ridică într-o clipă, ca şi cum nu ar fi fost la capătul puterilor şi gata să cedeze. Rekla se dezechilibră, căzând la pământ. Dură o fracţiune de secundă.

— Nici măcar Fiara nu mă poate omorî, nu-ţi face iluzii, şopti cu un rânjet plin de siguranţă.

Dubhe atacă, foarte rapidă, şi-şi simţi mâinile contractându-se ca nişte gheare. Glasul îi era de nerecunoscut, atât de răguşit şi de inuman. Imaginea unei frânturi din braţul ei o făcu să se cutremure, căci nu era al ei. Boala o transformase într-o maşinărie perfectă de ucis. Muşchii îi zvâcneau înnebuniţi, iar setea ei de moarte era de nestăpânit, nimic nu ar fi putut-o potoli. Conştiinţa ei era zdrobită de acest instinct de fiară, nu mai putea să dea înapoi.

O lovi pe Rekla de mai multe ori, apoi o înşfacă de gât şi o izbi de peretele de stâncă. Sunetul oaselor ei sfărâmându-se o umplu de satisfacţie.

Ar fi vrut să înceteze, imediat, dar deja era prea târziu.

Adversara ei reacţionă în ciuda loviturii cumplite pe care o primise. Strânse pumnalul într-o mână şi cu cealaltă luă un cuţit de aruncat.

— Credinţa mea este mai mare decât blestemul tău. Thenaar îmi va da putere!

Începu să lovească orbeşte, mişcându-şi mâinile cu o agilitate extraordinară. O răni pe Dubhe superficial de mai multe ori, şi în aer ţâşniră stropi de sânge, în semicercuri subţiri, în timp ce mirosul pătrunzător al luptei umplea luminişul. Dragonii începură să ragă din nou înnebuniţi: Dubhe îi auzi în depărtare, ca într-un vis. Nu simţea nimic, doar o frenezie nebunească.

O ridică pe Rekla în sus, ca pe o pană. Apoi începu să o lovească cu mâna liberă. Pumnii ei erau tăioşi ca nişte lame.

Mintea i se îngrozi. Ca şi cum era împărţită în două. Ea nu dorea masacrul acela. Avu senzaţia clară că depăşise punctul din care nu se mai putea întoarce, că mersese mult dincolo de limită, şi că Fiara nu se va mai opri. Încercă să ţipe, dar nu putu. Gâtul nu-i mai aparţinea.

Nu putu decât să audă ţipetele Reklei, tot mai pline de disperare, trupul prăbuşindu-i-se sub ploaia de lovituri.

Dubhe simţi cum înnebuneşte, înţelegând că nu mai putea rezista în acele condiţii, era prea mult. Trupul nu-i mai aparţinea, de aceea nu reuşea să închidă ochii şi să nu vadă ce era pe cale să facă, nu reuşea să se oprească, sau măcar să înceteze să savureze fiecare ţipăt în parte.

În sfârşit, o apucă pe Rekla şi o izbi de pământ. Aproape că nu mai sufla, dar pentru Fiară nu era suficient. Dubhe îi puse mâinile în jurul gâtului şi strânse, strânse, simţind picioarele victimei zbătându-se în convulsii.

„Ajunge!”

Oasele gâtului se frânseră în încleştarea ei, iar Dubhe spera să poată muri, să poată dispărea ca să nu mai fie spectatoarea acelui spectacol al ororii.

În sfârşit, îi dădu drumul. Un urlet o atrase. Se întoarse. Mai multe pietroaie fuseseră date la o parte din zona surpăturii şi în gaura deschisă îl zări pe Lonerin, buimăcit, şi pe Filla care urla de durere.

Fiara rânji cu răutate.

Magul începu să mute cu mâinile stâncile căzute în

timpul surpării. Era epuizat, dar o auzise pe Dubhe ţipând de mai multe ori.

— Nu vei ajunge niciodată la timp. Stăpâna mea devine o maşină a morţii când simte mâna zeului aşezată pe creştet, spuse Filla.

— Gura!

Hotărî să folosească magia. Avea destulă energie pentru o vrajă de levitaţie. Dar trebuia să se grăbească, Dubhe avea nevoie de el. Împreună mâinile, strigând cu putere formula. Una câte una, stâncile începură să se dea la o parte, desprinzându-se din mormanul care-i bloca drumul. Zburau în jos, rostogolindu-se de-a lungul povârnişului, în răgetele dragonilor.

Apoi un urlet sfâşie aerul. Era un sunet neomenesc, răguşit, sălbatic. Lonerin încremeni. Îşi amintea mult prea bine acel sunet.

„Nu, Dubhe, nu!”

Se concentră să fie şi mai rapid, pietrele ridicându-se cu viteză de la sol, în timp ce energia curgea din mâinile lui ca un fluviu învolburat. Îi fu de-ajuns prima deschizătură ca să înţeleagă. Dincolo de surpătură erau două persoane: Dubhe şi o siluetă neagră, îmbrăcată, fără nicio urmă de îndoială, ca un Triumfător. Dar Dubhe nu era ea însăşi, chipul îi era deja transfigurat, iar muşchii îi zvâcneau sub piele cu mişcări ritmice şi nefireşti.

Până atunci, de fiecare dată când Fiara ieşise la suprafaţă, Dubhe îşi păstrase întotdeauna intactă înfăţişarea. Doar chipul i se transforma, căpătând o expresie sălbatică şi cumplită. Acum însă toate membrele ei erau deformate de acea forţă ocultă pe care doar blestemul o putea da. Înfăţişarea ei era sălbatică, animalică, semn că Fiara ieşise la suprafaţă, în ciuda poţiunii.

La fel ca prima dată când o văzuse în acţiune, Lonerin rămase împietrit. Încetă chiar să mai dea pietrele la o parte şi rămase acolo încremenit, incapabil să se mişte.

Dubhe avea chipul schimonosit într-o strâmbătură

înfiorătoare şi era aplecată asupra trupului Reklei, strângând-o cu mâinile de gât. Lonerin reuşea să vadă picioarele femeii agitându-se orbeşte, dar cu fiecare clipă care trecea, mişcările erau din ce în ce mai slabe şi lente. Gura îi era larg deschisă, căutând să respire şi să rostească cuvintele mute pe care nimeni nu le va mai auzi.

— Opreşte-te!

Urletul din spatele lui îl făcu să tresară. Filla încerca cu disperare să iasă de sub efectul vrăjii care-l legase. Privea scena cu disperare, cu ochii plini de o îngrijorare vecină cu nebunia.

Picioarele Reklei încetară să se mai mişte, un zgomot înspăimântător – de oase frânte – umplu tăcerea stranie care se instalase după urletul lui Filla. Dubhe nu-i dădu drumul, se mulţumi să se întoarcă spre ei, iar ochii îi străluceau cu o lumină cumplită. Lonerin îngheţă. Nu era ea. Nu putea fi ea. Privirea ei, rânjetul de pe buze, chipul mânjit cu sânge.

— Stăpâna mea! strigă Filla îngrozit.

Deşi era extenuat, îşi eliberase deja un braţ şi se ţâra disperat spre spărtura din surpătură.

— Rezistaţi, stăpână, rezistaţi!

Părea înnebunit.

„Blestemul a devorat-o”, se gândi Lonerin, simţind cum groaza îl cuprinde.

Nu-şi termină bine gândul, că printr-un salt neomenesc Dubhe trecu prin spărtura pe care el o deschisese şi se aruncă asupra lui Filla.

O privi în timp ce îl sfâşia cu mâinile transformate deja în adevărate arme, aceleaşi mâini pe care el le mângâiase cu câteva zile în urmă. Niciodată Lonerin nu se simţise mai îngrozit ca în acel moment. Nu reuşi să facă altceva decât să privească. Pentru o clipă întâlni privirea lui Filla. Nu era îngrozit sau copleşit de durere. Privea pur şi simplu dincolo de deschizătură fantoma neagră care zăcea la pământ, cu o tristeţe nemărginită.

— Dă-i drumul!

Cuvintele îi ieşiră din gură spontan, chiar dacă le înţelegea inutilitatea.

„Trebuie să o eliberez, trebuie!”

Se aruncă asupra sa, peste umerii ei atât de musculoşi. Forţa ei era impresionantă şi, printr-o smucitură, îl lipi de peretele de stâncă. Lonerin primi din plin lovitura şi simţi cum i se taie respiraţia.

Când ridică privirea, Dubhe era în faţa lui, însetată de sânge, citea asta în ochii ei.

— Vino-ţi în fire, te rog.

Ea nu se mişca, îi arunca o privire animalică, dar nu-l ataca, aproape confuză.

Lonerin se gândi la o singură soluţie. Strigă cuvântul lithos cu toată puterea. Dubhe înţepeni imediat. El îşi îngădui să zăbovească o clipă doar, cât să-şi vină în fire, apoi scotoci prin sacul cu merinde care era într-un colţ, aruncat pe pământ în timpul înfruntării. Când degetele lui atinseră sticla rece, simţi că nu era totul pierdut, că mai puteau să se salveze.

„Ea este acolo, înăuntru, şi va fi suficient un strop de poţiune pentru ca totul să fie ca înainte. A fost un accident cumplit, nimic mai mult. Dubhe nu este pierdută, nu este pierdută!”

Alergă spre ea. Abia perceptibil, Filla, plângea înfundat pe pământ.

— Stăpâna mea… stăpâna mea… Rekla… murmură şoptit, cu chipul încă întors spre ruine, spre trupul fără viaţă.

Apoi, tăcere.

Lonerin deschise buzele lui Dubhe cu forţa şi îi vărsă pe gât toată poţiunea din sticluţă. Văzu cum mâinile şi picioarele i se relaxau încet şi-şi reveneau după vrajă, o simţi cuibărindu-se în braţele lui, slăbită şi obosită. Îi examină faţa îngrijorat, dar nu o văzu ieşind la suprafaţă pe Dubhe pe care o cunoştea. Ochii îi erau încă injectaţi de sânge, expresia de pe chip încă era animalică.

„Ea este acolo, blestemul nu a devorat-o!” îşi repetă cu

disperare, dar nu reuşea să creadă în acele cuvinte. Durerea îl lovi ca un pumn.

— Dubhe… Dubhe…

O aşeză pe pământ, sprijinindu-i capul. Ea închise ochii, paloarea feţei ei fiind de nedescris. Trecură câteva clipe, apoi sub pleoape se mişcă ceva. Când îşi reveni, ochii îi erau din nou fântâna neagră pe care Lonerin o iubea atât de mult. Trăsăturile feţei i se destinseră într-o strâmbătură de durere. Blestemul era din nou sub control.

— Mulţumesc, mulţumesc… şopti Lonerin, încă neîncrezător în acest cadou.

O ţinu strâns la pieptul lui, legănând-o în braţe.

— E totul în regulă, Dubhe, e totul în regulă. Ţi-am dat poţiunea, acum te vei simţi mai bine.

Ea îl privi şi-i şopti numele. Apoi îşi pierdu cunoştinţa.

PARTEA A TREIA

I-am văzut urcându-se pe Oarf mai întâi pe Nihal, apoi pe Sennar. Eram doar eu şi Soana, aceasta fusese dorinţa lor. Este o alegere pe care o înţeleg şi pe care cred că ar trebui să o acceptăm cu toţii. Ne-am luat rămas-bun rapid, printr-o îmbrăţişare şi câteva cuvinte. Ceea ce trebuia să ne spunem ne spusesem deja în serile dinainte. Apoi Oarf îşi deschise aripile mari, bătu din ele de câteva ori în gol, în aerul fin al dimineţii. Apoi pur şi simplu se ridică în zbor, iar eu şi Soana l-am văzut făcându-se tot mai mic, luând-o în direcţia Saarului.

Au plecat, este un fapt. Şi nu se vor întoarce. Au plecat în Ţinuturile Necunoscute.

DIN DEPOZIŢIA LUI IDO ÎN CONSILIU,
ÎN ŞEDINŢA PLENARĂ CU PRIVIRE LA
DISPARIŢIA CAVALERULUI DRAGONULUI NIHAL ŞI A
CONSILIERULUI SENNAR

20
SALVAREA

Lonerin rămase singur, cu sticluţa goală într-o mână şi cu cealaltă susţinând capul lui Dubhe. După tot vacarmul acela, tăcerea care se aşternuse era asurzitoare.

Privi buimăcit în jur. Dincolo de surpătură se afla trupul Reklei, nimic mai mult decât o grămăjoară neagră într-o baltă de sânge. De cealaltă parte, într-o poziţie aproape simetrică faţă de cea a Gardienei Otrăvurilor, se afla Filla. Şi el întins pe jos, desfigurat de durere.

Lonerin zăbovi o clipă cu privirea pe faţa lui, cu ochii deschişi şi plini de durere întorşi spre femeia pe care o iubea. Ultimul lucru pe care-l văzuse, ultimul lui gând. Ura pe care o simţise faţă de acel bărbat se destrămă complet, topindu-se într-o milă mistuitoare. De ce toată durerea asta? Pentru cine? Pentru Thenaar?

O privi pe Dubhe, care zăcea în braţele lui. Era foarte palidă. Nici de data asta nu o salvase. În ciuda iubirii lui şi a dedicării, blestemul era pe punctul de a o înghiţi pentru totdeauna. Lonerin era obosit, nu mai avea puterea să continue. Era prea mult. O strânse pe Dubhe la piept şi-i auzi bătaia slabă a inimii. Ar fi vrut să plângă.

„E nevoie de ajutorul tău, idiotule, curaj!” îşi veni în fire. Încercă să analizeze situaţia, să evalueze starea fizică a lui Dubhe. Dar era dificil: era copleşit de îngrijorare şi de teamă, şi doar cu un efort uriaş reuşi să rămână lucid.

Dubhe avea o tăietură mare la piept, iar tăişul unui pumnal îi străpunsese o mână dintr-o parte în alta. Avea zgârieturi şi vânătăi peste tot, respiraţia îi era slabă, chipul palid descurajant. Dacă nu lua rapid o hotărâre, de data aceasta risca să o piardă de-a binelea.

„Lonerin, trebuie să rămâi lucid, lucid!”

Greaţă. Simţi cum urcă pe gât o senzaţie de vomă, odată cu gustul sărat al lacrimilor. Ar fi vrut să urle şi să ceară

ajutor cerului. Dar era dezolant de singur.

Cu mâna tremurând, atinse uşor rănile lui Dubhe: nu erau foarte grave, dar deja pierduse mult sânge. Trebuia să oprească hemoragia, doar că nu mai văzuse niciodată o persoană în halul ăla şi era complet nepregătit să se confrunte cu o asemenea situaţie.

Simţea cum inima-i bătea nebuneşte şi urechile îi ţiuiau. Un glas dinăuntrul lui nu făcea decât să strige îngrozit.

Lăsă uşor capul lui Dubhe pe pământ, apoi îşi luă propriul cap în mâini şi se lăsă în voia unui tremur convulsiv. Gândurile i se îngrămădeau înnebunite în jurul unor imagini pline de moarte şi deznădejde, iar una ieşea în evidenţă mai mult decât toate celelalte. Era un trup alb, învelit într-o cămaşă lungă, imaculată. O mare pată roşie în dreptul pieptului şi părul negru răvăşit pe frunte şi pe umeri. Mama lui în groapa comună.

Dubhe era asemenea ei. Una era femeia pe care nu reuşise să o apere, cealaltă era femeia pe care voia să o salveze cu orice preţ. Ca şi cum ar fi împărtăşit acelaşi destin şi ar fi ocupat acelaşi loc în inima lui. Urlă disperat.

„Linişteşte-te, linişteşte-te!” îşi ordonă, şi încercă să gândească.

Îşi sfâşie o bucată din tunică, o udă cu apa din bidon şi începu să spele rănile una câte una. Erau prea multe, iar sângele acoperea totul. Nu reuşea să înţeleagă ce mişcări trebuia să facă. Şi, într-adevăr, termină rezerva de apă înainte să le spele pe toate.

„Suntem pierduţi… nu vom reuşi.”

Încerca să alunge acele gânduri, dar nu reuşea.

Rupse ce mai rămase din tunică şi făcu nişte fâşii. Nu erau suficiente şi, în plus, erau scurte. Aşa că luă mantaua şi o făcu bucăţi, lucru destul de greu în starea în care se afla. Începu să strige de furie şi de oboseală.

Lăsă baltă tăieturile mai superficiale şi se ocupă numai de cele mai adânci, începând de la mâna rănită. O strânse cu toată forţa care-i mai rămăsese, iar sângele i se lipi pe degete. Simţi cum îi vine să vomite, dar se controlă. Strigă

formula de vindecare, dar înţelese că nu va reuşi. Energia ieşea din mâinile lui într-un flux slab şi întrerupt. Prea puţin.

„Ai mai trecut prin asta. Este la fel ca în deşert, haide, concentrează-te!”

Nu era ca atunci, însă. El era sfârşit şi Dubhe era într-o stare mai gravă. Nu era nimeni care să-i poată ajuta. Erau singuri şi pierduţi într-un loc pe care nu-l cunoşteau.

Strânse bandajele cât mai tare posibil, apoi trecu la celelalte tăieturi. Încercă să folosească vraja câteva secunde pentru fiecare dintre răni, dar era prea obosit ca să reuşească să le vindece. Vederea i se înceţoşă treptat, iar mâinile începură să-i tremure. Imaginea de neşters a gropii comune continua să-l chinuie.

„De data asta va fi altfel! Breasla nu o va avea şi pe ea!”

Când termină era epuizat. Acum trebuia să o ia pe Dubhe în braţe şi să pornească după ajutor. Încercă o dată, dar picioarele îi cedară de oboseală. La cea de-a treia încercare reuşi să o ridice pe umeri, chiar dacă echilibrul lui nu era prea stabil.

Nu avea idee încotro să se îndrepte, dar lucrul cel mai logic era să meargă înainte. Se gândi la Sennar, sperând să fie aproape, dar în acea situaţie totul i se păru absurd pentru o clipă. De-abia atunci îşi dădu seama că nu are o ţintă.

Fusese învins. Fusese înfrânt de Breaslă. Fusese zadarnic să-şi înăbuşe ura şi să devină mai puternic, să se alăture rezistenţei şi să încerce să lupte. Zeul Negru era mai puternic şi-i răpea toate persoanele dragi.

Căzu într-un genunchi, parcă vrând să abandoneze lupta. Lacrimile îi umpleau gura cu un gust amar şi îi înceţoşau vederea, iar totul în jur era lipsit de formă şi confuz.

Dar în acel moment avu senzaţia că nu este singur. Făcu ochii mari: nişte siluete rotunjite ieşiseră de după stânci pe marginile potecii şi se îndreptau spre el. Asistaseră la confruntare, chemate de urletul Zeului Dragon, dar nu îndrăzniseră să intervină. Acum, în faţa bărbatului care plângea, nu se mai temeau şi ieşiseră în spaţiu deschis.

Lonerin era epuizat, făcuse doar câţiva paşi, dar nu era în stare să se ridice. Se prăbuşi în genunchi, iar Dubhe căzu din spinarea lui cu un sunet sec. Blestemă cerul; apoi, ridicându-şi ochii, văzu limpede una dintre fiinţele acelea. Era făptura cea mai neobişnuită pe care-i fu dat să o întâlnească, dar în acea clipă nu se întrebă cine era şi ce voia. Se gândi doar că nu era singur şi că, poate, cineva îi va ajuta.

Era o fiinţă de mărimea unui gnom, dar mai zvelt şi mai sprinten. Avea părul şi barba lungi, împodobite cu nişte obiecte pe care nu le mai văzuse în Lumea Pământeană. De sub părul stufos şi dezordonat, de un negru-albăstrui, se iveau două urechi ascuţite.

— Se simte rău! urlă Lonerin. Ajutaţi-ne!

Gnomul avea o lance în mână şi o sabie lungă prinsă la mijloc. Nu purta cămaşă, doar pantaloni din piele. Rămase nemişcat şi-l privea.

Lonerin arătă spre Dubhe.

— Rău! Ajutaţi-ne!

Ieşiră şi alţii, cu lăncile aţintite spre el, de data asta. Dar chipurile nu le erau ostile. Erau patru sau cinci, îmbrăcaţi la fel.

Lonerin încercă să se ridice, dar reuşi doar să se târască în genunchi, străpuns de durere.

— Vă rog, ajutaţi-ne! strigă, iar ei se retraseră câţiva paşi.

Se priviră şuşotind între ei şi arătând de mai multe ori spre el şi spre Dubhe, care era în braţele lui.

Unul dintre ei se apropie de el.

— Araktar mel shirova?

Lonerin rămase confuz. Acea mormăială ciudată îi trezi ceva în minte, dar nu reuşea să-şi amintească. Era prea tulburat şi obosit ca să gândească. Glasul lui ajunsese o şoaptă:

— Ajutor…

Gnomul îl privi îngrijorat, apoi le făcu semn oamenilor lui. Doi dispărură în grabă, iar ceilalţi îl ajutară să o aşeze uşor

pe Dubhe pe pământ. Lonerin era confuz.

— Ajutor, murmură cel care se apropiase de el.

Lonerin răsuflă uşurat.

— Da, da, ajutor, ajutor... spuse, şi râse în sinea lui. Era salvat!

Se aruncă lângă Dubhe, mângâindu-i părul.

— Suntem salvaţi... îndată te vor vindeca, sunt sigur de asta... Suntem salvaţi.

Nu reuşea să-şi ia ochii de la ea în timp ce-i strângea mâna. Se simţea grozav de uşor, atât de fericit şi de liniştit şi... gata să cedeze. Nu mai avea energie, iar ochii i se închideau.

Gnomul îl privi aplecându-se asupra lui Dubhe. Expresia lui era indescifrabilă. Când îl văzu mai liniştit, îi spuse arătând cu degetul spre orizontul cheilor de unde porniseră:

— De acolo?

— Nu înţeleg... răspunse Lonerin, şi era adevărat.

Celălalt păru să mediteze timp îndelungat, ca şi cum încerca să-şi reamintească un lucru important.

— *Erakhtar Yuro...* pământuri... de dincolo... fluviu...

Lonerin fu nevoit să se concentreze puţin, dar în cele din urmă înţelese. Dădu din cap că da.

— Da, din Lumea Pământeană, şi eu, şi fata!

Gnomul zâmbi, dând la rândul lui din cap.

— *Ghar*; *ghar...* Lumea Pământeană... *Erakhtar Yuro.*

Lonerin îşi aminti că studiase acea limbă, cum de nu o recunoscuse? Era elfică sau ceva foarte asemănător.

Individul ciudat îl privi zâmbind.

— Vorbesc puţin barbară, puţin.

Lonerin nu se întrebă cum de era posibil acel miracol. Nu voia să ştie cine erau fiinţele acelea, de unde sosiseră. Erau salvatorii lor, iar asta îi era suficient.

Între timp, cei trimişi în recunoaştere se întoarseră cu o escortă sănătoasă de tovarăşi. Erau cu toţii îmbrăcaţi mai mult sau mai puţin la fel şi aduceau cu ei un animal legat cu un lanţ. Părea un pui de dragon, după dimensiuni, dar nu avea aripi. Din gură îi ieşeau nişte hăţuri care-i treceau

peste spinare şi trăgeau o targă. O puseră pe Dubhe pe ea, deşi picioarele îi rămaseră pe-afară. Era limpede că era un mijloc de transport pe măsura dimensiunilor gnomilor, nu ale fiinţelor umane.

Făptura din faţa lui îi făcu semn să se ridice.

Lonerin reuşi cu chiu, cu vai să se pună pe picioare. Rezista cu greu, şi totuşi se duse lângă Dubhe, ţinând-o de mână. Nu voia să o lase singură. Începu să meargă în spatele salvatorilor lui.

Maestrul era cu ea. O ţinea de mână, o mângâia pe frunte. Îi şoptea cuvinte de încurajare.

— Sunt bucuroasă că te-ai întors… îi spuse ea, privindu-l în faţă.

Acum când îi vedea trăsăturile, îşi dădea seama cât de mult îi lipsiseră.

— Nu mă aflu aici ca să rămân, ştii asta.

— Atunci, voi rămâne eu.

Maestrul oftă, privind-o cu afecţiune.

— Nu crezi că este timpul să uiţi şi să o iei de la capăt?

Ea îi strânse mâna cu putere.

— Nu îmi doresc altceva decât pe tine.

— Dar eu am plecat, şi nu are sens să mă cauţi în continuare.

O privi intens, în felul acela pe care ea-l adora, şi adăugă:

— El nu sunt eu.

Dubhe ar fi vrut să plângă.

— Ştiu, răspunse cu vocea sugrumată.

Apoi întunericul în care se adânciseră se destrămă într-un nor de lumină orbitoare, luându-l de-acolo pe Maestru.

— Nu mă părăsi! ar fi vrut să strige Dubhe, dar gâtul o ustura cumplit şi nu reuşi.

Ochii i se deschiseră brusc şi o lumină de un alb orbitor o năuci. Simţi greutatea propriului trup cufundându-se într-un pat moale şi o durere surdă şi difuză, care se transforma pe alocuri în junghiuri ascuţite. Îşi dădu seama că picioarele îi ieşeau afară de pe salteaua din frunze uscate cam cu două

palme bune.

Clipi, iar lumina începu să se împrăştie, căpătând forme mai clare. O fereastră, un acoperiş verzui, o ladă. În sfârşit, un chip cunoscut.

— E totul în ordine? spuse Lonerin, aplecându-se spre ea.

Dubhe îl privi câteva clipe în tăcere. Tras la faţă, palid şi obosit.

Simţi o afecţiune profundă pentru acel chip, dar nimic altceva. Închise ochii cu tristeţe.

— Ai multe răni, de aia te simţi aşa de rău.

Dubhe deschise din nou ochii, luptându-se să zâmbească. Amintirile însă ieşeau la suprafaţă una câte una, dureroase şi insuportabile. Imagini pe care voia să le alunge, dar care încă o dată erau întipărite şi imposibil de şters din mintea ei. Cea din urmă, a lui Filla zbătându-se disperat în mâinile ei, şi acel nume pe care-l repeta obsesiv, atât de plin de iubire şi de disperare: Rekla.

— Suntem salvaţi, după cum vezi, spuse Lonerin, întrerupându-i şirul gândurilor.

Dubhe se scutură, privindu-l. În spatele lui zări o fărâmă din încăperea în care se aflau. Era o colibă cu pereţii şi acoperişul din frunze uscate şi lemn. Era un loc ciudat, cu tavanul nefiresc de jos, la picioarele căruia se deschidea o fereastră mare, cu vedere spre un pâlc de copaci, striviţi de culoarea roşie a apusului pe un cer senin. Patul era cam scurt, potrivit pentru un gnom, iar alături se aflau un scaun şi o ladă cu o lucrătură fină, cu ornamente care-i aduceau aminte de ceva cunoscut.

— Te întrebi unde ne aflăm, probabil, zâmbi Lonerin.

Dubhe dădu din cap că da.

— Salvatorii noştri sunt gnomi. Gnomi speciali, cu urechile ascuţite şi părul albastru.

Pe faţa lui citea mulţumire şi entuziasm. Era liniştit, spre deosebire de ea. Pentru că el era cu adevărat salvat. Ea însă era încă pradă coşmarurilor, prinsă încă în mrejele Fiarei. O diferenţă în plus între ei doi.

— Sunt o corcitură între gnomi şi Elfi, care, după câte se

pare, trăiesc la multe mile de aici, pe coastă.

De data aceasta inima lui Dubhe nu tresări auzind numele Elfilor, poporul pierdut şi mitic care îi umpluse de culoare poveştile fantastice din copilărie.

— Vorbesc elfică, se numesc Huyé, un nume peiorativ pe care cred că li l-au dat Elfii. Înseamnă „mărunţi”, „pitici”.

— Ei ne-au salvat? întrebă Dubhe cu vocea obosită.

Nu era cu adevărat interesată de poveste, dar conversaţia o ajuta să alunge imaginile morţii care-i umpleau capul.

— Au apărut chiar în momentul în care credeam că eram pierduţi. Tu erai plină de sânge, iar eu complet epuizat din cauza vrăjitor… Am crezut că vom muri, că *tu* vei muri, şi ăsta era cel mai cumplit lucru.

Dubhe nu reuşi să simtă căldura acelei declaraţii de iubire. Deja încetase să mai creadă într-un viitor alături de Lonerin. Îi reveni în minte visul din care se trezise şi Maestrul care-i vorbea. Era adevărat. Lonerin nu era Sarnek şi nu avea să fie niciodată. Ea nu căuta altceva în el decât pe vechiul ei Maestru.

Lonerin povesti scurta conversaţie în elfică pe care o avusese cu cei câţiva Huyé, apoi despre sosirea lor în acel sat şi despre cât timp fusese inconştientă. Era bucuros, entuziasmat că întâlnise un nou popor, sufletul lui de explorator înviorându-se. Dubhe însă se simţea departe de toate acele lucruri, ca şi cum făceau parte dintr-o altă lume, inaccesibilă ei. Încet, începu să se îndepărteze. Glasul lui Lonerin ajungea la ea tot mai slab. Se prăbuşea în infernul ei personal.

— Mă asculţi?

Dubhe îl privi.

— Da…

— Îţi spuneam despre răni. Niciuna nu este tocmai gravă, iar poporul ăsta este foarte înzestrat în meşteşugul preoţilor. Te vei reface degrabă.

Dubhe schiţă un zâmbet.

Lonerin rămase în tăcere, privind-o îndelung.

— Nu trebuie să ai remuşcări. Nu erai tu, spuse el dintr-odată.

Uşor de spus, gândi Dubhe. Dar cum să-i explice că acest lucru era destul de important? Cum să-i spună că de fiecare dată când Fiara ieşea la suprafaţă, ceva se frângea în ea? Cum să-l facă să înţeleagă că blestemul acela era parte din ea?

— Eu am eliberat-o, şopti ea, întorcându-şi privirea.

— Era singura cale, spuse el cu convingere.

— Dar am provocat din nou un masacru.

Dubhe îl privi în ochi pe Lonerin şi văzu că nu putea înţelege. Cine nu ucisese niciodată nu putea înţelege, era mereu un văl între ea şi lumea celor normali, a celor care nu încercaseră gustul sângelui.

Lonerin oftă.

— Nu eşti singura care a făcut grozăvii.

Dubhe rămase perplexă. Îşi amintea clar că-l omorâse pe Filla cu propriile mâini.

— Eram pe punctul de a-l ucide eu pe Ucigaşul ăla.

Ea continua să-l privească perplexă.

— Încerca să te omoare, nu ar fi fost nimic rău…

— Am folosit o magie interzisă. Lonerin se opri, aproape ruşinându-se. Dar când văzu că Dubhe nu înţelegea, continuă: Magia se bazează pe echilibrul şi pe exploatarea forţelor naturii. Magul nu face niciodată nimic împotriva naturii: se limitează la a supune legile naturii voinţei proprii, astfel încât acestea să-l ajute. De aceea există lucruri care nu se pot face. Să răneşti prin magie, spre exemplu, sau să omori. Sunt acţiuni care bulversează natura, care o dau peste cap. Este magia interzisă, magia la care era priceput Tiranul. Cine practică o vrajă interzisă îşi pune în pericol sufletul, îl vinde răului pentru a avea forţa necesară ca să realizeze vraja pe care o doreşte. Nu este o vrajă pe care o poţi face fără să rămâi nepedepsit: este o vrajă care te macină din interior, care te împinge la nebunie, care te distruge.

Dubhe recunoscu imediat trăsăturile blestemului ei.

Pecetea ei era, cu siguranţă, o astfel de magie.

— Am folosit una împotriva bărbatului care era cu Rekla. Şi nu pentru că mă ataca sau voia să mă ucidă. Ştiu cum să imobilizez un duşman fără să-l ucid. Înghiţi în sec. Am făcut-o pentru că era un Ucigaş. Nu am avut alt motiv.

Dubhe se gândi la momentul în care Lonerin căzuse în prăpastie, cu multe zile în urmă, la ura pe care o citise în ochii lui, atât de arzătoare şi de nefirească pentru el.

— De ce îi urăşti? întrebă ea.

— Aveam opt ani şi m-am îmbolnăvit de febră roşie.

Dubhe o cunoştea. De fapt, fusese una dintre epidemiile Lumii Pământene timp de secole. Îi afecta în primul rând pe copii şi se manifesta cu febră şi hemoragii puternice. Aproape întotdeauna bolnavii mureau pierzând mult sânge. Toţi oamenii din Lumea Pământeană erau îngroziţi de ea.

— Mama mea era singură, tata o părăsise înainte ca eu să mă nasc, ea nu mă avea decât pe mine. Atunci s-a dus la Zeul Negru, la Thenaar, şi s-a oferit drept Postulantă.

Lonerin îşi frecă faţa cu mâna.

Reluă:

— Eu m-am vindecat, dar mama nu s-a mai întors. Ne-am dus chiar să o căutăm în templu, cu vecina în grija căreia m-a lăsat, dar nici urmă de ea. Numai după câteva luni am aflat ce i se întâmplase. Era un câmp, aproape de locul unde ne jucam... plin de oase... l-am descoperit împreună cu prietenii mei... ne-am dus acolo... ea... era acolo.

Dubhe îşi imagină scena. Se cutremură. Tăcu. Nu ştia ce să spună.

— Am luat-o de-acolo şi am îngropat-o. Eu am fost dat în grija unui unchi. Câţiva ani m-am gândit să mă răzbun în orice mod. Aş fi spulberat Breasla, i-aş fi ucis pe toţi porcii ăia cu preţul vieţii. Apoi l-am cunoscut pe maestrul Folwar, care mi-a spus că exista o altă cale. Ura nu m-ar fi dus nicăieri. Dar trebuia să o fructific şi să o transform în forţă. De aceea am început să studiez magia, ca să dau o direcţie durerii şi urii mele. De aceea am propus să fiu trimis în Casă ca spion, de aceea am continuat misiunea.

Dubhe lăsă privirea în jos. Îl vedea într-o nouă lumină, pe care nu o cunoştea.

— I-am carbonizat o mână. Şi am simţit bucurie făcând-o. Şi chiar dacă am înţeles că lupta pentru că o iubea pe Rekla, am vrut să moară. Dar m-am controlat.

Într-adevăr. Diferenţa dintre ei doi. El mai avea încă posibilitatea de a alege, mai putea să se oprească în faţa prăpastiei. Ea, nu. Ea era târâtă de fiecare dată dincolo de margine.

— Şi eu am greşit. Şi eu am cedat. Nu trebuie să te simţi vinovată.

Dubhe zâmbi amar.

— Chiar vrei să compari momentul tău de slăbiciune cu masacrul pe care l-am făcut eu lângă prăpastie?

— Nu erai tu şi nu aveai altă alegere. Chiar crezi că ar fi fost mai bine să o laşi pe Rekla să te omoare? Ce câştig ai fi avut?

Dubhe lăsă privirea în jos. Nu ştia, dar orice altceva ar fi fost mai bun decât durerea pe care o simţea în acel moment, decât repulsia faţă de ea însăşi.

— Este blestemul, pecetea aia nenorocită. Ea te devorează şi te face să te simţi aşa. Nu eşti tu, înţelegi?

Lonerin îi strânse mâna într-a lui şi o privi lung în ochi.

— Tu nu ai omorât niciodată, nu poţi înţelege… Nu contează de ce o faci, Lonerin. Nu contează dacă aveai dreptate când ai luat acea viaţă; nu contează dacă a fost un accident sau altceva. Contează că ai făcut-o. Şi nimic nu mai este ca înainte. Moartea îţi pătrunde în vene, te otrăveşte. Maestrul meu… din acest motiv a murit. Şi Fiara… nu este în afara mea, este înăuntrul meu.

Lonerin dădu ferm din cap că nu.

— Nu, te înşeli. Tu nu eşti o ucigaşă şi nu ai fost niciodată. Împrejurările au fost de vină, iar acum blestemul te aduce în această stare. Dar tu, tu nu ai nimic de-a face cu moartea.

Privirea lui era intensă şi sinceră. El credea în ce spunea, sau cel puţin îşi dorea să creadă. Dubhe simţi un junghi de

durere.

„Dacă m-ar iubi cu adevărat, ar înţelege. Şi dacă eu l-aş iubi cu adevărat, această privirea mi-ar fi de-ajuns.”

Dar nu-i era de-ajuns. Era singură. Singură cu groaza ei. Şi chiar dacă el ar fi văzut, nu ar fi înţeles. Nu iubea tot ceea ce era ea, nu iubea mâinile ei murdare de sânge. Iubea imaginea ei, fragilitatea şi slăbiciunea ei. Şi ea? Ea iubea la el ceea ce-i amintea de Maestru, iubea lumea lui, în care era posibil să iei decizii, siguranţa lui.

— Ţi-am jurat că te voi salva şi o voi face. Te voi elibera de blestem, nu mă voi opri în faţa niciunui obstacol şi nu va mai trebui să faci niciodată aşa ceva. Cu mama nu am reuşit, dar cu tine va fi diferit. Când voi elimina blestemul, vei vedea, vei fi în sfârşit liberă.

Cât de fals suna! Chiar dacă ar fi reuşit să o elibereze de blestem, nu o putea salva. Pentru că închisoarea ei nu era doar pecetea. Temniţa ei era mai mare, iar el nu o văzuse niciodată.

Şi totuşi, Dubhe zâmbi. Îi strânse mâna. Acea încercare a lui de a o iubi o emoţiona oricum.

— Mulţumesc, şopti ea, cu glasul sugrumat de lacrimi.

El îi căută buzele pentru un sărut lung, iar ea ştiu că va fi ultimul.

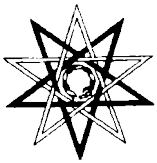

21
O VECHE DATORIE

Dohor intră în templu cu paşi solemni. Yeshol se afla deja acolo şi-l aştepta în genunchi, pe banca din faţa statuii lui Thenaar. Se ruga, iar Dohor îi putea auzi de la uşă vocea. Se strâmbă. Nu fusese niciodată religios. Soţia lui se agăţase deseori de credinţă, mai ales înainte să moară, când deja boala o mistuise. El, nu. Vedea religia ca pe un instrument pur al puterii, şi din acest motiv avea un sentiment de milă pentru cei care credeau cu adevărat.

„Zeii există, Dohor, şi va trebui să îţi închei socotelile cu ei, în cele din urmă", îi spusese odată soţia lui. El, drept răspuns, îi râsese în faţă. Din punctul lui de vedere, acelea erau doar superstiţii prosteşti.

— Ei bine? spuse cu un glas răsunător când ajunse în spatele lui Yeshol.

Văzu umerii bătrânului îndreptându-se o clipă, apoi îi auzi din nou rugăciunea. Nu înceta să se minuneze de impertinenţa acelui om faţă de persoana sa. De fapt, pentru acel spirit independent îl aprecia atât de mult.

Când termină, Yeshol se ridică. Se închină înaintea lui, plecându-şi capul.

— Mă rugam.

O justificare care-l surprinse pe Dohor prin simplitatea şi prin neruşinarea ei nemaiîntâlnită. Hotărî că nu era cazul să-şi impună autoritatea.

— Într-adevăr, tu asculţi de un stăpân mai mare decât mine, nu-i aşa? spuse el ironic.

Yeshol se mulţumi să zâmbească misterios, apoi deveni serios.

— V-am transmis să veniţi pentru că am o veste foarte proastă pentru dumneavoastră.

Dohor nu dădu mare atenţie introducerii. Pentru Yeshol, toate veştile pe care i le dădea erau de importanţă

extraordinară.

— Deci? îl grăbi, deja pierzându-şi răbdarea.

— Un duşman l-a luat din mâinile unuia dintre cei mai buni Triumfători pe copilul de care aveam nevoie.

„După cum bănuiam, o veste neimportantă”, gândi regele.

— Sunt problemele tale, răspunse el. Astfel de lucruri trebuie să le rezolvi singur, ştii bine. Te-am ajutat prea mult chiar, şi-ţi reamintesc că din vina ta am pierdut deja un dragon şi un cavaler.

— Duşmanul este Ido.

Acele cuvinte aruncară o tăcere apăsătoare peste întreg templul. Dohor simţi cum îi stă inima în loc. Trecuseră cel puţin trei ani de când nu mai auzise acel nume şi, sincer, spera să nu mai audă niciodată de el.

— Imposibil, spuse, încercând să-şi păstreze vocea calmă. Cu trei ani în urmă au fost găsite resturi carbonizate în Pământul Soarelui, sigur era vorba despre dragonul lui. Ido este mort.

— Un gnom fără un ochi, cu o lungă cicatrice albă care-i brăzdează partea stângă a feţei. A ucis un Triumfător de-al meu, l-a lăsat pe celălalt fără cunoştinţă la graniţa dintre Pământul cel Mare şi Pământul Focului. El mi l-a descris astfel, adăugând că este un tip bătrân, dar foarte priceput în arta luptei.

Mâinile lui Dohor scăpară un tremur pe care nu reuşi să şi-l ascundă.

— Unde este?

Glasul îi era plin de o ură înăbuşită.

Yeshol dădu din cap că nu ştia.

— Nu ştim sigur. Probabil încă în Pământul Focului, lingându-şi rănile pe undeva. Nu era într-o stare prea bună, aşa mi-a spus omul meu.

Acele cuvinte treziră în Dohor amintiri vechi şi dureroase. Rezistenţa în apeductul din Pământul Focului, incursiunile permanente din partea lui Ido împotriva oamenilor lui, războiul îndelung şi ultima bătălie din tunelele subterane.

Pierduse o mie de oameni acolo, şi asta doar ca să scoată din vizuină o sută de rebeli.

— Apeductul, şopti el.

— Asta credem şi noi. Nu pare a fi în întregime inundat.

Dohor nu ştia acest lucru. Când ceruse să se deschidă stăvilarele, contase pur şi simplu pe forţa apei. Dar nu fusese de-ajuns.

— Mă voi ocupa eu, spuse grăbit, în timp ce se ridica.

— Nu mă îndoiam, zâmbi Yeshol. Îndată ce Sherva mi-a comunicat numele duşmanului, eram sigur că veţi dori să rezolvaţi situaţia cu oamenii dumneavoastră.

Dohor dădu din cap, în semn de aprobare.

— Consideră-l mort. Îţi voi aduce copilul în scurt timp.

Yeshol făcu o plecăciune.

— Mă bazez pe voi. Viitorul meu este în mâinile voastre.

Când Learco intră în cameră, îl găsi pe taică-său, Dohor, deja aşezat pe tron, aşteptându-l. De cum se întorsese, trimise după el. Learco îl văzuse purtând mantaua neagră pe care şi-o punea doar când pleca în călătorii mai importante. Nu ştia care-i erau intenţiile, dar sigur era vorba despre ceva serios. Când aflase că fusese chemat, zăbovise câteva minute, privindu-şi chipul în oglinda din cameră.

Nu era nimic de făcut, semăna cu tatăl lui într-un mod impresionant. Acelaşi păr, atât de blond, încât părea alb, aceeaşi privire. Doar culoarea verde a ochilor o luase de la maică-sa, Sulana. Prea puţin pentru a face o diferenţă între el şi tatăl său. Peste câţiva ani avea să moştenească regatul şi va trebui să continue să lupte pentru un vis pe care nu-l împărtăşea. Dacă ar fi fost după el, ar fi renunţat la masacre, dar nu putea, acela era destinul lui inevitabil.

Se apropie de tron cu paşi fermi. La urma urmei, era doar un supus, nimic mai mult decât un mesager al morţii, trimis de tatăl lui. Când ajunse înaintea lui, îngenunche. Relaţia dintre ei fusese întotdeauna aşa, rece şi formală. Niciodată un cuvânt afectuos sau o îmbrăţişare. Dacă se gândea bine,

ultima dată când se atinseseră fusese în copilăria lui, când, la Makrat, în faţa unei mulţimi care petrecea, regele îl luase în braţe şi-l arătase poporului, radiind. Apoi, nimic.

— Ridică-te.

Learco se supuse, dar ţinu privirea plecată. Nu-i plăcea să-l privească.

— Am o misiune pentru tine. Şi ridică ochii ăia când vorbesc cu tine, eşti moştenitorul tronului, nu un om oarecare din popor.

Learco se supuse împotriva voinţei sale. De mult timp îi era nesuferită faţa tatălui lui. Era ca şi cum s-ar fi privit în oglindă şi nu suporta ideea că era asemenea lui. Chipul lui de cuceritor, în spatele căruia se ascundea vina pentru un şir nesfârşit de dolii şi de războaie, îl irita.

Regele îl privi cu răceală.

— Ai în continuare aerul unui câine bătut, şi nu ţi se potriveşte.

— Sunt obosit, tată, nimic altceva, minţi băiatul.

Dohor nu-l crezu. În orice caz, pe Learco nu-l interesa. Nimic din ce făcea nu îl mulţumea pe tatăl său. Era mereu sub aşteptările lui, nu făcea decât să-l dezamăgească.

— Ido nu e mort, a supravieţuit, şi acum ne dă planurile peste cap.

Learco încremeni.

— Are cu el un băieţel care valorează greutatea lui în aur. Îl duce în Pământul Apei şi de acolo va găsi, probabil, un mod ca să-l facă să dispară. Misiunea pe care ţi-o încredinţez este foarte simplă: găseşte-l şi omoară-l pe gnomul ăla blestemat, ia băieţelul şi adu-l la mine.

Learco îşi încleştă pumnii. Nu era o misiune pe care să vrea să o împlinească, la fel ca toate cele pe care i le încredinţa tatăl său. Câţiva ani fusese bucuros să-l slujească şi spera să reuşească, mai devreme sau mai târziu, să-l impresioneze prin reuşitele şi prin talentul lui de războinic. Apoi înţelesese pe ce se întemeiase puterea lui şi, în acelaşi timp, îşi dăduse seama că era cu totul incapabil să-i satisfacă cerinţele. De atunci, fiecare misiune

nu era decât un nou motiv de umilinţă şi durere. Dar mai era ceva. Dohor observă.

— Ai să-mi spui ceva, fiule?

— Nimic, tată. Să vă îndeplinesc poruncile este o plăcere.

Learco fixă din nou podeaua cu privirea.

— Ai înţeles de ce te trimit pe tine?

Băiatul ridică ochii spre el. De pe tronul înalt, Dohor părea să-l domine prin statura lui impunătoare.

— Cred că da.

— A fost nedemn modul în care l-ai lăsat pe Ido să-ţi scape în Pământul Focului, o pată care nu poate fi deloc tolerată la un viitor rege. Mă aştept ca tu să-i dai celui mai crunt duşman al meu ceea ce merită, este clar? Vreau capul lui adus pe o tavă din argint. De la tine nu aştept ceva mai prejos.

Learco plecă privirea în semn de aprobare. Nu se puteau discuta ordinele date de taică-său, chiar dacă în majoritatea cazurilor nu era de acord cu ele.

— Iscoadele ştiu unde se află?

— A lăsat un om aproape mort în Pământul cel Mare, nu departe de graniţa cu Pământul Focului. Se pare că este rănit. Ar fi logic să o ia pe drumul cel mai scurt şi direct ca să ajungă în Pământul Apei. Cel mai bun moment pentru a-l prinde va fi în timpul traversării deşertului. Acolo va fi complet descoperit, nu va avea nicio posibilitate să găsească un refugiu unde să se ascundă.

— Sigur, spuse Learco pe un ton indiferent.

— Îl vei lua pe Xaron.

Learco încuviinţă. Cel puţin avea să zboare.

— Dacă asta e tot…

— Nu mă dezamăgi.

Privirea regelui deveni pătrunzătoare şi rea.

— Până acum mi-ai dat motive nesfârşite să te dezmoştenesc, dar, din nefericire, eşti singurul meu moştenitor. Nu mă forţa să fac ceea ce nu vreau.

Learco făcu o plecăciune adâncă, iar inima-i bubuia în piept. Apoi se ridică şi părăsi sala.

Era confuz. Cuvintele tatălui său fuseseră un avertisment, iar când ieşi din palat, în loc să se îndrepte spre staulul dragonului, o luă spre aleea cu galerii, mergând tot mai grăbit. Odată ieşit, labirintul delirant al străzilor întortocheate din Makrat se desfăşură înaintea ochilor lui. Soarele apunea, iar aerul era răcoros. Learco îl trase adânc în plămâni. Avea nevoie de el. Îşi aminti într-o clipă mirosul acid al sulfului, duhoarea urât mirositoare a Thal-lui. Acolo îl întâlnise pe Ido prima dată.

Learco este în spinarea dragonul lui. Zboară deasupra câmpului de luptă în căutarea supravieţuitorilor este epuizat şi ştie prea bine că nesocoteşte ordinele unchiului său, Forra. Adrenalina confruntării încă îi mai curge prin vene, i-a prefăcut în scrum pe duşmani cu armăsarul lui, i-a spintecat pe rebeli după cum i se ordonase să facă, de unul singur, un lucru nu chiar neînsemnat pentru un băiat de paisprezece ani, chiar dacă era deja Cavaler al Dragonului.

Se simţise puţin ca Nihal, un războinic, un soldat al morţii de care taică-său ar fi trebuit să fie mereu mândru. Niciun gnom adult sau copil nu putuse scăpa din calea lui.

Learco ştia în inima lui însă că motivul acelei ieşiri neprevăzute era altul, şi nu avea nimic de-a face cu bătălia sau curajul. Acum, fără unchiul său şi ceilalţi care să-l dojenească, poate da frâu liber milei. Nimeni nu l-ar fi luat în râs. Nimeni nu-i va nesocoti ura faţă de război şi de taică-său. Learco se simte prizonier şi fără posibilitatea de a alege. Taică-său îl trimisese acolo, fiul lui trebuia să se pregătească să devină un mare războinic, precum şi un demn succesor la tronul lui. Ce loc mai bun ca să-l pună la încercare, dacă nu câmpul de luptă cel mai crud, cel din Pământul Focului, unde inima rezistenţei pulsa şi nu se dădea bătută? Learco ar fi vrut să plece de-acolo, dar nu putea. O parte din el avea obligaţia să stea acolo şi nimic nu i-ar fi putut clinti acea convingere.

Aripile dragonului său se ridică şi coboară tăcute în aer. Sub el, numai ruine şi cadavre. Îşi ascute privirea şi numai

din întâmplare zăreşte cu coada ochiului ceva strălucitor trecând prin spatele lui. Abia are timp să-şi scoată sabia din teacă şi să se întoarcă pentru a para lovitura. Un gnom fără armură, călare pe un dragon roşu, uriaş, ţine o armă cu garda circulară din lemn şi tăişul curbat aţintită chiar spre el. Chipul îi este brăzdat de o lungă cicatrice albă. Learco îl studie o clipă, apoi se cutremură.

Ido.

— Ia te uită cine este... şopteşte nemilos gnomul.

Learco îşi urmează instinctul şi încearcă să fugă. Ce altceva ar putea face? Ido este o legendă, un războinic de neînvins.

Gnomul ţâşneşte cu o viteză de neînchipuit şi, în acelaşi timp, dragonul roşu înşfacă coada animalului pe care călăreşte prinţul. Acesta urlă de durere, iar Learco abia reuşeşte să rămână călare.

„Voi muri, gândeşte el. Voi muri!”

Dragonul roşu împinge cu putere şi reuşeşte să arunce celălalt dragon mai departe de el.

Learco nu mai înţelege unde se află şi se rostogoleşte la pământ buimăcit. Ido însă nu-l atacă. Nemilos, îl priveşte în timp ce se ridică stângaci în picioare.

Băiatul se pregăteşte să se apere, sigur că nu poate scăpa. Strânge sabia cu ambele mâini şi o întinde înaintea sa.

Ido arată spre arma prinţului.

— Văd că încă o mai transmiteţi din tată în fiu, spuse batjocoritor.

Learco înţelege. Aceea este sabia tatălui său.

— Ştii cine sunt?

— Ido.

Gnomul zâmbeşte.

— Tatăl tău avea vârsta ta când l-am umilit în Academie, ţinea în mână sabia pe care o ai tu acum. Cred că ţi-a povestit.

Nu, nu o făcuse niciodată. Dar Learco cunoaşte povestea. Pe coridoarele palatului se bârfea deseori pe seama felului

în care Ido îl umilea pe rege când o făcea pe grozavul la Academie, bătându-l în trei asalturi din trei în faţa celorlalţi elevi.

Learco strânge cu şi mai multă putere sabia în mâini. Ştie bine ce se va întâmpla. Ido este duşmanul declarat al tatălui său, nu va lăsa să-i scape această ocazie. Se va răzbuna pe Dohor prin el. Îl va ucide pe singurul moştenitor al regelui, iar mai întâi îl va tortura, îl va umili. Va fi sfârşitul.

Îşi simte mâinile umede de sudoare şi fruntea transpirată. Îi este frig.

„Voi lupta, gândeşte el. Voi face ceea ce am fost învăţat, mă voi comporta cum doreşte tata, cu onoare. “

Ido atacă pe neaşteptate, iar el abia reuşeşte să pareze. Dă înapoi imediat, puterea asaltului duşmanului fiind extraordinară. Gnomul se simte stăpân pe situaţie, i-o citeşte în ochi şi are dreptate. Atacă fără răgaz, se joacă, se distrează, iar el se află în întregime la cheremul lui.

Ido creşte ritmul şi Learco simte o arsură la umăr. Lovit. Vârful săbiei adversarului este roşu. Este sângele lui. Este prima dată când este rănit de o sabie. Până atunci, nu cunoscuse decât biciul lui Forra.

Lasă să-i scape un vaiet uşor, pleacă uşor capul, dar îşi revine. Trebuie să se comporte onorabil. Poate va muri, dar taică-său va fi mândru de el. Nu a fost niciodată, ştie asta. De aceea este important să dea dovadă de curaj, este ultima ocazie. Hotărăşte să ţină sabia numai cu o mână.

Ido loveşte din nou, iar loviturile sale merg la ţintă cu o exactitate tot mai mare. Mici tăieturi, iar din când în când gemete uşoare părăsesc buzele lui Learco. Încearcă să le înăbuşe, dar nu reuşeşte. Se simte slab şi prost, şi ar vrea să plângă pentru asta.

Tatălui meu îi vor spune că am fost un laş.

— Eşti bun, îi spune Ido. Dar lipsit de experienţă, încheie el, zâmbind ironic.

Îi loveşte sabia din lateral şi se întoarce cu atâta putere, încât îi răsuceşte încheietura mâinii. E suficientă această

mişcare şi sabia lui Learco zboară cât colo. O mai priveşte încă descriind un semicerc luminos în aer când Ido îl loveşte cu piciorul chiar în piept.

Simte că se sufocă şi cade la pământ.

Tăcerea coboară pe neaşteptate. Learco aude doar zgomotul făcut de respiraţia lui greoaie. Sabia lui Ido este la câţiva centimetri de gâtul lui. Şi gnomul gâfâie, iar vârful tăişului tremură. Băiatul simte că-i înţeapă gâtul, în locul în care iese mărul lui Adam. Înghite în sec, închide ochii.

Ştie că s-a apropiat clipa şi totuşi nu îi este chiar atât de frică pe cât ar fi crezut. Pe neaşteptate, ritmul inimii îi încetineşte. Atunci înalţă capul şi întinde gâtul.

— Dacă trebuie să mă loveşti, fă-o şi gata.

O frază de erou stupid, gândeşte el, asemenea celor care umplu poveştile pe care tatăl lui îl obligă să le citească. Şi totuşi, simte că este potrivită în acel moment, că exprimă ceea ce îşi doreşte cu adevărat.

Ido îl priveşte serios, cu sabia în continuare aţintită spre gâtul lui.

— Ce faci aici singur? Unde sunt ceilalţi?

O întrebare la care Learco nu se aştepta, astfel că trebuie să se gândească puţin înainte să răspundă.

— Au plecat cu prizonierii. Au distrus deja totul şi au luat ce voiau.

Gnomul îl studie cu o privire dură.

— Au? Şi tu unde erai, băieţel, în timp ce răii luptau?

Learco simte cum acea frază îl loveşte cu mai multă violenţă decât o sabie. Încearcă o cale de scăpare cu ochii, îşi mută privirea spre stâncile erodate de vânt şi de fumul vulcanului, nu departe de el.

— Eram cu ei, şopteşte el.

O mărturisire pentru care plăteşte un preţ mult mai scump decât toată ruşinea simţită asistând la fiecare masacru pus la cale de taică-său.

— Ai fost lăsat aici ca să ne aştepţi? Ce căutai?

— Nimic.

Ido se apleacă asupra lui fără să-l scape din ochi. Learco

îi simte respiraţia caldă pe gât.

— Nu câştigi nimic dacă faci pe şmecherul cu mine. Nu te voi omorî până nu voi afla ce vreau şi îţi garantez că am metodele mele ca să te fac să vorbeşti. Dacă te încăpăţânezi, te voi duce cu mine şi vei regreta acest moment de îndurare din partea mea, clar?

Learco rămâne indiferent. Deja a ajuns dincolo de frică, ceea ce a recunoscut puţin mai înainte l-a făcut să depăşească bariera terorii.

— Priveam la ce am făcut. Căutam supravieţuitori.

— Nu-mi îndruga tâmpenii, replică sec Ido.

— Eram sigur că nu mă vei crede şi nu-mi pasă dacă o faci sau nu. Asta este adevărul.

Learco simte că, în curând, această siguranţă ostentativă îl va părăsi. Vrea să se termine totul, mai repede şi pentru totdeauna.

— Loveşte-mă, spune cu convingere.

Îşi doreşte asta cu adevărat, caută lovitura decisivă de sabie.

Ido rămâne nemişcat în faţa lui. Este perplex, dar nu lasă garda jos. Încet însă, privirea lui se schimbă. Pentru el, băiatul acela nu mai este un duşman. În cele din urmă oftează, apoi lasă sabia în jos.

— Pleacă, îi spune pe un ton ferm.

Learco îl priveşte uluit.

— M-aş putea răzgândi, iar eu, dacă aş fi în locul tău, aş zbura de-aici cât mai repede.

Tânărul prinţ rămâne pe loc, cu mâinile pe pământ. Brusc, nu vrea să plece. Nu vrea salvarea, nu o merită. Atunci îşi pleacă capul şi începe să plângă. A rezistat până în acel moment, dar acum nu mai poate. Se simte pierdut şi prost.

Ido rămâne acolo nemişcat, nu ştie ce să facă.

— Ţi-am spus că eşti liber, nu mă pune să repet.

Learco se ridică, îşi şterge lacrimile. Un sentiment chinuitor îi apasă pieptul.

— Îmi pare rău. Pentru tot, mai reuşeşte el să spună.

Apoi aleargă pe câmp. Trece pe lângă dragonul său mort, care zace sub labele celuilalt animal. Aleargă, aleargă, şi ar vrea să dispară. Se gândeşte doar la acea sabie aţintită spre gâtul lui şi la acele cuvinte care au dat frâu liber acelei dureri.

— Eram cu ei.

Learco oftă. Era o amintire neplăcută. Se gândise de multe ori la asta, dar nu crezuse că-l va revedea vreodată pe Ido. Când aflase că era mort, din vreun motiv ciudat, îi păruse rău.

În sfârşit, se îndreptă spre grajduri. Se întrebă ce voia să facă taică-său cu băieţelul acela, ce alte grozăvii ascundea acea misiune, dar erau întrebări inutile, care nu făceau decât să-i împovăreze sufletul. La urma urmelor, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le ştia despre Dohor, rămăsese un copil prostuţ care dorea să-i facă pe plac tatălui.

Se gândi la Ido, la datoria pe care o avea faţă de el. În acea zi, probabil că ar fi fost mai bine dacă gnomul l-ar fi omorât, acolo, la poalele Thalului, dar oricum îi datora viaţa. Iar acum i se ordonase să-l ucidă.

Intră în grajd cu privirea plecată, închise o clipă ochii şi se pregăti pentru ce-l aştepta.

— Scoate-l pe Xaron, sunt în misiune, îi spuse grăjdarului.

22
SATUL

Timpul petrecut cu cei din populaţia Huyé trecu ca într-un vis. Dubhe rămase în pat în cea mai mare parte a timpului, doborâtă de o oboseală cumplită. Nu reuşea să se ridice, rănile o înnebuneau de durere, dar mai ales extenuarea mentală o descuraja să aibă vreo reacţie.

Se gândea că afară din acest sat, dincolo de pădurea pe care o putea zări de la fereastra camerei sale, problemele care o urmaseră până în acel moment aşteptau doar ca ea să se refacă pentru a o hărţui din nou. Odată ieşită din acel teritoriu protejat, nimic nu ar mai fi salvat-o.

În primul rând, rămânea problema poţiunii: ca să o smulgă din ghearele morţii, Lonerin consumase toată sticluţa, şi nu mai rămase nimic. Dubhe simţea că Fiara doarme uşor, iar eliberarea ei fusese un gest riscant, pe care mai devreme sau mai târziu îl va plăti scump. Acum mai avea o singură şi slabă speranţă: să ajungă la Sennar la timp, înainte să se întâmple acest lucru. Da, Sennar... Cine le garanta că mai era în viaţă şi că vor reuşi să-l găsească? Şi în toiul acestor evenimente, cum ar fi trebuit să se comporte cu Lonerin? În mintea lui Dubhe se învălmăşeau mii de gânduri, şi avea norocul că el era ocupat în acele zile.

— Trebuie să studiez meşteşugurile vindecătoare ale acestui popor, poate că printre plantele lor sunt unele care să poată alina efectele blestemului tău, spusese el.

De atunci, era aproape mereu pe-afară, cine ştie pe unde. Venea la ea doar seara, cu ochii încercănaţi şi cu mâinile adesea zgâriate.

O săruta uşor pe obraz, apoi voia să ştie cum se mai simţea şi îi examina atent rănile.

Relaţia lor părea deja să se învârtă numai în jurul acestui subiect. Lonerin parcă era obsedat, iar Dubhe nu avusese

deocamdată curajul să clarifice lucrurile cu el. Era convinsă că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să abordeze acea problemă. Doar că acum nu se simţea pregătită.

Astfel, îşi petrecea zilele privind forma dreptunghiulară a ferestrei, studiind cerul care-şi schimba culoarea ceas după ceas şi ascultând zgomotele pădurii. Din acel pat, totul părea distant şi tulbure.

Timp de multe zile, singurul contact pe care-l avu cu cei din populaţia Huyé fu prin intermediul preotului care o îngrijea. Era un tânăr, şi în el se amestecau în mod grotesc trăsăturile Elfilor şi ale gnomilor: urechile ascuţite ieşeau, într-adevăr, în evidenţă pe capul ras, iar barba lungă de un albastru-închis şi intens dădea indicii despre culoarea părului său. Umbla cu bustul gol, iar pe piept avea un tatuaj roşu care se evidenţia pe pielea palidă. Era vorba despre un desen mare şi complex al unui Tată al Pădurii, trasat în cele mai mici detalii. Pantalonii însă aveau o croială curioasă, iar materialul părea piele de antilopă. Intra în camera ei în tăcere şi nu-i adresa niciodată vreun cuvânt. Nici măcar nu o privea în ochi, doar mulţumindu-se să-i verifice rănile, fără să-i dea voie privirii să alunece asupra altor părţi ale corpului.

În prezenţa lui, Dubhe se simţea stânjenită. Pe de o parte, din pricina senzaţiei de a fi doar un obiect care era analizat şi manipulat, o impresie pe care o avea mereu când era vindecată sau când un preot îi analiza blestemul. Pe de altă parte, din cauză că nu putea să vorbească cu el şi să-i mulţumească. Mâinile lui erau extraordinare. De fiecare dată când îi atingea rănile, recita formule ciudate, un fel de litanie într-un limbaj necunoscut, care însă îi aducea imediat alinare. Din mâinile lui ieşea o căldură vindecătoare şi, într-adevăr, convalescenţa progresa vizibil. Rănile se închideau, iar pielea, acolo unde era rănită şi zdrobită, se refăcea. Era un miracol. Cu aceste comprese şi masaje, Dubhe se simţea mai bine cu fiecare zi care trecea, iar mâna, pe care la început nici măcar nu o mişca din

cauza durerii, îşi recăpăta încet aspectul iniţial.

În sfârşit, după patru zile de atenţii şi îngrijiri, rănile se închiseră aproape complet. De aceea, Dubhe hotărî să facă o plimbare prin sat. Avea chef să ia aer proaspăt, după tot timpul petrecut închisă în camera ei, şi voia să-şi limpezească gândurile.

Îi găsiră un baston. Pentru înălţimea ei era cam scurt, dar suficient ca să-i dea voie să se mişte fără să ceară ajutor nimănui. Lonerin îi făcuse rost de el. Învăţase să se facă înţeles, vorbind o elfică academică şi cam primitivă, aşa că nu-i fu greu să-i explice unui Huyé de ce avea nevoie. I-l întinse lui Dubhe ezitând.

— Eşti sigură că poţi?

Ea zâmbi.

— După tot timpul ăsta la pat, nu poate decât să-mi prindă bine.

Lonerin o ajută să se ridice, sprijinind-o de braţe, şi de îndată ce fu sigur că se ţinea pe picioare singură, o sărută pe neaşteptate.

— Fii atentă, îi şopti la ureche.

Ea zâmbi stânjenită.

Ieşi pe uşă cu picioarele tremurându-i. În ciuda odihnei forţate, era încă foarte slăbită.

Lumina zilei o orbi, iar briza dimineţii o făcu să se înfioare. Când fu în stare să deschidă ochii, rămase cu gura căscată. La picioarele ei se întindea un podeţ suspendat, din lemn şi funii, care ducea la nişte colibe cuibărite de-a lungul unei creste stâncoase. Păreau nişte cuiburi de rândunici şi erau dispuse la diferite înălţimi. Fiecare casă era legată de celelalte prin nişte poduri suspendate, identice cu cel care ieşea de pe uşa colibei ei, în timp ce nişte scăriţe din lemn, şi ele suspendate în gol, făceau legătura între diferitele niveluri ale satului. Ingenioşii Huyé se gândiseră, printre altele, şi la cei care, asemenea ei, nu se puteau mişca prea bine: mici cabine făceau posibilă trecerea de la un nivel la altul, datorită unor muncitori

sârguincioşi care le ridicau sau coborau în funcţie de nevoi.

— Plimbare plăcută, îi zâmbi Lonerin, trecând pe lângă ea şi luând-o pe pod.

Dubhe străbătu întregul sat cu calm şi îşi dădu seama că nu era foarte mare. Vreo douăzeci de colibe în total, construite dintr-un lemn închis la culoare, care venea în contrast cu culoarea deschisă a stâncii şi cu acoperişurile împletite din frunze uscate.

Era incredibilă hărnicia şi ingeniozitatea acelui popor. Acolo totul fusese studiat până în cel mai mic detaliu. Existau canale care aduceau apa în rezervoare mari, suspendate, un sistem de poduri mobile făcea posibilă separarea unei colibe de cealaltă în caz de atac. Totul era construit prin reutilizarea materialului din pădure, dar ingeniozitatea şi precizia acestei lucrări erau atât de mari, încât nu puteai decât să te minunezi. Asta şi datorită unei estetici care se îmbina cu funcţionalitatea mecanică perfectă: pretutindeni, de fapt, ieşeau la iveală ornamente sculptate în lemn, care demonstrau măiestria artiştilor. Multe dintre decoraţiile acelea reprezentau dragoni de pământ, veneraţi ca nişte zei. Dubhe observă că Huyé foloseau drept animale de călărit o specie mai scundă şi mai ascultătoare. Nu rareori se vedeau grupuri de vânători care se mişcau prin vale, la vreo sută de braţe dedesubt, călare pe acei bidivii ciudaţi.

La început, crezu că trăiau în special din vânat, dar, privind mai atent, îşi dădu seama că era practicată şi agricultura. În fundul cheilor era o mică zonă împrejmuită şi irigată printr-o reţea de canale, unde femeile cultivau tot felul de legume. Recunoscu doar câteva, dar în mare parte erau plante pe care nu le cunoştea.

Puţin mai încolo zări din nou dragonii maiestuoşi pe care îi întâlniseră prima dată în luminiş. Aparent, cei din poporul Huyé îşi construiseră satul aproape de un cuib al lor, şi-i veni în minte că acest lucru nu era întâmplător. Avu confirmarea când îşi dădu seama că în vârful peretelui de-a

lungul căruia se desfăşura satul exista un fel de totem din lemn, reprezentând cu fidelitate unul dintre acele animale mari. Alături se afla un copac enorm, care-i amintea oarecum de Tatăl Pădurii sub care se opriseră la jumătatea călătoriei lor. În jurul trunchiului se întindea o colibă lungă, mai finisată decât celelalte, cu acoperişul din lemn. De fiecare dată când vreun Huyé trecea prin apropiere, îşi ducea mâna la inimă. Evident, era un lăcaş de cult sau de importanţă strategică pentru sat.

La sfârşitul plimbării, Dubhe era confuză şi observă că şi lumea care o întâlnea o măsura din cap până-n picioare, cu un amestec de simpatie şi curiozitate. Copiii se ascundeau după colţurile caselor şi o urmăreau, adulţii o priveau pe furiş, arătând spre ea şi şuşotind între ei. Se simţi imediat stânjenită. Era obişnuită să fie invizibilă, iar acum se afla inevitabil în centrul atenţiei. Totuşi, acea atitudine de uluire faţă de ea o înduioşa. Viaţa lor simplă şi harnică, felul lor de a păşi elegant şi silenţios, până şi trupurile lor caraghioase îi aminteau cum ar fi putut fi viaţa ei în Selva dacă nu s-ar fi întâmplat acea nenorocire. Poporul Huyé ducea o viaţă aparent paşnică, pe care în toţi acei ani ea o privise doar de la depărtare, cu invidie.

La amiază se retrase în coliba ei, epuizată, chiar la timp pentru a primi îngrijiri. Lonerin intră chiar în timp ce preotul o ungea cu o alifie din ierburi.

Avea faţa trasă şi obosită, dar privirea îi era plină de entuziasm. Ţinea în mâini o sticlă.

— Iat-o! spuse el triumfător.

Dubhe simţi cum inima îi bate mai tare. Nu îi venea să-şi creadă urechilor.

— Nu a fost nevoie de multe lucruri, trebuia adăugată ambrozie. L-ai văzut, nu, pe Tatăl Pădurii în vârful peretelui de stâncă. Este ingredientul final, alături de câteva plante absolut incredibile care cresc prin părţile astea.

Lonerin vorbea atât de repede, încât îi era greu să-l urmărească.

— Este poţiunea? întrebă ea aproape cu teamă.

— Sigur că da! Noua versiune. Iar acum, cunoscând plantele din care să o produc, voi putea face câtă voi dori, mereu.

Avea un zâmbet uriaş întipărit pe faţă. Îi puse sticla în mâini, dându-l la o parte pe tânărul preot şi, fără să-i pese de el, o îmbrăţişă.

Dubhe se retrase ruşinată, iar Lonerin o privi perplex timp de o secundă.

— Astă-seară suntem invitaţi să mâncăm acasă la şeful satului.

Dubhe îşi aminti de coliba lungă din vârful prăpastiei.

— Sunt veşti bune, zâmbi el misterios. Voi veni eu să te iau la momentul potrivit.

Dubhe se trezi după un somn lung şi odihnitor de după-amiază. Imediat observă că era ceva pe ladă. Se ridică şi văzu că erau haine. Ale ei, de altfel, erau cam ferfeniţă; cineva i le spălase, dar nu putuse face nimic din cauza tăieturilor şi a fâşiilor rupte.

Se aşeză pe marginea patului şi studie noua îmbrăcăminte. Era din piele, ca aceea de antilopă cu care părea că se îmbrăcau cu toţii prin acele părţi. Pantalonii erau poate puţin cam scurţi, dar dacă i-ar fi băgat în cizme nu s-ar fi observat. Cămaşa însă părea să fie măsura potrivită: era fără mâneci, iar pe piept avea brodat un splendid dragon roşu de pământ.

Dubhe şi le trase imediat pe ea şi brusc se simţi în largul ei. Nu mai erau haine de Ucigaş, şi nici nu era îmbrăcată ca o hoaţă. Erau ceva nou, diferit.

Ochii îi căzură pe hainele pe care tocmai şi le dăduse jos. Iar pe pielea neagră, zări ceva alb. Inima-i tresări. Scrisoarea Maestrului.

O luă în mână. Era decolorată de câte ori o mângâiase şi o citise.

O deschise pentru a nu ştiu câta oară, urmând cutele adânci care o brăzdau, îşi trecu degetul peste cerneală, peste încreţiturile hârtiei. Câte lacrimi vărsase pe ea de-a

lungul timpului.

„Cred că te iubesc. O iubesc pe ea prin tine.”

Cuvinte care la acea vreme îi aprinseseră inima de iubire şi durere. Acum le înţelegea pe deplin, brusc totul îi era clar. O închise şi o puse unde era înainte, împreună cu vechile haine.

— Eşti gata?

Dubhe se întoarse spre uşă. Lonerin o aştepta, îmbrăcat şi el după moda Huyé. Avea o cămaşă ca a ei, cu deosebirea că decoraţia de pe piept reprezenta un copac uriaş, cu ramuri răsucite şi frunze mari.

— Da, dădu ea din cap, luând bastonul.

Pe drum, Lonerin o informă cu privire la ce trebuia să ştie pentru acea seară. Îi explică faptul că şeful satului era, pur şi simplu, o persoană aleasă de toţi locuitorii pentru a conduce destinele micii comunităţi şi că acea colibă unde mergeau era construită în jurul Tatălui Pădurii din acel loc.

— Poporul Huyé are doi zei: unul pentru Pădure şi unul pentru animale, Makhtahar, dragonul de pământ. Aici sunt extrem de norocoşi, există şi un cuib de dragoni.

— Şi cina asta? întrebă Dubhe.

— Şeful satului vrea să ne vorbească. Cu mine a avut deja ocazia şi i-am spus povestea noastră, dar doreşte să te cunoască şi pe tine. De aceea ne invită să luăm parte la cina pe care o dau în cinstea Tatălui Pădurii, la fiecare douăzeci şi opt de zile, când este lună plină.

Dubhe se întunecă uşor.

— Ce i-ai spus despre mine?

— Ştie despre blestemul tău.

— Şi despre munca mea?

Lonerin rămase tăcut câteva clipe.

— Ştie că suntem urmăriţi de Breaslă, dar nu ştie că eşti hoaţă.

Nu-i plăcea. Seara nu începea prea bine.

Când intrară însă în sala cea mare, parcă tensiunea se risipi. Acolo se afla o masă mare, construită în jurul

uriaşului trunchi al copacului. Tatăl Pădurii era mai mic decât cel peste care dăduseră cu ceva vreme în urmă, dar era din aceeaşi specie, şi avea acelaşi farmec misterios şi mistic. Parcă el lumina întreaga încăpere.

La masă erau aşezaţi practic toţi locuitorii din sat, fiecare îmbrăcat cu haine de sărbătoare. Femeile aveau nişte tunici viu colorate, decorate cu modele geometrice şi abstracte, în timp ce bărbaţii aveau cămăşi roşii, în cele mai diferite forme. Dar părul doamnelor era aranjat extravagant. Unele îşi împletiseră în păr panglici colorate sau îşi făcuseră turbane din fâşii late de pânza imprimată, altele aveau în păr tot felul de podoabe făcute din diverse materiale, de la dinţi de dragon până la pene de pasăre. Era un freamăt plin de entuziasm, şi totul, de la invitaţi la torţele aprinse la intervale regulate, dădea acelui loc un aer de sărbătoare.

Dubhe şi Lonerin se aşezară lângă şeful satului. Nu era chiar aşa de bătrân pe cât îşi închipuise ea. Barba deasă îi era împodobită cu codiţe subţiri, iar pletele-i lungi şi sclipitoare străluceau cu un albastru-închis ca noaptea. Era aşezat cu picioarele încrucişate pe o pernă, asemenea tuturor celor aflaţi la acea masă, şi zâmbi amabil oaspeţilor de îndată ce ajunseră lângă el.

Lonerin îl salută vorbind în limba lor, iar Dubhe nu putea face altceva decât să zâmbească încurcată.

Şeful satului o privi cu o expresie pătrunzătoare şi plină de bunăvoinţă.

— Nu te teme, nu voi mai schimba cu prietenul tău cuvinte pe care nu le înţelegi.

Îi zâmbi. Se exprima corect, cu un foarte uşor accent străin, care dădea vorbirii sale o notă de eleganţă.

— Vă mulţumesc nespus pentru ajutorul pe care ni l-aţi dat, îi spuse Dubhe, uşurată.

— Strigătul lui Makhtahar ne-a condus spre voi. Aţi distrus un duşman de-al său, nu puteam să nu vă ajutăm.

Evident, gnomul se referea la Rekla.

Cina începu. Mai întâi se spuse o rugăciune de mulţumire, pe care Lonerin încercă să o traducă, apoi toţi

începură să mănânce. Trebuia, într-adevăr, să fi fost o ocazie foarte solemnă pentru că fu un adevărat ospăţ de feluri de mâncare diferite. Cel puţin o farfurie din fiecare fel însă era depusă la picioarele Tatălui Pădurii drept ofrandă. Şeful satului le explică sensul fiecărui ritual tradiţional al poporului său.

Fu discret: nicio întrebare despre ei, doar le povesti paşnic despre oamenii lui şi obiceiurile lor, iar Dubhe se simţi purtată lent într-o atmosferă care i se părea familiară. Gnomul era politicos, mişcările cu care cei din populaţia Huyé aduceau ofrandele erau armonioase şi străvechi, chipurile lor erau zâmbitoare şi ospitaliere.

Cina se încheie noaptea târziu, cu un dans închinat zeilor, sub luna plină. În depărtare, mugetele dragonilor umpleau aerul.

— Auziţi? Makhtahar ne răspunde, ia parte la cântecul nostru. El ne-a dăruit acest loc minunat, el are grijă întotdeauna ca pădurea să ne potolească foamea şi să ne apere de Elfi.

Pentru Dubhe era ciudat să audă vorbindu-se astfel despre Elfi. Ea avea despre ei o imagine paşnică şi nu-şi putea imagina că puteau reprezenta în vreun fel o ameninţare pentru acel popor blând şi generos. Dar nu protestă şi se mulţumi să ia parte la ceremonie în tăcere.

De-abia când totul se termină, şeful satului trecu la subiecte mai concrete. Îi conduse într-o încăpere separată de marea colibă, se aşeză în faţa lor şi-i invită să ia loc.

— Am preferat să aştept ca tu să te simţi bine ca să vă vorbesc, spuse adresându-se lui Dubhe. Sunteţi tovarăşi de călătorie, mi-a spus Lonerin, şi împărtăşiţi acelaşi destin. Deci, ştiu ce v-a adus aici şi ştiu cum să vă ajut.

Inima lui Dubhe bătu ceva mai tare, dar observă că Lonerin nu era mirat. Era limpede că ştia ceva.

— Sennar v-a învăţat limba noastră, nu-i aşa?

Şeful satului zâmbi binevoitor.

— Noi venim din Lumea Pământeană, ne-am mutat de-acolo în urmă cu sute de ani, când Elfii încă nu populaseră

coasta. Dar ne amintim puţin din limba voastră. Apoi, cu aproape patruzeci de ani în urmă, a ajuns aici bărbatul pe care-l căutaţi.

Atât Lonerin, cât şi Dubhe deveniră atenţi.

— A fost pentru mult timp un drag prieten de-al meu, de la el am învăţat dialectul vostru. Ne-am vizitat mult timp, dar de câţiva ani am încetat să o mai fac.

Cei doi tineri se încordară.

— Am înţeles că nu-i mai plăcea compania, că singurătatea era singura sa dorinţă, şi de-atunci comunicăm doar prin scrisori.

— Deci încă trăieşte? interveni Lonerin, răsuflând uşurat.

Şeful satului dădu din cap că da.

— Misiunea noastră este esenţială, am avut deja ocazia să vă explic. Pentru noi este vital să-l găsim pe Sennar. Este în joc salvarea Lumii Pământene şi supravieţuirea tovarăşei mele.

Gnomul zâmbi.

— Nu încerc să vă descurajez. Dar luaţi în calcul posibilitatea ca el să nu dorească să vă primească.

Aceea era o problemă complet neimportantă.

— Unde se află? întrebă Dubhe.

— Vă vom conduce noi când veţi dori, se află la şase zile de călătorie de aici.

Dubhe era confuză. Şase zile şi apoi va şti. I se părea imposibil. Eliberarea de blestem fusese întotdeauna ceva distant şi confuz, ca un vis. Acum însă era mai aproape ca niciodată.

Restul conversaţiei se stinse pentru ea într-o pălăvrăgeală confuză: Lonerin şi şeful satului făceau schimb de amabilităţi, stabilind data la care vor pleca. Mintea ei era bântuită de gândul că Sennar era viu şi se afla aproape.

Apoi îl văzu pe Lonerin ridicându-se şi pe şeful satului salutându-l politicos.

Se ridică şi ea mecanic, plecând capul.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, şopti ea.

— Ai încredere, Dubhe. Ştiu că Makhtahar, pentru o clipă, s-a temut de tine. Războinicii mei au văzut.

Dubhe tremură.

— Dar strigătul lui Makhtahar a fost unul de durere, în cele din urmă. Mă înţelegi? În tine este mai mult decât abisurile în care sălăşluieşte monstrul.

Ea nu avu curajul să mai adauge nimic. Făcu din nou o plecăciune şi ieşi din colibă la braţul lui Lonerin, buimăcită.

Păşiră în aerul proaspăt al nopţii, care mirosea a iarbă şi rouă.

— Te însoţesc, spuse Lonerin.

Dubhe se lăsă condusă, mintea fiindu-i plină de gânduri. Blestemul, poţiunea, povârnişul şi ce se întâmplase acolo. Vine o vreme pentru toate. O va vindeca Sennar cu adevărat?

În faţa uşii colibei ei, Lonerin se aşeză în faţa sa. Îl văzu frământându-şi mâinile, cu semnele zgârieturilor şi mai vizibile în lumina lunii.

— Vom pleca peste trei zile, eşti de acord? Trebuie să te refaci complet.

Dubhe dădu din cap că da.

— Noapte bună, atunci, spuse el sec.

Dar, în timp ce Dubhe se întorcea, el o prinse de braţ.

— Vreau să rămân cu tine în noaptea asta.

Inima lui Dubhe se opri pentru o secundă.

— Nu putem.

Încercă să aibă o privire dură, dar nu reuşi. Lonerin era totuşi tovarăşul ei de călătorie şi persoana care o salvase de nenumărate ori, ultima dată facându-i rost de poţiune cu preţul multor nopţi nedormite şi a zgârieturilor de pe mâini.

El rămase perplex pentru o clipă.

— Vreau doar să dorm cu tine, nimic altceva…

— Nu e asta.

Glasul îi tremura.

Îl trase înăuntru, închise uşa în urma ei şi se sprijini cu spatele de ea.

— Ce se întâmplă? întrebă Lonerin.

Părea că nu bănuieşte nimic.

Dubhe ridică privirea şi îi întâlni ochii.

— Am făcut o greşeală.

El părea să nu înţeleagă.

— Eu…

— Nu putem fi împreună.

Acele cuvinte îi ieşiră din gură cu o greutate de nedescris. Erau grele ca nişte pietre de moară.

Lonerin încremeni, apoi zâmbi binevoitor.

— Ce poveste ai mai inventat acum ca să refuzi fericirea, Dubhe? Suntem aproape de Sennar, ai uitat? El te va elibera şi vom duce la bun sfârşit misiunea. Totul merge bine, în sfârşit vei fi liberă…

Ea dădu din cap în semn că nu, coborând privirea în podea.

— Nu e asta. Eu nu cred că te iubesc.

Lonerin o privi, nevenindu-i să creadă.

— Şi sunt sigură că dacă ai privi în adâncul inimii, ţi-ai da seama că nici tu nu mă iubeşti.

— Te înşeli, şi încă tare. Doar cauţi motive ca să mă îndepărtezi pentru că ţi-e frică. Ai fost obişnuită atât de mult timp să nu ai speranţă, încât acum îţi iubeşti suferinţa şi nu vrei să te desprinzi de ea. Şi este normal, crede-mă. Dar trebuie să depăşeşti acest moment.

Se apropie să o îmbrăţişeze, dar ea făcu un pas înapoi, sprijinindu-se cu spatele de uşă. Îşi simţea ochii înţepând-o.

— A fost frumos, nu pot nega. Şi am încercat să mă las în voia sentimentelor, să iau pur şi simplu tot ceea ce-mi ofereai, fără să mă gândesc. Dar nu e posibil. Nu reuşesc. Nu reuşesc să mă pierd în îmbrăţişările tale şi nu reuşesc să mă încălzesc cu sărutările tale. Şi aş vrea, chiar aş vrea asta… Pentru mine rămâi doar un prieten, cel mai bun, probabil unicul. Dar nimic mai mult.

Chipul lui Lonerin era şi mai alb în lumina lunii care pătrundea în cameră. Părea paralizat, iar mâinile-i erau întinse spre ea.

— Nu a fost aşa în peşteră. Îmi răspundeai la mângâieri, le voiai la fel ca şi mine, obiectă el.

Dubhe închise ochii, rezemându-şi capul de uşă. Se gândi la scrisoarea ascunsă în haine şi la visul pe care-l avusese înainte de a se trezi în locul acela.

— Eu am iubit o singură dată, iar acea persoană era Maestrul meu. El era motivul pentru care trăiam, forţa mea, m-a salvat şi m-a învăţat totul. Când el a murit, în mine s-a deschis un gol pe care nu am putut să-l umplu până acum. În toţi aceşti ani nu am făcut altceva decât să-l caut pe el, pretutindeni. Orice lucru făceam, era pentru el, în amintirea lui. În tine, Lonerin, nu am făcut decât să caut din nou imaginea lui.

El rămase cu braţele căzute pe lângă corp, cu o privire plină de uimire.

— Nu vorbeşti serios…

— Pentru un timp am crezut că puteai fi persoana pe care o doream. Am crezut că mă pot agăţa de tine şi că mă pot salva, dar nu este aşa. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat în peşteră, continui să gândesc ca şi cum aş fi singură şi mă simt singură. Tu crezi că pentru a mă salva este suficient să învingi blestemul, iar toate eforturile tale se concentrează asupra acestui lucru. Iubirea pe care crezi că o simţi pentru mine nu este decât milă pentru starea mea, ţi-o citesc în ochi de fiecare dată când mă priveşti. Pentru tine nu sunt decât o victimă a Breslei, cineva pe care să-l smulgi din mâinile eternilor tăi duşmani.

— Nu face asta!

Dubhe tresări. Mânia lui Lonerin izbucnise pe neaşteptate, speriind-o.

— Nu încerca să mă convingi că este spre binele nostru! strigă el. Tu eşti cea care nu mă vrea, care nu vrea să înţeleagă că aş putea să te salvez cu adevărat iubindu-te.

Dubhe alunecă încet în josul uşii de care se sprijinise. Se trezi aşezată pe jos, incapabilă să continue acea conversaţie. Îi dădea o lovitură mortală, dar nu exista altă cale. Se gândi la cât rău îi făcuse lui Jenna, la faptul că era

imposibil să se mişte fără să îi rănească pe ceilalţi, chiar şi atunci când nu avea nicio intenţie să o facă.

El se aplecă la nivelul ei şi îi luă mâinile între ale lui.

— Spune-mi că este doar ceva trecător, te rog. Lasă noaptea să te liniştească, vei vedea că mâine-dimineaţă va fi totul ca înainte.

Dubhe dădu din cap în semn că nu. Dar el tot se apropie şi dădu să o sărute. Ea încercă să se ferească.

— Nu vreau…

Se întoarse într-o parte, dar Lonerin îi luă faţa în mâini şi o sărută cu forţa. Doar când o auzi plângând în hohote se desprinse. Avea privirea buimăcită.

Atunci Dubhe plânse fără oprire, ducându-şi mâinile la ochi. Auzi scârţâitul podelei în timp ce el se aşeză în faţa ei.

— Iartă-mă… îi şopti. Nu ştiu… de fapt, ştiu. Nu pot sta fără tine.

Dubhe îşi descoperi faţa şi îl privi.

— Aş vrea să te pot iubi, aş vrea cu adevărat. Crezi că-mi plac singurătatea şi disperarea asta? Crezi că-mi place viaţa mea? Dar nu reuşesc, nu reuşesc!

Lacrimile-i înăbuşiră glasul. El încercă să-i ia mâna, dar ea se retrase.

— Te înşeli, şi nu-mi faci rău doar mie, îţi faci rău în primul rând ţie, spuse Lonerin cu un glas care părea că nu-i aparţine.

Apoi se ridică, iar ea se dădu la o parte doar cât să-i permită să deschidă uşa şi să plece. Când auzi uşa închizându-se în spatele ei, îşi plânse toată durerea care-i mai rămase.

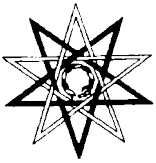

23
ULTIMA CĂLĂTORIE

Lonerin traversă furios podul. Simţea că se sufocă şi străbătu satul din ce în ce mai grăbit, până când începu să alerge. Aerul rece al nopţii îi biciuia faţa înfierbântată.

Ajunse la locuinţa lui, deschise uşa cu violenţă, apoi o trânti în urma lui. Doar atunci se opri. Tăcerea era întreruptă doar de respiraţia lui îngrijorată. Rămase cu privirea ţintă la lucrurile din jurul lui. Tunica ruptă într-o parte, cu fâşiile pe care le făcuse ca să spele rănile lui Dubhe. Ierburile şi sticluţele pe care le folosise ca să distileze poţiunea, ordonate pe măsuţa de sub fereastră. Patul lui, cu păturile strânse. Pe neaşteptate, acea privelişte i se păru de o absurditate insuportabilă. De ce totul era normal, de ce printre lucrurile lui nu era nici măcar o urmă din ce se întâmplase puţin mai înainte?

Simţi sângele clocotindu-i în vene. Se repezi spre masă şi o răsturnă. Sticluţele căzură pe jos, spărgându-se, ierburile se împrăştiară pe podea. Nu se mulţumi cu atât, luă păturile de pe pat şi le aruncă, izbind de perete ce mai rămăsese din cămaşa lui. Ţipă. Cine ştie ce-or fi crezut gnomii… Cu siguranţă îi trezise, dar nu-l interesa.

Căzu în genunchi, lângă ladă, şi începu să o lovească cu pumnii. Continuă mult timp, până când se răni la mâini; apoi se opri. Furia îi clocotea prin vene ca o otravă, dar el ştia foarte bine că nu va fi de ajuns să distrugă întreaga cameră ca să se simtă mai bine. Faptul că Dubhe nu-i mai aparţinea era un adevăr inevitabil şi cumplit, pe care nimeni nu-l putea schimba.

Lacrimi tăcute începură să-i curgă pe obraji. De cât timp nu i se mai întâmplase…

„Băieţeii curajoşi nu plâng. Hai, şterge-ţi faţa, Lonerin.”

Mama lui îi repeta mereu acest lucru când era mic, iar lui îi revenise sarcina să fie bărbatul în casă din moment ce

tatăl lui plecase.

Nu înţelegea de ce acele amintiri îi reveneau în minte tocmai acum.

Îşi luă chipul în mâini şi începu să plângă, la fel ca Dubhe cu puţin timp în urmă. O revăzu ghemuită pe jos, lângă uşă, după ce o obligase să îl sărute cu forţa. Nu se simţea vinovat pentru ceea ce făcuse, nu reuşea, refuzul ei spulbera orice urmă de milă. Şi totuşi, suferea, iar lacrimile i se strecurau printre degetele încleştate, ochii îi erau roşii şi îl usturau de la plâns.

Nu era cum spunea ea. Nu era aşa, şi gata. Nu avea nicio legătură cu Breasla. El o iubea. El avea să o salveze. Când era mic, Zeul Negru îi dăduse viaţa în schimbul vieţii mamei lui şi el nu putuse să facă nimic. De data asta va fi diferit. Şi totuşi, în ciuda efortului şi a devotamentului său, Dubhe continua să-i refuze iubirea şi se încăpăţâna să se lase pradă acelei dureri absurde din trecut.

Lonerin era distrus. Ar fi vrut ca Dubhe să fie acolo cu el, îşi dorea prezenţa ei fizică mai mult decât orice altceva, ca atunci când mama verifica dacă are febră sau când se ducea la piaţă şi se pierdea în vacarmul colorat al negustorilor. Era acelaşi lucru. Aceeaşi senzaţie de bine şi de fericire.

Gustă acele frânturi de amintiri până la ultimul strop, prăbuşit în nostalgie şi singurătate, în acel spaţiu în care avea impresia că putea rătăci drumul de întoarcere.

Încă mai spera ca Dubhe să vină. Şi-o închipuia deschizând uşa şi alergând la el cu ochii umflaţi de plâns. Îi va spune că se înşelase şi totul avea să fie ca înainte.

Rămase ghemuit în aceeaşi poziţie toată noaptea, dar nu veni nimeni.

Îl trezi gnomul care de obicei îi aducea micul dejun dimineaţa. Lonerin îl auzi bătând la uşă. Nici măcar nu-şi dădu seama că era ziuă. Noaptea fusese ca o lavă confuză în care orele se pierdeau, iar timpul se oprise pentru veşnicie, într-un prezent cleios.

— Intră!

Gnomul intră cu precauţie. Lonerin auzi zgomotul făcut de paşii lui atenţi care călcau peste cioburile de sticlă rămase pe jos. Ridică privirea şi-l văzu nemişcat în mijlocul camerei, cu tava în mâini, ca şi cum ar fi fost prins în flagrant. Avea o expresie înfricoşată, cu siguranţă din cauza înfăţişării lui îngrozitoare, dar nu-i păsa. Se lăsă tăcerea, apoi gnomul îngăimă câteva întrebări politicoase despre starea lui de sănătate.

— *Sa makhtar ani,* răspunse Lonerin cu un zâmbet palid. Totul era bine, chiar dacă nici el, nici acel Huyé nu credeau cu adevărat acele cuvinte. *Nar kathar,* adăugă el.

Nu voia mâncarea. Gnomul se mulţumi să pună tava pe jos, apoi plecă în grabă. Lonerin ar fi vrut să-l întrebe unde era Dubhe, dar nu avusese timp. De fapt, singurul lucru important era că ea nu venise. Probabil chiar îl auzise strigând, şi-i întorsese spatele în mod conştient. O trădare dublă.

Privi cănile din care ieşea abur, şi stomacul i se încleştă. Privi în jur. Era un talmeş-balmeş cumplit, iar masa răsturnată avea un picior rupt. Îi fu ruşine de el însuşi. Imaginea furiei sale îl făcu brusc să se simtă prost şi simţi nevoia să iasă.

Afară era neobişnuit de întunecat. Cerul era închis şi negru; dragonii, sub povârnişul abrupt, tăceau în vizuinele lor. Câteva fulgere luminară valea, apoi o ploaie torenţială spălă pământul. Ca atunci, la începutul călătoriei, în pădure. Gândul fu mai puternic decât el, iar privirea lui căzu automat pe coliba lui Dubhe, care abia se zărea în depărtare.

„Ar trebui să văd cum se simte, să-i îngrijesc rănile, să verific dacă a luat poţiunea.”

Închise ochii, iar picioarele i se mişcară singure.

Satul părea pustiu. Podurile din lemn erau alunecoase din cauza ploii. Trecu vreo două, coborî un nivel, apoi urcă. Inima începu să-i bată mai tare de îndată ce ajunse în dreptul colibei lui Dubhe. Şi-o imagină încă stând cu spatele

rezemat de uşă.

Se opri. Lemnul închis la culoare al colibei devenise aproape negru din pricina ploii. Privi uşa şi ferestrele. Închise. Nu reuşi să continue. Rămase blocat acolo, cu părul deja ud.

Înţelese într-o clipă că-i spusese adevărul. Nu-l iubea. Nu-l va iubi niciodată. Trecuseră doar câteva ceasuri, iar iluziile lui se stingeau şi dispăreau odată cu ploaia. Se aşeză sub o streaşină, nu mai avea puterea să meargă la ea, nici să se întoarcă în camera sa. Rămase să privească ploaia căzând, hainele lipindu-i-se de piele.

Trei zile la rând, Dubhe rămase închisă în coliba ei. Era obosită şi oricum nu avea niciun chef să iasă din nou. Afară era Lonerin şi era sigură că nu-i putea suporta privirea.

Nu ar fi crezut vreodată că va fi atât de dureros să-i spună nu, să-l alunge. Avea conştiinţa încărcată şi nemiloasă pentru că rănise o persoană care-i salvase viaţa şi acest lucru o distrugea. Se simţea întocmai ca la începutul călătoriei, ca şi cum s-ar fi întors în timp. Din nou era însemnată, iar destinul ei o urmărea, oblingând-o să lovească şi să rănească atunci când nu dorea, ca şi cum moartea şi durerea ar fi singurul ei destin.

Din acest motiv încuie uşa şi trase obloanele. Nu voia lumină, întunericul i se potrivea mai mult, ca atunci când, în copilărie, după moartea lui Gornar, se baricadase în pod.

Singurătatea ei era întreruptă doar de întâlnirile cu preotul. Se dovedi a fi incredibil de discret. Nu o întrebă motivul exilului ei şi nici nu încercă să deschidă ferestrele. Îi respectă tăcerea şi nu o privi în ochi. Continuă să-şi facă treaba, aducându-i mâncare de două ori pe zi. Prezenţa lui tăcută îi aduse mângâiere într-un fel.

În acest timp, trupul i se vindeca şi-i reveneau puterile. Dar mintea parcă-i era suspendată. O parte din ea se întreba dacă nu cumva greşise, dacă nu făcuse vreo gafa cumplită. Într-un fel, îi era dor de Lonerin. Nu reuşea însă să găsească un răspuns. Şi atunci se întreba de ce trebuia să

fie atât de greu să aleagă şi de ce fiecare alegere trebuia să fie un salt în întuneric.

Apoi, într-o dimineaţă, exilul ei fu întrerupt. În cadrul luminos al uşii nu apăru tânărul preot, ca de obicei, ci un alt gnom, mai înalt, adult.

— Astăzi este ziua plecării, spuse el cu un zâmbet.

Avea un accent foarte pronunţat, dar deloc deranjant.

Apoi îşi duse o mână la piept şi adăugă:

— Sunt Yljo, călăuza voastră. Te aştept afară, pregăteşte-te.

Fără să facă zgomot, aşa cum intrase, închise uşa după el.

Dubhe rămase câteva clipe în semiîntunericul din cameră, aşezată pe marginea patului.

„A venit momentul”, gândi ea. Se îmbrăcă repede şi, pentru prima dată de când sosiseră în acel sat, îşi luă armele. Aşeză la locul lor cuţitele de aruncat, unul câte unul, băgă pumnalul în teacă, îşi puse arcul pe umăr. Era din nou un războinic. Descoperi că-i lipsise oarecum greutatea armelor.

În sfârşit, văzu scrisoarea. Era pe ladă, acolo unde ăceau hainele ei vechi, pe care nimeni nu le luase. Simţi un nod în gât. Fusese viaţa ei timp de mulţi ani. Simţea dorinţa puternică de a o lua din nou cu ea, de a o ţine la piept. Şi totuşi, se încheiase, ştia asta. Când îi spusese adio lui Lonerin, în realitate, se despărţise de Maestru. Îl lăsase să se întoarcă printre umbre, renunţase la el pentru totdeauna. De aceea deschise larg ferestrele, trăgând în piept aerul proaspăt care venea dinspre pădure. O pală de vânt aruncă scrisoarea pe jos. Nu o ridică. Deschise uşa şi ieşi.

Îl văzu pe Lonerin de departe, încercând să se urce în spinarea unuia dintre acei dragoni mici pe care îi observase deja în timpul plimbării ei prin sat. Erau trei, legaţi de stâncă. Era limpede că ei vor fi mijloacele lor de transport.

Dubhe fu tentată să-şi acopere capul cu gluga, dar se

abţinu. Ar fi fost complet inutil. Rămase cu neliniştea şi sentimentul de vinovăţie. Erau inevitabile şi, oricum, le merita.

El nu o văzu imediat, aşa că-şi putu permite acea plăcere veche de a-l mai privi câteva clipe fără să fie văzută. Era puţin caraghios, cumva speriat de acele animale, şi obosit, i se citea pe chip. Roşi, lăsă privirea în jos şi se apropie.

Gnomii se întoarseră către ea, iar Yljo îi zâmbi liniştitor.

Dubhe îi salută cu un semn din cap pe cei prezenţi şi încercă să se concentreze doar asupra lor, evitând privirea lui Lonerin.

Erau de faţă cei care se ocupau de dragoni şi şeful satului, în faţa căruia Dubhe făcu o plecăciune mai adâncă. Apoi se sprijini aproape indiferentă în bastonul pe care îl mai folosea încă la mers, simţindu-se slăbită.

Yljo o scoase din încurcătură. Îi arătă unul dintre dragonii aceia mici.

— Vom merge cu Kagua. Drumul cel mai scurt o ia pe nişte cărări întortocheate şi dificile, pe unde numai ei reuşesc să se mişte.

Era prima dată când Dubhe vedea unul de aproape. Erau foarte asemănători cu dragonii de pământ: aceiaşi solzi, chiar dacă mai mici şi mai puţin tari, şi aceleaşi culori. Boturile însă erau mai puţin alungite, iar creasta din spatele capului mai mică. Nu aveau aripi şi aveau chiar şi un harnaşament pentru ca oricine îi încăleca să se simtă comod.

— Înainte de plecare, o rugăciune adresată zeului nostru, spuse şeful satului.

Lângă platforma unde se aflau era o statuie mare din lemn, reprezentând un dragon de pământ. Huyé îngenunche în faţa ei şi se închinară până când atinseră pământul cu fruntea. Dubhe îi imită şi, cu coada ochiului, văzu că Lonerin făcea la fel. Şeful satului repetă nişte cuvinte pe care nu le înţelese.

— Răspundeţi *„Hawas”.*

Dubhe şi Lonerin ascultară.

Huyé se întoarseră către ea.

— L-am rugat pe Zeul Dragon, Makhtahar, să vegheze asupra călătoriei voastre şi să vă dea voie să ajungeţi teferi. Răspunsul tău însemna: „Te rugăm”.

Zâmbi, iar Dubhe încuviinţă.

Toţi trei se ridicară şi urcară pe Kagua.

— Sunt copiii mai mici ai lui Makhtahar, corcituri între zeul nostru şi reptilele mari din fluviu. Foarte comozi pentru călătoriile lungi.

Într-adevăr, nu păreau a fi inferiori cailor în privinţa comodităţii, iar Dubhe găsi imediat un punct de sprijin. O dureau puţin muşchii, dar nu era insuportabil.

— Va urez să aveţi o călătorie sigură şi plăcută, şi să găsiţi ceea ce căutaţi, spuse şeful satului înainte de a-şi lua rămas-bun.

— Mulţumim pentru ajutorul vostru de nepreţuit, răspunse Lonerin.

Vocea îi era răguşită şi joasă, iar Dubhe se întrebă dacă plânsese mult.

Apoi plecară.

Satul dispăru repede în urma lor, înghiţit de una dintre primele cotituri pe care o făcuseră. Înaintea lor se deschideau noi speranţe şi tot atâtea abisuri.

Mersul acelor kagua era mai degrabă ciudat, legănându-se într-o parte când mergeau, iar din acest motiv era greu să-ţi ţii echilibrul. Dubhe profita de pe urma antrenamentului ei şi, ţinând hăţurile bine întinse, îşi găsi repede ritmul. Nu la fel fu şi pentru Lonerin, care imediat se lipi de spinarea animalului Kagua, alb ca varul.

Yljo râse:

— Te vei obişnui, nu te teme. În câteva ore te vei simţi mai bine.

Lonerin schiţă un zâmbet, dar se vedea că era afectat. Apoi o privi. Fu prima dată când îşi schimbară o privire, iar Dubhe se simţi străpunsă. Observă că avea ochii umflaţi de nesomn şi de plâns, iar acea dovadă a slăbiciunii lui o duru.

Se simţi vinovată, sentimentul apăsându-i pieptul. El o privi îndelung, aproape expunându-şi chipul tras şi palid, apoi îşi concentră atenţia în altă parte.

Întreaga zi merseră călare fără să schimbe niciun cuvânt. Yljo avea grijă să spargă tăcerea. Din câte se părea, cei din poporul Huyé erau mai degrabă joviali şi veseli, foarte dornici să pălăvrăgească. Yljo îi informă cu privire la natura animalelor Kagua, la comportamentul lor, la legendele despre cum fuseseră domesticiţi. Dubhe îl ascultă fără chef, recunoscătoare doar că vorbăria lui umplea tăcerea dintre ea şi Lonerin. La prânz nu se opriră, ci mâncară călare, înaintând. Animalele Kagua erau neobosite, iar Yljo avu grijă să sublinieze cât de rezistente erau şi câte leghe puteau străbate fără să obosească.

Se opriră doar seara, după căderea întunericului.

Cinară cu moderaţie, făcând raţii din mâncare şi, în mod ciudat, Yljo adormi imediat, doborât de oboseală. Dubhe şi Lonerin rămaseră singuri în jurul focului. Îl priviră un timp în tăcere, iar Dubhe se întrebă dacă nu era de datoria ei să rupă tăcerea, spunând că era târziu şi că poate era cazul să se culce.

— Ţine.

Când simţi mâna lui Lonerin atingându-i braţul, tresări. El o privi. Ţinea o sticlă. Înţelese imediat ce era şi simţi cum i se strânge inima.

— Poţiunea, aproape că am uitat de ea. Bine că vrei să trăieşti.

Ea îl privi năucită. Vina îi apăsă din nou pieptul.

— Lonerin, eu…

— Ia-o şi gata, bine? Şi bea-o până mâine-dimineaţă, altfel te vei simţi din nou rău peste puţin timp.

Dubhe o luă. Simţi căldura trupului lui Lonerin pe acea sticlă.

— Îmi pare rău că te-am făcut să suferi, sincer, nu ştii cât regret.

— Nu mă simt pregătit să vorbesc despre asta. Avem un obiectiv comun, să ajungem la Sennar. Să o facem, şi gata,

apoi fiecare pe cont propriu.

Dubhe îşi înghiţi lacrimile şi îşi trase nasul.

— Cum doreşti.

— Nu, tu ai vrut asta. Nu încerca să dai vina pe mine.

— Ai dreptate.

— Este târziu. Eu mă duc să mă culc şi te sfătuiesc să faci la fel.

Dubhe se mulţumi să dea din cap şi turnă apă pe foc. Întunericul coborî în pădure şi se auzea doar respiraţia şuierătoare a animalelor Kagua. Îl văzu pe Lonerin întorcându-se cu spatele spre ea. Era cu adevărat sfârşitul. Un sfârşit pe care-l provocase.

Se înfăşură în manta, întinzându-se pe covorul de frunze uscate şi ferigi. Cine ştie dacă se va putea elibera de tot, aşa cum făcea acum cu iubirea lui Lonerin. Cine ştie dacă el nu avea dreptate, şi ea nu făcea decât să se complacă, să se mistuie în durere sperând astfel să facă pace cu morţii nenumăraţi. Fie şi prin suferinţă, dar poate că într-o zi avea să-şi schimbe pielea ca un şarpe şi să renască. I se păru un obiectiv vag şi imposibil.

Închise ochii şi se lăsă legănată de suflul nopţii.

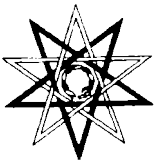

24
PRINŢUL CARE NU VA FI NICIODATĂ REGE

Ido hotărî să pornească la drum în timpul nopţii. Ca să ajungă cât mai repede la Laodamea era bine să o ia prin Pământul Mare, dar era periculos, deoarece el şi băiatul ar fi fost în cea mai mare parte a timpului în câmp deschis. De aceea era mai prudent să se folosească de întuneric, chiar dacă ar fi trebuit să doarmă în timpul zilei.

În orice caz, cu puţin înainte de plecare îl luă pe San în sala armelor.

Marea sală ovală era plină de praf şi mucegai. Erau pânze de păianjen prin colţuri şi arme ruginite rezemate de pereţi. Dar fu de-ajuns să deschidă cuferele şi găsi câteva săbii încă bune. Sala armelor se afla într-o zonă a apeductului destul de uscată, la capătul unui coridor care fusese săpat de oamenii lui în perioada rezistenţei şi care se desfăşura destul de departe de celelalte canale.

Ido luă o sabie care i se părea mai bună decât celelalte şi se duse la piatra de tocilă pentru a o ascuţi.

— Ce faci cu sabia aia? Nu ai deja una? întrebă San cu o voce stridentă.

— Este pentru tine.

Băieţelul deveni palid.

— Nu te îngrijora, este numai pentru situaţii de urgenţă.

Între ei se lăsă tăcerea.

— Ştii să o foloseşti?

San încuviinţă cu destulă nesiguranţă.

— Tata mi-a dat lecţii de când eram copil, dar nu am avut ocazia să lupt de-adevăratelea.

— Atunci, să sperăm că nu va trebui să o faci nici de data aceasta. Dar trebuie să-ţi intre în cap că va trebui să fii gata pentru orice.

I-o puse în mână de îndată ce termină, împreună cu o teacă din piele destul de uzată. Făcură câteva exerciţii,

doar atât cât să-i împrospăteze noţiunile de bază, iar Ido observă că băiatul era priceput pentru vârsta lui, poate puţin cam academic, dar talentat. Lecţiile pe care le primise fuseseră bune.

Îşi dădu însă seama că nu avea tragere de inimă şi că nu se concentra.

— Mi-ai spus că-ţi plăcea să lupţi cu sabia.

— Aşa este. Băieţelul lăsă garda jos. Numai că nu înţeleg, adăugă el. Ai spus că mă vei apăra, iar acum îmi pui o armă în mână, eu…

— San, sunt rănit şi mă simt mai sigur dacă tu eşti înarmat. Dar nu va fi nevoie, nu-ţi face griji.

Ido văzu cum ochii îi sclipesc. Copilul din el se afirma din nou cu multă putere.

— Nu voi permite să ţi se întâmple ceva, adăugă pe un ton convingător. Tu însă trebuie să înţelegi că e bine să iei în calcul toate posibilităţile. E o calitate a unui bun războinic să nu neglijeze nimic, iar eu, cel puţin, sunt un războinic foarte experimentat, nu?

San îşi şterse lacrimile de pe obraji cu mâneca de la cămaşă. Dădu aprobator din cap.

— Perfect. Du-te şi te culcă. Plecăm mâine-noapte.

Calul era în formă. Îl duseseră în staul şi îi dăduseră să mănânce tot ce mai rămăsese bun de mâncat în cămară. Acest lucru era de bun augur, pentru că aveau să călătorească fără oprire, ca să exploateze fiecare clipă pusă la dispoziţia lor de întuneric. Să se oprească să doarmă în plină câmpie ar fi fost cu siguranţă o problemă, de aceea aveau să o facă doar câteva ceasuri pe zi.

Plecară când nici măcar luna nu era pe cer, şi nici nu puse bine piciorul afară, că Ido simţi cum San se crispează în spatele lui.

— Nu se vede nimic.

— Pentru cine nu vrea să vadă… răspunse.

El făcuse mii de marşuri noaptea, cunoştea toate formele şi capcanele întunericului şi ştia cum să se mişte. Îşi

antrenase mult timp singurul ochi în acel scop, şi când începuse să îi obosească din cauza bătrâneţii, îşi folosise mai mult celelalte simţuri.

Merseră călare toată noaptea, iar după ce străbătură o bucată bună de drum, se opriră ca să mănânce ceva. Doar în zori coborâră de pe cal ca să se odihnească.

Ido întinse un fel de prelată pe care o luase cu el. Era din aceeaşi pânză utilizată pentru a camufla intrările apeductului şi era foarte bună de folosit drept cort. Aşa aveau posibilitatea să treacă neobservaţi şi o întinse astfel încât să îi acopere pe amândoi.

— Vom dormi cu rândul, spuse el. Două ore fiecare. Dacă ţi-e somn în schimbul tău, anunţă-mă, bine?

San aprobă din cap, căscând.

— Înainte însă trebuie să-ţi cer să mă tămăduieşti din nou cu magia ta. Trebuie să mă refac.

San îşi puse mâinile peste răni cu puţină tragere de inimă. Era vizibil obosit şi, în orice caz, continua să practice magia cu o anumită reţinere.

Ido privi plin de uimire lumina care ieşea din degetele lui, ca întotdeauna.

— Când toată povestea asta se va sfârşi, te voi duce la un mag să te instruiască, îi spuse el brusc.

Băieţelul îl privi aproape speriat.

— Mai bine nu.

— Din cauza tatălui tău?

Mâinile lui San se răciră dintr-odată. Se întâmpla de fiecare dată când vorbeau despre Tarik.

Ido căută cuvintele potrivite.

— Faptul că tatăl tău avea această idee despre magie nu înseamnă neapărat că este un lucru rău. Era doar o părere, înţelegi?

San nu era convins.

— Tiranul era un mag, spre exemplu... Sau cel puţin acesta era exemplul dat de tata când vorbeam despre aceste lucruri.

Ido se simţi neliniştit. Deja se gândise la acest aspect şi

în alte daţi. Din puţinul pe care-l ştia din biografia Tiranului, fusese un copil-minune, exact ca San. Se întrebă dacă nu cumva toate astea făceau parte din planul lui Yeshol.

— Acela este un caz extrem. Ia-l pe bunicul tău, el a făcut lucruri măreţe cu magia, nu crezi? spuse pentru a schimba subiectul.

San nu ştia ce să răspundă.

— Este vorba despre cum foloseşti darurile proprii. Este un lucru bun faptul că acum tu mă vindeci, nu? Iar când eram cu Ucigaşul în Pământul Mare, te-ai întrebat cum ai reuşit să te eliberezi?

San roşi.

— Nu voiam, aproape că nu am realizat ce am făcut... Mâinile s-au aprins singure şi, când m-am uitat, frânghiile erau pe jumătate arse.

Ido se felicită în sinea lui. Văzuse corect, înseamnă.

— Este magie, San, şi ţi-a permis să te salvezi. M-a salvat şi pe mine.

Băieţelul continuă să-l tămăduiască fără să mai comenteze.

Ido nu era sigur că fusese suficient de convingător.

— Tu ai un dar extraordinar. Bunicul tău a început aşa. Ştiai că vorbea cu dragonii?

San deveni imediat atent.

— Serios?

Ido dădu din cap că da.

— Tu vorbeşti cu animalele, San. Sunt daruri extraordinare care nu ar trebui irosite. De aceea te sfatuiam să studiezi.

Îi înţelegea ezitarea. Tatăl lui murise de puţin timp şi sigur se temea să nu-i trădeze amintirea făcând ceva care-i fusese interzis.

— Nu eşti obligat să devii un mag, continuă Ido. O vei face numai dacă vei dori, altfel vei putea alege cariera pe care o vei dori, poate chiar în Academie.

Schiţă un zâmbet şi San răspunse uşurat, dar numai pentru o clipă.

— Ce se va întâmpla mai târziu, Ido? Nu am o casă şi nu am părinţi.

Gnomul îi înţelegea bine sentimentul de confuzie.

— Eşti tânăr şi ai multe uşi deschise în faţa ta. Nu te teme, vei şti singur unde să te duci şi ce să faci.

San lăsă privirea în jos.

— Uneori mă gândesc în timpul nopţii. Mă trezesc şi îmi spun că am puţin timp, prea puţin. Fiecare zi este o zi în minus şi mi-e frică. Mă tem că nu se va sfârşi niciodată, mă tem că Breasla mă va găsi şi mă tem de Tiran…

Înghiţi în sec.

— Nu trebuie să te gândeşti, trebuie să priveşti înainte. Tiranul a fost învins, cea care dăinuie ameninţătoare acum este doar umbra lui, şi va rămâne pentru totdeauna doar atât, o umbră.

San încuviinţă din cap. Era limpede că el credea orbeşte în ce-i spunea Ido, doar că avea nevoie de cuvintele lui mângâietoare pentru a reuşi să îşi continue drumul.

— Ai încredere în mine. Va merge totul bine, pentru că eu te voi apăra cu preţul vieţii, San, bine?

Băieţelul aprobă din cap cu fermitate.

— Nu există nimeni altcineva în care să pot avea încredere.

Ido zâmbi, iar el îi sări de gât. Simţi un junghi de durere în coastă.

— Încet… şopti gnomul, dar fu bucuros de acea îmbrăţişare, şi-l îmbrăţişă la rândul lui pe San.

Ido se trezi cu o senzaţie ciudată. Mergeau de opt zile şi lucrurile stăteau bine, în general. În timpul nopţii porneau la drum şi în zori se opreau să se odihnească. Făceau cu schimbul, dar, în realitate, el nu îşi permitea să doarmă prea profund. Erau în continuare căutaţi.

Îşi ascultă corpul în întuneric. Nu ştia să spună ce anume simţea în oase, dar avea un presentiment urât. Întunericul se lăsase de puţin timp, dacă se lua după fâşia subţire de albastru stins care se observa în partea de vest. Noaptea

părea la fel ca toate celelalte, doar că era mai luminoasă, datorită lunii de o strălucire rară. Şi totuşi, ceva nu era în regulă.

Îl trezi pe San, fără să-i împărtăşească grijile sale. Nu avea sens să-l sperie inutil, era şi aşa destul de tulburat.

— Plecăm imediat.

Băieţelul se frecă la ochi.

— Nu mâncăm?

— O să mănânci pe drum.

Se urcară pe cal, şi Ido forţă animalul să meargă mai repede.

— S-a întâmplat ceva? întrebă San bănuitor.

Ido ridică din umeri.

— Nu.

— Nu am gonit niciodată aşa.

— Cu cât ajungem mai repede, cu atât mai bine.

În jur vibra un sunet înfundat şi vag. Aerul fierbinte care îl chinuia în continuare, deşi se îndepărta de Pământul Focului, îi putea juca o festă. Ido auzea însă un fel de ecou vechi în urechi, era ceva în acel sunet vibrant pe care reuşea să-l distingă doar din când în când.

Apoi, pe neaşteptate, înţelese. Era încă distant şi slab, dar în curând sunetul avea să devină mult prea clar şi apropiat. Gnomul lansă calul în galop şi puse mâna pe garda săbiei.

Instinctiv, se gândi la Vesa, la cât de folositor i-ar fi fost în acel moment, la felul în care şoldurile i-ar fi tremurat sub coapsele lui la auzul acelui sunet. Da, pentru că ceea ce auzise era strigătul unui dragon, un răget care, timp îndelungat, fusese pentru el semnul de recunoaştere al prietenilor şi aliaţilor, dar care însemna doar moarte de când Dohor era la putere.

Un cal nu ar fi putut întrece niciodată un dragon, dar el dădu în continuare pinteni animalului, până la ultimele puteri, şi scoase sabia.

— Orice s-ar întâmpla, tu să fugi, da?

— Nu mă părăsi! ţipă San, înspăimântat.

— Supravieţuirea ta are întâietate în faţa oricărui alt lucru, aşa că fă cum ţi-am spus!

Aerul tremură şi începură să simtă un curent de aer împingându-i de la spate.

Îl simţiră trecând pe deasupra capetelor lor, enorm şi zvâcnitor. Pentru o clipă, pluti în aer acoperind luna, apoi se întoarse către ei şi apăru în faţa lor. Era o masă întunecată care acoperea orizontul, slab luminată pe margini. Aripile erau transparente, gura, un cuptor.

Deschise larg fălcile şi un zid de flăcări arse drumul care se aşternea înaintea lor.

Focul lumină în întregime trupul uriaş al dragonului, pielea lui de un verde schimbător şi solzii roşii de pe creastă şi spate. Un Cavaler al Dragonului se ridica în mijloc, sumbru şi ameninţător.

Ido întoarse în grabă calul, trecu pe lângă flăcări, căutând o cale de ieşire şi se pregăti de apărare.

Dragonul apăru dintre flăcări cu cavalerul său în zale de argint pe crupă, atât de mic în comparaţie cu dimensiunile animalului, încât părea un soldăţel. Cu o labă lovi calul din zbor, iar Ido se rostogoli la pământ, printre pietrele negre ale deşertului, împreună cu animalul. Ţipătul lui San însă îi veni de departe. Fugise? Fusese prins de dragon?

Se rostogoli departe de cal ca să nu fie strivit, încercând în acelaşi timp să-şi păstreze simţul direcţiei, cu mâna pregătită pe gardă. Când reuşi să se repună pe picioare, abia avu timp să vadă o siluetă micuţă zbătându-se sub o copită a uriaşului animal. Calul, fără îndoială, şi San în spinarea lui. Ido simţi cum îi îngheaţă sângele. Imediat se auzi un alt strigăt, apoi îl orbi un fel de strălfulgerare.

Când deschise din nou ochii, la pământ, nu departe de el, se mai afla prăbuşită şi o formă uriaşă cu două umflături neclare într-o parte. Dragonul, calul şi San.

— San! urlă Ido, şi se pregăti să fugă, dar paşii îi fură opriţi de şuieratul unei lame care-i trecu foarte aproape de cap.

Sări într-o parte, se ridică şi îşi recunoscu imediat

duşmanul.

Trecuseră cinci ani şi se transformase într-un adevărat bărbat. Trupul slab şi pipernicit al băieţandrului devenise trupul zvelt şi agil al unui bărbat tânăr, dar mai exista ceva în ochii şi pe chipul lui care îi aminti de copilul a cărui viaţă o salvase la picioarele Thalului.

Un băiat care îşi dorea să fie omorât pe-atunci, şi care se întorsese să caute supravieţuitori.

Avea ochii de un verde-închis, reci şi de nepătruns, în timp ce părul scurt şi zburlit era de un blond atât de deschis, încât putea trece uşor drept alb, sub lumina lunii.

— Learco! exclamă Ido.

Băiatul rămase indiferent, ţinând strâns sabia în mână, aţintită spre el. Avea armura murdară de pământ. Probabil căzuse de pe dragon când se produse acea strălfulgerare de lumină.

— Tata vrea copilul. Dă-mi-l şi totul va fi bine.

Vocea îi era rece şi fermă.

Ido zâmbi ironic.

— Dacă-mi amintesc bine, acum cinci ani nu erai în stare să dai porunci. Ba chiar, dacă nu mă înşală memoria, ţi-am salvat viaţa…

— Eu vreau doar băiatul, Ido.

Deci nu-l prinsese încă. Atunci ce fusese explozia aceea neaşteptată de lumină? Gnomul nu ştia cum să şi-o explice şi nu avea timp. Trebuia să lupte.

Se aruncă asupra lui, dar coasta răspunse la mişcarea braţului cu un junghi care-i tăie respiraţia. Learco pară imediat. Da, nu mai era băieţaşul de acum cinci ani.

Ido nu se mai gândise la ce se alesese de el. Era convins că renunţase să mai lupte, că taică-său îl va renega sau că va muri de vreo boală. Aceasta era soarta celor asemenea lui, aruncaţi în infernul războiului prea tineri, încărcaţi cu responsabilităţi pentru care nu erau pregătiţi. Viaţa îi distrugea şi mureau înainte de vreme. Nu şi-ar fi imaginat vreodată că-l va mai întâlni.

Nu se lăsă tulburat de acea mişcare defensivă. Fără să-i

pese de durere, răsuci sabia, o desprinse dintr-a adversarului şi reluă atacul. Se gândi să lupte din încheietura mâinii, aşa cum făcea mereu cu tinerii. Era o strategie care-i dezorienta pe luptătorii neexperimentaţi, care ajungeau să fie hipnotizaţi de acrobaţiile lui şi uitau să controleze mişcările armei sale.

Nu funcţionă. Era clar că Learco era obişnuit cu lupta, pentru că începu să-l imite, răspunzând cu o lovitură la fiecare lovitură a sa. Schimbările de ritm nu-l dezorientau, nu-şi pierdea niciodată concentrarea, era alert. O ultimă lovitură, şi Ido recâştigă distanţa de siguranţă.

— Ai progresat.

El nu răspunse. Privirea îi era în altă parte.

— Ştii de ce vrea tatăl tău copilul?

Learco păru uimit.

— Mi-a dat un ordin, sunt supusul lui şi execut ce-mi cere.

Atacă pe neaşteptate, cu o lovitură joasă, iar Ido fu forţat să pareze dintr-o poziţe neobişnuită pentru el. Se trezi dezavantajat, şi Learco începu să-l preseze. Gnomul fu obligat să se retragă. Era prima dată când i se întâmpla, după foarte mult timp. În atâţia ani de luptă, niciodată nu fusese cu adevărat pus în dificultate. Acei ani tulburi de intrigi nu reuşiseră să scoată la iveală niciun personaj cât de cât asemănător cu Deinoforo, Cavalerul Dragonului Negru, care îi smulsese un ochi şi pe care îl ucisese el însuşi în timpul Marii Bătălii din Iarnă. El fusese cel mai cumplit adversar al său.

Piciorul lui dădu peste un fel de suprafaţă zgrunţuroasă şi Ido căzu pe spate. Se văzu pierdut, sabia lui Learco deja pornind spre beregata lui, dar se rostogoli într-o parte, pe ceva care avea o consistenţă ciudată.

Sabia prinţului se opri la mică distanţă de pământ, suficient ca Ido să o lovească şi să-şi recâştige poziţia în gardă.

Aruncă o privire să vadă ce era acel obstacol. Era o aripă a dragonului, care fusese doborât de ceva, de

străfulgerarea de lumină, probabil. Fusese San?

— Mi se pare că ţi-ai pierdut ajutorul, spuse Ido, referindu-se la dragonul duşmanului său.

— Ştiu să lupt fără el, răspunse Learco.

Ido dădu dezaprobator din cap.

— Se vede că tatăl tău nu a învăţat lecţia mea… Un Cavaler al Dragonului se luptă mereu cu animalul său alături, chiar şi când este pe pământ, lipsit de apărare. Faptul că ai permis ca tovarăşul tău să fie lovit aşa demonstrează clar că eşti departe de a fi un adevărat cavaler.

Learco lansă lovitura, dar o făcu dintr-un fel de mânie înăbuşită, aşa că se dovedi a fi slabă şi stângace. Ido profită şi făcu o fandare. Tânărul reuşi să sară într-o parte, exact la timp ca să evite lovitura fatală. Fu însă uşor rănit.

De data aceasta, el fu cel care recâştigă distanţa de siguranţă, aplecându-se uşor în partea unde fusese rănit. O clipă, pe chipul lui se citi o grimasă de durere.

— Ştii sau nu de ce tatăl tău vrea băieţelul?

— Nu are importanţă.

Learco începea să se enerveze. Schimbă mâna, atacând cu stânga, fără să se vadă o diferenţă prea mare în abilitatea cu care mânuia sabia. Ido îl urmă şi schimbă şi el mâna.

Reîncepură să se dueleze cu săbiile, iar prestaţia prinţului era în continuare perfectă. Şi totuşi, Ido simţea că era doar academică. Nu voia cu adevărat să-l învingă, nu era condus de ura faţă de el, cu atât mai puţin de dedicarea faţă de misiune. Era probabil sentimentul datoriei, atâta tot.

El însă era dispus să facă orice ca să-l salveze pe San. Îl auzi văicărindu-se încet şi acest lucru îi dădu putere pentru o nouă fandare.

Learco începu să dea înapoi.

— Trebuie să-ţi doreşti cu adevărat victoria, ca să învingi! urlă Ido şi fandă.

Fără milă de data asta, nu ca în urmă cu cinci ani, când îl salvase şi îi permisese să devină ceea ce era în prezent.

Learco parcă lăsă garda jos, ca şi cum şi-ar fi dorit să moară. Păru că se lasă să cadă pe spate, un gol absolut citindu-i-se în priviri. Ido nu se lăsă mişcat, doar corectă puţin traiectoria. În acel moment, tânărul ridică sabia şi îl obligă să facă o mişcare amplă. De data aceasta, coasta îl făcu să strige de durere, Ido îşi pierdu capacitatea de coordonare şi se împiedică în faţă. Dădu peste piciorul lui Learco.

Se rostogoli la pământ, nevenindu-i să creadă. Nu mai căzuse într-o luptă din vremuri imemoriale. Acum era doborât la pământ de un copilandru.

Întins pe spate, simţi sabia prinţului aşezată într-o parte, lângă capul lui. Îşi ridică uşor capul ca să-l privească.

Era indiferent. Nu vedea nici bucuria victoriei, nici setea de sânge. Nimic nu tulbura calmul absolut de pe chipul său. Respira cu o uşoară greutate.

— Uneori, este suficient doar să fim neloiali pentru a învinge.

Ido zâmbi. Încă avea sabia în mână. Era o idee disperată, dar poate reuşea. Nu voia să se predea.

— Se numeşte şiretenie.

— Te înşeli, este neloialitate. Nu am învăţat altceva după ce te-am întâlnit pe tine.

Răceala din glasul lui vorbea despre abisuri de nepătruns. Cine era cu adevărat acel tânăr? Ce dorea şi care era motivaţia lui?

— Era adevărat, atunci? Ai venit pentru a căuta supravieţuitorii?

Ochii lui Learco se umplură de durere. Ido strânse garda săbiei.

— Era adevărat.

— Tatăl tău vrea băieţelul ca să-l ucidă. A încheiat o alianţă cu Breasla, şi-a vândut sufletul pentru putere. Chiar vrei să-l ajuţi?

Learco coborî privirea. Sabia îi tremură uşor.

Ido ţâşni în picioare, tăişul adversarului atingându-i rapid umărul, dar el nu se opri. Arma lui făcu un cerc larg prin

aer, iar pe pieptul lui Learco apăru o lungă tăietură roşie. Prinţul căzu pe spate, dar reuşi să se oprească înainte de a atinge pământul.

Ar fi putut să-l oprească, Ido îşi dăduse bine seama de asta. Trucul pe care-l folosise el era banal, ar fi fost de-ajuns puţin din agilitatea pe care băiatul o dovedise înainte să-l blocheze. Dar nu o făcuse.

Learco îşi duse mâna la piept. Era doar o zgârietură, dar sigur era dureroasă.

— Duceţi-l de aici.

Ido îl privi.

El ridică ochii.

— Odată mi-ai salvat viaţa, pleacă împreună cu copilul.

Apoi aruncă sabia la pământ.

Lui Ido îi era greu să-l creadă, dar nu aşteptă să i se spună a doua oară.

San era lângă dragon. Îşi ţinea glezna cu mâna şi nu putea să se ridice. Calul zăcea nemişcat la câţiva metri de el, cu burta sfârtecată.

— E totul în regulă? şopti gnomul.

San dădu uşor din cap că da.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, lumina, mi-era frică…

— Totul este în regulă.

Îl luă în braţe. Calul era inutil. Trebuia să plece pe jos.

Learco rămase nemişcat să-i privească, fără să scoată un cuvânt.

Ido se întoarse spre el.

— Nu eşti obligat să-ţi urmezi tatăl. Nu erai obligat atunci, cu atât mai puţin eşti acum.

— Sunt fiul lui, spuse Learco cu un zâmbet trist.

Ido fu mişcat de acele cuvinte. Îşi aminti propria copilărie, ca fiu al unui rege al cărui tron fusese uzurpat şi care-l crescuse în ură şi dorinţa de răzbunare. Şi el fusese prizonierul unei legături de nedestrămat, formată din datorie şi iubire.

Nu mai spuse nimic. Îl luă pe San în braţe şi dispăru în noapte. De data aceasta simţea că avea să-l revadă pe

Learco, că povestea lui era departe de a se fi încheiat.

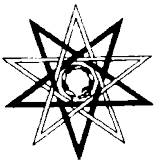

25
SFÂRŞITUL TUTUROR ILUZIILOR

Călătoria spre casa lui Sennar fu liniştită. Marşuri lungi călare pe Kagua, nopţi liniştite sub cerul plin de stele. Seara era răcoare şi trebuiau să doarmă lângă dragoni pentru a se încălzi. Plouă doar o singură dată şi se refugiară într-o peşteră mare.

Foarte curând munţii fură din nou acoperiţi de păduri, şi priveliştea deveni identică cu cea pe care o găsiseră de cealaltă parte a versantului: o pădure sălbatică, plină de plante foarte înalte şi de frunze uriaşe.

— De cât timp trăieşte Sennar izolat? întrebă într-o zi Lonerin.

— De cel puţin trei ani, răspunse Yljo.

— Şi cum s-a întâmplat? Vreau să spun, i-a alungat pe vizitatori, s-a certat cu căpetenia satului…

— Niciuna, nici alta. Al nostru Muyhar a înţeles singur că Magul îşi dorea singurătate. Pur şi simplu a încetat să-l mai viziteze, şi noi ne-am abţinut. Doar din când în când îi lăsăm câte un dar într-un copac scobit, nu departe de casa lui. A doua zi găsim scorbura goală. Acolo vă voi conduce.

— Şi, din acel punct, cât de departe este casa? interveni şi Dubhe.

— Nu prea departe. O veţi găsi, nu vă temeţi.

— Problema este ce vom găsi acolo… gândi în sinea lui Lonerin.

Yljo zâmbi.

— Magul este un mare erou din ţinuturile voastre, nu-i aşa? Nu aveţi de ce să vă temeţi de el.

— Tu l-ai cunoscut? Ai vorbit cu el?

Yljo dădu din cap că da.

— O dată, în sat, cu câţiva ani în urmă. O persoană solitară şi poate puţin cam tristă.

Lui Dubhe nu-i fu greu să creadă asta. Cornicile vorbeau

despre el şi Nihal ca despre un fel de întreg inseparabil. Moartea ei trebuie să fi fost o durere cruntă, ca să nu mai vorbim despre cearta cu fiul şi plecarea acestuia. Era de-ajuns ca să taie toate punţile cu lumea.

Ajunseră după-amiaza.

— Acela este copacul scobit despre care vă vorbeam, spuse Yljo arătându-l. De aici mai departe este treaba voastră.

Dubhe privi în jur. Pădurea nu avea nimic special, în afara unei poteci de pământ care ducea în desiş.

Când observă că Lonerin coborâse deja de pe Kagua, făcu acelaşi lucru.

— Mulţumim că ne-ai condus până aici. Sper să ne revedem, spuse tânărul.

Yljo zâmbi, ca întotdeauna, apoi plecă în grabă de unde venise.

Dubhe şi Lonerin se treziră singuri. El porni imediat pe potecă şi o luă înainte fără să scoată un cuvânt. Dubhe se mulţumi să-l urmeze. Era stânjenită. După scurta discuţie pe care o avuseseră la începutul călătoriei nu-şi mai vorbiseră. Ea nici măcar nu reuşea să-l privească fără să se simtă rău.

— Crezi că este departe? îndrăzni să întrebe la un moment dat, cu glasul tremurând.

— Yljo a spus că este aproape.

Merseră timp de o jumătate de oră fără să vadă nimic la orizont. Apoi Dubhe auzi un zgomot deranjant în urechi, asemenea unui sunet îndepărtat şi înăbuşit, aproape prea înfundat ca să fie auzit. Aerul în jurul lor vibră, iar Lonerin se opri şi privi în jur.

Se auzi un urlet sfâşietor, un răget cumplit care zgudui copacii, iar zgomotul deveni foarte clar. Erau bătăile unor aripi.

O pală puternică de vânt îi aruncă la pământ, şi Dubhe ridică privirea. Pe deasupra capului ei trecu o creatură uriaşă, de un verde strălucitor.

— Un dragon! strigă Lonerin.

Îndată ce trecu, se ridicară din nou în picioare şi-l văzură printre copaci, răsucindu-se şi întorcându-se răgând. Se opri deasupra lor cu aripile întinse, în efortul de a se menţine în aer. Mătură copacii cu un alt răget şi îşi roti ghearele.

Dubhe şi Lonerin o luară imediat la fugă. O vâlvătaie de foc îi izbi. Ea ţipă, el invocă instinctiv un scut magic. Flacăra nu-i atinse, dar o parte din căldură, da. Se aruncară la pământ, sub un trunchi de copac căzut.

— Nu este ca aceia pe care i-am văzut în chei. Acesta este un dragon adevărat, asemănător celor din Lumea Pământeană! spuse Dubhe gâfâind.

Nu întâlnise niciodată unul atât de mare. Era înfiorător.

— Evident, răspunse Lonerin, aproape calm, chiar dacă şi el se lupta să respire. Ar trebui să-l cunoşti pe acest dragon.

Dubhe îl privi cu un aer întrebător.

— Nu poate fi decât Oarf, răspunse el la întrebarea ei nerostită.

Dubhe rămase cu gura căscată. Citise despre el până la epuizare.

Ştia totul despre Oarf, cel mai faimos dragon, pe crupa căruia Nihal îşi trăise majoritatea aventurilor. Simţea o senzaţie ciudată să-l vadă acum înaintea ei şi, în plus, în toată splendorea lui.

Îl auziră făcând un viraj, răgând încă spre ei.

— Fugi! urlă Dubhe, şi ieşiră de după trunchi.

Simţeau bătaia aripilor în spatele lor şi răgetul lui Oarf urmărindu-i.

Fără măcar să-şi dea seama, ajunseră într-un luminiş: niciun copac, doar iarbă până la orizont. Dragonul apăru imediat în faţa lor, cu ochii de un roşu aprins. Era imens şi foarte frumos, cu aripile larg deschise. Dar Dubhe nu avu timp să gândească. Îşi dădu seama doar că îi dusese acolo în mod intenţionat: acum erau în câmp deschis, nu aveau unde să se ascundă.

Oarf îşi deschise fălcile, suflând către ei limbi de foc. Lonerin evocă de îndată scutul, dar forţa flăcării îl făcu să cadă imediat în genunchi. Dubhe se aruncă la pământ cât putu de repede, închise ochii şi se întrebă dacă aşa îi era sortit să moară, arsă de un dragon legendar. Se gândi că drumurile vieţii erau cu adevărat stranii.

Când găsi curajul să deschidă din nou ochii, în jurul lor era un cerc de foc, iar Lonerin gâfâia, lac de sudoare.

Se aruncă asupra lui.

— Eşti bine?

— Scutul… consumă… multă energie.

Îl văzură pe Oarf făcând un alt ocol larg şi înţeleseră că erau pierduţi. Apoi flăcările dispărură într-o clipă, dragonul îi depăşi fără să mai ragă şi nici să-i atingă.

Prin perdeaua de fum care se ridică, îl zăriră aşezându-se la câţiva metri de o siluetă neclară.

— Cine sunteţi şi ce doriţi?

Lui Dubhe îi sări inima din piept. Nu putea fi decât o persoană, una singură.

Fumul se împrăştie, şi înaintea ochilor le apăru un bătrân cu plete lungi, albe şi o barbă la fel de albă. Era îmbrăcat cu o tunică neagră şi uzată, cu frize roşii, şi se sprijinea într-un baston gros din lemn. Dar ceea ce era inconfundabil erau ochii, ochii despre care Dubhe şi Lonerin citiseră în multe cărţi. Foarte deschişi, aproape albi, îngrijorători.

— Dubhe şi Lonerin, din partea Consiliului Apelor, spuse Lonerin.

Bătrânul rămase la locul lui, cu o mână pe botul lui Oarf, care continua să-i privească cu ură.

— Din Lumea Pământeană?

— Da! Dumneavoastră sunteţi Sennar? întrebă Dubhe, ţâşnind în picioare.

Bătrânul închise ochii.

— Nu am nimic să vă spun. De data aceasta v-am salvat viaţa, dar aveţi grijă să nu vă mai arătaţi pe-aici.

Se întoarse, şi Oarf îşi aplecă o aripă ca să-i permită să se urce mai uşor. Bătrânul se mişca greoi, deşi trupul lui

părea încă în putere.

— Este legat de un lucru important care-l priveşte pe fiul dumneavoastră! strigă Lonerin.

Sennar încremeni, ca şi cum ar fi fost înşfăcat de o mână invizibilă. Umerii îi tresăriră uşor.

— Ce ştii despre fiul meu?

— Este în pericol. Întreaga Lume Pământeană este. Eu sunt un mag, am bătut atâta drum pentru a vă cere ajutorul şi sfatul.

Sennar rămase cu spatele la ei şi nu răspunse, cu mâna încă sprijinită pe aripa lui Oarf. În sfârşit, se hotărî să urce pe crupa animalului şi îi privi.

— Casa este de cealaltă parte, urmaţi cărarea spre nord-vest. Vă voi aştepta acolo.

Se ridică în zbor şi îi lăsă din nou singuri.

Casa lui Sennar era modestă, o locuinţă precum cele care se puteau vedea în Lumea Pământeană. Lui Dubhe şi Lonerin li se păru pentru o clipă că se întorseseră în ţinuturile lor. Era lucrul cel mai familiar pe care îl întâlneau în acele două luni.

Era mică şi construită din piatră, cu un singur etaj şi un acoperiş înclinat. În jur era o grădină de legume împânzită de buruieni, dar care era destul de bine îngriijită, în mare parte. Oarf stătea ghemuit într-o parte, cu o aripă sprijinindu-se pe acoperiş. Continua să-i privească de parcă ardea de dorinţa de a-i ataca, iar pe nări îi ieşeau două firişoare subţiri de fum.

Casa era mai degrabă dărăpănată. Lemnăria era distrusă, iar pietrele fisurate în mai multe locuri. Ar fi putut părea nelocuită pentru cine trecea pe acolo.

În prag nu era nimeni care să-i aştepte. Locul acela nu părea primitor, şi Dubhe se opri înainte de a intra.

— Ei bine? făcu Lonerin enervat.

Ea scutură din cap şi se hotărî.

Trecură pe sub privirea încruntată a lui Oarf şi găsiră uşa întredeschisă.

— Se poate?

Auziră doar zgomotul greoi făcut de cineva care şchiopăta.

Lonerin intră, şi Dubhe îl urmă.

Interiorul era la fel de ponosit ca şi exteriorul. Mobilierul era foarte sărăcăcios: două scaune, o vatră din piatră, un dulap şi o masă. Pe jos erau împrăştiate cărţi şi foi, unele presărate cu simboluri ciudate pe care Lonerin le privi stupefiat. Praful domnea pretutindeni, împreună cu un miros de mucegai care te lua de nas.

Sennar era aproape de masă şi încerca să facă loc, mutând cărţile care o acopereau în întregime. Se mişca anevoie şi trăgea după el un picior ca şi cum ar fi fost inert.

După ce eliberă un spaţiu suficient, se aşeză tăcut.

Nu era deloc aşa cum şi-l imaginase Dubhe. Faţa îi era aproape în întregime acoperită de păr şi riduri, din mijlocul cărora răsăreau vioi ochii foarte albaştri. Mâinile îi erau distruse, uscate şi înnegrite de cine ştie ce, şi tremurau destul de evident. Era un bătrân, nimic mai mult, o imagine destul de îndepărtată de cea a tânărului erou despre care citise în cărţi.

— Ei bine?

Lonerin îşi reveni. Părea şi el impresionat într-un fel şi continua să privească pergamentele de pe jos.

Sennar îi urmări privirea.

— Eşti un consilier?

Dădu din cap că nu.

— Sunt un elev al actualului Consilier din Pământul Mării.

— Şi atunci de ce eşti atât de scandalizat de cărţile mele despre formulele interzise?

Lonerin roşi.

— Sunt sigur că şi tu ai studiat magia interzisă şi poate ai şi folosit-o.

Tânărul tresări, iar Sennar zâmbi cu răutate.

— Ai folosit-o, şi încă mult...

Îi măsură din cap până-n picioare pe amândoi cu o expresie deloc prietenoasă.

— Să nu o mai lungim, cu cât veţi pleca mai repede, cu atât va fi mai bine. Ce aveţi să-mi spuneţi?

Lonerin încercă să-şi revină, luă un scaun şi se aşeză în faţa lui Sennar. La fel făcu şi Dubhe.

Îşi drese galsul şi îşi începu povestea. Probabil că se gândise mult la ce şi cum să spună, pentru că vorbea ca şi cum ar fi citit. Şi totuşi, era roşu ca un ardei şi toată siguranţa pe care o arăta de obicei când vorbea în public parcă se evaporase. Îşi înghiţea cuvintele, se întrerupea, îşi pierdea şirul ideilor.

Sennar stătea jos şi-l asculta, cu o mână pe obraz. Îl privea cu aroganţă, trecându-şi privirea pe fiecare centimetru al corpului său. Părea aproape distrat de stânjeneala lui şi nu făcea nimic pentru a-l linişti. Cât despre Dubhe, arunca spre ea din când în când o privire furişă. Cămaşa pe care Huyé i-o dăduseră lăsa să se vadă foarte bine simbolul peceţii pe braţ.

— Veniţi din satul lui Ghuar? întrebă pe neaşteptate privind-o pe Dubhe.

Lonerin rămase la jumătatea povestirii, în timp ce schiţa portretul lui Dohor şi felul în care pusese mâna pe putere.

— Venim din satul în care trăiesc oamenii Huyé, ei ne-au arătat drumul spre casa dumneavoastră, se grăbi să răspundă.

Sennar închise din nou ochii şi cicatricea pe care o avea pe obraz deveni şi mai vizibilă. Continua să o privească pe Dubhe.

— Ghuar a hotărât în mod clar să rupă înţelegerea noastră tacită.

— Nu, noi suntem cei care am insistat, şi el a avut încredere în motivele noastre întemeiate.

Fu ca şi cum nu ar fi vorbit. Sennar se întoarse din nou spre Lonerin.

— Este inutil să-mi descrii istoria Lumii Pământene de când am plecat. Ido mi-a scris în aceşti ani, şi chiar dacă nu ar fi facut-o, aş şti oricum totul. Este atât de banală, Lumea Pământeană, atât de monotonă… Că se numeşte Dohor sau

Tiranul, că vine din Pământul Nopţii sau al Focului, nu are importanţă. Mereu vine cineva, la un moment dat, şi pacea dispare. Lumea Pământeană se află mereu pe punctul de a reîncepe războiul, este distrusă şi apoi renaşte din cenuşă, doar ca să se pregătească pentru venirea unei alte nenorociri.

Apoi, într-o zi, va sfârşi înăbuşită în sânge, într-un masacru, pentru că spre asta aspiră încă de la întemeierea ei.

Lonerin tăcu pentru câteva clipe.

Dubhe îşi mută privirea de la Lonerin la Sennar şi invers.

— Dar este un cerc, nu? Cum aţi scris chiar dumneavoastră în *Cronicile Lumii Pământene.* Este un cerc nesfârşit, care va aduce… spuse Lonerin descurajat, dar nu reuşi să încheie.

Sennar izbucni în râs. Un râs răutăcios, amar şi deznădăjduit, care umplu casa.

— Văd că ai citit-o cu atenţie… Mai circulă cartea aia? Credeam că a fost deja arsă sau cel puţin uitată.

De data asta Lonerin rămase cu gura căscată, fără să mai poată spune ceva.

— Tâmpenii. Prostii. Aberaţii de tinerel imatur şi fericit, cum eram pe-atunci. Când eşti fericit ai spune orice, eşti gata să crezi în orice îţi permite să îţi faci speranţe că va dura veşnic. Dar nu durează niciodată veşnic.

Se rezemă de spătar, lăsându-şi capul pe spate. Părea obosit.

— Vrei să ştii adevărul? Adevărul este că sunt scurte perioade de pregătire. După câţiva ani, oamenii se satură, vechii duşmani sunt doborâţi şi este nevoie de ceva timp pentru a-şi face alţii. Dar acei ani puţini şi scurţi au un singur sens: să pregătească o nouă baie de sânge. De câţi ani de pace s-a bucurat Lumea Pământeană? Cinci? După un război de patruzeci de ani.

Lonerin dădu din cap dezaprobator.

— În regulă, dar nu asta este problema. În fine, este adevărat, da, a apărut o nouă ameninţare pentru Lumea

Pământeană, dar nu cauza apariţiei ei mă interesează. Există o sectă care adoră un zeu sângeros care iubeşte moartea, Thenaar, şi care încearcă să-l readucă la viaţă pe Aster.

Sennar făcu un gest de nerăbdare cu mâna.

— Şi ca să-mi ţii acest discurs plictisitor ai făcut atâta drum? Ai ascultat ce ţi-am spus până acum? Dacă mi-ai citit nenorocitele de cărţi, ştii cât din mine însumi am oferit Lumii Pământene. Un picior, numai aşa, de început, şi toate speranţele mele, toate lucrurile în care credeam. Mi-am pierdut siguranţa luptând cu Tiranul, am ucis luptând împotriva lui, şi i-am dat şi cinci ani preţioşi din viaţa mea cu Nihal, petrecuţi mistuindu-mă pentru a aduce pacea!

Vocea îi deveni tunătoare, mânioasă.

— Am dat totul, acel pământ blestemat mi-a supt orice urmă de energie şi voinţă, şi nu am intenţia să-i mai dau altceva. Nu mi-a mai rămas nimic, până şi pe fiul meu mi l-a luat. Am doar singurătatea mea, tot ce-mi mai rămâne, şi Lumea Pământeană nu o va avea. Este un pământ pierdut, pătruns de o ură de nevindecat, nu există nicio forţă care să o poată salva de la pierzanie. Chiar dacă tu ai reuşi, oferindu-i în dar tot ceea ce eşti şi încă nu ai pierdut pe drumul până la casa mea, ar veni un altul, şi apoi un altul. Lumea Pământeană se prăbuşeşte în mod inevitabil în abis, de fiecare dată cade puţin mai mult, iar coborârea este de neoprit.

Lonerin era uimit.

— Şi atunci, ce propuneţi? Să fie lăsată în voia propriului destin?

— Oricum va cădea.

— Dar dumneavoastră aţi luptat pentru acea lume, aţi spus-o chiar acum!

— Şi la ce bun? A venit acest Dohor şi o luăm de la capăt, corect?

— Da, dar…

— Până şi Aster se va întoarce pe pământ, ca şi cum eu n-aş fi existat niciodată, ca şi cum Nihal n-ar fi existat

niciodată, ca şi cum războiul nu ar fi avut niciodată loc.

Lonerin dădu din cap cu fermitate, în semn de dezaprobare.

— Nu este aşa, deloc. Avem noi instrumente, iar eu…

— Cine luptă în prezent, îmi poţi spune? Acum patruzeci de ani, eram eu, Ido, Nihal şi Academia, fără a mai vorbi despre Pământurile Libere, de unde veneau în cete tineri care să se sacrifice. Dar acum?

— Există Consiliul Apelor, sunt eu, este ea.

Lonerin arătă spre Dubhe.

Sennar zâmbi ironic.

— Prietena ta nu vorbeşte. Ea are alte probleme, nu-i aşa? Ea este aici pentru treburile ei şi-ţi cântă în strună ca să te simţi tu erou.

Dubhe se simţi umilită de adevărul acelor cuvinte, la fel Lonerin, care părea din ce în ce mai tulburat.

— Nu puteţi crede cu adevărat în ce spuneţi…

Sennar zâmbi amar.

— Am şaizeci de ani, sunt bătrân şi pierdut. Tu, mai degrabă, eşti cel care nu vede lucrurile din perspectiva corectă, pentru că eşti încă un tinerel. La vârsta ta gândeam exact ca tine, şi uită-te la mine acum. Iluziile se sfârşesc mai devreme sau mai târziu.

Lonerin lăsă privirea în jos. De-ar fi fost cu câteva zile în urmă, ar fi privit-o pe Dubhe, ar fi căutat în ea sprijin şi argumente.

Şi poate că Dubhe l-ar fi ajutat. Acum, nu. Nici măcar ea nu ştia ce să spună.

— Nu vă cerem mult, se strădui să spună.

Sennar o străpunse cu privirea.

— Am bătut tot acest drum ca să vă cerem să ne ajutaţi cu un simplu sfat. Vrem doar să ştim prin ce magie poate Breasla să-l aducă la viaţă pe Aster şi cum să o împiedicăm.

— Şi tu cine eşti? El este un mag, dar tu?

Dubhe plecă privirea.

— Sunt o hoaţă. Breasla Ucigaşilor m-a luat cu ea ca să muncesc pentru ei.

— Şi te afli aici pentru aia.

Arătă simbolul de pe braţ. Dubhe încuviinţă.

— Vezi-ţi de treburile tale, atunci, şi încetează să te prefaci că ai altele doar ca să-i faci pe plac prietenului tău.

— Nu-i fac pe plac.

— A, nu?

— Când l-am urmat, am acceptat să-l ajut în misiunea lui şi să o împărtăşesc. Simţi cum Lonerin o privea pe furiş. Eu urăsc Breasla, ei mi-au aplicat pecetea, adăugă ea.

Sennar o privi timp îndelung, studiindu-i pecetea.

— Ştii cine este Thenaar?

Dubhe dădu din cap că nu, confuză.

— Este un alt nume cu care este cunoscut Shevraar.

Ea rămase uimită. Îl cunoştea pe zeul acela, citise ceva despre el în literatura despre Nihal. Era zeul elfic căruia îi fusese închinat Jumătate-Elful când era încă în faşă. Pe atunci, Jumătate-Elfii erau deja persecutaţi de Aster. Satul în care trăiau părinţii lui Nihal fusese atacat de Fammini, iar mama ei făcuse un jurământ: dacă s-ar fi salvat, şi-ar fi dat fiica lui Shevraar, zeul războiului şi al focului, creator şi distrugător.

— Am citit anumite documente ale lui Aster, cele pe care am reuşit să le găsesc înainte de a pleca. Printre colaboratorii lui recrutase nişte adoratori fanatici ai unui zeu elfic, o sectă născută în rândul oamenilor, imediat după plecarea Elfilor. Aceştia vedeau în Shevraar doar partea distructivă. Cu trecerea anilor, numele zeului s-a transformat în Thenaar, dar divinitatea este aceeaşi.

Acest lucru avu un efect ciudat asupra lui Dubhe. Era ca şi cum trecutul şi prezentul ar fi fost legate printr-un singur fir, iar ea şi Nihal ar fi împărtăşit ceva.

— Aceasta este esenţa Lumii Pământene: să ia tot ceea ce este frumos în ea şi să-l corupă, să-l transforme în ceva rău.

Sennar oftă de oboseală şi de durere.

Se adresă din nou lui Lonerin:

— Îmi pare rău pentru duritatea mea, îmi pare rău pentru

visurile tale şi, crede-mă, respect lucrurile în care crezi. Dar timpul ne ajută să înţelegem multe şi, din păcate, şi tu vei înţelege. Mi-a spus-o cu mulţi ani în urmă Varen, un conte din Zalenia, Lumea Scufundată, unde m-am dus să caut ajutor în războiul împotriva Tiranului. Timpul îi supune pe oameni.

— Ştiu, spuse Lonerin. Am citit.

— Credeam că nu este adevărat, ei bine, este. Şi nu este vorba doar despre a fi sleiţi de putere de către timp, ci şi despre faptul că ajungem să înţelegem adevărata esenţă a lumii şi ne simţim răpuşi de ea. Eu am trecut prin asta, iar când ţi se întâmplă nu mai poţi să-ţi revii. Sunt terminat, nu mai sunt cel care a scris *Cronicile Lumii Pământene*, nu mai sunt cel în stare să găsească argumente pentru a se opune raţionamentelor lui Aster. Dacă ar trebui să vorbesc acum cu el, probabil i-aş da dreptate.

— Nu, sunteţi doar obosit. Pierderea lui Nihal, fuga fiului dumneavoastră… înţeleg cât de descurajante pot fi aceste lucruri, insistă Lonerin.

Sennar parcă fu lovit mortal de simpla aluzie la acele două evenimente. Se încovoie, ca şi cum ar fi căutat să atenueze durerea. Apoi dădu resemnat din cap.

— Îmi pare rău. Nu mai pot face nimic pentru voi. Nu reuşesc să lupt, îmi lipseşte convingerea.

Lonerin îşi cuprinse capul în mâini, iar Dubhe simţi că trebuia să-l ajute. Nu înţelegea cum, dar, cumva, acea misiune devenise şi a ei, ca şi cum i-ar fi transmis-o în timpul călătoriei.

— Atunci faceţi-o pentru fiul vostru.

Sennar se ridică, fixând-o cu o privire pătrunzătoare.

— Ştiţi unde se află? L-aţi văzut?

Dubhe dădu din cap că nu.

— Dar ştim că trăieşte şi că este în pericol.

Ochii lui Sennar se aprinseră de o nelinişte agitată.

Lonerin fu cel care vorbi, încurajat de intervenţia lui Dubhe, întrezărind pe neaşteptate un mijloc de a străpunge în disperarea bătrânului mag.

— Şeful Breslei se numeşte Yeshol.

Sennar încuviinţă.

— I-am găsit numele în acele documente despre care vă vorbeam. Era un tânăr ajutor al lui Aster, un individ însufleţit de o admiraţie nemăsurată faţă de şeful lui.

Dubhe îl recunoscu în acea descriere pe bărbatul cumplit care o luase prizonieră în Breaslă.

— Acest om a reuşit să readucă din morţi spiritul lui Aster.

— L-am văzut, interveni Dubhe. Am văzut imaginea neclară a unui băieţel care plutea într-un glob luminos, în subteranele Casei, sediul Breslei.

— Şi cum ştii că este el?

Sennar părea să fie interesat de cuvintele lor.

— Era asemenea statuilor lui din Casă, Breasla îl adoră ca pe un mesia.

Sennar lăsă să-i scape un alt zâmbet amar.

— Acum caută un corp. Corpul unui Jumătate-Elf, reluă Lonerin.

Bătrânul îşi îndreptă umerii, ochii i luminară cu o strălfulgerare de înţelegere. În sfârşit, totul îi era clar.

— Tarik…

— Fiul său?

— Sau fiii săi… continuă Sennar, ca şi cum vorbea pentru sine, cu vocea tremurândă.

— Din acest motiv am venit aici, să vă cerem ajutorul şi pentru fiul dumneavoastră.

Dar el se cufundase deja în propriile amintiri şi gânduri.

— Viaţa nu-mi lasă niciun fel de răgaz, nu e sătulă de suferinţele pe care mi le-a dat până acum…

Părea şi mai îmbătrânit, vorbind cu un glas epuizat şi îndurerat. Dubhe se simţea sfâşiată de milă, de împărtăşirea suferinţei lui.

— A plecat când avea cincisprezece ani, trântindu-mi uşa în faţă. Pentru el exista doar maică-sa şi nu a putut suporta niciodată faptul că eu nu am fost în stare să împiedic moartea ei. Închise ochii ca şi cum ar fi urmărit imagini

îndepărtate. Aş fi vrut să-l găsesc, să-l revăd, să pot da timpul înapoi şi să schimb trecutul.

Doar o lacrimă îi alunecă pe obrazul uscat, un deşert imposibil de udat. Deschise ochii, încercând să-şi revină în fire.

— Dacă doriţi, puteţi rămâne să dormiţi în hambar. Oarf nu vă va mai face niciun rău. Este târziu, iar eu sunt obosit, prea obosit ca să iau o hotărâre. Vom continua mâine, dar acum am nevoie de odihnă, vă rog…

Dubhe şi Lonerin dădură aprobator din cap şi se ridicară.

Sennar îi conduse în hambar, pregătindu-le două culcuşuri. Dispăru, şi după puţin timp se întoarse cu două castroane cu supă.

Le aşeză pe pământ, lângă ei. Nu scoase niciun cuvânt, supus unei tăceri încăpăţânate. Apoi, fără niciun zgomot, dispăru pe uşă.

Dubhe şi Lonerin mâncară tăcuţi, chiar dacă nu mai exista urmă de stânjeneală între ei. Evenimentele din timpul zilei, discuţia cu Sennar, păreau să fi şters conflictul lor personal. Ce mai conta disputa lor, faţă de ceea ce povestise bătrânul erou? O ceartă de copii, o întâmplare prostească, fără importanţă. Aşa că amândoi se gândeau la el, la cum îl schimbase timpul, la cât de dezamăgit şi de disperat era.

Lonerin se întrebă dacă şi el va ajunge astfel, doborât şi învins, dacă într-adevăr îi folosise la ceva să lupte împotriva urii în tot acel timp, o luptă pe care Sennar o numise inutilă. Ca de obicei, nu avea un răspuns. Doar efortul de a trăi zi după zi, confruntându-se cu sine însuşi şi cu dorinţele sale cele mai întunecate.

Dubhe însă se gândea la viaţa ei, la cât de departe fusese de acele probleme atât de mari şi de nobile. Existenţa ei era săracă şi pustie şi, în contrast cu Sennar, îşi dădea, în sfârşit, seama, cu o claritate nemiloasă, că era cumplit de simplă şi lipsită de orice valoare.

Lăsară castroanele jos aproape în acelaşi timp, apoi se

întinseră în culcuşurile lor.

Dubhe se întorsese deja pe o parte, când simţi că Lonerin îi atinge umărul. Tresări şi se întoarse spre el. Tânărul îi zâmbi şi fu ca şi cum ar fi răsărit o floare în deşert.

— Mulţumesc pentru cuvintele tale, îi spuse el, iar ea se emoţionă.

După o clipă, Lonerin se întoarse şi se închise din nou în sine.

Dubhe rămase o clipă privindu-i spatele.

— Mulţumesc, şopti şi ea.

26
MORMÂNTUL DIN PĂDURE

Lonerin se trezi destul de devreme. Lumina dimineţii pătrundea prin scândurile depărtate ale hambarului.

De la începutul călătoriei, era pentru prima dată când se simţea aproape împăcat, trezindu-se asemenea cuiva care şi-a îndeplinit datoria. Acum totul era în mâinile lui Sennar. Îşi putea permite o zi de calm şi odihnă.

Se întoarse şi o văzu pe Dubhe lângă el, dormind pe o parte, cu mâna lângă garda pumnalului, ca întotdeauna. Rana pe care i-o făcuse era de-acum o durere surdă şi plină de nostalgie în adâncul inimii. Poate că ea avea dreptate, poate că iubirea pe care o simţea era doar milă, nimic altceva. Şi el căutase în privirea ei ceva ce ea nu era, şi încercase să o iubească şi să o apere.

Cuprins de acele gânduri, duse instinctiv mâna la piept şi se miră să simtă sub degete un săculeţ. Ca şi cum nu l-ar fi purtat acolo tot timpul. Îl recunoscu imediat. Conţinea şuviţele de păr pe care Theana şi le tăiase înainte de plecarea lui. Şi-o aminti frumoasă şi drăguţă ca întotdeauna şi inima i se încălzi. Apoi o privi pe Dubhe, şi acea imagine vagă se destrămă. Poate că nu era ea femeia vieţii lui, dar faptul că o vedea atât de lipsită de apărare o făcea

irezistibilă. Se ridică brusc, îşi luă lucrurile şi ieşi grăbit afară, deschizând cu grijă uşa hambarului. Să o aibă pe Dubhe la un pas de el şi să o simtă atât de departe era mai mult decât putea îndura.

Afară, aerul dimineţii era proaspăt, şi lumina orbitoare. Când ochii i se obişnuiră, privi puţin în jur, plimbându-se fără ţintă, bucurându-se că se afla acolo, la capătul călătoriei, fără gânduri care să-l bântuie, fără acea tristeţe care aproape devenise dulce.

Îi sări inima din piept când îl văzu pe Sennar înaintând anevoios spre adâncul pădurii. Îi era greu să realizeze că îl are aproape pe unul dintre cei mai mari magi ai tuturor timpurilor, un erou, autorul unora dintre cărţile sale preferate.

Lonerin îl urmă fără să ştie prea bine de ce. Fără îndoială, nu era politicos să se comporte astfel cu gazda lui, dar era curios. Sennar îl inspirase în nenumărate feluri. Maestrul Folwar îl formase în lumina mitului său, i-l prezentase mereu ca pe un model de urmat. Şi el fusese orfan, şi el fusese ispitit de ură... Toate acestea erau lucruri pe care Lonerin le privea cu admiraţie, întrebându-se dacă într-o zi va reuşi să fie la fel de mare ca el.

Se ţinu la câţiva paşi depărtare, studiind mersul săltat şi greoi al bătrânului mag. Târa piciorul aproape complet, sprijinindu-se în baston. Era ciudat să-l vadă atât de obosit şi învins. Umerii îi ieşeau osoşi prin cămaşă, iar Lonerin simţi cu durere că ceea ce fusese odată se sfârşise mistuit fără milă de trecerea timpului.

Plimbarea nu fu lungă, iar Sennar se opri într-un mic luminiş, în mijlocul copacilor. Acolo se afla o mică piatră albă, acoperită de iederă. Cu mare greutate reuşi să îngenuncheze şi, în sfârşit, să se aşeze cu picioarele încrucişate acolo, în faţa ei. Puse o mână pe piatră, închise ochii şi plecă uşor capul.

Lonerin îşi mută repede privirea, simţind că prezenţa lui era în plus. Nu ar fi trebuit să-l urmeze şi, mai ales, nu ar fi trebuit să rămână acolo, ca să profaneze un moment atât

de trist şi de intim din viaţa acelui bărbat pe care îl admirase atât de mult. Închise ochii şi, pe neaşteptate, îi reveni în minte piatra funerară a mamei sale, în Pământul Nopţii. Când era copil, rămăsese în faţa ei o zi întreagă. Se întâmplase cu puţin înainte de a pleca cu unchiul lui şi de a se muta într-o altă casă. El nu voia să plece, nu reuşea să-şi desprindă ochii de acea bucată de lemn, pe care fuseseră cioplite două cuvinte şi o dată.

Se sprijini de un copac, cuprins de un val de amintiri amare.

Când ridică din nou capul, îl văzu pe Sennar la un pas de el. Îl privea cu ochi sticloşi, iar cu mâna strângea convulsiv bastonul.

— Îmi pare rău, eu… dar nu existau scuze acceptabile.

— Erai curios? Voiai să ştii dacă există un mausoleu, o statuie, ceva de felul acesta?

— Nu… eu… sincer, nu ştiu… nu există un motiv real…

Sennar păru să se relaxeze în faţa dezorientării lui.

— Este un loc privat, înţelegi? Nu este un monument pe care toţi îl pot vizita, piatra aceea este numai pentru mine. Nu este a ta, nici a Lumii Pământene, este a mea, a lui Nihal şi a lui Tarik, dacă se va întoarce vreodată.

Lonerin îşi plecă privirea.

— Înţeleg şi-mi pare rău… Nu ştiam că vei veni aici. M-am trezit şi aveam chef să umblu.

Sennar zâmbi uşor, apoi făcu un gest nepăsător cu mâna.

— Uneori sunt prea sever.

Se aşeză greoi lângă piatră, privind înaintea sa.

— Vin aici în fiecare dimineaţă. Un ritual prostesc, ştiu asta, dar am nevoie de el.

Şi Lonerin se aşeză.

— Nu este prostesc. Îl înţeleg perfect.

Sennar se întoarse să-l privească.

— Ai pierdut şi tu pe cineva?

Lonerin dădu din cap că da.

— Mormântul ei este departe, nu am reuşit să mă mai întorc la el. Am stat înaintea lui atât de mult timp când

eram copil, sperând să se întâmple ceva... Mă voi întoarce numai când Breasla va fi distrusă.

Sennar tăcu, la fel şi Lonerin. Nu putu să nu arunce o privire spre placa comemorativă. Era simplă, precum cea a mamei lui, doar că aceasta era din piatră. Iedera aproape o acoperea, dar numele şi data se citeau bine. Murise cu aproape treizeci de ani în urmă.

— Cum s-a întâmplat? întrebă el pe neaşteptate.

Sennar păru că încremeneşte, iar tânărul regretă imediat întrebarea.

— Într-un mod stupid. S-a întâmplat din cauza Elfilor care trăiau pe coastă. De îndată ce am ajuns, după multe peripeţii prin aceste meleaguri, ne-am dus la ei. Nihal dorea să-şi vadă strămoşii. Oftă şi continuă. Adesea ne imaginăm lucrurile într-un anume fel, dar realitatea este diferită. Elfii sunt un popor ostil, urăsc toate rasele din Lumea Pământeană, deoarece au fost exilaţi din acea zonă cu mult timp în urmă. La prima călătorie ne-au prins şi ne-au aruncat într-o celulă. Am avut nevoie de toată diplomaţia pentru a trata cu ei eliberarea noastră, dar când am ieşit, ni s-a impus să nu mai punem piciorul în acele locuri. Noi am respectat acel ordin. Mai mult decât atât, am început să stabilim relaţii cu populaţia Huyé şi nu am mai simţit vreo nevoie de a merge pe coastă.

Sennar se întrerupse, coborându-şi privirea în pământ.

— Într-o zi însă a avut loc un incident. Nu ştiu bine cum, am amintiri mai neclare. De când mă aflam aici, făceam experimente privind resursele magice ale acestui loc. Ţi-ai fi dat deja seama că este foarte diferit de Lumea Pământeană.

Lonerin dădu din cap. Tot ceea ce experimentaseră el şi Dubhe în călătoria lor era ciudat, special, şi chiar energia Tatălui Pădurii i se păruse diferită de orice alt lucru pe care-l cunoscuse în Lumea Pământeană.

— Aici spiritele sunt mai aproape de fiinţele vii, cred că tu ai înţeles acest lucru. Unele sunt spiritele morţilor, care sunt impregnaţi cumva în acest pământ. Le auzi ţipând

noaptea, le vezi învârtindu-se printre copaci, căutând ceva. Altele sunt fiinţe a căror natură nu am înţeles-o pe deplin nici până astăzi. În orice caz, sunt forţe latente care ar putea fi exploatate în scopuri magice, iar de când sunt aici nu am făcut altceva decât să încerc să înţeleg care erau şi cum să le folosesc. S-a întâmplat în timpul unui astfel de studiu, cu nişte nectare pe care le extrăsesem din plante. Doar mai târziu m-am gândit că probabil fusesem posedat de vreo entitate ciudată sau de spiritul ei. Realitatea este că am început să mă simt rău, slăbind de la o zi la alta. Îmi simţeam mintea divizată în două, ca şi cum cineva se juca într-un fel cu conştiinţa mea, vorbindu-mi de răzbunare, mânie şi o crimă de demult. Am început să cedez fizic şi atunci am ajuns în punctul fără întoarcere. Nihal a încercat mai întâi cu puţina magie pe care o cunoştea, apoi s-a adresat celor din populaţia Huyé. Ei însă sunt în primul rând preoţi, foarte buni, aş spune, dar aproape neştiutori în adevărata artă. În acest timp, starea mea se înrăutăţea şi semănăm tot mai mult cu fantoma care mă bântuia. Aşa că Nihal a hotărât să se ducă la Elfi.

Făcu o pauză. Lonerin era copleşit de povestire, dar înţelese că, pentru Sennar, acea mărturisire trebuia să fie sfâşietoare.

— A încercat în mod paşnic, dar nu a reuşit să-i convingă. Ea nu s-a dat bătută, a luat cu ea un mag Elf, aducându-l cu forţa la noi acasă.

Îşi trecu mâinile peste faţă, spatele fiindu-i din ce în ce mai încovoiat.

— L-a obligat să mă vindece. Elfii ştiau cum să facă, ei trăiesc în simbioză cu acest loc, aşa cum făcuseră în trecut cu Lumea Pământeană. M-a eliberat de spiritul care intrase în mine, doar pentru a mă arunca în infernul din care încă nu am reuşit să ies.

Glasul îi era sugrumat de emoţie.

— Elfii ne-au găsit, şi-au luat magul înapoi şi ne-au dus în ţinutul lor pentru un proces. Pentru ei, ceea ce se întâmplase era fără precedent, un adevărat abuz. Nu au

avut milă nici măcar de Tarik, care era un copil, şi, în cele din urmă, l-au luat şi pe el. Nu am putut face nimic ca să-mi apăr familia. Eram vlăguit, abia mă ţineam pe picioare, puterile mele erau inexistente. Au cerut viaţa mea drept răscumpărare pentru vina noastră.

În luminiş se lăsă o tăcere sumbră. Triluri ciudate în depărtare, cântecul vreunei păsări micuţe, nimic altceva.

— Nihal, pentru a mă salva, a spus curţii că vina fusese a ei, că ea săvârşise delictul şi că ea trebuia să plătească, nu eu. Dacă aş fi avut puterile mele, dacă doar m-aş fi simţit bine… Nu i-aş fi îngăduit niciodată, niciodată! Aş fi mort, şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Ochii lui se aprinseră de o furie care îl înfricoşă pe Lonerin. Sclipeau de sentimentul de vinovăţie hrănit de oroarea lungilor ani de singurătate.

— A făcut totul prea repede. I-a fost de-ajuns să rupă piatra centrală din medalion, talismanul puterii de care era legată viaţa ei. O lovitură de sabie rapidă, înainte să poată interveni cineva. Eu şi Tarik am văzut-o căzând la pământ fără să scoată un sunet, poate chiar fără să sufere. Elfii au privit impasibili, şi la sfârşit ne-au spus că delictul fusese răscumpărat şi că eram liberi.

Sennar îşi încleştă pumnii furios, dispreţul pe care-l simţea pentru el însuşi fiind fără margini.

— La început am vrut să abandonez totul, durerea era prea mare. Dar era Tarik, nu puteam să-l las singur. El a devenit raţiunea vieţii mele, forţa care mi-a permis să merg mai departe. Voiam să-i ofer toată fericirea pe care o merita, ceea ce văzuse fusese prea nedrept. Oftă. Este inutil să-ţi spun că şi acesta a fost un eşec patetic. Tarik nu a uitat niciodată acea zi şi ştia bine că vina era a mea. Fusese întotdeauna conştient de asta, iar eu nu am negat-o niciodată. Pe măsură ce a crescut, a început să mă urască tot mai mult, iar eu nu aveam puterea să-l educ cu adevărat, să fiu pentru el un călăuzitor, un adevărat tată. La cincisprezece ani nu a mai vrut să aibă nicio legătură cu mine şi a plecat. Nu l-am mai văzut niciodată de atunci.

De data aceasta, Sennar încetă să mai vorbească, iar Lonerin nu ştiu ce să adauge. Nu avea cuvinte ca să-i consoleze durerea. Doar îi rămase alături, lângă piatră, în tăcerea luminişului.

— Şi Ido? întrebă brusc Sennar.

Îl privi pe Lonerin cu ochi limpezi, impunându-şi să-şi revină, ca şi cum ar fi vrut să şteargă acea confesiune pe care poate că o regreta.

— I-am scris câteva scrisori, dar când Tarik a plecat, nu ştiu, mi-am pierdut dorinţa de a mai ţine legătura cu cineva.

— Este bine, zâmbi Lonerin. Continuă să lupte, de data asta, de unul singur. A fost declarat trădător de către Dohor, a luptat ani la rând în Pământul Focului, cât a fost posibil. Apoi a trecut la Consiliul Apelor, care reuneşte ultimele pământuri complet independente de puterea lui Dohor, Ţinutul Pădurilor, al Apei şi Pământul Mării.

Sennar părea uşor confuz.

— Este limpede că lucrurile s-au schimbat faţă de vremurile mele...

— Într-adevăr... Ido a plecat să vă caute fiul. I-am pierdut urma, dar ştiu că a hotărât să-l anunţe despre pericol şi să-l apere.

Sennar încuviinţă.

— Un lucru pe care ar fi trebuit să-l fac eu...

— Eraţi aici, nu aveaţi cum să ştiţi.

— Poate că ar fi trebuit să mă întorc în Lumea Pământeană, acela era destinul meu. Să fug de-acolo a fost o greşeală pe care am plătit-o scump. Dar când Tarik a plecat, m-am simţit atât de inutil, de sfârşit. Înţelegeam că nu trebuia să-l urmez, scăpase de sub controlul meu, era un bărbat deja, şi nu era drept să-i impun durerea sau singurătatea mea.

O vreme rămaseră în tăcere, apoi Sennar izbucni într-un hohot de râs amar.

— De o veşnicie nu mai vorbisem despre aceste lucruri, şi acum o fac cu un străin.

Îl privi cu simpatie, şi Lonerin simţi cum i se încălzeşte inima.

— Prietena ta probabil s-a trezit, mai bine mergem să luăm micul dejun. Şi dacă tot eşti aici, ajută-mă, fiindcă să mă ridic cu piciorul ăsta blestemat este o adevărată faptă de vitejie.

Lonerin o făcu şi i se păru ciudat că un spirit atât de mare era închis într-un trup atât de slab. Braţul scheletic al lui Sennar părea foarte fragil sub strângerea sănătoasă a mâinii lui.

Porniră în linişte, dar nu era nimic ostil în tăcerea lor, ci mai degrabă un fel de complicitate mută care părea să-i unească în acel moment.

Cu puţin înainte de a ajunge acasă, încă în pădure, dădură peste Dubhe. O zăriră mişcându-se rapid, ca o pisică, printre copaci, auziră şuieratul pumnalelor ei.

Se antrena. Lonerin îşi aminti când o văzuse prima dată făcând-o, sentimentul de ostilitate pe care-l simţise descoperind că avea mult din Breaslă în ea. Acum era diferit. Acum, văzând-o ageră şi precisă în mişcări, o găsea insuportabil de frumoasă, perfectă şi intangibilă pentru el. Era un fruct interzis, prea departe ca să-l atingă, şi era încă un mister, în ciuda nopţii petrecute împreună şi a aventurilor prin care trecuseră. Rana, ascunsă în adâncul inimii, reîncepu să-l doară.

Sennar era lângă el şi o privea pe Dubhe cu un amestec de admiraţie şi nostalgie. Cine ştie ce-i evoca acea scenă, ce amintiri dulci şi amare.

— Micul dejun va fi gata în câteva minute, spuse el sec, şi Dubhe tresări.

Cu siguranţă îi auzise şi îi văzuse, dar continuase să se antreneze ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Se opri brusc, îl privi, dar bătrânul o apucă grăbit pe drumul spre casă, lăsându-i singuri pe cei doi tineri.

Expresia ei se îmblânzi de îndată ce întâlni privirea lui Lonerin, iar el se simţi iritat. Din acea seară îl trata mereu cu atenţie, ca şi cum ar fi fost din sticlă. Îşi dădu seama

într-o clipă ce înţelegea ea când îi spunea că nu voia să fie privită cu milă.

— Unde aţi fost?

— La mormântul lui Nihal, veni răspunsul sec.

Ochii lui Dubhe se luminară pe neaşteptate.

— Mi-ar fi plăcut să vin şi eu…

— A fost mai bine aşa, crede-mă. Ai fost scutită de încă o poveste tristă.

Lonerin o porni spre casă şi o auzi pe Dubhe urmându-l la scurt timp.

27
TRĂDAREA

— În felul acesta îmi răsplăteşti încrederea? Acesta este respectul, aceasta este veneraţia pe care le ai pentru tatăl tău? Learco era în genunchi înaintea lui Dohor, cu cămaşa plină de sânge. Durerea era puternică. Bătuse tot drumul înapoi rănit, dragonul fiind într-o stare şi mai gravă decât el, şi, cum sosi, se duse să-i dea raportul tatălui său.

— Maiestatea Voastră, sunteţi rănit… interveni Volco, servitorul lui.

Learco îl auzi înaintând spre el cu sfială, probabil ca să-l ajute.

— Rămâi pe loc! Glasul tatălui său clocotea de o furie fără margini. Ar fi trebuit să moară, nu vreau oameni de nimic la curtea mea, continuă el.

Learco simţi cum i se înceţoşează privirea. Rana nu era gravă, dar pierduse sânge, şi o moleşeală ca de gheaţă începea să i se răspândească în membre, pornind de la acea tăietură.

Tatăl lui începu să se plimbe înainte şi înapoi, cu un pas nervos. Cu siguranţă o făcea ca să-i prelungească agonia.

— Măcar l-ai rănit? îl întrebă în cele din urmă.

Cu un efort uriaş, Learco ridică privirea.

— Da, domnul meu, la umăr.

Fusese o zgârietură, nimic mai mult. Era exagerat să o numească rană. Şi totuşi, nu putea să-i spună că nu-l lovise. Nu putea suporta modul în care îl privea, dispreţul lui. În realitate, voia doar admiraţia lui.

Pe neaşteptate, Dohor zâmbi triumfător.

— Cel puţin, nu ne va mai sta în cale.

Learco rămase perplex. Aruncă o privire rapidă spre sabia lăsată pe jos, lângă el.

— Îţi cunosc bine inima mărinimoasă, continuă tatăl său, rostind fiecare cuvânt cu dispreţ. Aşa că am anticipat cum

să-mi apăr interesele, otrăvind sabia.

Learco simţi cum i se învârte capul, era pe punctul de a leşina, dar nu din cauza hemoragiei.

Dohor îi surprinse cu siguranţă privirea pierdută şi uluită.

— Ce mai aştepţi? Ţi-am oferit victoria şi răzbunarea, ţi le-am servit pe o tavă de argint.

Learco îl privi îndelung, cu o expresie de reproş înăbuşit. Gestul lui cavaleresc de a achita o datorie pe care o avea faţă de gnom fusese zadarnic. Fără să vrea, tot îl omorâse. Îl înşelase, aşa cum taică-său făcuse cu el.

— Aţi fi putut să-mi spuneţi.

Ochii lui Dohor se umplură de o furie arzătoare. Fiul lui nu mai avusese până atunci o asemenea îndrăzneală.

Palma veni cu violenţă şi-i arse obrazul. Learco se clătină, capul i se învârtea tot mai repede, dar reuşi să rămână în picioare. Îl privi din nou.

— Încă o dată mi-ai demonstrat că nu eşti un războinic, doar o deziluzie. Să nu care cumva să mai îndrăzneşti să te pui în calea planurilor mele.

Learco încuviinţă la comandă. Simţea cum lacrimile-i umplu ochii, dar se abţinu. Nu avea sens să le lase să curgă.

— Acum rămâi aici, în genunchi, în faţa tronului, fără să te mişti. Nu vreau să te văd în infirmerie înainte de un ceas bun.

— Dar rana s-ar putea infecta, sire, are nevoie de îngrijiri imediate! protestă vehement Volco.

Regele îl ţintui cu o privire dură. Nu admitea discuţii. Apoi ieşi cu paşi grei din sală şi dispăru după coloane.

Learco rămase nemişcat în locul lui, cu respiraţia greoaie şi acea oboseală imensă care începea să-l mistuiască. Cu toate astea, avea să se supună. Ca întotdeauna.

— Îmi pare rău, domnul meu, îmi pare rău…

Vocea lui Volco ajunse la el plină de durere, dar îi făcu plăcere să o audă. Era singurul cu care se înţelegea din toată curtea aia rece.

— Tatăl dumneavoastră este un om dur, ştiu, dar o face

pentru binele dumneavoastră, chiar şi atunci când vi se pare nemilos şi nedrept… Vă iubeşte, sunt sigur de asta.

Learco plecă încet capul, iar lacrimile începură să-i cadă una câte una pe marmura pardoselii.

— Nu ştiu bine cum s-a întâmplat.

San mergea greoi. Avea o rană lungă la gleznă. Nu era adâncă, dar îl durea destul de rău, pentru că şchiopăta şi se vedea limpede că abia suporta durerea.

— Când a venit dragonul, adăugă trâgându-şi nasul, am gândit ceva, cred, apoi s-a produs o străfulgerare, şi după o clipă m-am trezit la pământ împreună cu bestia aceea uriaşă.

Ido îl asculta atent, dar nu avea idee despre ce magie era vorba. Fără îndoială, copilul era foarte puternic, făcuse un dragon să-şi piardă cunoştinţa, iar ăsta nu era puţin lucru. Avu bănuiala că interdicţia lui Tarik ascundea cu totul altceva.

— Nu-ţi face griji, îi spuse. Acum suntem salvaţi.

Dar nu era întregul adevăr. Ido se simţea epuizat şi nu reuşea să-şi recapete suflul. Poate era doar obosit sau era blestemata de bătrâneţe, lucru pe care refuza să-l accepte, dar trebuia să fi arătat cumplit, căci San îl privi speriat.

— Ido, eşti palid…

— Doar oboseală, doar oboseală.

Merseră întreaga noapte, fără ca gnomul să reuşească să-şi recapete forţele. Îşi simţea picioarele slăbite şi un gust de sânge în gură. Hotărî că poate era cazul să se oprească înainte de ivirea zorilor.

Cu multă greutate, reuşi să monteze pânza. Mâinile nu prea-i dădeau ascultare. Se culcară amândoi, dar, înainte, Ido privi rana de la glezna băiatului. Luă un burduf şi turnă peste ea nişte apă. San strânse uşor din dinţi.

— Ţi-ai jupuit pielea în cădere.

Băiatul dădu aprobator din cap.

— Doare.

— Nu mă îndoiesc, răspunse Ido şoptit.

Îşi spălă mâinile, apoi luă câteva feşe pe care le adusese din apeduct. Fu greu să îl panseze. Mâinile începură să-i tremure în mod evident, şi pe frunte îi apărură broboane de sudoare, chiar dacă nu era prea cald.

— Te simţi bine?

Tresări. San îl privea îngrijorat.

— Da, răspunse ezitant.

— Îţi tremură mâinile.

Ido strânse nodul, apoi începu să-şi asculte propriul trup. Simţi o usturime uşoară la umăr şi-şi aminti de rana din timpul luptei. Sabia lui Learco abia îl atinsese, dar sub atingerea degetelor simţi că tăietura era umflată şi dureroasă.

— Cred că am în continuare nevoie de ajutorul tău, spuse cu un zâmbet forţat.

San era încordat.

— Linişteşte-te. Trebuie doar să arunci o privire la umărul meu, unde am fost lovit.

Băiatul parcă-şi regăsi oarecum liniştea pentru că se apropie şi privi acolo unde-i arăta gnomul.

— Spune-mi ce vezi.

Simţi mâinile lui San pe piele. I se părură incredibil de răcoroase.

— Arzi.

Într-adevăr. Semn rău.

— E puţin roşu şi este şi o zgârietură... o tăietură, de fapt. De jur împrejur pielea este umflată şi pe margini puţin vânătă.

Ido nu se pricepea prea bine la otrăvuri. Erau o armă care nu-i plăcuse niciodată. El era un războinic, nu un ucigaş blestemat, şi dacă trebuia să omoare, trebuia să o facă numai prin forţa săbiei, nu avea nevoie de vicleşuguri inutile. Dar de ce o făcuse Learco? Nu părea genul care să înşele pe cineva, chiar şi când îl întâlnise în trecut văzuse în privirea lui onestitatea. Poate era mâna lui Dohor.

— Ce este, Ido?

Gnomul tresări brusc. Se întoarse către San şi îl văzu

începând să se panicheze.

„Calm, trebuie să ne păstrăm calmul.”

Trase adânc aer în piept, încercând să ascundă efortul pe care i-l cerea acel gest.

— Avem nevoie de ajutor. Nu putem continua singuri.

— Dar te simţi rău?

Ido nu băgă în seamă întrebarea.

Nu avea idee cât de grav era. Rana era superficială, dar, pentru multe otrăvuri, era suficientă. În orice caz, trecuseră destule ore din momentul în care fusese lovit, şi simptomele erau încă blânde. Poate mai exista o speranţă.

Se scotoci prin buzunare. Mâinile de-abia îl ascultau şi îi luă ceva timp ca să găsească ceea ce căuta. În sfârşit, aruncă pe jos câteva pietre cu simboluri ciudate, împreună cu o bucată de hârtie.

— Am nevoie ca tu să faci o vrajă.

— Ido, măcar explică-mi…

San mai avea puţin şi se prăbuşea. Gnomul îl prinse de umeri, cu mai puţină forţă decât ar fi vrut. Îl privi în ochi şi încercă să vorbească cu fermitate.

— Trebuie să chemăm pe cineva să ne ia de aici. Eu nu pot să continui drumul. Nu suntem departe de graniţa cu Pământul Apei. Dacă vine cineva cu un dragon, putem să ne salvăm. Dar trebuie să cerem ajutor, bine?

San dădu din cap că da, alb ca varul.

— Eu ştiu doar două vrăji: să aprind un foc şi să trimit mesaje. Dar sunt prea slăbit pentru asta. Am nevoie ca tu să mă ajuţi să duc la bun sfârşit incantaţia, nu de alta, dar am fost un mag dezastruos de când mă ştiu.

Dădu din cap că nu. Gândurile începeau să i se învălmăşească. Pe neaşteptate, se trezi gândindu-se la propria iniţiere în magie, la antrenament şi la o serie întreagă de amintiri inutile.

— Trebuie să o faci tu pentru mine.

San aprobă din cap, dar nu prea convins.

— Ia pietrele.

Băiatul ascultă. Ido îl ghidă pas cu pas. Îi spuse să aşeze

pietrele în cerc, apoi îi întinse o pană şi o călimară pe care le purta mereu în desagă şi-i dictă mesajul.

„Ne aflăm la două leghe de graniţa cu Pământul Apei, spre Pământul cel Mare. Ne veţi vedea cu uşurinţă. Eu am fost otrăvit.”

Mâna lui San tremură, iar Ido fu nevoit să-i înfrunte privirea înspăimântată.

— Uşor, doar uşor, altfel aş fi fost deja mort, preciză el. Oricum, continuă: „Eu am fost otrăvit, tovarăşul meu este rănit. Trimiteţi un dragon şi un mag. Ido”.

San termină de scris, apoi îl privi cu ochii mari cât cepele.

— Acum avem nevoie de foc. Gnomul îi dădu cei doi cremeni. Ştii cum se procedează?

San dădu din cap că da.

Dură mult timp. Era agitat şi continua să se lovească peste degete. Ido nu îl grăbi. Ştia că ar fi fost mai rău şi oricum îl înţelegea.

În sfârşit, o mică scânteie se desprinse din pietre şi sări pe hârtie.

— Concentrează-te.

San nu ştia prea bine ce să facă, se pierdea.

— Închide ochii şi pune mâna peste hârtie, curaj! îl îmbie Ido.

San îi ascultă sfatul, dar mâna îi tremura.

— Gândeşte-te la numele pe care ţi-l spun. Folwar. Gândeşte-te la el intens, bine? Gândeşte-te doar la asta.

Din fericire, era o incantaţie simplă. San era prea tulburat ca să mai înfrunte orice alt test.

Focul arse încet pergamentul, iar în aer se răspândi imediat un abur albăstrui.

— Acum poţi deschide ochii.

San ascultă, iar Ido îi arătă fumul.

— Înseamnă că a funcţionat. Bravo!

Făcu un efort să-i zâmbească, trupul fiindu-i deja zguduit de frisoane.

San privi cu gura căscată cum se îndepărtau rotocoalele albăstrui. Pentru o clipă, Ido reuşise să-l facă să uite de

situaţia în care se aflau.

Aruncă o privire către cerul care se lumina.

— Iar acum nu ne mai rămâne decât să aşteptăm.

Theana porni în mare grabă spre maestrul Folwar. Rareori o chema. În toţi acei ani de ucenicie, Lonerin fusese elevul lui preferat, chiar dacă era puţin mai în urmă decât ea.

— Maestrul are nevoie urgentă de tine, îi spusese servitorul. Ea se gândise la ce putea fi mai rău.

Intră agitată în încăpere, trântind uşa de perete.

Inima încetă să-i mai bată aşa de puternic de îndată ce-l văzu pe Folwar zâmbindu-i din jilţul în care stătea. Theana încetini pasul, dar nu se putu abţine să nu-i ia o mână între ale ei, îngenunchind lângă el.

— Maestre, eram aşa de îngrijorată! Aţi trimis după mine în mare grabă şi nu mă chemaţi niciodată…

Bătrânul zâmbi blând. Theana adora acel zâmbet. Fusese mângâierea copilăriei ei solitare şi nu reuşea să-şi imagineze viaţa fără el.

— Îmi pare rău că graba mea te-a indus în eroare, dar situaţia este gravă.

Chipul lui deveni serios, iar Theana se ridică. Sosise momentul să primească vreo poruncă.

— Tocmai am primit un mesaj de la Ido. Se află la mică distanţă de graniţa cu Pământul Apei, otrăvit, iar băieţelul care este cu el este rănit. Este nevoie de un mag, un mag care să cunoască şi meşteşugurile preoţilor.

Theana rămase perplexă.

— Şi doriţi să mă duc eu?

Pentru un timp, îngrijise răniţii din război, acolo la Laodamea, dar fusese mereu vorba despre intervenţii uşoare, într-un mediu protejat. De data aceasta era ceva diferit.

Folwar dădu din cap că da.

Theana se mulţumi să plece capul. Nu avea nicidecum intenţia de a da înapoi în faţa singurei porunci pe care

maestrul i-o dăduse vreodată, chiar dacă i se părea o sarcină uriaşă pentru puterile ei.

— Cum doriţi.

— Vei călători cu Bjol, pe dragonul lui.

Theana ridică brusc capul. Nu mai zburase niciodată şi era terorizată de dragoni. Mâinile îi tremurară uşor.

— Veţi pleca imediat.

Fata îşi plecă încă o dată capul.

— Voi face tot ce-mi va sta în puteri… Mulţumesc pentru încredere.

Folwar zâmbi binevoitor.

— Acum du-te. Sunt sigur că nu ne vei dezamăgi.

Cât timp călătoriră, Theana se ţinu strâns de Bjol. Îşi pusese mâinile în jurul mijlocului acestuia înainte de a porni la drum şi nu le mai desprinse de-acolo. Îi spuseseră că era nevoie de o zi de drum, şi niciodată nu simţise că-i lipsea aşa de tare pământul de sub picioare, în realitate, nu de dragoni se temea, ci de abis. De fiecare dată când se afla într-un loc înalt, trebuia să se prindă de ceva. Avea mereu impresia că se va prăbuşi. La fel se simţea călărind acel dragon.

— Încet! strigă Bjol amuzat.

— Iartă-mă, dar nu am zburat niciodată, şopti ea speriată.

Se simţea ca o proastă. Nu era deloc genul aventuros. Îşi petrecuse copilăria izolată în satul ei, adesea închisă în casă, şi nu avea nicio înclinaţie spre acţiune. Pentru prima dată îi revenea o sarcină atât de îndrăzneaţă.

Se gândi imediat la Lonerin, care adora să se bage în situaţii riscante, care se va întoarce ca un erou după o călătorie unde puţini ajunseseră. Slăbi puţin strânsoarea. Amintirea sărutului pe care şi-l dăduseră îi umplu gândurile, împreună cu o durere surdă. Nu ştia unde se afla, iar în tot acel timp nu făcuse altceva decât să se teamă că nu se va mai întoarce, gândindu-se la el neîncetat. Despărţirea lor rece o însoţise mereu. Lonerin plecase împreună cu Dubhe,

după ce-şi riscase viaţa ca să o salveze: acest lucru demonstra cât de mult ţinea la fata aia. Înţelesese imediat că pentru ea nu era loc. Şi cu toate astea, nu reuşea să accepte. Cuvintele pe care şi le spuneau în timpul studiilor cu maestrul Folwar, zâmbetele, apoi sărutul acela, acel mic sărut nesemnificativ – dar care pentru ea valora cât lumea întreagă – nu putea să le uite.

Gândurile acelea îi distraseră oarecum atenţia şi, încet, teama de a zbura se risipi. Cât despre Bjol, încercă să vorbească tot timpul, liniştind-o cu trăncăneala lui măruntă şi distractivă. Theana răspunse aproape mereu monosilabic, încercând un sentiment confuz, între ruşinea pentru frica ei şi stânjeneala acelei situaţii. Îmbrăţişase un necunoscut, totuşi.

Când ajunseră, era deja seară şi începură să străbată regiunea indicată de Ido. Pentru Theana nu fu prea plăcut, căci Bjol îi ceru să ţină ochii deschişi.

— Două perechi de ochi sunt mai bune decât una singură, nu? Dar doar dacă nu este prea greu să priveşti în jos.

Ea dădu din cap că nu şi începu să scaneze împrejurimile, simţindu-şi stomacul chinuit de o senzaţie de greaţă. Strânse din dinţi. Nu putea să se dea bătută tocmai atunci, singura dată când i se ceruse o mică dovadă de curaj.

Reuşiră să-i găsească datorită focului magic pe care-l aprinseseră. Pentru Theana era absolut inconfundabil.

— Acolo! spuse ea, arătând cu degetul.

Bjol îşi întinse capul înainte.

— Eu nu văd nimic.

— Dar eu simt, zâmbi ea.

Era o vrajă măruntă, dar Theana era înzestrată cu o sensibilitate extraordinară pentru magie.

Acel foc slab era pentru ea asemenea unui far care lumina drumul.

Aterizară şi-l văzură pe copil fluturându-şi mâinile pentru a atrage atenţia, în întunericul ameninţător. Era aproape

noapte.

— Aici, aici!

Theana coborî din şa şi fugi repede spre el, cu geanta care îi atârna grea pe umăr şi din cauza căreia se tot împiedica.

— Unde este Ido? întrebă imediat, încercând să preia controlul.

San îi conduse la el. Băiatul era tulburat şi palid. Părul zburlit îi acoperea parţial fruntea, iar pasul îi era şi mai nesigur pentru că se grăbea. Theana avu o senzaţie ciudată în contact cu el. Avea ceva de bărbat, şi de copil în acelaşi timp, şi emana o aură specială pe care nu reuşi să o identifice.

Îl apucă de umeri cu blândeţe şi îl privi în ochi, adâncindu-se în acel violet profund şi limpede.

— Stai liniştit, acum sunt aici.

Sub palmele cu care-i strângea umerii mici simţi cum curgea un fel de curent.

— Spune-mi doar unde este Ido.

San ridică un deget, arătând undeva în deşert.

Theana îşi ascuţi privirea, dar numai datorită percepţiei sale de mag reuşi să-l vadă. Era o pânză de camuflaj întinsă pe pământ. Se întoarse spre Bjol:

— Rămâi cu copilul?

Cavalerul dădu din cap că da. Ea porni în grabă spre gnom. Inima-i bătea cu putere. Începea să se teamă.

Dădu pânza la o parte cu delicateţe, iar chipul acela pe care îl admirase de atâtea ori în Consiliu îi apăru epuizat şi palid. Părea mai bătrân decât şi-l amintea, dar simţi un respect profund. Nu fusese niciodată atât de aproape de el.

— Nu v-aţi grăbit prea tare, nu-i aşa? horcăi Ido.

Theana tresări şi el îi zâmbi.

— E în regulă… Mai bine mai târziu decât niciodată.

Respiraţie greoaie, paloare, transpiraţie. Theana îi puse o mână pe frunte. Era de gheaţă. Deodată, deveni stăpână pe situaţie.

Ridică mâna rămasă liberă şi invocă un foc mic care se

înălţă în aer, deasupra lui Ido. Acum putea să-l examineze mai bine. El închise imediat ochii. Era deranjat de lumină, un alt simptom de notat.

— Ţineţi ochii deschişi doar o clipă, vă rog.

— La ordinele tale, răspunse Ido, dar glasul îi era tot mai stins şi privirea de sticlă.

Otrava îi intrase în corp prea mult.

Theana dădu complet la o parte pânza de camuflaj şi se aşează lângă gnom ca să-l privească mai bine.

— Spune-mi că este bine, te rog!

San se apropiase şi glasul lui era plin de îngrijorare.

— Linişte, tot ce am nevoie este linişte, spuse ea drept răspuns.

Era concentrată, căuta ceva. Când găsi, scoase un oftat de uşurare. Pe umărul lui Ido, rana era deja infectată şi nu putea fi atinsă, dar pe acolo intrase otrava în sânge. Gnomul rezistase atât de mult pentru că era decât o zgârietură. Dacă tăietura ar fi fost mai mare, acum ar fi fost deja mort.

Theana se întoarse spre Bjol:

— Înainte de a-l duce de-aici trebuie să-i acord cel puţin primele îngrijiri, altfel nu va supravieţui drumului.

Băieţelul gemu, dar cavalerul rămase calm.

— Tu eşti mag.

Theana se simţi apăsată de o responsabilitate enormă. Cu mâna tremurând, începu să scoată din geantă toate cele necesare.

Nici nu se punea problema să pregătească antidotul. Îi lipseau mijloacele, chiar dacă înţelesese despre ce era vorba. Singura soluţie era să încerce să împiedice răspândirea otrăvii, să o oprească pe durata călătoriei. Descheie complet cămaşa lui Ido şi i-o scoase, lăsându-l cu bustul gol.

Înainte de a începe, îi mulţumi în gând tatălui ei. Era un gest pe care-l făcea mereu, în mod automat, dar de fiecare dată o emoţiona puţin. Totul pornise de la el, şi nu înceta să-i fie dor de el. Trebuia să se grăbească, iar tatăl ei avea

să o protejeze şi să o călăuzească. Rugăciunea pe care o rosti era într-o limbă uitată prin acele părţi. Corpul i se legăna pentru a urma ritmul rugăciunii, iar în acest timp, Theana amesteca ingredientele într-o farfurioară pe care o scosese din geantă. Simţi privirea uluită a lui Bjol aţintită spre umărul ei, dar încercă să nu se gândească la asta. Nu trebuia să se lase distrasă.

Cânta în continuare, adăugând o rămurică de salcie la aceste pregătiri. Încet, mâinile îi deveniră luminoase, în timp ce rugăciunea se înălţa tot mai sus. Închise ochii, lăsându-se condusă de ritmul propriei voci, şi înaintea ochilor ei închişi începu să prindă contur un desen întortocheat de linii luminoase care se intersectau şerpuite. Lumea dispăru la orizont şi rămase doar cântecul şi puterea care simţea că se scurge din propriul corp. Când îşi simţi mâna caldă, începu.

Cu rămurica, trasă modele ciudate pe pielea lui Ido, urmărind o cale invizibilă în acel labirint de linii fluorescente. Cum termina una, pronunţa un cuvânt, cântecul se întrerupea o clipă, apoi reîncepea în mod armonios, în timp ce mâna ei trasa un alt drum.

La sfârşit, imaginea de ansamblu a acelui vast desen apăru în toată frumuseţea lui. Pe măsură ce Theana o întregea, într-un mod obscur şi de neînţeles, respiraţia lui Ido se normaliza, chipul lui îşi recăpăta culoarea şi membrele i se încălzeau. Ea ajunse să atingă rana, iar glasul ei se opri să cânte o notă muzicală lungă şi înaltă. Trasă un cerc în jurul tăieturii şi prelungi sunetul până când se simţi pustiită, ca să înceteze pe neaşteptate, deschizând ochii. Într-o clipă, liniile de pe trupul lui Ido dispărură, de parcă nu fuseseră niciodată trasate.

Theana se sprijini cu palmele de pământ, sfârşită. Fusese mai extenuant decât bănuise. Trecuse destul de mult timp de când otrava îi intrase în corp şi se extinsese destul de mult.

— Ce i-ai făcut? întrebă băieţelul tremurând.

Theana se întoarse spre el zâmbind.

— O vrajă veche. Acum se simte bine. Când vom ajunge la Laodamea, voi pregăti antidotul şi totul va fi în ordine.

Chipul lui San se înseninã.

— Mulţumesc, mulţumesc foarte mult! spuse, sărindu-i de gât şi izbucnind în lacrimi.

Theana zâmbi. Nu i se întâmpla prea des să se simtă aşa de utilă.

Îl zări pe Bjol privind-o uluit.

— Nu mai văzusem o incantaţie de acest fel, despre ce este vorba?

— Magie şi practici preoţeşti arhaice. M-a învăţat tatăl meu.

Îi era ruşine să vorbească despre ele. Abilităţile ei fuseseră atât de mult timp ceva ce trebuia ascuns, ceva ruşinos, încât nici acum nu îndrăznea să pronunţe numele acelui zeu în cinstea căruia îşi practica măiestria.

Un zeu maltratat, trădat şi pervertit. Zeul tatălui ei şi, mai înainte de asta, încă al Elfilor: Thenaar.

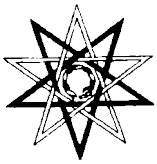

28
NIHAL

Micul dejun se desfăşură în tăcere, apoi Sennar se dedică sarcinilor cotidiene, mişcându-se prin casă fără să bage în seamă prezenţa celor doi oaspeţi.

Când în sfârşit termină, se aşează în faţa lor.

— De unde doriţi să încep?

— De la ea, spuse brusc Lonerin.

Imediat, mâna lui Dubhe ajunse pe braţul lui.

— Problema mea poate aştepta. Adevăratul motiv pentru care ne aflăm aici este învierea lui Aster. Să începem cu el.

Era frumoasă, cu acea lumină plină de hotărâre în ochi, iar Lonerin simţi un dor mistuitor faţă de ea. Se întoarse către Sennar, încercând să se concentreze asupra misiunii.

El se lăsă o clipă pe spătarul scaunului, apoi se ridică şi se duse să ia câteva cărţi. Erau volume groase legate în negru – formule interzise, fără îndoială – şi abia le ducea. Dubhe sări să-l ajute.

— Nu sunt atât de bătrân şi de slab pe cât crezi, o mustră el, dar ea nu-i dădu atenţie.

Pur şi simplu luă una dintre cărţi şi o puse pe masă, apoi se aşeză. Sennar făcu acelaşi lucru. Părea uşor stânjenit. Sigur se căia pentru accesul lui de mânie.

— Ei bine, Dubhe, spune-mi mai multe despre chipul pe care l-ai văzut. Descrie-mi scena în detaliu. Un lucru care ţie ţi se poate părea neimportant se poate dovedi fundamental. Deci, nu neglija nimic.

Ea ascultă şi vorbi aşa cum făcuse înaintea Consiliului, descriind scena de coşmar la care fusese martoră în străfundurile Casei.

Sennar ascultă totul cu interes şi concentrare, dar mâinile lui, observă Lonerin, erau zguduite de un uşor tremurat. Îi puse întrebări lui Dubhe despre dispunerea şi natura anumitor simboluri din încăpere, despre culoarea

sferei, despre lucrurile din jur şi câteva alte detalii. Ea părea să-şi amintească totul perfect.

La final, bătrânul mag se lăsă din nou pe spate, ca şi cum ar fi fost mort de oboseală.

— Magia de evocare folosită de Yeshol este o magie elfică foarte veche. Aster o cunoştea, am găsit-o în anumite scrieri ale lui, şi se crede că Duşmanul din Marele Deşert împotriva căruia au luptat Elfii a ajuns în Lumea Pământeană tocmai din cauza unui ritual greşit de evocare a morţilor.

Lonerin deveni atent.

— Este ceva asemănător cu incantaţia de invocare a morţilor pentru a-i aduce în luptă?

Sennar dădu din cap că nu.

— Formula aceea invocă doar imaginea morţilor, nu sufletul lor. De fapt, atunci când Aster i-a înviat, în timpul bătăliei spiritelor, noi ne-am luptat cu fantome lipsite de suflet şi de voinţă. În acest caz este diferit. Această magie permite chemarea spiritului mortului, a esenţei lui. Este ceea ce a văzut Dubhe în vasul de sticlă, spiritul lui Aster. Acum, formula de evocare necesită un receptacul. Unii folosesc trupul defunctului, alţii, trupul unui cobai. În cazul nostru… fiul meu.

Sennar se întrerupse o clipă, apoi reluă. Părea să-şi fi recăpătat vigoarea în timp ce vorbea despre magie, dar era temător şi oarecum stânjenit, iar vocea îi tremura uşor.

— Atâta timp cât nu există un trup disponibil, spiritul nu se poate întoarce cu adevărat pe pământ. Astfel, spiritul rămâne suspendat în lumea noastră până când cineva îl eliberează.

Lonerin aprobă din cap.

— Ce trebuie să facem atunci?

— Trebuie să ne punem viaţa în joc. Trebuie să folosim un catalizator foarte puternic, în interiorul căruia magul insuflă propriul spirit. Acesta permite atragerea sufletului defunctului şi prinderea lui în catalizator. Prin incantaţia propriu-zisă, magul eliberează sufletul spiritului din

catalizator şi-l redă lumii morţilor, şi apoi va putea să-şi readucă spiritul în propriul trup.

Lonerin simţi cum îl trec fiori reci pe şira spinării. Era un ritual complex, care le depăşea cu mult pe cele pe care le studiase şi pe care le cunoştea.

— Nu-ţi ascund că operaţiunea este foarte complicată, iar şansa de reuşită este scăzută. Pot merge prost o sumedenie de lucruri, şi mai ia în calcul faptul că ritualul consumă energii enorme. Odată ce a fost eliberat sufletul defunctului, forţa care rămâne este aproape egală cu zero şi, în realitate, nu suntem decât la jumătatea drumului. Dacă nu se dozează bine energia magică, vom fi prea epuizaţi ca să ne mai putem întoarce.

Într-adevăr, era o sarcină istovitoare, gândi Lonerin.

— Şi catalizatorul? De ce natură este?

— Există numai unul singur care poate susţine energii atât de puternice: talismanul puterii.

Lonerin îl cunoştea chiar prea bine. Era puternicul obiect elfic pe care Nihal îl folosise ca să-l învingă pe Tiran: format din opt pietre magice, ascunse în tot atâtea sanctuare, era capabil să absoarbă orice putere magică din Lumea Pământeană.

— Dar… nu a fost distrus la moartea lui Nihal?

Dubhe îl privi cu un aer întrebător, dar el îi făcu semn să nu-i pună întrebări.

— Nihal a distrus o singură piatră, suficient ca sufletul ei să se împrăştie, dar nu de-ajuns ca talismanul să-şi piardă proprietăţile. Gândeşte-te că amândouă spiritele trebuie să rămână în catalizator pentru scurt timp. Spargerea unei pietre, la urma urmei, uşurează sarcina magului când va trebui să se întoarcă.

Lonerin dădu aprobator din cap. Încerca să se încurajeze, dar ritualul acela îl înspăimânta.

— Problema este alta, de fapt. Când Tarik a plecat, l-a luat cu el. Acum îl are el.

Lonerin ridică din umeri.

— Probabil că Ido l-a recuperat până acum.

Sennar se sprijini de scaun şi îl măsură cu privirea.

— Va trebui să faci tu ritualul, înţelegi?

— Ştiu. Ştiu asta de când am pornit în această călătorie.

— Eu nu mai am forţă, mi-am consumat deja magia cu mult timp în urmă. Dar te voi asista.

— Vreţi să spuneţi că veţi veni cu noi?

Sennar dădu din cap că da, obosit.

— Tarik este în pericol, nu pot sta aici, doar să privesc.

Lonerin zâmbi şi o zări pe Dubhe făcând acelaşi lucru.

Sennar însă nu o făcu.

— Nu voi putea să-ţi fiu de niciun ajutor. Te voi învăţa cum să faci, dar eu nu mai sunt magul puternic despre care vorbeşte legenda. Nu uita asta.

Lonerin dădu din cap. Era confuz. Desigur, condiţia fizică influenţa puterile unui mag, dar nu chiar aşa de mult, iar Sennar era un mag foarte puternic. Cum îşi putuse pierde o parte din capacităţi?

— În timpul incidentului cu spiritele v-aţi pierdut puterea?

Ochii lui Sennar deveniră duri, expresia lui, îndurerată.

— Este o poveste despre care nu am de gând să vorbesc.

— Iertaţi-mă, se grăbi să spună Lonerin. Nu voiam să fiu indiscret.

Sennar făcu un gest de nepăsare.

— Este totul în regulă, nu-ţi face griji.

Apoi întoarse ochii spre Dubhe

— Acum, să trecem la tine.

Examinarea la care Sennar o supuse nu fu diferită de cele pe care le mai suportase. Se simţi din nou ca o insectă pusă sub lupă, şi trebui să accepte seria obişnuită de cărbuni încinşi, plante ciudate, fumigaţii şi tot restul. Îi crea o senzaţie ciudată faptul că i le aplica un mag atât de puternic, dar era la fel ca întotdeauna.

— Cu ce ţii în frâu blestemul? o întrebă el.

Cel care răspunse fu Lonerin:

— O infuzie de iarbă verde şi filtru de dragon cât timp se afla în Breaslă, apoi am creat eu o poţiune care să dea mai

puţină dependenţă, adăugând puţină piatră roşie. Când s-a terminat şi aceasta, Huyé m-au sfătuit să folosesc ambrozia.

Dubhe habar n-avea că poţiunile pe care le lua aveau acele nume şi compoziţii.

Sennar aprobă grav din cap, contemplând simbolul.

— Îmi imaginez că suferi mult…

Era prima dată când un mag care o examina se referea la suferinţa ei şi, în definitiv, la ea ca persoană. Se simţi aproape mişcată, ca şi cum Sennar reuşise să vadă dincolo de blestem, de Fiară şi chiar de meseria ei.

— Da, şopti.

— Într-adevăr… Durează de aproape un an, corect?

Dubhe încuviinţă.

Privirea pe care bătrânul mag i-o adresă era plină de simpatie şi puţin îngrijorată. Îi zâmbi.

— Înainte, când te-am văzut antrenându-te, mi-ai amintit mult de Nihal, ştii? Într-un fel, şi ea era blestemată.

Dubhe rămase hipnotizată de privirea lui tristă. Ea asemenea lui Nihal…

Sennar îi dădu drumul la braţ.

— Este o pecete prin transfer.

Dubhe îl privi cu un aer întrebător. Era un element nou, nimeni nu mai vorbise despre aşa ceva.

— Povesteşte-mi cum ţi-ai dat seama şi nu neglija lucruri ciudate care ţi s-au întâmplat înainte de manifestarea blestemului.

Cu un glas şovăitor, Dubhe îi spuse totul: de la înţepătura de ac din pricina căreia se simţise pentru prima dată rău, la masacrul din pădure, povestit prin cuvinte puţine şi dure.

— Este totul clar, comentă Sennar cu un aer grav. Breasla te-a blestemat, după cum bănuieşti, dar cred că a facut-o în numele altor persoane.

Dubhe rămase perplexă.

— Blestemul care apasă pe umerii tăi era menit altcuiva, dar ulterior a fost deviat spre tine. Îţi explic cum funcţionează: există formule interzise care permit

protejarea obiectelor. Dacă o anumită persoană ştie că cineva doreşte să fure ceva foarte important, preţios sau drag, poate blestema obiectul astfel încât hoţul, oricine ar fi, să fie blestemat la rândul lui. Aceasta este forma cea mai simplă. Dacă însă această persoană ştie cine ar putea fi interesat să fure ceva, poate stabili ca oricine ar fura acel obiect să joace rolul de intermediar între blestem şi cel care a ordonat furtul. Mă urmăreşti?

Dubhe dădu uşor din cap. Chestiunea i se părea destul de complicată.

— Să luăm un exemplu. Un anumit mag deţine un obiect magic puternic şi a aflat că un alt mag îl doreşte pentru că ştie cum să-l folosească. În mâinile altcuiva va fi inutil. Atunci blestemă obiectul astfel încât, oricine l-ar fura, va fi blestemat celălalt mag. Este o tehnică destul de subtilă, dacă te gândeşti bine. Odată ce pecetea a fost pusă, şi primul mag a comunicat acest lucru celui de-al doilea mag, acesta nu doar că nu va mai putea pune mâna pe obiect, dar va avea tot interesul să nu fie niciodată furat. Ai înţeles?

Dubhe dădu din cap că da.

— Documentele pe care le-ai furat erau protejate cu o astfel de pecete. Blestemul nu ţi se adresa ţie, ci celui care-ţi ordonase furtul lor. Numai că persoana cu pricina a găsit un mod de a se salva printr-o magie pe care numai cine a avut vreo legătură cu Aster o poate cunoaşte, pentru că el a inventat-o. Se ia puţin sânge de la persoana care ar trebui să fie blestemată, i se impune o anume vrajă şi, în cele din urmă, se injectează ţapului ispăşitor. Tu.

În sfârşit, toate bucăţile din puzzle eru la locul lor. Dohor. Dohor dorea acele documente, în care cine ştie ce scria cu privire la pactul de sânge pe care-l încheiase cu Yeshol. Blestemul care cădea pe acele hârtii ar fi trebuit să-l lovească pe Dohor. El, ca să se elibereze, îi ceruse ajutorul Gardianului Suprem al Breslei, care hotărâse să împuşte doi iepuri dintr-o lovitură. Blestemul trecuse asupra lui Dubhe, iar Yeshol, drept premiu, obţinuse posibilitatea de a o lega

de el pe cea pe care o considera o oiţă rătăcită.

Dubhe rămase nemişcată, cu ochii cât cepele.

— Dohor…

Simţi cum o cuprinde o furie orbitoare. Fusese folosită de două ori, sacrificată pe altarul lăcomiei de putere a propriului rege, condamnată la o moarte cumplită şi la o viaţă la fel de chinuită în locul altcuiva, totul dintr-o pură raţiune politică. Nu era doar Breasla, duşmanul ei acum avea un chip, un nume, era duşmanul întregii Lumi Pământene. Dohor.

Mâinile ei apucară marginea mesei şi strânse atât de tare încât se albiră, iar braţele îi tremurau de efort.

— Trădătorule, mincinos nenorocit!

Ţâşni în picioare, răsturnând scaunul.

— Linişteşte-te!

Simţi cum Lonerin o prinse de după umeri, dar îl dădu la o parte cu violenţă.

— La naiba!

— Nu are sens să te înfurii pe mobila mea, spuse Sennar cu indiferenţă.

Dubhe îl privi furioasă. În acel moment ar fi putut să se înfurie pe oricine, dar văzu în privirea lui o determinare rece şi o compasiune pe care nu ar fi bănuit-o. Încleştă pumnii, închise ochii, îşi calmă inima care bătea înnebunită şi plămânii care căutau aerul în mod convulsiv.

Se aşeză, cu o expresie sticloasă şi ostilă.

— Spuneţi-mi cum se rupe blestemul.

Sennar schiţă un zâmbet firav.

— Dacă eşti sigură că a fost Dohor, atunci sigur a păstrat undeva un fragment din acele faimoase documente despre care vorbeşti. Este elementul de legătură dintre el şi tine: dacă le-ar distruge complet, blestemul s-ar întoarce din nou asupra lui. Aceasta este esenţa magiei cu care a deviat blestemul. Primul pas este să găseşti acele documente şi să le distrugi cu un ritual magic specific. Apoi, va trebui să îl ucizi pe cel căruia i se adresa blestemul.

Dubhe nici măcar nu tresări, nu se sperie, nu simţi niciun

fior, cum i se întâmpla mereu când era vorba să săvârşească o crimă. De data aceasta era sânge pe care simţea că doreşte să-l verse, era un asasinat pe care dorea să-l comită şi pe care, probabil, l-ar fi îndeplinit oricum, cu sau fără ritualul de eliberare de Fiară.

— Sunt o hoaţă şi o criminală, nu va fi o problemă.

Sennar nu-i răspunse, doar o privi.

— Eu ţi-am spus doar ce este de făcut. Ţine de tine cum şi dacă o faci.

Dubhe aprobă din cap.

El închise ochii.

— Nu mai sunt făcut pentru conversaţii aşa de lungi. Se întoarse spre Lonerin şi-i spuse: De ce nu ne pregăteşti tu prânzul? Aşa o să putem să ne tragem cu toţii sufletul după această discuţie istovitoare. Bucătăria este dincolo de uşa aceea.

Dubhe îl văzu pe Lonerin privind-o în fugă înainte de a se îndepărta, dar ea nu se întoarse, nu-i răspunse. Îşi imagina ce gândea, dar promisiunea ei de a nu mai ucide nu mai conta acum. Conta doar dorinţa de răzbunare care îi inundă pieptul.

Rămase aşezată în faţa lui Sennar, cu mâinile strânse pe masă şi cu ochii plecaţi.

— Nu ar trebui să cedezi atât de uşor în faţa dorinţei de răzbunare.

Dubhe ridică ochii brusc şi-l privi pe bătrânul mag.

— Şi dumneata ai dori să te răzbuni.

— Şi mai mult. Dacă mă cunoşti la fel de bine ca prietenul tău, ştii că m-am răzbunat cel puţin o dată în viaţa mea.

Dubhe îşi desprinse privirea de la el.

— Şi apoi ce s-ar schimba? Oricum va trebui să-l omor, iar dacă o voi face cu plăcere, cu atât mai bine.

— Spui că eşti o ucigaşă, dar nu ai nici înfăţişarea, nici privirea uneia. Chiar vrei cu adevărat să devii una acum? Nu dorea oare Yeshol acest lucru, obligându-te să lucrezi pentru Breaslă?

Dubhe se trezi dezorientată. Era ceva ce nu luase în calcul.

— Toată diferenţa este aici şi în faptul că dorinţa de răzbunare ne face sclavi şi nu ne mai lasă să gândim limpede. Crede-mă, ştiu bine asta. Fără să mai punem la socoteală faptul că ne lasă veşnic nemulţumiţi.

Dubhe simţi cum furia i se mai domoleşte puţin. Se mai întrebă şi dacă nu cumva acea probă, care se părea că i se cerea acum, nu făcea parte din destinul ei. Oricum s-ar fi mişcat, revenea mereu în braţele crimei, veşnica ei condamnare.

După prânz, fiecare se retrase să-şi vadă de ale lui. Lonerin se duse în hambar să se odihnească, Dubhe preferă să facă o plimbare, şi Sennar se întoarse în camera lui.

Era ciudat pentru el să aibă vizitatori în casă, iar emoţiile acelei zile îl agitaseră. Ultima oară fusese cu douăzeci de ani în urmă, dar pe atunci Tarik era deja un fel de fantomă care se mişca prin încăperile casei, tăcut şi plin de ură.

Totuşi, nu era acesta singurul lucru care-l împiedica să se odihnească. Ci ceea ce-şi spuseseră, faptul că o văzuse pe Dubhe în pădure, antrenându-se. Îşi adusese imediat aminte de Nihal.

Întins pe pat, Sennar se gândea la magia pe care Lonerin ar fi trebuit să o realizeze. Din fericire, tânărul nu pusese întrebări despre ritualul care-l lăsase fără o bună parte din puterile sale, dar imaginea acelor câteva clipe trăite cu atâţia ani în urmă reveni mai dureroasă ca oricând, vie, ca şi cum nu ar fi trecut nici măcar o zi de atunci.

Totul este gata, pe masă. Sticluţele sunt ordonate, ierburile deja scot fum în vasele cu jăratic, cartea, acea carte interzisă, este deschisă la pagina potrivită. Sennar este aşezat la un capăt al mesei şi-şi frământă mâinile. Să o facă sau nu. Curajul nu-i lipseşte, nici puterea. Mai degrabă se îndoieşte dacă este corect sau nu. Dar este disperat. Tarik a plecat, pustietatea casei este apăsătoare,

dezolantă, iar micul mormânt nu-i mai este de-ajuns. Şi-a vărsat toate lacrimile pe piatra aceea şi nu mai reuşeşte să-i vorbească. Mormântul este mut, dar el are nevoie de răspunsuri.

Se ridică brusc. Nu mai are importanţă. Trebuie să o facă, şi gata.

Începe să recite formula cu voce joasă şi tremurândă, mirosul pătrunzător al ierburilor îl învăluie, caracterele cărţii dansează şi se învălmăşesc în faţa ochilor lui.

Lumina abia pătrunde prin fereastră, dar sunt de-ajuns câteva cuvinte în elfică şi dispare complet şi acea palidă licărire, aruncând camera în întunericul cel mai adânc.

Continuă să vorbească, vocea devenindu-i mai puternică, şi din mâini puterea i se scurge în valuri, ca atunci când era în barcă cu Aires, ca de fiecare dată când a dat frâu liber puterilor sale.

Se gândeşte numai la rezultat, nu contează că mâinile îl dor, că îl ard, şi nici că poate se va mistui definitiv în acea încercare. Doar un minut, o clipă, să o poată vedea pentru scurt timp, aşa cum era, cum este în continuare în amintirea lui.

A terminat de rostit formula, întunericul vibrează de sunete, dar nu se întâmplă nimic.

Este normal, ştie că este dificil. Trebuie să insiste. Sau poate că nu, poate trebuie să înceteze, poate trebuie să renunţe. Este o formulă interzisă şi promisese că nu o va mai face niciodată.

Din contră, reîncepe să o recite cu voce şi mai tare, şi alte fluxuri de putere ies din mâinile lui. Este cuprins de slăbiciune, dar spiritul îi este neclintit, este neclintirea disperării.

Tot nimic, deşi sunetele pe care le aude acum sunt mai joase, mai vibrante şi mai consistente.

Simte cum îi ard mâinile, ca şi cum ar fi fost băgate în foc. Este normal, trebuie să dea lumii morţilor o parte din propria viaţă, din propria energie, pentru a intra în anticamera ei. Repetă încă o formulă, o strigă în neant şi

cade istovit în genunchi. E ca şi cum mâinile i-ar fi fost mistuite până la os, e ca şi cum fiinţa lui ar fi fost stoarsă până la ultima picătură, dar nu are importanţă. Totul pentru ea, totul.

Golul începe să ia formă, culorile încep să danseze în aer şi lumea pe care el o cunoaşte începe să se destrame. A reuşit. A intrat. Încet, figuri neclare prind consistenţă sub ochii lui, se topesc şi capătă contururile cuiva.

Plânge, fără sunet, între bucurie şi durere, şi o recunoaşte imediat, de îndată ce chipul ei prinde formă în faţa lui. Este inconfundabilă, extraordinar de frumoasă, unică. Părul lung, aşa cum era când murise, străluceşte albastru în întuneric, şi are hainele pe care le purta în luptă. Este tânără ca atunci, pe când el acum este bătrân, dar nu contează.

O vede privind de jur împrejur tulburată, apoi plecându-şi ochii asupra lui şi recunoscându-l.

— Nihal...

Ea zâmbeşte blând. Cât de mult i-a lipsit zâmbetul acela! Merită să mori pentru zâmbetul ei, pentru acea clipă unică în care are posibilitatea să o revadă. Acum poate chiar să-şi piardă complet energiile şi să se destrame în neant.

— Ce faci aici, Sennar?

Vocea ei este îngrijorată, la fel şi privirea. Odinioară, el era cel care o proteja pe ea, o ridica atunci când cădea, o ajuta să găsească drumul. Acum pare să fie invers.

— Voiam să te revăd, nimic altceva. Mi-e atât de dor de tine...

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Întinde o mână către el, îi mângâie obrazul, dar mâna ei nu are consistenţă, este impalpabilă. Ştia deja, dar era insuportabil să nu o poată atinge.

— De ce te-ai schimbat? Odinioară n-ai fi făcut aşa ceva.

— Odinioară lucrurile erau diferite, acel eu a murit pentru totdeauna. Stă cu tine la mormântul tău, iar ce mai rămăsese din el l-a luat Tarik cu el.

— El te iubeşte, chiar dacă neagă acest lucru.

— Te-a iubit doar pe tine.

Ea îi zâmbeşte trist, dar pare calmă, liniştită. Este împăcată, aşa cum era în ultimii ani, fericită să stea cu soţul şi cu fiul ei.

— Ştii că nu este normal ca tu să stai aici, nu este locul tău şi nici al meu. Întoarce-te, Sennar.

— Nu pot trăi fără tine.

— Într-o zi vom fi din nou împreună, iubitule, dar nu acum, şi nu astfel. Nu vezi că te topeşti, că mori?

— Nu mă interesează. Tarik m-a părăsit, şi-a ales drumul, eu nu mai sunt bun de nimic. Ia-mă cu tine.

O expresie de durere apare pe chipul lui Nihal, iar Sennar se simte străpuns în inimă; încearcă să-i atingă uşor obrazul dar îi lipseşte puterea.

— Tu nu poţi muri. Va mai fi nevoie de tine, în viitor; nu ţi-ai încheiat misiunea. Şi apoi, eu nu vreau ca tu să mori.

Lacrimele trasează linii subţiri pe obrajii lui Sennar.

— Dar eu sunt cel care nu mai poate trăi!

— Nu este adevărat, ştii asta. Lasă-mă să plec, în numele tuturor anilor fericiţi pe care i-am petrecut împreună, lasă-mă să plec.

— Ia-mă cu tine.

— Ne vom revedea, nu te teme, dar acum dă-mi drumul. Fiecare are locul lui, al tău nu este aici.

— Ia-mă cu tine.

Dar puterea i se micşora, energiile i se sfârşiseră. Sennar închide încet mâinile, aproape împotriva voinţei sale. Există lucruri pe care nu le poate face, oricât de mult şi-ar dori. Ea dispare încet, asemenea fumului care se risipeşte spre cer. Zâmbeşte şi continuă să o facă în timp ce chipul i se topeşte în întuneric.

Sennar o strigă, dar Nihal se îndepărtează, se va întoarce printre umbre şi nu se vor mai putea vedea niciodată. A spus că vor fi din nou împreună într-o zi, dar el nu crede.

Întunericul dispare, încăperea este din nou în semiîntuneric şi Sennar se aruncă la pământ în hohote. Are mâinile înnegrite, iar o bună parte din puterea lui s-a irosit.

Şi totuşi, i-a văzut zâmbetul.

Sennar închise ochii şi o singură lacrimă îi curse pe obraz. Nu mai avea prea multe de vărsat. Se întoarse în pat, privi cum lumina pătrunde prin obloane, ca în acea după-amiază.

Nihal...

Oricum avusese dreptate. Mai era încă nevoie de el.

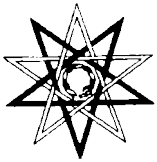

29
REGĂSIREA

Dubhe, Lonerin şi Sennar ajunseră la Laodamea într-o dimineaţă. Călătoria lor fusese incredibil de liniştită. Călătoriseră pe spinarea dragonului, călăuziţi de experienţa lui Sennar, care cunoştea bine acele ţinuturi. Oarf avea aripi puternice şi rezistente, şi fuseseră suficiente doar două săptămâni de călătorie.

Dubhe nu mai văzuse oraşul de sus. Îi făcu o anumită impresie. Era alb, asemenea unui diamant pe întinderea verde a Ţinutului Pădurilor, iar palatul regal era o bijuterie. Simţi intensă senzaţia de a fi acasă, şi fu uluită. Ea nu avusese niciodată casă, Selva fusese un loc în care să se întoarcă, dar aparţinea unui trecut arhaic, al lui Dubhe cea care murise în pădure. Pământurile Necunoscute însă erau înspăimântător de diferite, de străine, încât, în comparaţie cu ele, Lumea Pământeană i se părea cu adevărat o casă. Se simţi o fiică a ei şi se trezi gândind un lucru ciudat.

„Acesta este într-adevăr un loc pentru care să mori.”

Oarf îşi aşeză ghearele pe meterezele palatului regal;

Dubhe şi Lonerin coborâră pe pământ, la un pas de marea cascadă care domina clădirea impozantă.

Trecuseră doar trei luni de când fuseseră acolo ultima dată, dar părea să fi trecut mai mult. Se schimbase totul. Există mereu ceva definitiv şi ireparabil într-o călătorie, iar când ne întoarcem, locul în care revenim nu mai este tocmai acelaşi.

Pe metereze îi aşteptau Folwar şi Dafne. Lonerin fugi spre maestru ca să-l salute, iar Dubhe preferă să rămână retrasă, chiar dacă regina îi adresă un semn de salut la care nu putu să nu răspundă.

Sennar însă rămase călare pe Oarf câteva clipe şi privi în jur, încercând să înţeleagă, să-şi amintească, dar în ochii lui nu era nici urmă de amintiri. Poate uitase totul, poate îi era greu să recunoască acel loc.

Cu dificultate, coborî din spinarea dragonului, ajutat de Dubhe.

— Sunt un bătrân bun de nimic, spuse el cu amărăciune, odată ajuns pe pământ.

— Nu spuneţi asta. Sunteţi singurul care ne poate salva, adăugă ea cu hotărâre.

Dar acele cuvinte nu înseninară chipul magului.

— Ultima dată când am venit aici, a fost pentru o petrecere. Dafne era deja regină. Nihal era cu mine şi era îmbrăcată cu o splendidă rochie din catifea roşie. Era frig şi ne-am oprit aici ca să admirăm priveliştea. Privi în jur. Mi-a arătat toate astea şi m-a întrebat dacă voiam cu adevărat să le părăsim, dacă voiam să ne asumăm responsabilitatea de a abanonda Lumea Pământeană în voia propriului destin.

Dubhe văzu strălucirea cascadei, verdele pădurilor, şi apoi, în depărtare, fâşia luminoasă a primelor stepe din Pământul Vântului, ţinutul lui Nihal. Simţi cum i se strânge inima.

— Eu i-am spus că meritam acea călătorie şi pacea pe care avea să ne-o aducă, şi că doar noi doi contam, că acasă era oriunde am putea trăi amândoi. O fixă cu o

privire dură pe Dubhe. Pacea nu am găsit-o, iar eu nu mai am o casă, adăugă el.

Ea nu ştiu ce să spună. Orice lucru pe care îl gândise până în acel moment, orice grijă dispărură în faţa acelei dureri atât de intense şi de sobre. Bătrânul mag nu mai zăbovi lângă ea şi merse să-i salute pe Folwar şi Dafne. Amândoi se plecară până la pământ la vederea lui, iar Sennar le adresă câteva cuvinte amabile, informându-se despre starea lor de sănătate şi gradul lui Folwar, pe care, după câte se părea, îl cunoscuse când erau amândoi tineri.

— Ido este încă în convalescenţă, de aceea nu se află aici.

Sennar deveni rigid la cuvintele lui Dafne, iar ochii lui fură din nou cuprinşi de acel îngheţ pe care Dubhe îl observase deja. Crezuse în mod greşit că era vorba despre răceală, dar în realitate era ultima formă de apărare pe care magul o punea în calea revărsării amintirilor care în acel moment încercau să-l domine.

— Cu el se află şi nepotul vostru. Înainte însă, sunt multe lucruri despre care trebuie să vă vorbesc.

Când Sennar îl întâlni pe Ido, probabil că deja îşi imagina totul din cuvintele lui Dafne – grijulii, cumpănite – şi din felul ei de a-l trata, ca şi cum ar fi fost un lucru preţios şi fragil. Şi apoi, unde era Tarik? Şi ce legătură avea nepotul lui?

Intră în cameră cu pas grav, având pe chip o mască sub care hotărâse să ascundă totul: nostalgia şi durerea, amintirile şi regretele.

Ido i se păru mai bătrân, dar nu cu mult. Părul alb şi trupul obosit din fotoliu puteau chiar să inducă în eroare, dar el era acelaşi, morocănos şi imposibil de ţinut în frâu. Era în convalescenţă, desigur, dar era viu.

Gnomul nu ar fi gândit despre el acelaşi lucru. El murise de mult timp, iar singurul lucru care-l mai ţinea în picioare era un spirit încăpăţânat de supravieţuire. Se forţă să-i zâmbească, dar nu-i reuşi prea bine.

— Ido…

Gnomul se ridică cu o anumită dificultate şi se îndreptă spre el, strângându-l într-o îmbrăţişare puternică şi prietenoasă. Sennar se gândi că de ani de zile nu mai simţise acea căldură şi că-i lipsise teribil de mult.

— Nu aş fi sperat vreodată să te pot reîntâlni, şopti Ido. Se desprinse de el şi-l privi. Eşti tot ce mai rămâne din trecutul meu, ştii? Nu ai idee cât de mult îmi doream să te revăd.

— Şi eu, Ido, şi eu.

Sennar simţi în gură gustul sărat al lacrimilor. Ştia. Momentul era aproape şi nu putea face nimic pentru a-l îndepărta. Acea pace plăcută pe care o gustase pentru o clipă revăzându-şi vechiul prieten avea să se destrame.

— Când a murit Soana? întrebă, poate doar ca să îndepărteze momentul adevărului.

Umerii lui Ido se moleşiră uşor.

— La puţin timp după ce tu ai încetat să-mi scrii.

Sennar simţi o strângere de inimă. Îi datora totul Soanei, nici Nihal nu ar fi existat fără ea.

— O durere pe care o împărtăşim, spuse Ido, privindu-l cu înţeles.

— Într-adevăr, chiar prea mult, răspunse Sennar.

Răsuflă adânc. Venise momentul.

— Ido, spune-mi.

Gnomul nu încercă să mascheze o uimire pe care nu o simţea, şi nu încercă să schimbe subiectul. Nu se văzură de mulţi ani, dar se înţelegeau încă foarte bine. Pur şi simplu îl privi în faţă şi-i spuse.

Unii, ulterior, spuseră că-i urmăriseră cu atenţie, de dincolo de uşă, tăcerea înmărmurită a lui Sennar în timp ce Ido îi povestea totul. Alţii însă vorbeau despre strigătele lui de durere sau chiar de furie. Pe Lonerin însă nu-l interesa cu adevărat să ştie dacă Sennar plânsese sau rămăsese fără cuvinte când îi spuseseră despre moartea fiului său. Se ţinu departe de toate bârfele acelea, de oamenii aceia care

încercau să scormonească în viaţa unui erou ca să-i extragă esenţa. Durerea este sfântă şi trebuie să o respecţi prin tăcere şi singurătate. Din acest motiv, Ido insistase să-i dea el vestea, iar Sennar nu se mai arătase apoi, închizându-se într-o cameră pe care nimeni nu o cunoştea, departe de tot şi de toţi.

Lonerin şi-l imagină doar cum se mistuie de durere. Dar un bărbat ca el, care văzuse, înţelesese şi acceptase atâtea în viaţă, avea să depăşească şi acel moment. Şi apoi, era San...

Lonerin îl văzu la scurt timp după sosire. Era în permanenţă escortat de un gardian înarmat care nu-l scăpa din ochi, şi părea plictisit şi dezorientat. Era primul Jumătate-Elf pe care-l întâlnea, chiar dacă maestrul Folwar îi explicase deja că San era un metis, asemenea Tiranului.

Nu avură ocazia să-şi vorbească, dar Lonerin auzise tot felul de zvonuri despre el.

A doua zi după întoarcerea lor, el, Theana şi Folwar trebuiau să se întâlnească pentru a discuta despre următorul Consiliu al Apelor, în timpul căruia urmau să se hotărască paşii următori.

Lonerin se simţea ciudat la gândul că avea să-şi revadă colega. Într-un fel, îi lipsise, şi încă mai obişnuia să mângâie distrat săculeţul din catifea cu buclele ei, pe care-l ţinea sub cămaşă. Şi totuşi, se temea. Se schimbase totul cât lipsise, ştia asta. În primul rând, se schimbase el. Pornise cu o promisiune tacită şi se întorsese conştient că o încălcase.

Se mirase că nu o văzuse întâmpinându-l la sosire, dar se gândise că preferase să-i vorbească între patru ochi. Când o întâlni în faţa uşii lui Folwar, se simţi luat prin surprindere. Se gândi repede ce să-i spună, cum să o salute, cum să-i explice sentimentele sale. Dar ea nici măcar nu ridică privirea. Se întoarse, bătu şi intră luându-i-o înainte cu câţiva paşi.

Lonerin o găsi foarte frumoasă. Nu şi-o amintea atât de atrăgătoare şi de distantă, ca şi cum i-ar fi separat munţi şi mări. Nu era aceeaşi distanţă pe care o simţea între el şi

Dubhe, ci ceva mai dureros şi mai ciudat.

O urmă şi intră înăuntru, la maestrul său, ca în vremurile bune.

Vorbiră mult timp, iar Folwar îl puse la curent cu ce se întâmplase în lipsa lui. Despre moartea lui Tarik ştia deja, numai despre asta se vorbea în palat, dar maestrul îi explică în detaliu ce se întâmplase.

Vorbiseră şi despre San şi puterile lui.

— El este special, spuse Theana, serioasă.

Lonerin observă că îl privea cu răceală, păstrându-şi o atitudine care dorea să demonstreze siguranţă de sine. Se schimbase şi ea.

— Când ne-am atins, am simţit un fel de curent circulând între noi, o forţă magică pe care nu o mai simţisem.

— Ido ne-a povestit multe episoade din timpul călătoriei lor în care San a dat dovadă de înzestrări magice extraordinare, adăugă Folwar, zăbovind în relatarea aventurilor gnomului şi ale copilului.

— Aşadar, consideraţi că are o înzestrare specială? întrebă Lonerin.

— Nu este o presupunere, ci o certitudine, afirmă Theana, sec.

— Există ceva ciudat în el. Este incredibil felul în care chipul lui aminteşte de al lui Aster, în anumite aspecte, nu crezi? observă Folwar.

— În ce sens? spuse Lonerin, uimit.

— Aster era un metis, ca şi el, şi la fel de înzestrat în ale magiei. Şi Aster a început cu vrăji involuntare, de vindecare, în general exact ca San.

Lonerin simţi cum un fior rece îl străbate.

— Ce vreţi să spuneţi? Că este menit să găzduiască spiritul Tiranului?

Folwar dădu din cap că nu.

— Nu ştiu, nu am suficiente informaţii. Dar aceste coincidenţe mă preocupă şi, în orice caz, ar trebui să clarificăm dacă există într-adevăr o legătură între puterile magice uriaşe şi faptul că este metis.

Apoi veni rândul lui Lonerin să-şi spună povestea. Nu zăbovi asupra aventurilor din Pământurile Necunoscute, ci mai degrabă asupra celor spuse de Sennar.

Folwar ascultă cu interes şi cu o oboseală crescândă.

— Dacă sunteţi obosit, pot continua mai târziu, încercă să spună tânărul. I se părea că maestrul îmbătrânise foarte mult în puţinele luni în care fusese plecat.

Folwar dădu din cap că nu.

— Vreau să aflu tot înainte de Consiliul Apelor.

Lonerin continuă. Din când în când, arunca o privire spre Theana, dar ea rămânea rece ca gheaţa. Îi asculta cuvintele cu interes, dar fără vreo participare reală.

Când termină, Folwar îl privi istovit.

— Aşa că te vei propune pentru misiune.

— Şi cine altcineva ar putea să o facă?

— Un consilier.

Lonerin simţi cum i se încleştează stomacul.

— Maestre, eu…

Folwar ridică mâna.

— Ştiu, Lonerin, ştiu. Dar eşti tânăr, iar magia despre care vorbeşti este destul de complicată.

— Dar şi să merg în Pământurile Necunoscute era.

— Doar îţi arăt care vor fi obiecţiile pe care le va ridica Consiliul.

— Sennar nu poate, a spus că şi-a pierdut o parte din puteri, şi eu l-am convins să vină aici.

— Şi prietena ta? Sennar i-a dat răspunsul pe care-l dorea?

Lonerin se făcu roşu ca racul. Cu coada ochiului, surprinse încă o dată figura indiferentă şi rece a Theanei. Concis şi rapid, povesti şi despre misiunea lui.

— Şi tu nu ai vrea să o ajuţi? Are în continuare nevoie de poţiune, nu va reuşi fără ajutorul unui mag.

— Lupta mea împotriva Breslei este mai importantă decât orice altceva.

Cuvintele-i ieşiseră pe gură spontan, imediat. Şi era adevărat.

Folwar privi spre focul care ardea în şemineu, într-un colţ al încăperii.

— Te voi sprijini, spuse maestrul, întorcându-şi apoi privirea spre el. Dar te pui pe tine însuţi la încercare, Lonerin. Într-o zi, când nu vor mai fi misiuni de împlinit, va trebui să te confrunţi cu ura ta, şi atunci ce vei face?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că nu ai renunţat la răzbunare.

Lonerin îşi plecă ochii ruşinat.

— Am avut ocazia să omor un om de-al lor şi nu am facut-o.

— Şi acest lucru te onorează, dar nu aş vrea ca asta să devină o obsesie.

„Este tot ce mi-a mai rămas”, îi trecu fulgerător prin cap lui Lonerin.

Când ieşiră din încăpere era noapte târziu. Vorbiseră mult timp şi erau obosiţi. Theana o porni spre apartamentul ei fără să-l salute măcar, dar Lonerin o apucă de braţ.

— Mi-a fost dor de tine, îi spuse el cu un zâmbet.

Ea îl privi rece ca gheaţa.

— Nu minţi.

Într-un fel, se aştepta la asta, şi totuşi rămase uimit.

— Nu o fac.

Theana zâmbi cu amărăciune.

— Ei bine, o faci. Ai minţit şi atunci când ne-am despărţit.

Amintirea acelui sărut atât de dulce îi reveni pe neaşteptate în minte. Era ceva complet diferit de scenele care-i bântuiseră mintea în ultimele zile, scene din acea noapte petrecută cu Dubhe.

— Cum poţi crede aşa ceva? răspunse aproape jignit.

Era confuz. Nu înţelegea. Nu înţelesese niciodată. Theana fusese întotdeauna ceva neclar pentru el, ceva cu contururi vagi.

Ea îşi eliberă braţul.

— Nu aici, nu în faţa acestei uşi, spuse ea, şi-l trase afară, în aerul curat al sfârşitului de vară.

Era o noapte senină, plină de stele.

— Nu te-am minţit când te-am sărutat! protestă Lonerin.

— Ba da, şi spun asta pentru că ştiu. Ţi-a fost de-ajuns să o cunoşti pe ea, şi toţi anii pe care i-am petrecut împreună au căzut în uitare. Eu nu am însemnat niciodată nimic pentru tine.

Mai avuseseră această discuţie, dar atunci ea nu fusese atât de categorică, nici el nu se simţise atât de vinovat ca acum.

— Ţi-am spus deja că e o prostie.

— Tu o iubeşti, ştiu… spuse ea cu răceală. Se vede din felul în care o priveşti, din cum te porţi cu ea. Şi în aceste luni… în aceste luni…

Îşi muşcă buzele.

Lonerin se întrebă dacă trebuia să-i spună. Trebuia să-i spună adevărul? Dar care adevăr? Nu reuşea să-l înţeleagă nici el. Nu mai reuşea să găsească o încadrare exactă nici pentru ea, nici pentru Dubhe. Amândouă parcă se contopeau într-o singură fiinţă.

— Sunteţi împreună?

— Nu, şopti el.

— Te-a respins.

— Într-un fel.

Ea privi în pământ, abţinându-se să nu plângă. Palma veni pe neaşteptate, şi el o primi cu uşurare, ca pe o pedeapsă meritată.

— Nu am putut face nimic, spuse el.

O frază care sună prostesc până şi în urechile lui.

— Taci! Mă amăgisem că se sfârşise totul, ei bine, nu, nu încă.

Theana îşi acoperi ochii cu mâinile şi începu să plângă înăbuşit.

Era atât de departe. Lonerin îi înţelegea durerea, dar simţea că nu o putea atinge. Îşi puse mâinile pe umerii ei, exact cum făcuse când se sărutaseră, cu luni în urmă. Dădu să o îmbrăţişeze, dar ea deschise ochii. Erau plini de ranchiună.

— Te-a respins şi acum vii la mine? Mai ai curajul ăsta?

— Nu, eu…

— Nu te minţi.

Dintr-un salt, Theana se desprinse din strânsoarea lui şi se întoarse în apartamentul ei, fără ca Lonerin să poată face ceva pentru a o opri.

San şedea cu picioarele atârnându-i. Scaunul era prea înalt pentru el şi asta îl deranja. Ura să arate ca un băieţel. Se simţea adult, şi acel trup pe care-l târa după el i se părea o povară. Visa la vremea când avea să crească şi să poată face tot ce îşi doreşte. Nimeni nu l-ar mai putea obliga, nu aşa cum se întâmpla acum, când trebuia să-şi întâlnească bunicul şi nu ştia ce să creadă despre el.

Răsărise din senin. Atât de mult timp îl crezuse mort, încât îl şterse din mintea sa. Ideea că în scurt timp avea să-l vadă facându-şi apariţia de după uşa aceea, în carne şi oase, i se părea la fel de neobişnuită ca aceea de a întâlni un mort. Şi totuşi, Sennar era viu.

Era agitat. Ce ar fi trebuit să facă atunci când ar fi intrat? Să-l strige bunicule? Să-i sară de gât? La urma urmelor, pentru el era un străin. În realitate, era singura rudă care-i mai rămăsese, dar nu simţea nicio atracţie faţă de el. Simţea doar teamă.

Gardianul plecase şi, dacă îşi amintea bine, era prima dată când se întâmpla de când sosise la Laodamea. Nici nu pusese bine piciorul pe zidurile cetăţii, că Ido, încă pe jumătate buimăcit, ceruse să fie însoţit de un gardian, şi aşa fusese. Îi trimiseseră un lungan deşirat care nu vorbea niciodată, dar care-l urmărea ca o umbră. Îl făcea să se simtă ca un copil mic, iar faptul că plecase era singurul lucru pozitiv din acea întâlnire, care altfel îi producea doar îngrijorare şi anxietate.

Începu să-şi privească degetele picioarelor. Era singur de minute bune şi nimeni nu intra. Poate că Sennar era ocupat? Poate că nici el nu avea chef să-l întâlnească? Sau poate că nu avea timp pentru un copil?

Uşa se deschise pe neaşteptate şi San, fără să ştie măcar de ce, ţâşni în picioare, ca şi cum ar fi fost surprins făcând ceva rău, aşa cum se întâmpla întotdeauna când tatăl lui intra în cameră şi el se juca cu mâinile lui luminoase.

Sennar încremeni în prag cu o expresie indescifrabilă.

„Este bătrân”, gândi San, şi inima i-o luă la goană.

Rămaseră ţintuiţi în mijlocul încăperii, privindu-se câteva secunde, ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc.

— Ia loc, spuse în cele din urmă Sennar, închizând uşa în urma lui.

San gândi că avea o vocea profundă. Era cu totul diferit de cum şi-l imaginase. Sennar, cel care scrisese cărţile pe care el le citea, era tânăr, şi avea un frumos glas tineresc, ochii limpezi şi era glumeţ. Acea imagine din mintea lui contrasta cu cea a bătrânului şchiopătând pe care-l avea în faţă.

Se supuse imediat, iar picioarele lui atârnau din nou în gol.

Lui Sennar îi trebui o veşnicie ca să ia un scaun şi să se aşeze. Când reuşi, în sfârşit, se instală în faţa nepotului său şi începu să-l privească din nou.

San se simţi stânjenit. Ochii lui Sennar rătăceau pe corpul lui, oprindu-se când asupra urechilor puţin ascuţite, când asupra părului cu nuanţe albăstrui, dar mai ales asupra ochilor.

— Ai ochii bunicii, spuse el în cele din urmă.

San nu ştiu ce să spună. Se mulţumi să dea vag din cap. Ar fi vrut să fugă de-acolo.

„Este bunicul tău şi este un erou! Spune ceva inteligent!”

— Tatăl tău ţi-a vorbit despre mine?

San nu ştia ce să răspundă: o minciună jalnică sau un adevăr crud?

— Poţi fi sincer, nu te teme. Cu bătrânii poţi fi mereu sincer.

San se gândi că era o frază aproape încurajatoare, şi ar fi fost şi mai bine dacă Sennar ar fi zâmbit, dar nu o făcu.

— Nu. Mi-a spus că eraţi mort.

— Poţi să mă tutuieşti.

— Cum doriţi.

San fu uimit să constate că Sennar părea la fel de încurcat ca şi el.

— Îmi lipseşte, San… Acesta este numele tău, aşa e?

Băieţelul aprobă din cap.

— Mereu mi-a fost dor de el, de când a plecat pentru totdeauna, cu mult prea mulţi ani în urmă. Şi am crezut cu adevărat că, venind aici, îl voi putea regăsi.

Lacrimile pe care San i le văzu în ochi îl uluiră. Se potriveau perfect cu nodul pe care-l simţea urcându-i-se din stomac şi punându-i-se în gât.

— Dar acum eşti tu aici, nu?

Sennar zâmbi, primul zâmbet de când începuse acea conversaţie delicată. San nu ştiu de ce acel gest fu pentru el mai insuportabil decât altceva, decât privirea cercetătoare asupra lui, decât apariţia lui neaşteptată, chiar mai mult decât lacrimile lui. Înţelese că nu se putea abţine şi începu să plângă în hohote, urându-se pentru slăbiciunea lui. Se simţea extraordinar de singur şi se gândea că viaţa lui de odinioară dispăruse complet, nu-i rămăsese nimic din ea, în afara unui şir de amintiri insuportabile.

Sennar se ridică încet – San îl văzu cu ochii împăienjeniţi de lacrimi – şi veni lângă el. Îl îmbrăţişă cu putere, doar cu un braţ, dar în acea îmbrăţişare nu era nimic compătimitor. Nu era un bătrân care îmbrăţişa un copil, era îmbrăţişarea unui bărbat dată altui bărbat.

— Vom duce împreună această durere, o să vezi. Povestea asta se va termina şi, când vei fi în deplină siguranţă, vei veni să stai la mine. Nu va fi ca înainte, dar va fi frumos. Va fi frumos.

— Nu o să rămâi cu mine? întrebă San ridicând ochii.

Sennar se mulţumi să dea din cap că nu.

— Am din nou o misiune de îndeplinit, cum mi-a spus bunica ta cu mulţi, mulţi ani în urmă. Dar tu vei sta cu Ido, într-un loc în care nimeni nu-ţi va putea face rău, iar eu mă voi întoarce, îţi jur.

San îşi ascunse faţa în cămaşa lui, fără să se ruşineze, de data asta, că este un copil. Se gândi că trebuia să se obişnuiască cu noua lui viaţă, se gândi că trebuia doar să rămână în picioare cât timp se dezlănţuia furtuna. Avea să aştepte cu răbdare ceea ce i-ar putea aduce viitorul.

Avu loc Consiliul plenar. Erau chiar toţi, începând cu Sennar – căruia, de comun acord între consilieri, i se acordase vechiul jilţ de Consilier al Pământului Vântului – până la Dubhe, aşezată pe margine, înfăşurată în mantaua ei neagră.

Ido aproape că-şi revenise complet, aşa că el conduse şedinţa.

Fu aproape interminabilă. Dură foarte mult până ce fiecare dădu raportul. De trei luni Consiliul nu se mai reunea în formulă completă şi toţi aveau ceva de povestit pentru a-i informa pe ceilalţi.

Începu Dafne, cu un discurs despre situaţia din război. Nimic nou, în realitate, dat fiind că se ajunsese într-un punct mort. Dohor făcea eforturi ca să ţină unite noile cuceriri, şi o bună parte din trupele lui fuseseră dislocate pe fronturi interne, ceea ce dăduse Consiliului Apelor câteva luni de răgaz.

Oamenii lui Yeshol însă erau pretutindeni. Pe lângă cei întâlniţi de Ido, fuseseră observate alte mişcări, iar unii, în ultima vreme, încercaseră chiar să pătrundă în palatul regal, din fericire încă fără succes.

Apoi veni rândul lui Ido, care povesti greutăţile prin care trecuse cu San.

Apoi veni lunga povestire a lui Lonerin, şi doar noaptea, târziu, reuşi să preia cuvântul Sennar.

Când Ido îl prezentă, un freamăt neobişnuit străbătu adunarea. Rămânea o legendă şi toţi se simţeau ca şi cum trecutul revenise la viaţă.

Dubhe îl ascultă cu mare atenţie. Se întrebase mereu cum îi era vocea când vorbea în adunare şi prin ce mijloace oratorice reuşise să convingă Consiliul să-l trimită singur în

Lumea Scufundată.

Îndată ce-l auzi deschizând gura, simţi un fel de dezamăgire. Părea emoţionat, iar mâinile îi tremurau. Se gândi că nici pentru el nu fusese uşor să se întoarcă la vremurile glorioase ale trecutului, să reînceapă să joace un rol pe care-l abandonase cu mulţi ani în urmă.

Dar apoi, cumva, tensiunea dispăru, iar cuvintele lui, care făceau referire la lucruri vechi, la evenimente pe care mulţi din acea sală le cunoşteau doar din cărţile de istorie, captivară treptat auditoriul.

Vorbea despre Aster ca despre cineva pe care-l cunoscuse bine, vorbea despre o Lume Pământeană diferită de cea din prezent prin anumite aspecte, dar deopotrivă incredibil de asemănătoare şi, mai ales, vorbea fără temeri despre magia interzisă, cu competenţa cuiva care văzuse totul, care îşi îngăduise să cerceteze toate cotloanele iadului.

Făcu descrierea vrăjii care trebuia folosită pentru eliberarea spiritului lui Aster în cuvinte clare şi concise, iar la sfârşit făcu ceva ce nimeni nu şi-ar fi imaginat.

— Vraja este deosebit de dificilă şi foarte riscantă şi, dacă aş putea, aş realiza-o eu. Viaţa mea este legată de a lui Aster şi, într-un fel, i-aş datora acest gest. Dar nu pot. Mi-am cheltuit viaţa în magie şi mi-a rămas prea puţină pentru un asemenea ritual. Cu alte cuvinte, nu aş fi în stare să duc la bun sfârşit vraja. Dar asta nu înseamnă că nu îl voi antrena pe cel care va trebui să o îndeplinească şi că nu-l voi însoţi în misiunea sa.

Se auzi un freamăt uşor. Cu siguranţă unii speraseră că Sennar va rămâne acolo, cu ei, fie şi numai pentru presiunea psihologică pe care prezenţa lui o putea avea.

— Există deja o persoană care s-a propus pentru sarcină şi, chiar dacă nu doresc să mă bag în faţa deciziei Consiliului, consider că este mai mult decât potrivită. Vorbesc despre cel care m-a convins să renunţ la viaţa mea retrasă în singurătate şi să vin aici, pentru a încheia definitiv o lungă pagină din viaţa mea.

Sennar se aşeză fără a mai adăuga ceva, lăsând Consiliul într-o tăcere profundă.

Ido se ridică după câteva secunde.

— Îmi imaginez că suntem istoviţi după această şedinţă lungă. De aceea propun să reluăm mâine. Astăzi am ascultat toate elementele care ne erau de folos pentru a decide comportamentul nostru viitor. Cred că noaptea ne va ajuta să găsim căile prin care să ne ducem la îndeplinire planurile.

Încheie şedinţa şi toţi se retraseră într-o tăcere epuizată: cu siguranţă era oboseala, dar nu era vorba numai despre asta. Erau şi emoţiile acelei zile, plăcerea de a-l revedea pe Sennar şi incertitudinea cu privire la viitor.

Dubhe porni spre camera care îi fusese dată. De când aflase ce trebuia să facă, preferase să stea deoparte. Încă o dată, greutatea destinului ei o strivea, cu atât mai mult cu cât nu se simţise niciodată atât de singură. Umbra Maestrului, care fusese atât de palpabilă mulţi ani, dispăruse asemenea viselor; iar Lonerin, pe care se gândise că se va putea baza, se dovedise a fi o falsă speranţă. La orizont, pentru ea se arăta doar misiunea, râvnită şi detestată în acelaşi timp.

Înfăşurată în mantaua ei, bântuită de gânduri, lovi din întâmplare scaunul lui Folwar.

— Iertaţi-mă, spuse cu un zâmbet stânjenit. Eram cufundată în gânduri.

Zâmbetul larg al bărbatului, în ciuda oboselii, o uimi.

— Îmi imaginez.

Dubhe nu putu să se abţină şi-l privi cu un aer întrebător.

— Lonerin ne-a povestit totul.

Ea se simţi iritată. Nu-i plăcea ca viaţa ei să fie povestită în gura mare. Dădu să facă o plecăciune şi să plece, dar Folwar o opri.

— Ce intenţionezi să faci?

Se gândise deja. Din numeroase motive, acela nu mai era un loc pentru ea.

— Voi pleca mâine-dimineaţă.

— Şi nu vei spune Consiliului ce ai de gând să faci?

— Blestemul este problema mea, nu a voastră.

— Dar Lonerin mi-a spus că l-ai ajutat să-l convingă pe Sennar. Chiar nu te interesează deloc Lumea Pământeană?

Odinioară, nu, dar acum nu putea spune că nu se simţea implicată în povestea aceea.

— Ceea ce trebuie să fac pentru a fi liberă nu poate decât să mă îndepărteze de Consiliu. Chiar veţi binecuvânta actul meu, uciderea cu sânge-rece a unui duşman?

Ochii lui Folwar se înceţoşară, devenind brusc de gheaţă.

— S-ar schimba ceva dacă Dohor ar fi ucis în luptă?

Dubhe rămase uimită.

— Dar eu sunt o asasină, şopti ea.

— Chiar aşa?

Ea nu ştiu ce să răspundă.

— În orice caz, nu poţi face totul singură. Ai nevoie de poţiune, multă, iar ritualul magic pentru distrugerea documentelor, cine îl va face?

Dubhe se înfăşură în manta.

— Voi găsi eu pe cineva.

— Altundeva decât aici? Numai Sennar cunoaşte formula.

Dubhe îşi muşcă limba.

— Destinul tău nu este numai al tău, Dubhe, şi de-acum ştii acest lucru. Nu te cunosc bine, dar nu e nevoie de prea multă perspicacitate pentru a vedea că te-ai schimbat. Rămâi şi informează-l pe Ido despre ce trebuie să faci. Este corect să informezi Consiliul.

Folwar îi zâmbi, apoi plecă, dispărând imediat pe un coridor.

Dubhe rămase pe loc. Se simţea ruptă în două. Întotdeauna fusese astfel. Pe de o parte, acel ceva din ea care invita la moarte, destinul ei, pe de altă parte, ceva viu şi prezent care se învolbura în adâncul ei, ceva pur, ceva adevărat. La fel se întâmpla acum, şi cu atât mai mult după tot ceea ce descoperise despre ea în acea lungă călătorie.

Se întoarse în camera ei şi, în acea noapte, în loc să facă bagajele, încercă să doarmă. A doua zi nu avea să fie uşor

să ia parte la Consiliu.

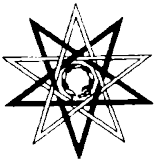

EPILOG

Dubhe intră în Sala Consiliului înfăşurată în mantaua ei neagră. Se aşeză într-un colţ, ca în ziua anterioară. Nu avea chef să participe cu adevărat, dar în acelaşi timp avea nevoie să asculte.

Aproape imediat cineva se aşeză lângă ea. Dubhe o recunoscu de îndată. Era fata cu care studiase Lonerin, şi parcă îşi amintea că se numea Theana. Se dădu la o parte instinctiv, înfâşurându-se şi mai strâns în manta. Încercă să se concentreze asupra sălii care se umplea, dar simţea insistentă prezenţa tinerei lângă ea. O simţea chiar dacă nu făcea nimic, şi era o prezenţă incomodă. O privi pe furiş.

Era frumoasă, avea pielea fină, de păpuşă, cu bucle blonde şi faţa concentrată. Şi-o amintea supărată când plecaseră, şi rămăsese cu această imagine a ei. Foarte probabil, era iubita lui Lonerin, cea pe care el o trădase.

Simţi un uşor fior trecându-i prin oase. Indirect, îi făcuse rău şi ei. Se gândi la toţi anii pe care cei doi îi petrecuseră împreună, la ce împărtăşiseră, la ceea ce-i unise. Simţi o uşoară gelozie, cu totul inutilă. Ea nu mai avea nicio legătură cu Lonerin, îl respinsese, iar dacă el s-ar fi întors la fata aceea ar fi fost un lucru bun.

— Lonerin ne-a povestit despre tine, despre ce va trebui să faci. Dubhe tresări uşor. Se întoarse către ea şi o privi neliniştită.

— Vei spune Consiliului?

Şi Theana se întoarse. În ochii ei se citea ură, şi nu puţină. Totuşi, erau nişte ochi limpezi şi cristalini, care-i stârneau invidie.

— Este misiunea mea. Nu este treaba Consiliului.

— Dar ai nevoie de un mag.

Dubhe privi în jur stânjenită. Nu reuşea să înţeleagă unde voia să ajungă.

Theana se apropie de ea, îi putea auzi respiraţia caldă în

ureche.

— Lonerin a spus că va merge cu Sennar să-l elibereze pe Aster.

Dubhe o văzu îndepărtându-şi faţa. Zâmbea. Un zâmbet victorios şi trist în acelaşi timp. O cam irită.

— Şi ce-i cu asta?

Îşi dădu seama că fata îşi frământa mâinile.

Simţi dorinţa de a pleca, de a fugi. Nu avea nimic de-a face cu acel loc, trebuia să fugă, să-l găsească pe Dohor şi să-l înjunghie, aşa cum cerea Fiara din adâncul ei şi după cum voia ea însăşi. Locul ei nu fusese niciodată în sala închisă a unui Consiliu, ci ascunsă în umbrele palatelor, cu pumnalul strâns în mână, singură şi blestemată. Pentru că blestemată fusese întotdeauna, dinainte de Fiară, şi fusese o iluzie să creadă că se poate elibera.

Se ridică brusc, găsi un loc mai singuratic, undeva sus, şi se refugie acolo în grabă. Era o laşă, dar nu o interesa. Lucrul cel mai bun ar fi fost să plece, dar nu putea. Era ca şi cum Lonerin îi transmisese puţin din pasiunea lui pentru Lumea Pământeană.

Când sala se umplu, Ido fu cel care începu.

Cu vocea calmă şi cu auditoriul sorbindu-i, ca de obicei, cuvintele, rezumă punctele cele mai importante ale discuţiei din ziua anterioară. Apoi se hotărî să înfrunte chestiunea.

— Este limpede că, din nou, ne găsim în faţa a două acţiuni: pe de o parte, este necesar să-l ducem la loc sigur pe San. Fără el, Yeshol nu poate face nimic. Pe de altă parte, dacă spiritul lui Aster rămâne suspendat ca acum, ameninţarea va fi veşnică, şi nu putem condamna un băieţel să se ascundă toată viaţa. Aşadar, este vital să rupă cineva vraja evocată de Yeshol. Sennar ne-a vorbit îndelung despre ritualul care trebuie îndeplinit şi ne-a spus că, drept catalizator, este nevoie de talismanul puterii. Ei bine, eu nu-l am.

Auditoriul fu zguduit, iar Dubhe rămase uimită. Era convinsă, probabil ca toţi ceilalţi, că Ido rezolvase deja

chestiunea.

— Nu am scotocit prin casa lui Tarik, poate că talismanul este încă acolo. Dar eu sigur nu ştiu unde este.

— Şi băiatul? Ştie ceva? se auzi o voce din sală.

Ido dădu din cap că nu.

— Nimic.

Oftă adânc, apoi continuă să vorbească:

— Prin urmare, misiunea este dublă: recuperarea talismanului şi infiltrarea în Breaslă pentru eliberarea spiritului lui Aster. Sennar ne-a spus deja că doreşte să pornească în misiune. Îi cer acum să îşi confirme intenţia.

Dubhe îl văzu pe bătrânul mag ridicându-se dintr-o poziţie aproape la fel de retrasă şi ascunsă ca a ei.

— O menţin şi o reînnoiesc. Este sarcina mea, misiunea care m-a adus aici.

— Dar ai nevoie de un ajutor, adăugă Ido.

Sennar se mulţumi să dea din cap.

— Şi ai indicat o persoană.

Lonerin se ridică pe neaşteptate, fără să aştepte tot felul de formule rituale sau altceva.

— Nu doar m-a indicat, sunt bucuros să mă propun pentru sarcină.

Ido îi făcu un semn cu mâna.

— Nimeni nu avea vreo îndoială, spuse Ido cu un zâmbet. Vreo obiecţie?

Fură destule, şi Dubhe le ascultă cu atenţie. Spera, fără să-şi recunoască nici măcar ei înseşi, ca unele să fie ascultate. Simţi cum Fiara se zvârcoleşte în adâncul ei. Ştia că are nevoie de un mag şi voia să fie el. Poate pentru că se temea că nu va găsi pe altcineva, poate din pică faţă de Theana, poate pentru că îi unea ceva dincolo de voinţa lor, ceva prea slab ca să fie iubire şi prea puternic să fie simplă prietenie.

— Magia are multe dificultăţi, necesită energii mari, iar noi ne aflăm aici înaintea unui mag care nu şi-a încheiat ucenicia.

— Un lucru este să aduci aici o persoană, altul este să iei

parte la un ritual atât de complex.

Lonerin îi ascultă pe toţi, apoi vorbi:

— Maestrul meu depune mărturie pentru pregătirea mea şi, în orice caz, chiar în timpul călătoriei în Pământurile Necunoscute, capacităţile mele magice au fost puse la încercare. Şi nu este de neglijat voinţa mea de fier. Misiunea din interiorul acestui Consiliu este mai presus de orice pentru mine.

Folwar luă cuvântul în sprijinul lui. Glasul îi era slăbit, cuvintele însă fură tăioase, precise.

— Este un mag înzestrat. Pot să vă asigur că sarcina nu este deloc peste puterile lui, mai ales dacă vor fi antrenate de un maestru de talia lui Sennar.

Sennar însuşi se ridică în picioare.

— Nu în zadar l-am propus pe acest băiat. Cunosc puterea ritualului care trebuie îndeplinit şi, cu siguranţă, este nevoie de mari capacităţi. Eu simt că el ar putea reuşi şi pot să-l ajut, chiar dacă puterile mele sunt slăbite.

Nu fu nevoie de prea multe pentru a convinge Consiliul. Sennar şi Lonerin urmau să caute medalionul şi, după ce-l vor fi găsit, tânărul avea să se întoarcă din nou în rândul Breslei ca să realizeze ceea ce avea de făcut. Era de la sine înţeles că Dubhe i-ar fi explicat în acel caz unde să se ducă şi ce să facă.

Cum îşi auzi numele, se înfăşură şi mai strâns în manta.

— Cât despre cea de-a doua sarcină, eu îl voi duce la loc sigur pe San, spuse în cele din urmă Ido.

Adunarea murmură. Dafne dădu glas gândurilor tuturor.

— Credeam că în sfârşit vă veţi întoarce pentru a fi sufletul rezistenţei… Nu este de-ajuns să lovim Breasla, planurile lui Dohor nu se rezumă doar la alianţa cu Yeshol, mai trebuie încă să luptăm.

— Înţeleg, dar eu am jurat să-l apăr pe San, şi nu numai tatălui său. Trebuie să o fac, înţelegeţi? Îmi dau seama de dificultăţile voastre, dar adevărul este că eu sunt mai mult un simbol pentru voi.

Adunarea murmură din nou, mai puternic.

— De multă vreme n-am mai coborât pe câmpul de luptă, fac planuri de aici, dar alţii luptă. Şi apoi, aţi mers înainte şi fără mine. Acum mă cheamă datorii de altă natură. Vociferările continuară, dar Ido le puse capăt, luând din nou cuvântul:

— San va veni cu mine în Lumea Scufundată.

Fu de-ajuns acel nume ca să se reinstaleze tăcerea.

— În aceste zile de convalescenţă forţată, aici în Laodamea, am stabilit contacte cu regele din Pământul Mării, după cum deja unii dintre voi probabil ştiu şi, prin intermediul lui, am găsit un loc sigur pentru mine şi San. Mă veţi ierta că nu dezvălui locul unde vom merge, dar zidurile au urechi, mai ales după ce au văzut atât de mulţi Ucigaşi în ultima vreme.

Foşnetul reveni mai dens.

— În privinţa lui Dohor, vom continua ca întotdeauna. Tiranul este o ameninţare mult mai prezentă şi iminentă decât el.

Dubhe se cutremură. Ceva îi spunea să se ridice şi să vorbească, dar se abţinu. Dacă trebuia să discute cu cineva, acela ar fi fost Ido. Misiunea ei avea alte scopuri, alte mijloace care, prin forţa lucrurilor, erau interzise în acea sală.

— Cred că este tot. Poate vor trece multe luni înainte de a ne întâlni din nou, poate pentru unii dintre noi, acesta este un adio, nu ştiu. Dar, din nou, ne aflăm în faţa unui moment de cotitură, după cum cei mai bătrâni îşi amintesc. Din nou destinele noastre sunt legate de reuşita nesigură a unei misiuni, de puterile unui mag, de voinţa unui bătrân ca mine. Fiecare dintre noi îşi va duce mai departe misiunea ca şi cum nu ar exista nimic altceva. În aceşti ani, am construit Consiliul Apelor ca pe un trup cu multe capete: vă cer să vă amintiţi această primă învăţătură adusă cu mine din ruinele rezistenţei, din iubitul meu Pământ al Focului. În rest, nu pot decât să sper că, împreună, într-o zi, vom reuşi să ne bucurăm din nou de pace.

Ido încheie adunarea prin formula rituală şi, în mare

tăcere, cei prezenţi se îndreptară încet spre ieşire.

Cuvintele gnomului îi atinseră pe toţi.

Dubhe se ridică brusc, când sala era deja aproape goală. Îşi făcu loc prin mulţime şi cu greu îl ajunse pe Ido din urmă.

— Trebuie să vă vorbesc, îi spuse.

— Spune-mi, răspunse el cu un zâmbet obosit.

— Nu aici.

— Ai găsit ce căutai? fu primul lucru pe care gnomul îl întrebă de îndată ce fură singuri în încăpere.

Dubhe revăzu într-o clipă scurta discuţie pe care o avsueseră pe meterezele cetăţii Laodamea, înainte de plecarea ei în Pământurile Necunoscute. Atunci îi spusese că totul depindea de ea, dar nu crezuse. Acum înţelegea, pe neaşteptate, dar conştientizarea acestui lucru nu îi aduse nicio uşurare. De-a lungul drumului găsise multe lucruri şi renunţase la multe, de asemenea. În final, nu avea nimic în mână, decât pumnalul, ca la început. Crima, în trecut şi în viitor. O cuşcă.

— Nu ştiu, răspunse cinstit.

— Căutarea nu se termină niciodată. Ai citit *Cronicile Lumii Pământene*?

— Ceva.

— Cred că ţi-ar prinde bine să le citeşti cu atenţie. Şi acolo se vorbeşte despre o căutare. În fond, viaţa nu este altceva, iar de la nivelul celor o sută de ani ai mei pot să-ţi spun că nu ajungem niciodată să deţinem cu adevărat ceva.

Dubhe lăsă privirea în jos. Nu se simţea în largul ei să vorbească despre asta în faţa unui personaj atât de important.

— În timp ce voi veţi face tot posibilul pentru realizarea misiunilor voastre, eu o voi duce la capăt pe a mea.

Tăcu şi-l privi pe Ido. El o fixă, apoi îşi luă pipa dintr-un colţ. Se aşeză.

— Ce vrei să spui?

— Sennar mi-a explicat ce trebuie să fac pentru a mă

elibera de blestem.

Îi spuse totul dintr-o suflare, aproape fără să respire. Parcă s-ar fi eliberat de o greutate, ar fi dat afară întunericul pe care îl simţea întotdeauna apăsând în stomacul ei.

— Trebuie să-l ucid pe Dohor, încheie pe un ton grav. Folwar m-a sfătuit să vă vorbesc, deoarece este adevărat că misiunea este a mea, dar succesul ei ar însemna salvarea Lumii Pământene.

Ido tăcu, fumând nervos. Din gura lui ieşeau, la intervale regulate, nori denşi de fum care se risipeau rapid în aer.

— Ce vrei de la mine? Să aprob?

Dubhe se simţi lovită de duritatea acelor cuvinte.

— Vrei să binecuvântez misiunea ta? Nimeni nu a pretins serviciile tale, aici înăuntru. Ai venit ca o iscoadă, nu ca un ucigaş, şi nu am intenţia să mă folosesc de disperarea ta ca să-mi ucid duşmanul.

Se ridică brusc, începând să păşească agitat prin încăpere.

— Eu nu pot face altfel… şopti Dubhe.

— Iar eu nu-mi pot da acceptul pentru misiunea ta.

Ido se aşeză în faţa ei, cu braţele sprijinindu-se pe umerii săi, cu faţa aspră şi obosită aproape de chipul ei.

— Consiliul nu-ţi poate ordona să-l ucizi pe Dohor. Nu putem nici aproba misiunea ta, deoarece este împotriva principiilor noastre.

Dubhe îşi desprinse privirea.

— Dar dacă el va muri…

Ido se îndepărtă brusc, începând să păşească din nou agitat.

— Dacă Consiliul ar aproba, am fi asemenea lui Yeshol, lui Dohor, dispuşi la orice pentru a ne atinge scopurile. Înţelegi, Dubhe?

Înţelegea, din păcate înţelegea. Nici măcar Dohor, deşi-l ura, deşi l-ar fi ucis chiar atunci, nici măcar el nu-i apărea a fi simplă carne de măcelărit. Şi totuşi, Maestrul spunea: „Omul care trebuie ucis nu este o persoană… Nu este

nimic. Trebuie să-l priveşti aşa cum ai privi un animal, sau chiar mai puţin, o bucată de lemn, o piatră". Dar Dubhe ştia că nici el un crezuse în acele cuvinte. Cum ar fi putut-o face ea, eleva lui proastă?

— Nu vă cer nimic, nici ajutor, nici altceva. Credeam doar că trebuie să fiţi informat.

Ido se aşează în faţa ferestrei, întorcându-i spatele. Respira repede, furios. Se vedea din felul în care i se ridicau şi coborau umerii.

— Este duşmanul meu de aproape patruzeci de ani. Îl urăsc cum nu am urât pe nimeni vreodată, nici măcar pe Aster.

Dubhe înţelese într-o clipă ce anume îl irita aşa de tare pe Ido.

— Îmi pare rău, vă înţeleg. Dar nu pot aştepta ca războiul să-şi urmeze cursul pentru ca acest bărbat să moară. Voi fi devorată de Fiară înainte de asta, şi nu sunt destul de curajoasă ca să fac faţă unui asemenea sfârşit. Îmi pare cu adevărat rău.

Ido rămase în faţa ferestrei, apoi dădu viguros din cap şi se întoarse către ea.

— Atunci, caută-ţi un mag dintre cei prezenţi aici şi du-te. Nu-ţi pot da binecuvântarea mea în mod oficial şi trebuie să-ţi mărturisesc că speram să-mi închei eu personal socotelile cu omul care mi-a distrus viaţa, dar du-te şi spune-i magului că are permisiunea mea să te urmeze şi să te asculte.

Era mai mult decât Dubhe voia şi spera.

— Credeţi-mă, am jurat că nu voi mai ucide, dar…

— Trăieşte, este singurul lucru care contează acum. Dacă vei vrea mai apoi să te schimbi, să-ţi găseşti drumul şi să te eliberezi, trebuie să trăieşti. Fă cum ţi-am spus.

Dubhe strânse cu putere mâna gnomului, plecându-şi ochii. Dacă s-ar fi simţit demnă, poate l-ar fi îmbrăţişat, dar mâinile ei erau murdare de sânge, iar sufletul îi era greu. De aceea se desprinse din acea strânsoare şi ieşi pe uşă cu povara pe umeri.

Theana stătea în mijlocul unuia dintre coridoarele din apropierea camerei lui Ido. Ştia că Dubhe va trece pe-acolo. O văzuse intrând cu puţin înainte. Nu-i rămânea decât să aştepte, dar aşteptarea o obosea, şi-şi frământa mâinile cum făcea mereu când era nervoasă.

Se gândea la hotărârea ei, luată aşa, pe neaşteptate. Nu îi stătea în fire. Dar nu avea să dea înapoi. Nu ştia să-şi explice în mod clar de ce hotărâse astfel. Fusese de-ajuns să vadă determinarea lui Lonerin şi să audă acele cuvinte ale lui: „Misiunea este mai presus de orice pentru mine”.

Mai presus de Dubhe, sigur, dar şi de ea. Mai presus de orice lucru. Lonerin nu avea să fie niciodată al ei, în ciuda încercărilor lui stângace de a o iubi, în ciuda iubirii nemărginite pe care ea o simţea pentru el.

Aşa că, poate, singurul lucru pe care-l avea de făcut era să plece. Moartea lui Dohor, deşi căutată şi obţinută din alte motive, ar fi însemnat salvarea Lumii Pământene. Şi ea şi-ar fi putut aduce contribuţia, chiar dacă neînsemnată.

O văzu trecând în mantaua ei neagră: se gândi că, într-adevăr, era ceva irezistibil în ea. Era singură, însemnată cu o pecete şi învăluită într-un destin obscur. Acum Theana înţelegea perfect acest lucru.

— Pot să-ţi vorbesc? o întrebă ea confuză apropiindu-se brusc.

Dubhe îi adresă o privire neîncrezătoare şi neliniştită.

— Mie?

Era naturală. Puţin mai devreme fusese foarte nepoliticoasă cu ea.

— Da, zâmbi Theana.

O duse afară. Era înnorat, iar în aer se simţea miros de mosc şi de ploaie. Se aşezară pe o bancă dinspre balcon.

— Ce vei face acum? o întrebă.

Dubhe o privi nesigură.

— De ce te interesează destinul meu?

Theana ridică din umeri. Nici ea nu ştia prea bine.

— Ai găsit magul de care ai nevoie?

Ajunse imediat la miezul problemei. Era, în orice caz, o conversaţie destul de neplăcută.

Dubhe dădu din cap că nu.

— Şi cine ar dori să ajute o ucigaşă? Nu cred că îl voi găsi aici.

Theana înghiţi în sec. Nu se gândise la asta. Să ajute o ucigaşă.

— Aş putea veni eu.

Dubhe se întoarse brusc către ea.

— Cum?

— Sunt un mag şi, din anumite puncte de vedere, sunt unică. Sunt pricepută în meşteşugurile preoţeşti ale lui Thenaar, adevăratul Thenaar.

Dubhe o privi neîncrezătoare.

— Ce vrei să spui?

— Tatăl meu era un eretic pentru Breaslă. Thenaar este un zeu antic, unii îl identifică cu elficul Shevraar.

— Ştiu.

Theana rămase uluită. Era un lucru pe care puţini îl cunoşteau.

— Tatăl meu era un preot de-al lui, şi-a dedicat viaţa încercând să învingă erezia Breslei.

Nesiguranţa din privirea lui Dubhe nu dispăru.

— Ce motiv ai ca să vii cu mine? Nu prea mă placi, nu? Este evident şi înţeleg.

Era adevărat, dar pentru Theana era complicat să explice toate motivele care o împinseseră să ia acea hotărâre. Dorinţa de a pleca departe de Lonerin, de a urmări un scop personal; dorinţa de a acţiona, ea, care fusese tot timpul la adăpost, în spatele scaunului lui Folwar; dorinţa nebunească, absurdă, de a o ajuta pe femeia pe care Lonerin o iubea, sau pe care o iubise. Plăcerea subtilă de se tortura ajutând-o pe duşmana ei. Toată acea confuzie i se cuibărea în inimă şi nu o putea explica în cuvinte, cel puţin, nu ei.

— Pentru că ai nevoie de ajutor. Lonerin ţi l-ar fi dat, dar nu poate. Aşa că o voi face eu.

Şi era parţial adevărat.

Dubhe dădu din cap că nu.

— Nu poţi să vrei acest lucru cu adevărat. Ce este, dorinţa de a suferi? spuse cu ironie.

Şi asta.

— Îţi ofer ajutorul meu, insistă Theana. De ce nu-l accepţi, şi gata, înainte să mă răzgândesc?

Privirea lui Dubhe deveni dură.

— Nu ţi-am cerut nimic.

— M-am săturat să stau aici, bine? Să fiu eleva fruntaşă a maestrului Folwar. Acum câteva săptămâni m-am dus să-i salvez viaţa lui Ido, fusese otrăvit, şi am înţeles că trebuie să ies din închisoarea mea, acum eşti mulţumită?

Dubhe se ridică brusc.

— Tu nu ai idee cine sunt eu. Eu trăiesc înconjurată de moarte, eu am un monstru în inimă, iar când pune stăpânire pe mine nu mai deosebesc duşmanii de prieteni. Era cât pe ce să-l omor pe Lonerin, ţi-a povestit? Eu mă duc să ucid un om, înţelegi?

Privirea ei deveni disperată. Theana nu ştiu ce să spună.

— Îl iubeşti aşa de mult? o atacă pe Dubhe prin surprindere.

— Nu-ţi va folosi să mă ajuţi. Lonerin nu mă doreşte atât de mult, altfel ar fi venit el cu mine.

Theana nu se aştepta să audă asta.

— Trebuie, Dubhe... Trebuie să plec şi să-mi găsesc drumul.

Dubhe îşi sprijini capul de perete. Rămase în tăcere un timp.

— Întreabă-l pe Sennar care este vraja, spuse ea în cele din urmă. Dacă vei mai vrea încă să vii, ei bine, plec mâine.

Se ridică, iar Theana rămase singură afară, iar frigul toamnei începea să-i dea târcoale.

Lonerin deschise uşa brusc şi o găsi pe Theana pregătindu-şi bagajele. Acea imagine îl orbi de furie.

Alergă spre ea, îi apucă mâinile impulsiv.

— Ce ţi-a trecut prin cap, pot să ştiu? Nu vei pleca nicăieri!

Theana fu luată prin surprindere, dar nu-i trebui mult să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Mă doare, strigă ea, şi Lonerin trebui să-i dea drumul.

— De ce? Este o nebunie.

Ea reîncepu liniştită să-şi facă bagajele. Lonerin vedea cum instrumentele ei de preoteasă intrau unul câte unul în geanta din piele.

— Tu nu poţi să-mi spui ce să fac. Ţi-am dat această şansă în trecut, dar ai refuzat-o.

— Nici măcar nu o cunoşti pe Dubhe, de ce ar trebui să o ajuţi? Ea merge să omoare un om! Nu are nicio legătură cu tine!

Theana se opri, mâinile tremurându-i. Mereu se întâmpla aşa când se simţea furioasă şi neputincioasă, Lonerin ştia asta. Se gândi cu un chin insuportabil cât de bine o cunoştea.

— L-am îngrijit pe Ido în teritoriul inamic, ţi-au povestit? spuse întorcându-se spre el.

— Da, dar…

— M-am săturat să stau aici, în palatul ăsta, în timp ce tu şi ceilalţi acţionaţi. Nu există nimeni ca mine, acum este momentul potrivit să-mi dau seama şi să plec să-mi caut drumul. Oriunde, departe.

Se uită în pământ, înăbuşindu-şi lacrimile.

Lonerin o prinse de umeri, dar ea îi evită încă o dată privirea.

— Este din cauza mea?

Ea continuă să privească în pământ cu încăpăţânare.

— Dacă este din cauza mea, nu trebuie să o faci.

— Este pentru mine! izbucni Theana, eliberându-se. Nu au fost suficiente toate aceste luni în care ai fost absent, în care ai fost cu Dubhe şi ai iubit-o.

Lonerin ar fi vrut să spună ceva, dar ea îl întrerupse cu un simplu gest.

— Ai măcar decenţa să taci, spuse, fierbând de furie.

Căută să-şi recapete controlul pierdut, dar când reîncepu să vorbească, vocea-i tremura:

— Tu ai mers mai departe şi eu am rămas blocată la ceea ce ai fost mereu pentru mine.

Lonerin se simţi străpuns de acele cuvinte. Deodată, totul devenise clar.

— Plec pentru a mă salva.

Pentru o vreme el rămase în tăcere, privind-o facându-şi bagajele şi trăgându-şi nasul.

„Am pierdut-o. Am pierdut-o pe Theana pentru totdeauna.” Nu reuşea să se gândească la altceva.

— Dar de ce cu ea? şopti el.

— Pentru că este centrul poveştii, nu ai înţeles? Pentru că, dacă reuşeşte, totul s-a sfârşit.

Nu mai putu să se controleze şi lăsă să-i scape un hohot de plâns care sparse tăcerea camerei.

— Dacă ţii cu adevărat la mine, ieşi şi nu veni să mă saluţi mâine.

— Nu-mi cere asta, şopti el.

— Dacă nu voiai să se termine aşa, trebuia să te gândeşti înainte. Eu am ştiut întotdeauna ce vreau, dar tu? Tu ai răzbunarea ta. Bucură-te de ea.

Lonerin încremeni. O văzu distantă, rece şi curajoasă, cum nu o mai văzuse niciodată înainte.

O prinse de umeri, o sărută pe frunte, iar ea încercă să se retragă.

— Te implor, ai grijă de tine, îi şopti Lonerin.

Ea închise ochii. O simţi tremurând în braţele lui.

— Şi tu.

O eliberă şi ieşi pe uşă. Când ajunse afară, îşi dădu în sfârşit voie să-şi plângă greşeala.

Ido citi încă o dată pergamentul pe care-l ţinea în mâini. Voia să fie sigur.

Kyrion, generalul Pământului Mării, era în faţa lui şi îl privea serios. Vântul bătea puternic în acea dimineaţă, iar San se înfăşură strâns în manta.

— Vă vor escorta până la Stâncile Ascunse, de acolo veţi trece în grija oamenilor lui Tiro.

Ido împături pergamentul şi încuviinţă.

— Mulţumesc pentru tot, spuse el sec.

Kyrion zâmbi.

— Pentru voi, orice, întotdeauna.

Era dimineaţa devreme. Ido alesese să plece cât mai repede posibil şi cu puţină lume în jur. San era în continuare în pericol şi, atâta timp cât încă nu erau ajunşi la destinaţie avea să fie astfel.

Kyrion îl chemă pe cavalerul pe care-l adusese cu el. Lângă acesta era un dragon mic albastru, mai mult decât suficient pentru a purta greutatea unui copil şi a unui gnom.

— Nu este tocmai ca dragonii cu care sunteţi obişnuit, spuse cavalerul.

Kyrion îl privi chiorâş.

— Vorbeşti cu cel mai mare războinic al timpurilor noastre.

Ido îl opri cu o mână, apoi se adresă soldatului.

— Nu te teme, îl vei primi viu şi nevătămat la sfârşitul călătoriei mele.

Îi făcu semn lui San să urce. Mâinile lui albe ieşeau la iveală de sub manta, dar, deşi îi era frig, era mut de admiraţie.

— Este foarte frumos… îi spuse la ureche.

Ido îl ajută să urce, apoi sări şi el.

— Eşti gata?

San dădu din cap că da.

Ido îl strânse cu un braţ ca să-i transmită puţină căldură şi să fie sigur că nu cade.

— Pornim?

— Da. Dar unde mergem?

— În Lumea Scufundată, la o veche prietenă de-a bunicului tău.

Dădu pinteni dragonului şi se înălţară în aer.

— Chiar trebuie să duci cu tine toate chestiile alea?

Dubhe o privea neîncrezătoare pe Theana, care târa după ea o geantă din piele plină cu cărţi.

Ea dădu din cap că da.

— Sunt cărţile pe care Sennar mi le-a dat pentru ritual. Trebuie să le studiez.

— Fă-o în timpul călătoriei. Nu putem să le ducem cu noi la curtea lui Dohor, vom fi descoperite.

Theana aprobă din nou din cap.

Dubhe îşi puse în spate mica ei boccea. Viaţa ei era lipsită de lucruri.

Theana urcă pe cal cu o anumită dificultate. Dubhe se întrebă dacă avea să se descurce. Nu ştia nimic despre ea, în afara celor câtorva lucruri pe care voise să i le dezvăluie cu o zi înainte în grădină. Părea hotărâtă, dar determinarea nu era suficientă. Oricine o urma era obligat să cunoască iadul.

— Vii? îi spuse Theana, nesigură în şa.

Dubhe se întoarse să privească în urmă. Nu era nimeni care să-şi ia rămas-bun de la ele. Lonerin nu venise. Trecuse pe la ea cu o seară înainte.

— Nu sunt de acord ca Theana să vină, îi spusese el.

— Nici eu nu m-aş fi gândit la aşa ceva, răspunse ea.

El îşi privise mâinile stânjenit, iar Dubhe înţelesese că se terminase, cu adevărat şi pentru totdeauna. Fuseseră uniţi într-o vreme, dar acum nu mai erau. Între ei se căscase un abis. Îi dăduse un sărut grăbit pe obraz, lipsit de orice urmă de pasiune, ca doi prieteni.

— Ai grijă de tine. Când ne vom revedea, vei fi liberă.

Îi zâmbise.

Ea îi răspunse zâmbind, la rândul ei. Liberă. Liberă cu adevărat? După cum spusese Ido cu trei luni în urmă, depindea de ea.

Ar putea fi ultima crimă, ultimul sânge vărsat ca să se elibereze şi, în sfârşit, să spere într-o viaţă diferită, sub o altă stea decât roşia Rubira, astrul Breslei. Nu ştia dacă era posibil. Nu ştia nici măcar dacă dorea acest lucru. Era doar

obosită.

Şi acum, Lonerin nu era acolo. Nu venise să o vadă plecând, nu venise nici măcar pentru Theana. Erau singure; iar ea, mai ales, nu avea pe nimeni, nici măcar amintirea Maestrului, dispărută în cabana din satul populaţiei Huyé.

— Ai luat poţiunea şi ingredientele pentru celelalte vrăji? întrebă ea încălecând.

— Da, răspunse Theana înfaşurându-se în manta.

— Nu ne rămâne decât să mergem, atunci.

Dubhe dădu pinteni calului, care porni cu un mers lent şi obosit. Cerul de deasupra ei era plumburiu. Se întrebă când avea să se deschidă bolta cerului ca să facă loc unei raze de soare.

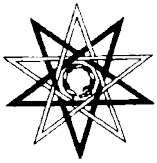

PERSONAJE

Aires: ultima regină din Pământul Focului înainte de ascensiunea lui Dohor.

Aster: numit şi Tiranul, omul care aproape reuşise să cucerească întreaga Lume Pământeană şi care fusese ucis de Nihal în Bătălia de Iarnă.

Copiii Morţii: în concepţia Breslei Ucigaşilor, copii care au ucis din greşeală şi sunt, prin urmare, destinaţi să-i slujească luithenaar.

Bătălia de Iarnă: mare bătălie, în timpul căreia armata din Pământurile Libere, condusă de Nihal, a reuşit să-l învingă pe Tiran.

Fiara: mod prin care Dubhe numeşte blestemul a cărui victimă a fost, şi care a trezit în ea o entitate însetată de sânge.

Casa: cuib ascuns al Breslei, construit în adâncurile Pământului Nopţii.

Consiliul Apelor: consiliu care reuneşte capetele încoronate şi reprezentanţii magilor şi ai strategilor din Pământul Mării, ai Ţinuturilor Pădurilor şi Mlaştinilor. Luptă împotriva lui Dohor.

Dafne: regina Ţinutului Pădurilor.

Dohor: rege al Pământului Soarelui; prin războaie, intrigi şi o alianţă cu Breasla Ucigaşilor a reuşit să aibă sub controlul său, mai mult sau mai puţin direct, cinci dintre cele Opt Pământuri ale Lumii Pământene.

Dubhe: o tânără hoaţă care a primit antrenamentul Ucigaşilor din Breaslă.

Fammin: fiinţe războinice create de Tiran prin magie. După Bătălia de Iarnă s-au stabilit în Pământul Zilelor.

Filla: elev al Reklei şi tovarăşul ei în misiunea de capturare a lui Dubhe şi Lonerin.

Folwar: consilier din Pământul Mării, maestrul lui Lonerin.

Forra: fratele Sulanei, locotenent sângeros al lui Dohor.

Ghuar: şeful satului populaţiei Huyé.

Breasla Ucigaşilor: o sectă care crede în crimă ca formă de glorificare a lui Thenaar, zeul sângeros adorat de adepţi.

Gornar: copil omorât din greşeală de Dubhe în copilărie.

Huyé: popor care trăieşte în Pământurile Necunoscute.

Ido: gnom, vechi maestru al lui Nihal, pentru un timp îndelungat General Suprem al Ordinului Cavalerilor Dragonului, s-a alăturat Consiliului Apelor pentru a lupta împotriva lui Dohor.

Jenna: prieten şi ajutor al lui Dubhe, îi făcea rost de clienţi când fata se ocupa cu furturile în Pământul Soarelui.

Kagua: specie de dragon de pământ de dimensiuni reduse.

Kerav: asasin al Breslei, care i se alăturase Reklei în misiunea de a-i prinde pe Dubhe şi Lonerin.

Laodamea: capitala Ţinutului Pădurilor.

Learco: fiul lui Dohor.

Leuca: ucigaş din Breaslă, care-l însoţeşte pe Sherva în timpul misiunii de răpire a lui San.

Lonerin: mag, elev al lui Folwar, Consilier al Pământului Mării, s-a infiltrat în Breaslă ca să-i studieze planurile, şi aici a cunoscut-o pe Dubhe.

Marva: sat în Ţinutul Mlaştinilor.

Nihal: Jumătate-Elf care l-a învins pe Tiran în timpul Bătăliei de Iarnă.

Oarf: dragonul lui Nihal.

Rekla: Gardiana Otrăvurilor în Breasla Ucigaşilor.

Saar: fluviu uriaş care separă Lumea Pământeană de Pământurile Necunoscute.

Salazar: capitala Pământului Vântului.

San: fiul luitarik, nepotul lui Nihal.

Sarnek: Maestrul lui Dubhe, a fugit din Breaslă, unde se născuse şi de care fusese crescut.

Seferdi: capitala Pământului Zilelor.

Selva: satul natal al lui Dubhe, în Pământul Soarelui.

Sennar: mag, tovarăşul de viaţă al lui Nihal.

Sherva: Gardian din Breasla Ucigaşilor, expert în lupta corp la corp.

Soana: vechi Consilier din Pământul Vântului, tovarăşa de viaţă a lui Ido.

Sulana: regina Pământului Soarelui, soţia lui Dohor.

Talya: soţia lui Tarik.

Tarik: fiul lui Nihal şi al lui Sennar.

Pământurile Necunoscute: teritoriile necunoscute care se întind dincolo de Saar.

Thal: cel mai mare vulcan din Pământul Focului.

Theana: mag, colega de studii a lui Lonerin.

Thenaar: zeu adorat de Breasla Ucigaşilor şi veche divinitate elfică.

Vesa: dragonul lui Ido.

Volco: ordonanţa lui Learco.

Yeshol: Gardianul Suprem al Breslei Ucigaşilor, cea mai înaltă funcţie în sânul sectei.

Yljo: Huyé care îi conduce pe Lonerin şi pe Dubhe în partea finală a călătoriei lor.

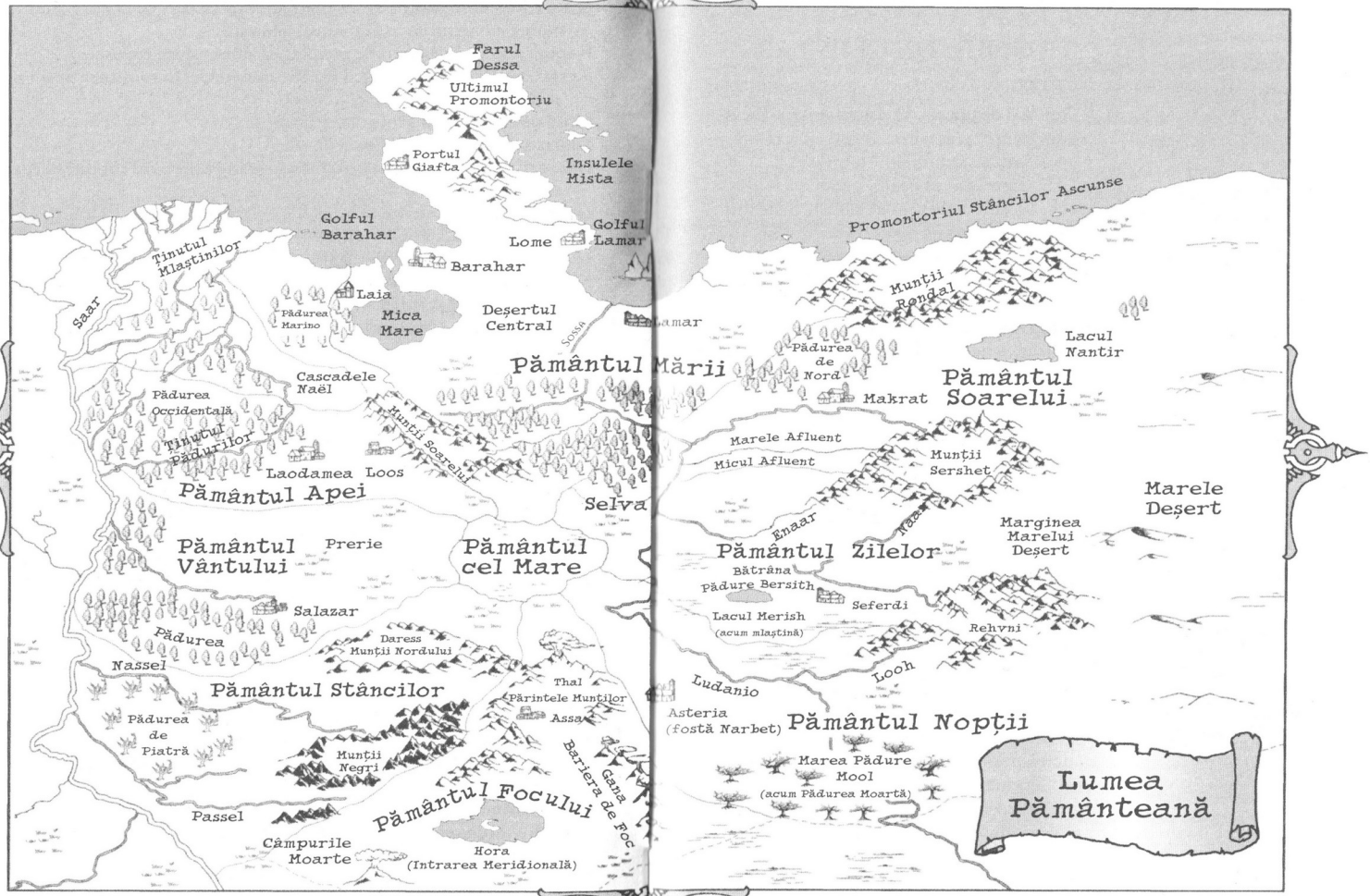
Farul Dessa
Ultimul Promontoriu
Portul Giafta
Insulele Mista
Golful Barahar
Golful Lamar
Lome
Barahar
Promontoriul Stâncilor Ascunse
Tinutul Mlaștinilor
Saar
Laia
Pădurea Marino
Mica Mare
Deșertul Central
Sossa
Lamar
Munții Rondal
Pădurea de Nord
Lacul Nantir
Pământul Mării
Pământul Soarelui
Cascadele Naël
Pădurea Occidentală
Tinutul Pădurilor
Munții Soarelui
Makrat
Marele Afluent
Micul Afluent
Munții Sershet
Laodamea
Loos
Pământul Apei
Selva
Marele Deșert
Marginea Marelui Deșert
Pământul Vântului
Prerie
Pământul cel Mare
Pământul Zilelor
Enaar
Naza
Bătrâna Pădure Bersith
Seferdi
Salazar
Pădurea Nassel
Daress
Munții Nordului
Lacul Merish
(acum mlaștină)
Rehvni
Looh
Ludanio
Pământul Stâncilor
Thal
(Părintele Munților)
Asseria
(fostă Narbet)
Pământul Nopții
Pădurea de Piatră
Munții Negri
Barieră de Foc
Gana
Marea Pădure Mool
(acum Pădurea Moartă)
Passel
Pământul Focului
Câmpurile Moarte
Hora
(Intrarea Meridională)
Lumea Pământeană

LICIA TROISI s-a născut la Roma în noiembrie 1980. A urmat liceul clasic și Facultatea de Fizică, obținând diploma de laureată în astrofizică în decembrie 2004. În timpul facultății, pe când avea doar 21 de ani, s-a apucat să scrie *Cronache del Mondo Emerso (Cronicile Lumii Pământene)*. După mai bine de un an și jumătate de muncă, a trimis manuscrisul Editurii Mondadori, care l-a acceptat cu entuziasm, astfel încât cartea a apărut în librării în aprilie 2004. Au urmat alte două trilogii dedicate Lumii Pământene: *Le Guerre del Mondo Emerso (Războaiele Lumii Pământene)* și *Le leggende del Mondo Emerso (Legendele Lumii Pământene)*.

După ce a fugit de la Breasla Asasinilor, tânăra războinică Dubhe trebuie să scape de blestemul cu care a fost legată. Singurul care o poate salva este Sennar, cel mai puternic dintre magi, tovarăș și complice al lui Nihal, retras pe Pământurile Necunoscute, dincolo de râu. Între timp, după mulți ani de așteptare, secta sângeroasă a asasinilor a găsit o cale să-l readucă la viață pe Aster. Le mai trebuie numai o jertfă, al cărei trup să-i primească sufletul, cel ales fiind San, nepotul lui Sennar și Nihal. Gnomul Ido îl apără pe San de vânătoarea sălbatică a sectei. Dubhe va trebui să-l înfrunte pe cel mai înfocoșător dintre toți vrăjmașii: Rekla, cea care a legat-o cu blestem, dar, în același timp și cea care a trebuit să îndure rușinea de a o fi lăsat să scape.

ISBN 978-606-609-729-1

9 786066 097291

www.rao.ro
www.raobooks.com

editura rao